

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

19. beretning **2010**

10

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

19. beretning 2010

Flygtningenævnet
Formandskabet, 19. beretning 2010
Udgivet af Flygtningenævnet august 2011

Omslag og design:
Rosendahls-Schultz Grafisk

Repro og tryk:
Rosendahls-Schultz Grafisk

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-01-4
EAN 9788791763205

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-02-1
EAN 9788791763212

Pris: 150 kr.
Oplag: 800

Publikationen kan bestilles hos
Rosendahls-Schultz Distribution
Herstedvang 10,
2620 Albertslund
T 43 22 73 00
F 43 63 19 69
Distribution@rosendahls-schultzgrafisk.dk
www.rosendahls-schultzgrafisk.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2011

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 19. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2010 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Nævnet har i 2010 og første halvår af 2011 modtaget et væsentligt højere antal nye spontansager end de foregående år. Nævnet modtog således i 2010 i alt 1113 sager svarende til 1467 personer mod 834 sager svarende til 1046 personer i 2009 og har i de første fem måneder af 2011 modtaget 676 sager svarende til 818 personer. Nævnet har derfor prioriteret at få afviklet de nye spontansager med en så kort sagsbehandlingstid som muligt og har med henblik herpå øget antallet af nævnsmøder fra ca. 30 månedlige nævn i foråret 2010 til ca. 35 månedlige nævn i foråret 2011. Med henblik på afholdelse af det øgede antal nævn har nævnet beskikket tre nye næstformænd i løbet af året. Der er endvidere sket en vis tilførsel af fuldmægtigressourcer til Flygtningenævnets Sekretariat, ligesom sekretariatet har iværksat forskellige LEAN-initiativer, se herom nærmere afsnit 1.10. Prioriteringen af spontansager har betydet, at nævnet – trods den væsentligt øgede sagstilgang – stort set har opfyldt måltallene for denne sagstype i 2010, men har samtidig indebåret, at andre sagsområder har måttet nedprioriteres. Der henvises for en nærmere gennemgang til beretningens afsnit 1.11 om Flygtningenævnets resultatkontrakt.

Den overvejende del – 41 % svarende til 455 sager – af de nye spontansager, nævnet har modtaget, har vedrørt afghanske statsborgere. Herudover har nævnet modtaget et stort antal sager (175) vedrørende syriske statsborgere, hovedsageligt etniske kurdere.

Som i de foregående år har der også i 2010 og i første halvår af 2011 været særligt fokus på børn, som indrejser alene i Danmark og søger om asyl, såkaldt uledsagede mindreårige asylansøgere. Antallet af uledsagede mindreårige asylansøgere har det seneste år været kraftigt stigende. Nævnet har således i beretningsåret behandlet i alt 84 sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hovedsageligt unge afghanske drenge, mod 22 sager i 2009.

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal som udgangspunkt opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få deres ansøgning behandlet i Danmark og for at

---

få asyl. Der gør sig dog nogle særlige forhold gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvilket er beskrevet nærmere i afsnit 3.1.6, hvor også lovændringen om uledsagede mindreårige udlændinge, der trådte i kraft den 1. januar 2011, kort er omtalt.

Nævnet har inden for de sidste måneder besluttet indtil videre at berostille behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Somalia og berostille tvangsmæssige udsendelser af afviste asylansøgere til Libyen og Syrien på baggrund af aktuelle oplysninger om forholdene i de berørte lande. Der kan herom nærmere henvises til nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Fra sommeren 2010 fremtræder resuméerne på hjemmesiden almindeligvis som en gengivelse af nævnets præmisser, hvori personhenførbare oplysninger naturligvis – som hidtil – er anonymiseret. Da ændringen blev gennemført midt i året, vil de praksis-resuméer i beretningen, som har været offentliggjort på nævnets hjemmeside, således have forskellig udformning afhængig af, hvornår de er truffet.

København, august 2011
Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse for 19. beretning 2010

Forord ved formanden	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	11
1.1 Flygtningenævnets kompetence	11
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	12
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	13
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	13
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	16
1.6 Formandskabet	17
1.7 Koordinationsudvalget	18
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat	19
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	20
1.10 LEAN i Flygtningenævnets Sekretariat	21
1.11 Flygtningenævnets resultatkontrakt	22
1.11.1 Nævnets målopfyldelse for 2010	22
1.11.2 Nævnets målsætninger for 2011	23
Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	24
2.1 Indledning	24
2.2 EU-asylgruppen	24
2.3 EURASIL	25
2.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	27
2.5 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat	27
Kapitel 3 Grundlaget for og behandlingen af asylsager	29
3.1 Udlændingelovens § 7	29
3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	29
3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	30
3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	56
3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	60
3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold	97
3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold	111
3.1.5 Betydningen af tortur	114
3.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere	114
3.1.6.1 Definition	115

3.1.6.2	Aldersvurdering	115
3.1.6.3	Modenhedsvurdering	118
3.1.6.4	Sagens behandling	124
3.1.6.5	Bevisvurdering	130
3.1.7	Betydningen af kumulative forhold	136
3.2	Sager, der af Udlændingesservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	141
3.3	Sagens behandling	147
3.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	147
3.3.2	Mundtlig behandling	148
3.3.3	Skriftlig behandling	150
3.4	Bevisvurderingen	150
3.4.1	Ansøgers forklaring	151
3.4.2	Vidneførsel	174
3.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	176
3.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	178
3.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	179
3.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	180
3.4.4.1	Høringer	180
3.4.4.2	Ægthedsvurderinger	181
3.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	184
3.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark	187
3.5	Flygtningenævnets afgørelse	188
3.6	Aktindsigt og offentlighed	189
3.7	Udsendelse	190
3.7.1	Udrejsefrister	195
3.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	200
3.8	Udeblivelse	203
3.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	205
3.9.1	Udeblevne	205
3.9.2	Frafald	205
3.9.3	Hjemvisning	205
3.9.4	Udsættelse	206
3.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	207
3.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	207
3.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes	207
3.10.2.1	Retsgrundlaget	207
3.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	209

3.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	210
3.11	Tolkning	210
3.12	Hastesager	212
3.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	212
3.13.1	Genoptagelse	212
3.13.2	Domstolsprøvelse	216
3.13.2.1	Lovgrundlaget	216
3.13.2.2	Domspraksis	217
3.13.3	Folketingets Ombudsmand	217
 Kapitel 4 Sager indbragt for internationale organer		218
4.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	218
4.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i januar 2011 i fem sager mod Danmark	220
4.1.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	223
4.2	FN's Torturkomité	224
4.2.1	FN's Torturkomités udtalelse i en sag mod Danmark i 2010	226
4.3	FN's Menneskerettighedskomité	227
 Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger		229
5.1	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	229
5.2	Inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	234
5.3	Bortfald af opholdstilladelse	236
5.3.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	239
5.3.2	Klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet	240
5.3.3	Opnået beskyttelse i et tredjeland	242
5.4	Første asylland	246
5.4.1	Beskyttelse i et andet land	246
5.4.2	Tilknytningsmomenter	247
5.4.3	Betydningen af udsendelsehindringer	251
5.5	Sur place	252
5.5.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	252
5.5.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	253
5.5.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	254
5.5.2.2	Andre aktiviteter	259

5.6	Konsekvensstatus	259
5.7	Dobbeltstraf	266
5.8	Tortur	268
5.8.1	Internationale forpligtelser	268
5.8.2	Vurdering af den aktuelle risiko	271
5.8.3	Bevisvurderingen	276
5.8.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	278
5.8.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	285
5.8.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	287
5.9	Køns- og æresrelateret forfølgelse	288
5.9.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	288
5.9.2.1	Betydningen af generelle forhold	289
5.9.2.2	Overgreb fra private, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller førægteskabelige forhold	291
5.9.2.3	Ægteskab	293
5.9.2.4	Skilsmisse og samlivsophævelse	299
5.9.2.5	Utroskab og førægteskabelige forhold	301
5.9.2.6	Seksuel orientering	307
5.10	Menneskehandel	310
5.11	Private konflikter og agents of persecution	315
5.12	Internt flugtalternativ (IFA) og IFA-lignende betragtninger	326
Kapitel 6 Betydningen af kriminelle forhold		334
6.1	Betydningen af kriminelle forhold	334
6.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	334
6.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	335
6.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	337
6.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	337
6.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager	341
6.4.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager	341
6.4.2	Resultatet af SAIS's efterforskning	341
6.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	342
6.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	344

6.7	Udlændingelovens § 49 a	350
6.8	Udlændingelovens § 32 b og 49 b	356
6.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	357
6.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	358
Kapitel 7 Statistik		360
7.1	Nævnets afgørelser i 2010	360
7.2	Sagernes behandlingsform	361
7.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	361
7.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	362
7.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter	365
7.6	Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter	367
7.7	Genoptagelsessager	368
7.8	Omgørelsesprocent – alle spontansager	368
7.9	Sagsbehandlingstider	369
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	371
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	375
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	377
Bilag 4	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1061 af 18. august 2010	379
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet	447

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983-31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987-31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989-31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992-30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995-31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997-31. december 1997), 7. beretning (1. januar 1998-31. december 1998), 8. beretning (1. januar 1999-31. december 1999), 9. beretning (1. januar 2000-31. december 2000), 10. beretning (1. januar 2001-31. december 2001), 11. beretning (1. januar 2002-31. december 2002), 12. beretning (1. januar 2003-31. december 2003), 13. beretning (1. januar 2004-31. december 2004) og 14. beretning (1. januar 2005-31. december 2005), 15. beretning (1. januar 2006-31. december 2006), 16. beretning (1. januar 2007-31. december 2007), 17. beretning (1. januar 2008-31. december 2008), 18. beretning (1. januar 2009-31. december 2009).

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingesservice i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6. Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Flygtningenævnets uafhængighed er yderligere understreget ved, at kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat. Integrationsministeren fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet eller integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Beskikkelsesperioden er højst fire år. Medlemmerne har ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmoder om genbeskikkelse, vil medlemmet således blive genbeskikkelse. Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 30. september 2013.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 8 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180), hvoraf fremgår, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til kapitel 3.13.2 om domstolsprøvelse.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2009 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i løbet af 2010 beskikket 3 nye næstformænd, 19 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Integrationsministeriet, og 4 nye advokater.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2010 af 1 formand, 15 næstformænd og 59 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer B. O. Jespersen

Næstformænd:

Retspræsident Henrik Agersnap

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Ingrid Drengsgaard

Dommer Hans Esdahl

Dommer Torkel Hagemann

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Stig Kaas

Landsdommer Ulla Langholz

Landsdommer Elisabeth Mejnertz

Dommer Carsten Michelsen

Dommer Inger Birgitte Mikkelsen

Landsdommer Kurt Rasmussen

Landsdommer Olaf Tingleff

Landsdommer Henrik Twilhøj

Medlemmer:

Tjenstgørende i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration:

Specialkonsulent Sofie Albér

Fuldmægtig Birgitte Borker Alberg

Fuldmægtig Bettina Spang Arensbak

Specialkonsulent Jonas Gramkow Barlyng

Fuldmægtig Peter Bartholin

Specialkonsulent Helene Bendtsen

Chefkonsulent Helle Klostergaard Christensen

Fuldmægtig Charlotte Christiansen

Specialkonsulent Stine Rysholt Christiansen

Specialkonsulent Ditte Kruse Dankert

Specialkonsulent Jan van Deurs

Specialkonsulent Sanne Edmonson

Fuldmægtig Monica Eimert

Specialkonsulent Lise Hjort Elmquist

Chefkonsulent Nanna Skau Fischer

Chefkonsulent Jesper Gori (Tjenestefri)

Specialkonsulent Anne Marie Wegersleff Hansen

Fg. specialkonsulent Trine Lund Hansen

Kontorchef Vibeke Hauberg
Fuldmægtig Pernille Frimann Heiring
Fuldmægtig Dejan Keseric
Specialkonsulent Dorte Lohmann Kjærgaard
Kontorchef Michael Kjærgaard
Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup
Kontorchef Henrik Larsen
Fuldmægtig Nicolai Holm Larsen
Chefkonsulent Merete Milo
Fuldmægtig Marian Lyng Møller
Kst. chefkonsulent Birgitte Maare
Fuldmægtig Grith Nørgaard
Fuldmægtig Anitta Godsk Pedersen
Fuldmægtig Kristina Ravn
Chefkonsulent Nina Svanborg
Fuldmægtig Mette Søndergaard
Specialkonsulent Trine Priess Sørensen
Specialkonsulent Elmir Tartic
Chefkonsulent Susanne Topgaard
Fuldmægtig Anne-Marie Træholt (Tjenestefri)
Chefkonsulent Susanne Veiga (Orlov)
Fuldmægtig Sara Viskum (Tjenestefri)

Fratrådte:

Fuldmægtig Rikke Karlsson

Advokater:

Advokat Michael Abel
Advokat Vibeke Haahr Antonsen
Advokat Klavs Brammer
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Lars Dinesen
Advokat Dorthe Horstmann
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam
Advokat O. Nepper-Christensen
Advokat Henrik Hasseris Olesen

Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Elsebeth Rasmussen
Advokat Torben Winnerskjold
Advokat Jens Jørgen Viuff

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2010 haft ca. 27 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2010 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Helle Ankersen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling

Jurister:

Specialkonsulent Michael Nørgaard
Fuldmægtig Rikke Skaaning Alapetite
Fuldmægtig Gitte Antonsen
Fuldmægtig Stine Carøe
Fuldmægtig Hayel Çelik (bachelor)
Fuldmægtig Christina Lund Gregersen
Fuldmægtig Maria Aviaja Holm
Fuldmægtig Naja Forman Jacobsen
Fuldmægtig Bo Juul Jensen
Fuldmægtig Thomas Viskum Larsen
Fuldmægtig Louise Raasgaard Mathiesen
Fuldmægtig Kiazele Kjær Neto
Fuldmægtig Sean Paulsen
Fuldmægtig Charlotte Gaardsvig Pedersen (orlov)
Fuldmægtig Henrik Uhl Pedersen
Fuldmægtig Katrine Westerdahl Skagen
Fuldmægtig Marta Warburg

Fratrædte:

Fuldmægtig Dennis Pagh Asanovski
Fuldmægtig Kristine Berg
Fuldmægtig Rikke Karlsson
Fuldmægtig Michelle Keun
Fuldmægtig Nicolai Holm Larsen

Fuldmægtig Christine Pold Mikkelsen
Fuldmægtig Maja Skovmøller
Fuldmægtig Maria Wind

Studenter:

Ingen

Fratrådte:

Stud.jur. Cathrine Bech Jørgensen
Stud.jur. Luise Salmuth Lassen

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe
Overassistent Hanne Desler
Overassistent/betjent Benny Grelsbj
Kontorfuldmægtig Pia Grelsbj
Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen
Overassistent Anne Landgren Petersen
Overassistent Jane Petersen
Assistent Katja Petersen
Ekspeditionssekretær Stine Lund Thirsgaard

Fratrådte:

Assistent Sonia Safar Mian
Assistent Helle Bank Nielsen
Overassistent Liselotte Nielsen

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet. Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2010 afholdt formandskabet 5 møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingesservice har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-10.

1.7 Koordinationssudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Ud over Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, består udvalget af kontorchef Michael Kjærgaard (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration) og advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingesservices indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2010 afholdt 6 møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat

Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – udover en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familie-medlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet grundlaget for den endelige beslutning i sagen.

Sekretariatet foretager desuden beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingesservice og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingssspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved den nye hjemmeside har således været at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Flygtningenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest truffe afgørelser. I 2010 er 37 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden.

Resuméerne er inddelt efter nationalitet, og der kan søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling med hensyn til asylmotiver. Der medtages som udgangspunkt ikke resumé af rene troværdighedsafgørelser.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en oversigt med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale. Som følge af ressourcesituationen i Flygtningenævnets Sekretariat i 2010 har det ikke for alle landes vedkommende været muligt løbende at udarbejde de nævnte oversigter med gengivelse af dokumenternes indhold for så vidt angår nyt baggrundsmateriale, hvorfor det opdate-

rede baggrundsmateriale vedrørende de pågældende lande ikke er blevet lagt på hjemmesiden med den ønskede hurtighed. Baggrundsmaterialet er dog for samtlige landes vedkommende blevet opdateret løbende og det nye materiale sendt til de enkelte nævn samt til den beskikkede advokat og Udlændingesservice forud for nævnets behandling af sager vedrørende de pågældende lande.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingesservices tre notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger og årsrapporter.

1.10 LEAN i Flygtningenævnets Sekretariat

I 2010 har nævnet haft fokus på afviklingen af spontane asylsager for at sikre, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ikke steg yderligere på trods af det store antal nye sager, der blev fremsendt fra Udlændingesservice til behandling i nævnet. Afledt af dette har sekretariatet i årets løb gennemført en række LEAN-initiativer, der har haft til formål at sikre en hurtigere klargøring af sager til behandling på nævn samt en endnu højere grad af effektivitet i sagsbehandlingen af spontansager. Som et af de nye initiativer er sekretariatets fuldmægtige blevet organiseret i teams. Hvert team har fået ansvaret for på ugentlig basis at færdiggøre et på forhånd fastlagt antal sager til behandling på nævnsmøde. Samtidig er en række sagsskridt i efterbehandlingen og sagsforberedelsen blevet forenklet, herunder processen for udsendelsen af yderligere baggrundsmateriale og praksis i form af praksisnotater og praksisoversigter til brug for de enkelte nævnsmøder. Med indførelsen af blandt andre ovenstående initiativer har sekretariatet formået at få et større antal spontane asylsager igennem til behandling på nævn. Der er til stadighed fokus på løbende at tilrette og forbedre de enkelte elementer i sagsbehandlingen.

Som et andet eksempel på ændringer kan nævnes, at praksisresuméerne af nævnets afgørelser, som offentliggøres på hjemmesiden, siden sommeren 2010 er blevet udformet som en gengivelse af nævnets præmisser og ikke som tidligere er omskrevet til refererende form. Personhenførbare oplysninger i afgørelserne er naturligvis – som hidtil – blevet anonymiseret. Ændringen har betydet, at der i sekretariatet anvendes mindre tid på at udarbejde praksisresuméer af nævnets afgørelser.

Sekretariatet har i 2010 foretaget alle indledende skridt til at etablere en ny afgørelsesdatabase til intern brug, der kommer til at indeholde alle nævnets afgørelser med mulighed for at søge på udvalgte asylrelevante emneord. Databasen har været i drift fra 1. januar 2011. Ved hjælp af denne nye afgørelsesdatabase vil sekretariatet meget hurtigt kunne udfinde relevant praksis til f.eks. nævnsmøder og udarbejdelsen af generelle notater til nævnets brug.

I 2011 er der planlagt en række yderligere initiativer, herunder blandt andet en revision af de beslutningsudkast sekretariatets medarbejdere udarbejder til brug for nævnets afgørelser.

1.11 Flygtningenævnets resultatkontrakt

Ligesom det foregående år har Flygtningenævnet for 2010 indgået en resultatkontrakt med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. I resultatkontrakten er der ud over resultatmål for sagsbehandlingstider fastsat mål for udvikling af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, kvalitetsmåling af Flygtningenævnets sagsbehandling samt udvikling af Flygtningenævnets hjemmeside. Resultatkontrakten for 2010 kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk.

1.11.1 Nævnets målopfyldelse for 2010

Den samlede målopfyldelse i 2010 var 75 %.

Flygtningenævnet har i 2010 prioriteret afviklingen af nye spontansager og har stort set opfyldt måltallene for denne sagstype. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for det samlede antal spontansager var 128 dage (resultatmål 120 dage).

Flygtningenævnet har i overensstemmelse med resultatmålet vedrørende baggrundsmateriale tre gange i løbet af 2010 offentliggjort nyt baggrundsmateriale vedrørende de lande, hvor hovedparten af asylansøgerne kommer fra. Flygtningenævnet har herudover opdateret Irak tre gange og Afghanistan to gange.

Prioriteringen af spontansager sammenholdt med den manglende tilførsel af personaleressourcer til Flygtningenævnets Sekretariat har dog betydet, at Flygtningenævnet ikke har haft mulighed for at opfylde de øvrige mål i resultatkontrakten, herunder den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for genoptagelsessager samt to udviklingsmål vedrørende henholdsvis Flygtningenævnets hjemmeside og kvalitetsmåling af Flygtningenævnets sagsbehandling.

1.11.2 Nævnets målsætninger for 2011

Flygtningenævnet har indgået en ny resultatkontrakt med ministeriet for 2011. Der er i den nye kontrakt fastsat målsætninger for sagsbehandlingstider, målsætninger for opdatering af baggrundsmaterialet samt videreudvikling af nævnets LEAN-aktiviteter. Endelig er det en fælles målsætning med Integrationsministeriet, at der i 2011 gennemføres et analysearbejde og træffes aftale om etablering af en elektronisk portal til brug for Flygtningenævnets medlemmer og evt. også andre interessenter.

Resultatkontrakten for 2011 kan i sin helhed læses på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger, møder og konferencer, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2010.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

I 2010 har Flygtningenævnet deltaget i møder i EURASIL-arbejdsgruppen under EU-Kommissionen, herunder plenarmødet afholdt i februar måned, samt workshops om Syrien, Rusland, Somalia, Irak, Afghanistan og vedrørende statsløse palæstinensere, jf. afsnit 2.3. Flygtningenævnet har ligeledes deltaget i det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. afsnit 2.4.

2.2 EU-asylgruppen

I EU-asylgruppen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylgruppen er

hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager som udgangspunkt i de af EU- asylgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Integrationsministeriets internationale kontor.

I 2010 har der i EU-asylgruppen været drøftelse af forslag til ændringer af Dublinforordningen, EURODAC-forordningen, modtagedirektivet, flygtningedefinitionsdirektivet samt asylproceduredirektivet. Der har herudover været fokus på oprettelsen af det europæiske asylstøttekontor (EASO).

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylgruppen i 2010.

2.3 EURASIL

EURASIL (European Union Network of Asylum Practitioners) er en uformel arbejdsgruppe under EU-Kommissionen, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. EURASIL er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl. Arbejdet i gruppen tilrettelægges i samarbejde med Kommissionen, således at medlemslandene er med til at forberede møderne og vælge emner til drøftelse.

UNHCR er fast repræsenteret ved møderne, og repræsentanter fra USA, Canada, Norge og Schweiz deltager på ad hoc-basis.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingetjenesten. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Som faste punkter på dagsordenen er udveksling af oplysninger på asylområdet og information om planlagte og afviklede fact finding-missioner.

I 2010 deltog Flygtningenævnets Sekretariat i syv møder i EURASIL-arbejdsgruppen, herunder i seks workshops.

I februar blev det årlige plenarmøde afholdt. På mødet blev der blandt andet givet en status på en række igangværende projekter, herunder Temporary Desk of Iraq, implementeringen af det fælles EU-curriculum på asylområdet (EAC) og det særlige træningsmodul vedrørende landebaggrundsmateriale, EU's sponsorordning vedrørende indsamling af baggrundsmateriale (ECS), oprettelsen af EU's portal for baggrundsmateriale samt oprettelsen af det europæiske asylstøttekontor (EASO).

I april blev der afholdt en workshop vedrørende Syrien. På workshoppen blev den seneste udvikling i Syrien gennemgået, og Danmark repræsenteret ved Udlændingeservice holdt oplæg om Udlændingeservices fact finding-mission til Syrien i samarbejde med ACCORD, ligesom Norge holdt et oplæg vedrørende deres fact finding-mission. Afslutningsvis holdt UNHCR oplæg vedrørende syriske asylansøgere's behov for beskyttelse, hvorunder kvinders behov for beskyttelse blev diskuteret i lyset af, at der var blevet konstateret flere æresdrab i Syrien.

I maj blev der afholdt en workshop vedrørende Rusland, arrangeret af Polen og Holland i samarbejde med EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev den seneste udvikling i Rusland, herunder særligt udviklingen i det nordlige Kaukasus, gennemgået af UNHCR, Human Rights Watch, Memorial samt Center for Eastern Studies (Polen). Landinfo (Norge) fremlagde endvidere konklusionerne fra en fact finding-mission i februar og marts 2010 til det nordlige Kaukasus.

I juni blev der afholdt en workshop vedrørende Somalia arrangeret af Finland og Norge i samarbejde med EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev den seneste udvikling i Somalia gennemgået af blandt andet Amnesty International og UNHCR samt de norske og finske udlændingemyndigheder. Der var særligt fokus på den tvetydige praksis i EU og vanskelighederne ved at ægthedsvurdere oplysninger og dokumenter fra Somalia.

I oktober blev der afholdt en workshop vedrørende Irak arrangeret af Danmark, Norge, Sverige og Temporary Desk of Iraq i samarbejde med EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev den seneste udvikling i Irak gennemgået af blandt andet Amnesty International, UNHCR og TDI samt de danske, norske og svenske udlændingemyndigheder. Der var særligt fokus på muligheden for indrejse og internt flugtaltnativ i Kurdistan Region of Iraq (KRI).

I november blev der afholdt en workshop vedrørende Afghanistan arrangeret af EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev blandt andet den seneste udvikling vedrørende

antallet af modtagne asylansøgere fra Afghanistan gennemgået af Kommissionen. De østrigske udlændingemyndigheder fremlagde konklusionerne fra deres fact finding-mission til Afghanistan. Endvidere præsenterede UNHCR deres seneste rapporter om uledsagede mindreårige, og de norske udlændingemyndigheder holdt oplæg om deres håndtering af uledsagede mindreårige.

I december blev der afholdt en workshop vedrørende palæstinensere arrangeret af EURASIL-sekretariatet. På workshoppen fremgik det af EURASIL-sekretariatets oplæg baseret på svar fra landene, at der var forskellige definitioner på palæstinensere, hvorfor det var svært at fastlægge en praksis. Den seneste udvikling vedrørende statsløse palæstinensere fra Mellemøsten og Nordafrika blev gennemgået af blandt andet Sverige, UNRWA, og MENA, ligesom der var en diskussion af flygtningekonventionens artikel 1 D ved UNHCR.

2.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Ved den årlige EXCOM-samling i oktober er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Ud over Flygtningenævnets repræsentant består den danske delegation af repræsentanter for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og Udenrigsministeriet.

I perioden fra den 4. oktober 2010 til den 8. oktober 2010 afholdt EXCOM sin 61. samling i Genève.

I forlængelse af mødet blev EXCOM-konklusion nr. 110 vedtaget. Konklusionen vedrører handicappede flygtninge og andre personer med handicap, som er beskyttet og modtager hjælp fra UNHCR.

2.5 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat

Flygtningenævnets Sekretariat havde i april 2010 besøg af chefen for COIRS (dokumentationskontoret) i U.S. Department of Homeland Security, LeRoy G. Potts. Mødet var arrangeret af Udlændingservice i forbindelse med afholdelse af IGC-møde i Genève. Under mødet orienterede sekretariatet om asylproceduren i Danmark og særligt om fremgangsmåden ved indhentelse og offentliggørelse af Flygtningenævnets baggrundsmateriale og om indhentelse af specifikke oplysninger gennem Udenrigsmi-

nisteriet. LeRoy G. Potts orienterede om asylproceduren i USA og kontorets arbejde med indhentelse af baggrundsoplysninger til de otte førsteinstans-kontorer. LeRoy G. Potts orienterede endvidere om fremgangsmåden ved udarbejdelsen af U.S. Department of State, Report on Human Rights Practices, som indgår i Flygtningenævnets baggrundsmateriale.

Flygtningenævnets Sekretariat havde i april 2010 besøg af en kroatisk delegation bestående af formanden fra den kroatiske kommission for asyl, to embedsmænd, en repræsentant fra Kroatisk Røde Kors, en embedsmand fra Indenrigsministeriet og en højesteretsdommer. Den kroatiske delegations to dages besøg i Danmark var arrangeret via EU Kommissionen i samarbejde med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og omfattede ud over besøget i Flygtningenævnet tillige besøg i Dansk Røde Kors i asylcenter Sandholm, Rigspolitiets Udlændingeafdeling, Udlændingeservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Formålet med delegationens studiebesøg i Danmark, herunder i Flygtningenævnet, var at få en introduktion til det danske asylsystem og asylprocedure.

Flygtningenævnets Sekretariat havde i maj 2010 besøg af en svensk delegation bestående af 20 personer fra Migrationsdomstolen i Malmö. Delegationen bestod af chefsrådmanden og samtlige ansatte i Migrationsdomstolen i Malmö. Formålet med delegationens besøg i Danmark var at sammenligne asylprocedurerne i Danmark og i Sverige, herunder særligt den adskilte behandling i Danmark af humanitære sager og asylsager.

Flygtningenævnets Sekretariat havde i juni 2010 besøg af en kenyansk delegation. Den kenyanske delegations seks dages besøg i Danmark var arrangeret af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og omfattede ud over besøget i Flygtningenævnet tillige besøg ved de svenske immigrationsmyndigheder, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Rigspolitiets Udlændingeafdeling og Udlændingeservice. Formålet med delegationens besøg i Danmark, herunder i Flygtningenævnet, var at få yderligere informationer om asylsystemet og hele asylproceduren fra registrering af ansøgerne ved indrejsen til udsendelsen, herunder særligt de praktiske foranstaltninger med henblik på oprettelsen af 2. instans på asylområdet i Kenya. Flygtningenævnet havde i december 2006 første gang besøg af den kenyanske delegation.

Flygtningenævnets Sekretariat havde i oktober 2010 besøg af sekretariatschefen for det irske Flygtningenævn (ORAC). Formålet med sekretariatschefens besøg i Danmark var at deltage i IGC-mødet i Udlændingeservice og at sammenligne det irske og danske system for behandlingen af asylsager, herunder særligt om anvendelsen af forskellige it-løsninger for at forbedre sagsbehandlingen og gennemsigtigheden i asylsystemerne.

Kapitel 3

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

3.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i 2010 truffet afgørelse i 902 spontansager vedrørende 1187 personer.

Nævnet har i 2010 stadfæstet Udlændingesservices afgørelse for 789 personer, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til 125 personer og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) til 152 personer. Der er ikke i 2010 meddelt opholdstilladelse efter den før den 1. juli 2002 gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status). For en nærmere beskrivelse af praksis efter den tidligere gældende bestemmelse i § 7, stk. 2, henvises til formandskabets 11., 12. og 13. beretninger for 2002, 2003 og 2004.

3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrunnet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer,

hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrunder, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrunder frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrunder, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor ansøgeren er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrunder forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er armenier og som asylmotiv havde henvist til frygt for forfølgelse som følge af, at han som medlem af et oppositionsparti havde deltaget i en demonstration i foråret 2008, hvor der var blevet protesteret mod valgsvindel under præsidentvalget. Flygtningenævnet lagde som

Udlændingesservice til grund, at ansøgeren rent faktisk havde deltaget i demonstrationen. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne udelukke, at der var en reel risiko for, at myndighederne havde kunnet identificere ansøgeren som deltager i demonstrationen ud fra overvågningsbilleder og oplysninger fra andre deltagere. Flygtningenævnet lagde ved denne vurdering vægt på, at ansøgeren havde forklaret konsistent under hele sagen, herunder om at han havde haft en forretning i et område, der ejedes af et fremtrædende partimedlem, og at også en del af de andre forretningsdrivende i området havde været partimedlemmer. Flygtningenævnet fandt det sandsynligt, at myndighederne havde været bekendt med dette, og dermed havde anledning til at søge efter eventuelle mistænkte demonstrationsdeltagere i det pågældende område. På denne baggrund sammenholdt med ansøgerens ligeledes konsistente forklaring om, at forældrene var blevet opsøgt, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren på tilstrækkelig vis havde sandsynliggjort, at han ved en hjemvenden var i risiko for retsforfølgelse som følge af sin deltagelse i demonstrationen. Det bemærkedes, at efter de foreliggende oplysninger om indholdet af den nu vedtagne amnestilovgivning, og de deri fastsatte tidsfrister, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var en sådan sikkerhed for, at ansøgeren ville være omfattet af lovgivningen, at dette kunne ændre vurderingen. Armenien/2010/1

Nævnet meddelte i marts 2010 opholdstilladelse (K-status) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. Flygtningenævnet udtalte, at ansøgeren er kurder, sunni-muslim og havde boet i Sarpole Zahab før sin udrejse af Iran. Han havde efter sin forklaring været politisk aktiv for KDPI. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han i 2007-2008 havde været aktiv for KDPI, idet han sammen med et navngivent partimedlem omkring 10 gange havde uddelt politisk materiale. I efteråret 2008 forsvandt det andet partimedlem, efter han og ansøgeren havde uddelt materiale for KDPI. Dagen efter var ansøgerens moder og broder blevet anholdt af politiet. Ansøgeren havde endelig henvist til, at han i 2000 var blevet smidt ud af skolen, idet han havde trodset en lærer og havde talt kurdernes sag. I den forbindelse var han endvidere blevet tilbageholdt i 15 dage, hvor han var blevet udsat for psykisk overgreb, idet han blandt andet havde fået oplyst, at hans fader var død, mens ansøgeren havde været tilbageholdt. Det havde efterfølgende vist sig at være korrekt, og ansøgeren havde ikke fået lov til at deltage i faderens begravelse. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, og han var derfor i en asylrelevant risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran som følge af sine politiske aktiviteter for KDPI. Ansøgeren opfyldte herefter betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/19

Nævnet meddelte i **juli 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtuner fra *en navngiven* by i Laghman-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren var i perioden fra 1992 og frem til sin udrejse i 2001 medlem af *en navngiven ungdomsorganisation*, der var en

oprørsbevægelse under Taleban og Mujahedins regimer. Ansøgeren var menigt medlem og hjalp blandt andet organisationen med at hverve nye medlemmer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taleban og Mujahedin, som efterstræber ham, fordi han har udøvet aktiviteter for *organisationen*. Flygtninge-nævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren blev i 1982 færdig som jurist og arbejdede herefter som anklager frem til 1992, hvor han blev afskediget, da Mujahedin kom til Kabul. Ansøgeren har forklaret, at han i 1993 blev fængslet i et år af Mujahedin. I 1999 blev ansøgeren og tre andre medlemmer af *organisationen* anholdt af Taleban. Ansøgeren var herefter fængslet i cirka et år. Ansøgeren blev under begge tilbageholdelser udsat for fysiske overgreb og blev i begge tilfælde frigivet mod betaling af bestikkelse. Efterfølgende skjulte ansøgeren sig på en af sine venners gård frem til sin udrejse i 2001. Flygtninge-nævnet finder efter en samlet vurdering under disse omstændigheder, at ansøgeren på grund af sit politiske arbejde med modstand mod Mujahedin og senere Taleban ved udrejsen af Afghanistan i 2001 var forfulgt, og at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtninge-nævnet meddeler derfor ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2010/37

Nævnet meddelte i **august 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Rusland. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tjenere fra [...] i Naurskij-distriktet i Tjetjenien. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at blive arresteret, tortureret og slået ihjel af myndighederne, som følge af at han fra den 10. [...] 2009 til den 12. [...] 2009 blev tilbageholdt af politiet samt tilbageholdt og tortureret af nogle tjenere klædt i militære uniformer. Ansøgeren blev udspurgt om sine familiemedlemmer, der er medlemmer af en muslimsk oprørsbevægelse. Ansøgeren underskrev endvidere under tvang en erklæring om at have deltaget i udførelsen af en minesprængning. Ansøgeren frygter endvidere at blive arresteret, som følge af at han ikke overholdt en aftale om samarbejde med politiet. Ansøgerens moder blev den 20. [...] 2009, efter ansøgerens løsladelse, opsøgt af politiet, ligesom der blev sat ild til ansøgerens broders hus, som ansøgeren havde boet i. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles forhold. Flygtninge-nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund. Ved afgørelsen heraf har nævnet lagt vægt på, at ansøgernes forklaringer fremstår troværdige og selvoplevede. Den omstændighed, at der er enkelte udeladelser i den mandlige ansøgers asylskema og mindre differencer mellem, hvad der er beskrevet og forklaret igennem asylsagsforløbet, kan ikke føre til et andet resultat. Endelig kan den omstændighed, at den mandlige ansøger efter løsladelsen den 12. [...] 2009 på enkelte punkter efter sin forklaring har handlet uovervejende med risiko for umiddelbar myndighedsforfølgelse heller ikke føre til, at ansøgernes forklaringer tilsidesættes som utro-

værdige. På den anførte baggrund er den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Tjetjenien i risiko for myndighedsfølgelse, ligesom den kvindelige ansøger som en konsekvens af ægtefællens forhold er i risiko for forfølgelse fra myndighedernes side. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne samt deres barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rus/2010/3

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra al Hasaka provinsen. Ansøgeren har forklaret, at han siden 2007 har været aktivt medlem af KDPS. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han er eftersøgt af de syriske myndigheder, som ønsker at fængsle og torturere ham, idet han har deltaget i et politisk møde på sin bopæl, som blev opdaget af sikkerhedstjenesten, og at sikkerhedstjenesten anholdt tre af mødedeltagerne. Endvidere havde søsteren syet kurdiske dansedragter/nationaldragter, som befandt sig på bopælen. Ansøgeren har i den forbindelse henvist til, at han flere gange tidligere har været fængslet og udsat for tortur af de syriske myndigheder. Han har i forbindelse med den seneste fængsling måtte underskrive en erklæring om, at han ikke igen vil deltage i politiske aktiviteter. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker herved, at ansøgerens forklaring, herunder sammenholdt med søsterens forklaring, alene indeholder få mindre divergenser. Ansøgeren har udført en del aktiviteter for KDPS gennem de seneste tre år, hvor han har været medlem. Aktiviteterne har vel været af underordnet karakter, men ansøgeren har været fængslet tre gange, herunder muligt undergivet tortur, idet han var mistænkt for kurdiske aktiviteter. Familiens hus blev stormet af sikkerhedstjenesten ultimo 2009, men ansøgeren undslap og udrejste illegalt i forlængelse heraf uden at have været tilbage på bopælen. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at det må antages, at ansøgeren risikerer forfølgelse som følge af sine politiske aktiviteter ved en eventuel tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2010/46

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”At ansøgeren som asylmotiv har henvist til, at han i 1996 deltog i en demonstration i hvilken forbindelse han blev tilbageholdt i fire-fem dage og udsat for overgreb og ydmygende behandling. I 1999 stillede ansøgeren op som byråds kandidat, men måtte trække sit kandidatur tilbage grundet trusler. I 1999 blev ansøgeren tilbageholdt tre-fire dage i forbindelse med forsøg på udrejse og udsat for hårdhændet behandling. I 2009 deltog ansøgeren i flere demonstrationer i Teheran vedrørende præsidentvalget. Under en af disse demonstrationer sparkede ansøgeren til en motorcykel med to personer, hvorved den væltede. Et par dage senere blev ansøgerens bolig i *en navngiven* by ransaget af myndighederne, og der blev fundet

kompromitterende materiale i form af ulovlige bøger, herunder på ansøgerens computer. Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra en *navngiven* by i Iran. Flygtninge-nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtninge-nævnet lægger således til grund, at myndighederne har ransaget familiens bopæl i en *navngiven* by og beslaglagt ansøgerens computer med videre, indeholdende ulovlige bøger. Flygtninge-nævnet lægger på denne baggrund til grund, at myndighederne muligt gennem ansøgerens kammerat, der var blevet tilbageholdt af myndighederne, var blevet bekendt med ansøgerens deltagelse i demonstrationerne i Teheran. Flygtninge-nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren, mens han var i Teheran, blev gjort bekendt med ransagningen af sin ægtefælle, og at ansøgeren ikke efterfølgende har opholdt sig på sin bopæl. Flygtninge-nævnet finder herefter at ansøgeren, der også på grund af de tidligere tilbageholdelser må anses for at være i en særlig risiko for at komme i myndighedernes søgelys, ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2010/37

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Zimbabwe. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er zimbabwisk statsborger fra Harare i Zimbabwe. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun har været medlem af og politisk aktiv for oppositionspartiet MDC. Hun er i denne forbindelse blevet udsat for fysiske overgreb i 2007 på familiens gennem mange år ejede farm og senere opsøgt af ungdomsmilitsen, mens hun arbejdede på en skole i 2008. Ansøgerens ægtefælle og hendes morforældre har også alle været politisk aktive. Ved en eventuel tilbagevenden til Zimbabwe frygter ansøgeren, at hun vil blive udsat for voldtægt og tortur af tilhængere af ZANU-PF, ungdomsmilitsen eller den zimbabwiske efterretningstjeneste. Flygtninge-nævnet lægger ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, herunder at ungdomsmilitsen har opsøgt ansøgerens ægtefælle og skolen efter hendes udrejse i anledning af hendes anmeldelse af overgrebet i 2007 til en NGO, som ville indbringe sagen for den internationale straffedomstol. Set i lyset heraf finder Flygtninge-nævnet, at hendes udeståender med ungdomsmilitsen dels i forbindelse med fratagelsen af familiens farm og dels i forbindelse med hendes henvendelse til NGO'en har medført en konkret og reel risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Zimbabwe. Ansøgerens politiske aktiviteter findes at bestyrke denne risiko. Dette stemmer med de aktuelle baggrundoplysninger om forfølgelse af politisk aktive MDC medlemmer. Flygtninge-nævnet meddeler herefter ansøgeren samt hendes barn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Zimbabwe/2010/2

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelser Iran/2010/22 og Syrien/2010/45, de i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelser Iran/2010/10 og Iran/2010/18, den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Iran/2010/21, de i afsnit 5.6 nævnte afgørelser Sudan/2010/4 og Sudan/2010/8, den i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelse Syrien/2010/21, de i

afsnit 5.8.2 nævnte afgørelser Syrien/2010/7 og Syrien/2010/18, den i afsnit 5.8.3.2 nævnte afgørelse Zimbabwe/2010/1 samt den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Afg/2010/3.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Teheran. I 2007 var ansøgeren blevet fængslet af myndighederne, da der var blevet fundet KDPI materiale på faderens bopæl. I fængslet var han af en medfange blevet udsat for et drabsforsøg. Medfangeren havde først forsøgt at kvæle ansøgeren og derefter slået ham til bevidstløshed. Herefter var ansøgeren blevet bragt til hospitalet. Ansøgeren havde givet en sygeplejerske sin morbroders telefonnummer. Morbroderen havde en nat hentet ansøgeren på hospitalet og kørt ham hjem til en for ansøgeren ukendt mand, der havde haft ansøgeren boende, indtil ansøgeren var udrejst. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren var blevet tilbageholdt i tre måneder af myndighederne i forbindelse med fundet af propagandamateriale for KDPI på faderens ejendom, at ansøgeren under en afhøring i fængslet havde videregivet sin viden om faderens og dennes to venners tilknytning til KDPI, og at han under tilbageholdelsen var blevet udsat for et drabsforsøg fra en medfanges side. Uanset at omstændighederne omkring ansøgerens undvigelse fremstod som uklare, fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer efter en samlet vurdering, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/2

Nævnet meddelte i **april 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tadjik og sunnimuslim fra Kabul. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede at blive dræbt af den gruppe, formentlig Jamiat E-Islami, der havde stået bag drabet på ansøgerens fader i 2002. Ansøgeren havde herved anført, at faderen havde haft en fremtrædende position i Kabul under PDPA. Ansøgeren havde videre henvist til, at familien efter drabet var flygtet til Pakistan, hvor ansøgeren og hans brødre efter nogen tid af deres moder var blevet sendt videre til Iran på grund af trusler imod brødrene. Ansøgeren havde endelig henvist til, at ansøgerens broder i 2008 i Kabul var blevet bortført af ukendte personer, hvor det var lykkedes ansøgeren at flygte. Ansøgeren var ikke bekendt med, hvad der efterfølgende var sket med broderen. Flygtningenævnet lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet meddelte i starten af 2003 en af ansøgerens brødre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgik af denne afgørelse, at Flygtningenævnet ikke fandt at

kunne afvise, at broderen på grund af sin faders og morbroders profilering og aktiviteter under det kommunistiske styre ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende overgreb fra de nuværende magthaveres side. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at broderen og hans familie under Mujahedin i perioden 1992 til 1996 havde nydt særlig beskyttelse på grund af familiens kendskab til en navngiven kommandant fra Jamiat E-Islami. Ansøgerens familie havde fra 1996 til 2000 opholdt sig i Pakistan. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, sammenholdt med, at nævnet ikke fandt at kunne afvise, at de efterfølgende trusler mod ansøgeren og hans brødre og kidnapningen havde sammenhæng med ansøgerens faders profilering, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2010/13

Nævnet meddelte i **maj 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig ansøger fra Iran. Ansøgerens moder blev samtidig meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, se moderens afgørelse i afsnit 5.5.2.1, Iran/2010/21. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet har i en samtidig beslutning fundet, at ansøgerens moder opfylder betingelserne i flygtningekonventionen for asyl og meddelt hende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder, at det må antages, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til Iran vil blive tilbageholdt af de iranske myndigheder og herunder afhørt om moderens forhold. Ansøgeren risikerer i den forbindelse at blive udsat for overgreb. Flygtningenævnet finder herefter, at den beskyttelse, som ansøgerens moder har behov for, må udstrækkes til også at omfatte ansøgeren. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2010/40

Nævnet meddelte i **juli 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Guinea. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er etnisk peuhl fra Conakry i Guinea. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han vil blive slået ihjel af de guineanske myndigheder. Ansøgerens søster blev i *efteråret* 2009 slået ihjel af militærpersoner, da hun deltog i en demonstration imod styret. Ansøgeren deltog sammen med sin søster i denne demonstration. *Senere på efteråret* 2009 blev ansøgerens moder taget af militærpersoner. Ansøgeren kender ikke sin moders skæbne. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har således forklaret konsistent og detaljeret om det begivenhedsforløb, der har ført til asylmotivet, og han har svaret på supplerende spørgsmål i nævns mødet på en overbevisende måde. Ansøgerens forklaring stemmer overens med baggrundsplysningerne om forløbet af demonstrationen i *efteråret* 2009. Efter ansøgerens forklaring må det lægges til grund, at søsteren har haft en vis profileret stilling i et *navn-*

givent oppositionsparti. På baggrund af henvendelserne fra myndighederne i perioden efter søsterens død, kan det videre lægges til grund, at ansøgerens moder og ansøgeren var i myndighedernes søgelys. Efter moderens anholdelse og de omkringboendes reaktion herpå, har ansøgeren sandsynliggjort, at også han risikerede anholdelse og tilbageholdelse samt afhøring som følge af søsterens politiske profilering. På baggrund af baggrundoplysningerne om forholdene for tilbageholdte personer i Guinea har ansøgeren tillige sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse og overgreb fra myndighedernes side. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Guinea/2010/1

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som han ikke har (“imputed political opinion”), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rwanda. Ansøgeren er etnisk hutu og adventist af trosretning. Indrejst i 2008. Ansøgeren forklarede, at han fra 2002 til 2008 havde arbejdet for en europæisk ambassade i Danmark. Under et ophold i Rwanda i foråret 2008 var ansøgeren blevet kontaktet af F.R.P., som havde forsøgt at få ham til at melde sig ind i partiet og havde forsøgt at få ansøgeren til at rapportere om hutuer, der boede i Danmark. Ansøgeren var senere vendt tilbage til Rwanda og var i starten af 2009 blevet tilbageholdt, udsat for vold og truet af den lokale sikkerhedstjeneste. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren havde forklaret omfattende, detaljeret og konsistent. Nævnet lagde derfor ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren i 2007 under et ophold i hjemområdet af den lokale præsident for F.R.P. var blevet rådet til at melde sig ind i partiet af hensyn til sin egen sikkerhed. Da ansøgeren i foråret 2008 på ny havde været i området, var han blevet kontaktet af den navngivne lokale sikkerhedschef samt en anden højtstående sikkerhedsrepræsentant. Begge havde forsøgt at overtale ansøgeren til at rapportere om hutuer, der boede i Danmark, og som de pågældende havde mistænkt for at yde økonomisk støtte til F.D.L.R., der havde rettet angreb mod Rwanda fra Congo. Ansøgeren havde undladt at kontakte de pågældende myndigheds personer, inden han var returneret til Danmark, hvor ansøgeren havde arbejdet på en europæisk ambassade. Da ansøgeren i slutningen af 2008 var vendt tilbage til hjemområdet for at bosætte sig sammen med sin familie og børn og for at drive de ejendomme, som ansøgeren havde investeret opsparet kapital i, var ansøgeren i starten 2009 blevet tilbageholdt af to personer fra ”Local Defense”, og den omhandlede lokale sikkerhedschef. Ansøgeren var blevet ført til det lokale myndighedskontor, hvor han var blevet udsat for vold og blandt andet truet til at underskrive en erklæring om, at han havde deltaget i møder med folk, som havde bekæmpet landet. Ansøgeren var blevet fængslet, men var tidligt næste mor-

gen kommet fri ved hjælp af bestikkelse. Ansøgeren havde forklaret nærmere om sit forgæves udrejseforsøg via Uganda, og om tilbagekomsten til hjemområdet, hvor han i starten af 2009 var udrejst ved en fætters hjælp på den returbillet, som ansøgeren gyldigt havde været i besiddelse af, ligesom ansøgeren fortsat havde haft gyldigt pas og indrejsevisum til Danmark. Ansøgerens oplysninger om sin baggrund fandtes bestyrket ved det oplyste fra den europæiske ambassade i Danmark, jf. brev fra efteråret 2009. Ansøgeren havde i nævnsrådet forklaret nærmere om den tilsigelse fra starten af 2010 fra en politistation i hjemområdet, som ansøgeren havde modtaget i starten af 2010, samt om de fremlagte e-mails med oplysning fra en af ansøgerens navngivne sønner, som han havde modtaget i slutningen af 2009. Ansøgeren havde givet en antagelig forklaring på oplysningernes sene fremkomst, og nævnet fandt, at det oplyste om tilsigelsen og det anførte af sønnen om myndighedernes fremfærd over for familiens ejendomme kunne lægges til grund. Efter en samlet vurdering fandt nævnet herefter, at det måtte lægges til grund, at selv om ansøgeren ikke havde været politisk aktiv og ikke var medlem af et bestemt politisk parti eller af en bestemt politisk gruppering, men alene interesseret i den politiske udvikling i Rwanda, havde de lokale myndigheder i ansøgerens hjemområde beskyldt ansøgeren for at samarbejde med personer, der havde bekæmpet landet, herunder F.D.L.R. Nævnet fandt endvidere, at ansøgeren, der adskillige gange havde rejst til og fra hjemområdet, og som havde opsparet en kapital, som han havde investeret lokalt, måtte anses som en person, der fortsat risikerede at være i de lokale myndigheders søgelys. Under hensyn til det oplyste i baggrundsmaterialet om de lokale myndigheders selvstændige fremfærd over for personer, der var mistænkt for at være regeringsfjendtlige, fandt nævnet herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rwanda på den ovennævnte baggrund ville kunne risikere at blive udsat for en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet havde herved lagt til grund, at det måtte anses for uproportionalt, hvis ansøgeren skulle henvises til under en tilbageholdelse af ukendt længde i Rwanda at søge de overordnede myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Rwanda/2010/1

Nævnet meddelte i **august 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er i de syriske myndigheders søgelys, da han, som tidligere har været langvarigt tilbageholdt af de syriske myndigheder, skubbede en betjent i forbindelse med politiets henvendelse på faderens bopæl. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren var således tilbageholdt i mere end syv måneder i et syrisk fængsel og udsat for hårdhændet behandling som følge af deltagelse i en demonstration rettet mod de syriske myndigheders drab på tre kurdiske festdeltagere. Ansøgeren blev løsladt med månedlig melde-

pligt, som han overholdt, indtil han blev impliceret i en slagsmåls lignende situation med politiet. Politiet havde rettet henvendelse, da ansøgerens fader protesterede mod de kurdiske myndigheders inddragelse af familiens ejendom, og ansøgeren skubbede en betjent, da faderen blev udsat for slag. Ansøgeren flygtede fra stedet og holdt sig i skjul, indtil han kort efter udrejste fra Syrien. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være således i de syriske myndigheders søgelys, at han vil være i reel risiko for asylbegrundende overgreb. Der meddeles herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2010/28

Nævnet meddelte i **november 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran i Iran og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som væsentligste asylmotiv henvist til, at han den [...] som soldat blev beordret til at skyde nogle demonstranter, og at han nægtede dette, idet han flygtede og dermed deserterede. Siden dette tidspunkt har han konstant levet i skjul for myndighederne, herunder med stadigt skiftende bopæl og arbejde. I den mellemliggende periode fra [...] har myndighederne med jævne mellemrum opsøgt ansøgerens forældre for at få fat i ansøgeren. På denne baggrund mener ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive henrettet, idet han af myndighederne opfattes som en soldat, der har deserteret i krigstid. Ansøgeren har under sit ophold i Danmark afgivet en troværdig og ikke udbygget forklaring om sit asylmotiv. Denne forklaring lægges til grund af Flygtningenævnet. Da ansøgeren nægtede at adlyde ordrer om at skyde på demonstranterne, og da han i den forbindelse flygtede, lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren ikke alene af de iranske myndigheder vil blive betragtet som en desertør, der blot er udeblevet fra tjeneste. Der kan således ikke bortses fra, at ansøgeren af myndighederne opfattes på den måde, at han har tilsluttet sig de personer, der kæmpede mod regimet, og at han dermed opfattes som en fjende af systemet. Ansøgeren har på denne baggrund sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en asylrelevant risiko for myndighedsforfølgelse, og at han derfor er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2010/32

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt deres barn fra Syrien. Indrejst i 2009. Ansøgerne er etniske kurdere og muslimer af trosret-

ning. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund for sagen, idet forklaringerne stort set havde været overensstemmende under hele asylsagsforløbet. Det fulgte af disse forklaringer, at den mandlige ansøger siden 1996 havde været medlem af det kurdiske demokratiske parti i Syrien – Yekiti. Han havde ved en række lejligheder fungeret som kulturel arrangør af diverse sammenkomster med vekslende deltagerantal, herunder også udendørs arrangementer i den del af det nordlige Syrien, hvor der boede større grupper af etniske kurdere. Under et udendørs arrangement i starten af 2009 cirka 35 km fra Afrin by, i et skov-bjergområde, havde efterretningstjenesten indfundet sig uventet, mens ansøgeren havde været på tallerstolen. Det var lykkedes ansøgeren at undslippe igennem skoven. Senere samme dag var ansøgernes bopæl blevet opsøgt af bevæbnede politibetjente, som havde trængt ind i boligen, hvor de havde konfiskeret kurdisksproget materiale blandt andet partiaviser og den mandlige ansøgers egne digte. Politiet havde rettet henvendelse til den kvindelige ansøger på bopælen i de efterfølgende tre-fire dage og havde spurgt efter den mandlige ansøger. Den kvindelige ansøger havde herefter forladt bopælen uset sammen med datteren. Parret havde holdt sig skjult i cirka tre måneder, indtil de var udrejst illegalt af hjemlandet i foråret 2009. Flygtningenævnet lagde vægt på, at den mandlige ansøger, efter de foreliggende oplysninger, havde fungeret som kulturbærer vedrørende kurdisk sprog, litteratur og historie ved de forskellige arrangementer, han havde deltaget i. Uanset at den mandlige ansøgers profileringsgrad muligvis kunne betragtes som ikke værende særlig høj, fandt Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at han som følge af denne særlige status ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for asylbegrundende forfølgelse af de grunde, som var nævnt i flygtningekonventionen. Syrien/2010/9

Nævnet meddelte i **august 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk mazalit fra [...] i Sudan. Ansøgeren har oplyst, at han har været medlem af oppositionsgruppen [...] siden 1998, og i 2004 blev han leder af en mindre gruppe på 30 personer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i 199[...] blev opsøgt af myndighederne, som anholdt og tilbageholdt ham, idet de antog, at han havde kendskab til oppositionen, og at han ved en tilbagevenden på ny vil blive anholdt. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren efter en generel anholdelse i 199[...], i en alder af 13 år, i dag skulle være i et register over oppositionelle. Det må herunder tillægges vægt, at familien ikke har været opsøgt efter den angivelige flugt fra fængslet. Det findes heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren har profileret sig som deltager i en oprørsbevægelse, og Flygtningenævnet må se bort fra ansøgerens forklaring om, at han skulle være blevet profileret under en konference i Libyen i [...], idet ansøgeren blandt andet har forklaret, at han alene optrådte som vagt. Flertallet lægger imidlertid afgørende vægt på, at ansøgerens landsby i 2003 blev angrebet af Janjaweed, som blandt andet dræbte familiemedlem-

mer til ansøgeren og uddrev ansøgerens moder og halvbroder fra landsbyen. Ansøgeren hjalp umiddelbart efter moderen og halvbroderen væk fra området til en flygtningelejr i Tchad. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnets flertal under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan på grund af sin etnicitet vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Sudan/2010/6

Endvidere kan henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Burma/2010/3 og den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Sudan/2010/3.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at de pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af deres religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Kermanshah i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han *i foråret* 2008 konverterede til kristendommen, hvilket er kommet myndighederne til kendskab. I efteråret 2008 blev ansøgeren overfaldet af folk fra Hizbollah, som truede ham og gav udtryk for at være bekendt med konverteringen. Endvidere har ansøgeren seks gange tidligere haft konflikter med myndighederne, hvorunder han i et af tilfældene fik eksekveret en straf på 80 piskeslag. Endelig har ansøgeren henvist til, at han er kommet i de iranske myndigheders søgelys gennem deltagelse i demonstrationer i Danmark, ligesom hans svigerfader er en fremtrædende, retroende muslim, som har truet ansøgeren med repressalier. Uanset, at ansøgeren på en række punkter har forklaret upræcist om sin færden forud for udrejsen, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, herunder tillige hans forklaring for nævnet, at man ikke kan afvise, at ansøgeren i hjemlandet er konverteret til kristendommen, og at dette er blevet myndighederne bekendt. Der lægges herved vægt på, at ansøgeren vedvarende har forklaret om konverteringen under hele sagsforløbet, at ansøgeren gennem de tidligere episoder har været i myndighedernes søgelys, og at der må antages at være forbindelse mellem de personer, som overfaldt ansøgeren, og myndighederne. Hertil kommer oplysningerne om ansøgerens konflikt med svigerfaderen. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende forholdene for kristne konvertitter. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2010/24

Nævnet meddelte i **september 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya, født og

opvokset i [...] i den sydlige del af Eritrea, men har fra 2003 og indtil udrejsen boet i Asmara. Han har siden 2003 været medlem af Pinsekirken. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han er forfulgt på grund af sin tro, og at han ved en tilbagevenden til Eritrea vil skulle aftjene værnepligt, hvilket er i strid med hans tro. Herudover er han udrejst illegalt. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren siden 2003 har været medlem af Pinsekirken. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren i 2007 har været anholdt som følge af religiøse aktiviteter, og at han blev løsladt mod at underskrive en erklæring om at ville afholde sig herfra i fremtiden, selvom der har været visse divergenser i forklaringen herom. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren vil skulle aftjene værnepligt ved en tilbagevenden til Eritrea, hvilket han ifølge sin tro ikke ønsker. Nævnet lægger endelig til grund, at ansøgeren er udrejst illegalt. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren risikerer forfølgelse på grund af sin religiøse overbevisning ved en tilbagevenden til Eritrea. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Eritrea/2010/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Iran/2010/29 samt den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Irak/2010/32.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede religiøse forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk hazara og shia-muslim, født i Jahorm i provinsen Shiraz i Iran. For omkring to år siden var ansøgerens familie flyttet tilbage til Ghazni provinsen i Afghanistan, hvor ansøgeren havde boet omkring et år, før han var udrejst. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hans fader for omkring 30 år siden var konverteret fra sunni-muslim til shia-muslim. Faderen, der havde været mullah, havde fået problemer som følge heraf, og familien var flyttet til Iran. Kort efter at familien var flyttet tilbage til Afghanistan, var ansøgerens fader blevet dræbt af sine tidligere fjender. Ansøgeren havde efterfølgende været udsat for et overfald begået af tre ukendte personer og havde modtaget et trusselsbrev, hvor han blev truet på livet, hvis han ikke konverterede til sunni-muslim. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede ansøgeren at blive slået ihjel af de samme personer, som havde dræbt hans fader. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren kendte ikke nærmere til de personer, der havde dræbt faderen og sendt trusselsbrevet, udover at ansøgeren formodede, at det var yderliggående sunni-

muslimer. Ansøgeren vidste ikke, om det havde været de samme personer, som havde stået bag overfaldet på ansøgeren. Flygtningenævnet fandt uanset dette, at ansøgeren på baggrund af drabet på faderen sammenholdt med trusselsbrevet på grund af sin faders forhold ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for forfølgelse fra de personer, der stod bag drabet på ansøgerens fader. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2010/31

Nævnet meddelte i **oktober 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig ansøger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv i hjemlandet. Ansøgeren har som asylmotiv i det væsentlige henvist til ansøgerens moders forhold. Ansøgeren har endvidere henvist til, at ansøgerens moders fætter, der er et højtstående medlem af en milits, basij, efter at moderen er meddelt opholdstilladelse i Danmark, har truet med at dræbe ansøgerens moder og ansøgeren og hans broder på grund af moderens konvertering til kristendommen. Ansøgeren har videre henvist til, at han sammen med sin broder har deltaget i demonstrationer i Danmark mod det iranske styre. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet meddelte i *foråret* 2010 ansøgerens moder opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder, at det må antages, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til Iran vil blive tilbageholdt af de iranske myndigheder og herunder afhørt om moderens forhold. Ansøgeren risikerer i den forbindelse at blive udsat for overgreb. Flygtningenævnet har tillige tillagt oplysningerne om ansøgerens moders fætters position og tilknytning til myndighederne og dennes kendskab til ansøgerens moders konvertering vægt. Flygtningenævnet finder herefter, at den beskyttelse, som ansøgerens moder har behov for, må udstrækkes til også at omfatte ansøgeren. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2010/41

Grundene til forfølgelse i henhold til de forskellige kriterier i flygtningekonventionens flygtningedefinition vil ofte overlappe hinanden. Som eksempler på afgørelser, hvor flere forhold har gjort sig gældende, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er syrisk statsborger fra Qamishli, etnisk kurder og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har sympatiseret med Yekiti-partiet, som hans afdøde storebror var medlem af. Ansøgeren har ikke udført aktiviteter for partiet. Ansøgeren har under nævnbehandlingen som asylmotiv

henvist til, at han en dag i 2009 sammen med tre venner sad på en café i Qamishli. Han var selv i besiddelse af sin egen mobiltelefon. En af vennerne, [...], var i besiddelse af en anden mobiltelefon. På ansøgerens egen mobiltelefon havde han videooptagelser, blandt andet fra nogle overgreb begået mod kurdere i 2004, få dage efter en fodboldkamp. Endvidere havde ansøgeren videooptagelser fra begravelsen af Sheik MashuQ. Ansøgeren og [...] sad og udvekslede videooptagelser på deres mobiltelefoner. En civilklædt betjent dukkede op og erklærede ansøgeren og hans venner for anholdt. *Vennen* blev slået til jorden af betjenten, og ansøgeren og to af vennerne stak af. Efter episoden opholdt ansøgeren sig i tre måneder hos nogle familiemedlemmer i tre landsbyer omkring Qamishli, indtil han udrejste til Tyrkiet. Mens ansøgeren opholdt sig i landsbyerne, fortalte hans bror ham, at myndighederne havde opsøgt familiens bopæl og spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet bemærker hertil, at det først er under nævnsbehandlingen, at ansøgeren har forklaret, at der også på hans egen mobiltelefon var kontroversielle videooptagelser af overgreb begået af de syriske myndigheder og at hans egen mobiltelefon lå tilbage på cafébordet, efter at ansøgeren var stukket af fra stedet. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke at kunne afvise, at der har været tolkeproblemer under samtalen med Udlændingesservice, hvor der bistod en arabisk tolk, mens der under nævnsbehandlingen har bistået en tolk, som behersker ansøgerens modersmål kurmanji. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, finder Flygtningenævnet det derefter sandsynliggjort af ansøgeren, at myndighederne har beslaglagt hans mobiltelefon, som indeholdt en række videooptagelser, som er belastende for myndighederne. Flygtningenævnet finder herefter endvidere sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for konkret individuel forfølgelse som følge af sin etnicitet som kurder og indholdet af hans mobiltelefon. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1." Syrien/2010/38

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.1 nævnte afgørelse Sudan/2010/7.

Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin etnicitet, religion, politiske anskuelser m.v. kan lægges til grund, men ikke finder, at de aktiviteter, ansøgeren har udført, eller de tiltag, der er begået mod ham i hjemlandet, kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, meddeles der afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede** i **januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren praktiserede zarthustra religionen. Det forhold, at ansøgeren i 2005 var blevet anholdt af myndighederne og herefter tilbageholdt i to dage som mistænkt for at have konverteret til zarthustra, kunne ikke

anses som asylbegrunder. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren var blevet løsladt betingelsesløst og herefter havde kunnet opholde sig på sin bopæl i omkring fire år uden problemer med myndighederne. Det forhold, at ansøgerens ven og trosfælles bopæl var blevet ransaget i foråret 2009, kunne heller ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der intet var blevet fundet under ransagningen. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Iran til senforåret 2009 heraf de sidste to uger på sin bopæl uden, at myndighederne havde eftersøgt ham. Ansøgeren havde umiddelbart før nævnets behandling fremsendt to kopier fra slutningen af 2009. Det fremgik af kopierne, at det var tilsigelser til at møde i retten, og de var adresseret til ansøgerens fader, ligesom det fremgik, at denne skulle besvare spørgsmål. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse tilsigelser i sig selv kunne medføre en ændret vurdering. Det forhold, at ansøgeren i Danmark havde deltaget i flere massedemonstrationer mod det iranske styre blandt andet foran den Iranske ambassade samt, at demonstrationerne var blevet filmet af arrangørerne af demonstrationerne og i et tilfælde af BBC, kunne heller ikke føre til, at der kunne meddeles ansøgeren asyl. Flygtningenævnet lagde hermed vægt på, at ansøgeren ikke herved var blevet identificeret af de iranske myndigheder. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens navn ikke fremgik af nogle af klippene, ligesom han ikke havde udtalt sig. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Iran ville være i en konkret risiko for forfølgelse eller for at blive udsat for overgreb eller umenneskelig behandling. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Iran/2010/8

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. I 2006 var ansøgeren blevet indkaldt til værnepligt. Ansøgeren var ikke mødt op, men var i stedet flygtet til Grækenland, hvor han havde fået arbejde. I 2009 var ansøgeren af det græske politi blevet sendt tilbage til Syrien, eftersom hans arbejdstilladelse var udløbet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder. Ansøgeren havde for Flygtningenævnet som asylmotiv påberåbt sig, at han frygtede straf og overgreb, fordi han havde unddraget sig indkaldelse til militærtjeneste. Ansøgeren havde herved fremhævet, at han var etnisk kurder, og at hans militærunddragelse efter myndighedernes opfattelse var en politisk aktivitet. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde unddraget sig militærtjeneste som forklaret af ham, kunne dette forhold hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Efter Operational Guidance Note Syria [bilagsnr. 157], risikerede ansøgeren ikke en uforholdsmæssig sanktion. Den omstændighed, at ansøgeren er etnisk kurder, kunne efter det foreliggende ikke føre til nogen ændret vurdering. Der lagdes herved vægt på, at ansøgeren fremstod helt uprofileret og ikke havde udført nogen politiske aktiviteter. Det skulle herved videre bemærkes, at ansøgeren efter sin egen forklaring ved indrejsen i Syrien i 2009 alene var blevet tilbageholdt i to timer uden afhøring, og hvor hans pas

var blevet inddraget. De generelt vanskelige forhold for kurdere i hjemlandet kunne hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejisen, eller at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Syrien/2010/3

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Venezuela. Indrejst i 2009. I begyndelsen af 2009 havde ansøgeren fået udstedt pas i Venezuela således at han kunne udrejse. Ansøgeren havde hovedsageligt opholdt sig i Tyskland, inden han var taget til Danmark for at søge asyl. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde deltaget i en studenterbevægelse, og at han i den forbindelse havde deltaget i demonstrationer med videre. Disse aktiviteter havde ikke givet sig udslag i konkrete overgreb overfor ansøgeren. Ansøgeren havde påberåbt sig, at han ikke kunne få noget arbejde, fordi han i 2003 havde underskrevet en liste, hvorved underskriverne havde ønsket valg til præsidentposten. Ansøgeren fandt, at han som følge heraf var eksponeret som modstander af styret. Flygtningenævnet fandt ikke, at de forhold, herunder at ansøgeren måtte have fået afslag på jobsøgninger, at politiet havde frataget ham penge eller almindelige gaderøverier m.v., som ansøgeren havde været udsat for, havde haft et sådant omfang, at disse indebar, at ansøgeren havde været udsat for forfølgelse, ligesom der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren havde været i udlandet længe, indebar efter Flygtningenævnets opfattelse ikke, at ansøgeren af den grund risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Venezuela/2010/2

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra DR Congo. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren flygtede sammen med sin familie fra Congo i midten af 1990'erne på grund af krigen. Ansøgeren og familien var ikke i den forbindelse udsat for konkrete overgreb. Ansøgeren og faderen vendte tilbage til hjemområdet for at skaffe mad, men blev fanget af soldater. Ansøgeren og faderen blev tilbageholdt af soldaterne i nogle måneder, og faderen blev tvunget til at bære ting for soldaterne. Ansøgeren og faderen blev ikke udsat for fysiske overgreb i den forbindelse. Det lykkedes ansøgeren og faderen at stikke af og på ny flygte over grænsen til Uganda. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren som etnisk hutu efter de foreliggende baggrundsoplysninger er i konkret risiko for overgreb som følge af sin etnicitet, eller at der er andre forhold, som skulle indebære en individuel risiko for ansøgeren ved en tilbagevenden til Congo. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at forholdene i Congo er af en sådan karakter, at ansøgeren opfylder betingel-

serne i udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af, at han ikke taler sproget i Congo, og at han ikke har noget netværk der. Flygtningenævnet finder således i det hele ikke, at ansøgeren er i en reel risiko for overgreb som følge af forholdene i Congo. Ansøgeren opfylder således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.” Rwanda/2010/2

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er syrisk statsborger, kurder, muslim og fra Qamishili, der ligger tæt på grænsen mellem Syrien og Tyrkiet. Ansøgeren havde ikke været hverken politisk eller religiøst aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han i sommeren 2007 havde arrangeret en koncert, der var blevet aflyst af myndighederne, at han flere gange var blevet opsøgt i sin butik af efterretningstjenesten og at han i slutningen af 2008 var blevet afhørt i sin butik af efterretningstjenesten i tre timer, samt endelig at myndighederne havde planlagt at anholde ham den efterfølgende dag. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde arrangeret koncerter, og at han havde en butik, hvor der blandt andet blev solgt legetøj, elektronik og festudstyr i form af flag, lys m.v. Ansøgeren havde blandt andet forklaret, at han både før og efter sommeren 2007 var blevet opsøgt af efterretningstjenesten i sin butik. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren af denne grund opfyldte betingelserne for at få asyl. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf særlig vægt på, at der var forløbet næsten halvandet år fra den aflyste koncert i sommeren 2007 til ansøgerens flugt. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at han i slutningen af 2008 var blevet afhørt af efterretningstjenesten i tre timer, og at han var af den opfattelse, at myndighederne havde planlagt at anholde ham den efterfølgende dag. Flygtningenævnet fandt det ikke af ansøgeren sandsynliggjort, at han i slutningen af 2008 ville være blevet anholdt, hvis han havde mødt op i sin butik. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at der var tale om en karakter og intensitet i myndighedernes interesse for ham, der lå ud over den bevågenhed af ansøgerens butik, der havde været tale om efter ansøgerens forklaring både før og efter den planlagte koncert i sommeren 2007 – og frem til slutningen af 2008. Den omstændighed, at ansøgeren i efteråret 2008 havde opsat nogle kurdiske lys til salg i sin butik, kunne ikke føre til et andet resultat. Det var derfor Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren ved sin tilbagevenden til Syrien ikke ville være i risiko for asylrelevant forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2. Syrien/2010/6

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han havde sympatiseret med og uddelt materiale for KDPI. Han modtog materialet fra sin morbrøder og uddelte det sammen med en anden sympatisør, som han kendte under den pågæl-

dendes dæknavn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at han har sympatiseret med KDPI og uddelt aviser og løbesedler for partiet, til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for at antage, at denne aktivitet er kommet til de iranske myndigheders kendskab. Ansøgeren har forklaret, at han frygter, at de iranske myndigheder har fået kendskab til disse aktiviteter, idet *den anden sympatisør* er blevet anholdt under uddelingen af løbesedler sammen med ansøgeren, og idet ansøgerens faders bopæl efterfølgende er blevet opsøgt af efterretningstjenesten. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at antage, at anholdelsen af *den anden sympatisør* skulle føre til afsløringen af ansøgerens identitet, idet *den anden sympatisør* ikke kendte hverken ansøgerens navn, adresse eller telefonnummer. Nævnet finder heller ikke grundlag for at antage, at ansøgerens aktiviteter er blevet afsløret af *morbrodueren*, idet ansøgeren ikke har nogen oplysninger om, at morbroderen skulle være blevet anholdt. Det bemærkes i den forbindelse, at morbroderen ikke var med ved uddelingen af løbesedler, da *den anden sympatisør* blev anholdt. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at det forhold, at efterretningstjenesten eventuelt skulle have været på faderens bopæl, har nogen sammenhæng med ansøgerens politiske aktiviteter. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevendende til Iran.” Iran/2010/42

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning. Ansøgeren forklarede, at han havde været sympatisør for et kurdisk politisk parti, havde transporteret løbesedler for partiet og hjulpet til ved newroz-festen i 2009. Ansøgeren forklarede endvidere, at myndighederne en måned efter newroz-festen havde anholdt hans broder og fængslet ham i en måned for at få fat på ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde deltaget i newroz-festen i marts 2009, og at han i den forbindelse på et tidspunkt havde holdt det kurdiske flag. Uanset om de syriske myndigheder via film eller videooptagelser måtte have kunnet identificere ansøgeren, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde haft en så fremtrædende rolle i forbindelse med demonstrationen, at han af den grund ville risikere forfølgelse fra de syriske myndigheders side. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde haft yderligere fremtrædende aktiviteter i forbindelse med demonstrationen, at ansøgeren havde været medlem af noget politisk parti, at ansøgeren havde transporteret materiale for noget politisk parti, eller at ansøgerens broder var blevet anholdt og fængslet en måned i stedet for ansøgeren med henblik på at få ansøgeren til at melde sig. Ved vurderingen heraf lagde Flygtningenævnet navnlig vægt på, at ansøgeren havde afgivet divergerende oplysninger herom. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren ville risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en eventuel tilbage-

venden til Syrien. Det kunne ikke bevirke nogen ændring af denne vurdering, at ansøgeren var udrejst illegalt. Syrien/2010/8

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Yemen. Indrejst i 2008. Ansøgeren søgte asyl i 2009 efter at have fået afslag på familiesammenføring. I 2004 havde ansøgeren arbejdet for frigivelsen af sin fader, der havde været en profileret politiker. Ansøgeren havde været udsat for trusler om bortvisning fra universitetet og havde modtaget trusler telefonisk og via SMS. I Danmark havde ansøgeren været aktiv i debatter på internettet vedrørende forholdene i Yemen, herunder spørgsmålet om selvstændighed for det sydlige Yemen, som ansøgeren støttede. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret, at hun ikke tilhørte nogen bestemt politisk gruppering, men at hun støttede en selvstændiggørelse af Sydyemen. Hun havde som sit asylmotiv henvist til, at hendes fader var en højt profileret politiker, der havde indtaget indflydelsesrige poster og var medlem af et socialistisk parti, der var i opposition til magthaverne. Faderen havde siddet fængslet i tre måneder i 2004 og havde siden været i husarrest. Ansøgeren havde forklaret, at hun offentligt havde arbejdet for faderens frigivelse i 2004 gennem henvendelser til blandt andet menneskerettighedsorganisationer og gennem indlæg på internettet. Det havde haft den følge, at hun havde været udsat for forskellige former for chikane, overvågning og trusler. Hun havde dog aldrig været tilbageholdt eller fængslet. Flygtningenævnet fandt ikke, at de forhold, som ansøgeren havde forklaret om, havde haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at det kunne sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren problemfrit var udrejst i 2007 og 2008 legitimeret med eget ægte nationalitetspas, og at hun i 2007 efter udløb af visum til Danmark var vendt tilbage til Yemen uden problemer ved indrejsen. Hertil kom, at ansøgeren først havde søgt asyl i Danmark næsten et år efter indrejsen, og efter at der var givet afslag på en ansøgning om familiesammenføring. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren under sit ophold i Danmark havde udført aktiviteter, der gav grundlag for en antagelse om, at hun af denne grund ville blive udsat for asylrelevante overgreb ved en tilbagevenden til Yemen. Oplysningerne om de generelle forhold i Yemen fandtes ikke at være af en sådan karakter, at dette i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Yemen/2010/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk kurder. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været medlem af politiske partier. Han havde været

medlem af en dansegruppe og han havde ved enkelte lejligheder arbejdet bag scenen som medhjælper for en skuespillertrup. Han havde som sit asylmotiv særligt henvist til, at han var blevet anholdt i slutningen af 2008 i forbindelse med en demonstration mod en lov, der blandt andet havde indført begrænsninger i kureres ret til at erhverve fast ejendom. Ansøgeren var blevet anholdt sammen med adskillige andre demonstranter, herunder otte til ti medlemmer af dansegruppen. Efter ansøgerens oplysninger havde de været iført almindeligt tøj og havde ikke optrådt som dansegruppe. Han var blevet slået under afhøringen, hvorunder han havde oplyst, at han havde været medlem af en kunstnergruppe, og at han ikke havde været medlem af noget parti. Han var blevet løsladt dagen efter sammen med de andre anholdte fra dansegruppen. Flygtningenævnet fandt ikke, at den påberåbte episode var af en sådan karakter, at det kunne sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet lagde vægt på, at der var tale om en enkeltstående begivenhed, at anholdelserne omfattede adskillige demonstranter, at tilbageholdelsen havde været kortvarig, og at ansøgeren samt andre demonstranter var blevet løsladt dagen efter, da politiet havde fastslået deres identitet. Det forhold, at myndighederne havde rettet henvendelse på faderens bopæl, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkedes, at de under nævnsrådet fremlagte fotos ikke blev tillagt betydning ved sagens afgørelse. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ville være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Syrien/2010/10

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2008. Ansøgeren var mindreårig. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Det lagdes til grund, at ansøgeren er etnisk tamil og hindu fra Kilinochchi-området, og at ansøgeren ikke havde været medlem af noget politisk parti eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygtede overgreb fra myndighederne, som havde mistænkt hende for at have haft tilknytning til LTTE. Ansøgeren havde herved henvist til, at LTTE flere gange havde forsøgt at hverve hende, og at hun i Negombo var blevet tilbageholdt af myndighederne i tre dage og herunder var blevet slået og forsøgt seksuelt forulempet. Ansøgerens konflikt med LTTE kunne ikke begrunde asyl, idet LTTE havde overgivet sig til myndighederne i foråret 2009. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren aldrig på nogen måde havde bistået LTTE, og at den kortvarige tilbageholdelse af ansøgeren havde været et udslag af generelle sikkerhedsforanstaltninger under borgerkrigen. Hertil kom, at ansøgeren var blevet løsladt, og at myndighederne ifølge ansøgerens egen forklaring til samtalereferatet var blevet gjort bekendt med, at hun skulle udrejse. Hverken den omstændighed, at ansøgeren er etnisk tamil, eller de ovenfor nævnte oplysninger kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Der lagdes herved vægt på de foreliggende bag-

grundsoplysninger, herunder Home Office Operation Guidance note, Sri Lanka august 2009 [bilagsnummer 360] samt Udenrigsministeriets hørings svar af 26. oktober 2009 [bilagsnummer 368]. Hertil kom, at ansøgeren i øvrigt fremstod helt uprofileret. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Sri/2010/5

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2009. I 2006 flygtede ansøgeren sammen med sin familie fra sin landsby i det sydlige Darfur til en flygtningelejr i det vestlige Darfur. Fra 2006 indtil udrejsen i 2008 var ansøgeren bosat i lejren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk Al-Birgid og sunnimuslim og havde boet i en navngiven landsby i Syddarfur. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede forfølgelse fra Janjaweed-militsen som følge af sit etniske tilhørsforhold. Ansøgeren havde herved særligt henvist til, at 200 maskerede mænd fra Janjaweed-militsen i foråret 2006 havde angrebet ansøgerens landsby, og at ansøgeren som følge heraf havde mistet sin jord og sine kreaturer og måtte flygte sammen med sin moder og fem søstre. Flygtningenævnet fandt, at angrebet imod landsbyen måtte anses som et led i de generelt urolige forhold i området, og at angrebet ikke kunne anses for at være udtryk for en konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens kortvarige tilbageholdelse i efteråret 2007 sammen med en række andre unge mænd fra flygtningelejren på grund af en mistanke om våbensmugling kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren var blevet løsladt betingelsesløst efter at have betalt en bøde og underskrevet en erklæring. Flygtningenævnet havde tillige tillagt det vægt, at ansøgeren også efterfølgende havde kunnet opholde sig i Sudan uden at blive udsat for overgreb, og at ansøgeren havde kunnet opnå udrejsetilladelse fra de militære myndigheder og problemfrit udrejse på eget pas i foråret 2008. Ansøgerens stammetilhørsforhold kunne på denne baggrund ikke begrunde et andet resultat. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Sudan/2010/2

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burma. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren efter det oplyste betragtede sig som etnisk burmeser, selv om hans far var af kinesisk/indisk afstamning, mens moderen var af koreansk/kinesisk afstamning. Ansøgeren er buddhist af trosretning. Ansøgeren havde som asylmotiv gjort gældende, at han i to dage i efter-

året 2007 havde deltaget i demonstrationer i hovedstadsområdet, at han muligvis var blevet fotograferet under demonstrationerne, at hans bopæl var blevet opsøgt af myndighederne første gang i foråret 2008, hvor han ikke havde været hjemme. Han havde fået det at vide af en tilfældig ældre person, der havde stået i nærheden af et busstoppested i nærheden af bopælen. Han havde herefter taget ophold hos slægtninge. Han havde efterfølgende fået at vide, at myndighederne havde opsøgt bopælen flere gange. Han havde mod bestikkelse fået udstedt et ægte nationalitetspas i sommeren 2008 og havde ligeledes mod bestikkelse skaffet sig udrejse af Burma første gang i efteråret 2008, hvor han var indrejst i Malaysia. Han var rejst tilbage senere i 2008, idet han ligeledes mod bestikkelse havde skaffet sig indrejse uden om myndighederne med det formål at opnå fornyet visum til Malaysia. Han var endeligt udrejst af Burma i slutningen af 2008 ligeledes efter at have betalt bestikkelse. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede ansøgeren et langvarigt fængselsophold på grund af sin deltagelse i demonstrationerne. Flygtningenævnet lagde efter de foreliggende oplysninger til grund for sagen, at ansøgeren havde deltaget i de nævnte demonstrationer. Flygtningenævnet fandt det imidlertid ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hans bopæl var blevet opsøgt af politiet i foråret 2008. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren fremstod som upolitisk og uprofileret, og han havde efter det oplyste ikke tidligere haft konflikter med myndighederne. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i hjemlandet fra efteråret 2007 til slutningen af 2008 dog afbrudt af ansøgerens ophold i Malaysia. Endelig bemærkede Flygtningenævnet, at ansøgeren havde fået udstedt ægte nationalitetspas i sommeren 2008, men Flygtningenævnet ville dog ikke afvise, at dette kunne være sket mod betaling af bestikkelse. Flygtningenævnet lagde endelig nogen vægt på, at ansøgeren først havde søgt asyl i Danmark nogle uger efter sin indrejse. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved udrejsen havde været asylbegrundende forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt det ej heller sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Burma/2010/4

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk avghoun fra Shendan i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har præciseret sit asylmotiv således, at han ikke længere er troende muslim og derfor ikke vil praktisere islam. Han har samtidig accepteret ”kristendommen fra hjertet”. Han har ikke fortalt nogen i hjemlandet om sine religiøse forhold. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, der udrejste af Afghanistan til Iran i 2004/2005 efter onklens bestemmelse,

ikke havde asylrelevante problemer i Afghanistan forud for udrejsen. Ansøgeren har forklaret, at han i Iran blev introduceret til kristendommen af en person ved navn [...], som han mødte i en park ved en tilfældighed. [...] inviterede ham hjem og forærede ham en bibel. Ansøgeren er ikke døbt, han har aldrig været i kirke, han har ikke talt med en kristen præst, og han kan bortset fra jul ikke nævne nogen kristne højtider, og erkender, at han har et yderst ringe kendskab til kristendommen. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har forklaret overbevisende om sin tilknytning til kristendommen. Flygtningenævnet finder derfor ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren er konverteret til en anden religion. Det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke ønsker at praktisere islam, findes ikke at kunne begrunde, at ansøgeren skal meddeles asyl efter udlændingelovens § 7. Da ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/90

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun fra *en landsby* i Kunar provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter overgreb enten fra Taliban eller Mujahedin, fordi ansøgerens fader, forud for sin flugt i Kunar provinsen i 1988/89 og sin efterfølgende udrejse fra hjemlandet medio 1999, har haft konflikter med Taliban og Mujahedin grundet hans stilling som militærofficer i forsvaret, og sin tilknytning til PDPA. Han frygter endvidere de ukendte personer, som kidnappede ansøgeren, da han var 9-10 år gammel, og holdt ham fanget i fire år. Idet det lykkedes ansøgeren at flygte, frygter han, at bortførerne vil finde ham. Desuden frygter han Taliban, idet man betragtes som vantro, såfremt man har været udrejst til Europa. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund, i lighed med Udlændingesservice. Flygtningenævnet lægger ved afgørelsen vægt på, at faderen er udrejst i 1999, at faderens konflikter med Taliban og Mujahedin ligger langt tilbage i tiden og at magtforholdene har ændret sig væsentligt siden dengang. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Afghanistan flere gange i tiden mellem 2005, hvor han fik afslag på familiesammenføring, og indtil han udrejste i 2009. Han har herunder opholdt sig på sin farfaders bopæl i *landsbyen*, ved en enkelt lejlighed flere måneder ad gangen. Han har under disse ophold bistået med at dyrke farfaderens landbrug. Han er endvidere under et af opholdene blevet gift i *landsbyen* med en datter af farfaderens nabo under overværelse af omkring 8-10 mandlige personer og et ukendt antal kvindelige personer som mest havde tilknytning til hustruens familie. Under disse ophold er hverken ansøgeren eller farfaderen eller dennes familie blevet truet eller i øvrigt antastet af hverken Taliban eller Mujahedin. Flygtningenævnet finder det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han, enten

som følge af sin faders forhold, eller af andre grunde, er i risiko for konkret individuel asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han er i reel risiko for overgreb, herunder overgreb fra Taliban eller Mujahedin, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/91

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgerens og hendes ægtefælles jordstykke er blevet eksproprieret af myndighederne, at ansøgeren og hendes ægtefælle har været utilfredse med erstatningens størrelse, at andre landsbybeboere har været i samme situation, og at ansøgerens ægtefælle sammen med andre landsbybeboere flere gange har klaget til myndighederne herover. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgerens ægtefælle fire gange er blevet tilbageholdt af politiet, og at han ikke er kommet tilbage efter den sidste tilbageholdelse. Nævnet lægger endelig til grund, at ansøgeren og ægtefællens hus, der lå 5-7 minutters gang fra jordstykket, er blevet revet ned. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge ansøgerens forklaring om udrejsten til grund henset til rejseruten sammenholdt med de generelle baggrundsoplysninger om kontrol. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren ikke personligt har bragt sig i modsætningsforhold til myndighederne, at ansøgeren ikke selv har været udsat for overgreb, og at der således ikke i ægtefællens forhold er grundlag for at antage en afsmittende forfølgelse af ansøgeren. Nævnet bemærker herved, at det er uoplyst, af hvilken grund myndighederne har revet huset ned. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at antage, at ansøgerens søn ikke vil kunne blive registreret ved en tilbagevenden til Kina. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Kina.” Kina/2010/4

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservice afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden og en kvindelig statsborger fra Jordan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det lægges til grund, at den mandlige ansøger er statsløs palæstinenser fra [...] på Vestbredden, at den kvindelige ansøger er palæstinenser og er født og opvokset i Amman i Jordan, at den kvindelige ansøger siden indgåelsen af ægteskabet har boet sammen med den mandlige ansøger på Vestbredden, at ingen af ansøgerne har været politisk aktive, og at ingen af ansøgerne har haft problemer med de palæstinensiske selvstyremyndigheder eller de jordanske myndigheder. Den mandlige ansøger har som asylmotiv påberåbt sig, at han frygter fortsat chikane i form af ransagninger og tilbageholdelser fra de israelske myndigheders side, og at han på grund af indrejseforbuddet i Israel ikke kan få arbejde, ligesom han heller ikke kan dyrke sin jord på grund af Muren. Den mandlige ansøger har blandt andet henvist til, at han har været fængslet to gange af israelerne, at hans jord er blevet beslaglagt af israelerne, og

at han og hans familie har været udsat for omfattende chikane, blandt andet i form af ransagninger og kortvarige tilbageholdelser af ham. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Den chikane, herunder ransagninger af bopælen og kortvarige tilbageholdelser af den mandlige ansøger, som ansøgerne har oplyst at have været udsat for, har ikke haft et sådant omfang og intensitet, at det kan sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Ransagningerne, beslaglæggelsen af jorden, som skete mod en beskeden erstatning, og de skete tilbageholdelser af den mandlige ansøger må anses som et udslag af de generelt vanskelige forhold på Vestbredden og er derfor ikke i sig selv asylbegrundende. Hertil kommer, at fængslingerne ligger tilbage i tid, og at der i øvrigt må antages at være gjort op med disse forhold. Endelig udrejste ansøgerne problemfrit af hjemlandet, ligesom de først ansøgte om asyl cirka et halvt år efter indreisen i Danmark. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne har været forfulgt ved udrejsen, eller at de ved en tilbagevenden til Vestbredden, og for den kvindelige ansøgers vedkommende til Jordan, risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Da ansøgerne herefter ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stadfæster Flygtningesnævnet herefter Udlændingenservices afgørelse. *Den mandlige og den kvindelige ansøger* samt tre børn skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt *den mandlige ansøger* og tre børn ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Vestbredden, jf. udlændingelovens § 32 a. Såfremt *den kvindelige ansøger* ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Jordan, jf. udlændingelovens § 32 a. Det er en forudsætning for tvangsmæssig udsendelse af ansøgerne til henholdsvis Jordan og Vestbredden, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at ansøgerne kan udrejse til et af disse lande, hvortil ansøgerne har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ansøgerne ikke har benyttet sig af denne mulighed.” Jordan/2010/1

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk roma fra [...], i [...] kommune i Kosovo. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han og hans samlever ved en tilbagevenden frygter at blive slået ihjel af ansøgerens svigerfamilie, idet familien er imod forholdet, fordi ansøgeren er roma og samleveren albaner. Ansøgeren frygter endvidere som roma at blive undertrykt og chikaneret af serbere og albanere, især fordi han er roma og samleveren albaner. Flygtningesnævnet kan lægge ansøgeren og hans samlevers forklaringer om deres blandede ægteskab og de vanskelige forhold under krigen til grund. Ansøgeren og hans samlever har oplyst, at de har levet i Mitrovica i cirka ti år uden at blive

kontakten af ansøgerens samlevers familie. Det er derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren og/eller hans samlever risikerer overgreb fra samleverens families side som følge af familiens modvilje mod deres forhold. Ansøgeren har oplyst om en vis chikane mod dem som følge af hans etnicitet som roma. Hverken disse oplysninger eller oplysningerne om den generelle chikane, som etniske romaer udsættes for, sandsynliggør, at chikanen har en sådan intensitet eller grovhed, at dette kan medføre asyl. Da betingelserne i udlændingelovens § 7 herefter ikke er opfyldt, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingenservices afgørelse.” Kosovo/2010/5

Der kan tillige henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Iran/2010/9, de i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser Irak/2010/37, Sudan/2010/1, Statsløskuw/2010/1 og Indien/2010/1, den i afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelse Afg/2010/48, den i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Iran/2010/43, de i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelser Syrien/2010/14 og Iran/2010/31 samt den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Iran/2010/44.

3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som nævnt ovenfor blev bestemmelsen ændret i 2002. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2002 og gælder for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato. Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I bemærkningerne til bestemmelsen er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN's Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf....

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de factostatus til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbreds mæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for at en mishandling falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3 kræves, at den mishandling, som klageren påstår han vil risikere, hvis han udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, se Domstolens afgørelser i dommen S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (dommens præmis 81) og Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (dommens præmis 70).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en til-

bagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Om betydningen af de generelle forhold i et land har Menneskerettighedsdomstolen i dommen NA. mod UK af 17. juli 2008 gentaget, at den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 (se dommens præmis 114 og den deri anførte retspraksis). I denne sag vurderede Domstolen, at den forværrede sikkerhedssituation og stigningen i menneskerettighedskrænkelser i et bestemt land ikke i sig selv medførte en generel risiko for alle personer tilhørende en bestemt etnisk gruppe, der vendte tilbage til det pågældende land (dommens præmis 125).

I den nævnte dom udtalte Domstolen endvidere, at den aldrig havde udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i en ansøgers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen understregede samtidig, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området. Hvis det godtgøres, at klageren tilhører en gruppe, der systematisk er udsat for overgreb i hjemlandet, har domstolen antaget, at forholdet vil være omfattet af artikel 3, uden at stille krav om, at klageren skal påvise tilstedeværelsen af yderligere særlige kendetegn vedrørende klageren personligt for at godtgøre, at han ville være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet (se præmisserne 115-117 og den deri anførte retspraksis).

Domstolen har i dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009 i præmis 90 gentaget, at en generel voldstilstand normalt ikke i sig selv vil indebære en krænkelse af artikel 3 i tilfælde af udsendelse, men at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i bestemmelseslandet kan være af en så tilstrækkelig høj intensitet, at enhver udsendelse til det pågældende land vil indebære en krænkelse af artikel 3. Domstolen understregede også i denne dom, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området.

Sagen vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt tvangsmæssig udsendelse til Irak af en kristen irakisk statsborger fra Bagdad ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3. Dommen er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

Senest har Domstolen i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011 fundet, at en udsendelse af de pågældende, som er somaliske statsborgere, til Mogadishu i Somalia vil udgøre en krænkelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Domstolen udtaler blandt andet, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt har nået et niveau, hvor enhver, der vender tilbage til byen, som udgangspunkt vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende har tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gør det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Domstolen udelukker ikke, at resten af det sydlige og centrale Somalia kan udgøre et internt flugt alternativ (IFA), forudsat at den udsendte kan rejse til og bosætte sig i det pågældende område uden at komme i en reel risiko for overgreb i strid med artikel 3. Der kan således være dele af det sydlige og centrale Somalia, hvor en udsendt ikke nødvendigvis vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 alene som følge af den generelle situation. Det er dog en betingelse blandt andet at den udsendte person har nære familiære relationer i området, hvor vedkommende effektivt vil kunne søge tilflugt. Hvis en udsendt persons familierelationer er i en region, der kontrolleres af den islamistiske bevægelse al-Shabaab, eller vedkommende er nødt til at rejse gennem al-Shabaab-kontrolleret område, udtaler Domstolen, at vedkommende vil være i en reel risiko for overgreb, medmindre det kan påvises, at vedkommende har erfaring med at rejse og opholde sig i Somalia og derfor kan undgå opmærksomhed fra al-Shabaab. For somaliske statsborgere, som har været i udlandet længe nok til at blive "westernised", vil denne risiko for at tiltrække sig al-Shabaabs opmærksomhed være særligt stor. Dommen er ikke endelig og vil indenfor tre måneder kunne søges indbragt for Storkammeret.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 3.1.3.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingetjeneste og Integrationsministeriet.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingetjeneste udarbejdede notat om beskyttelsen af

asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingesservice udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af nogle afgørelser, hvor ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde i foråret 2008 haft samleje med nabokonen, hvilket var blevet opdaget af konens ægtefælle. De næste 10 måneder var ansøgerens sag blevet behandlet ved både byretten og den iranske højesteret. Under sagens behandling havde ansøgeren været fængslet og udsat for chikane mv. i fængslet. Ansøgeren var blevet idømt dødsstraf, men ansøgerens fader havde bestukket de personer, der havde fragtet ansøgeren fra domstolen tilbage til fængslet, således, at ansøgeren kunne stikke af. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der er iransk statsborger fra det sydlige Iran, som asylmotiv havde henvist til, at han i hjemlandet var idømt dødsstraf for voldtægt efter at have haft seksuelt samvær med en gift kvinde. Flygtningenævnet bemærkede indledningsvist, at den omstændighed, at ansøgeren efter indrejsen var idømt 40 dages fængsel og udvisning med indrejseforbud i fem år for dokumentfalsk, fordi han havde fremvist et falsk pas ved indrejsen, ikke efter nævnets praksis var til hinder for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens 10, stk. 3. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring, idet ansøgeren havde forklaret detaljeret og i det væsentlige konsistent under hele sagen. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2010/5

Nævnet meddelte i **februar 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kurder fra Kermanshah-provinsen i Iran, og at han som asylmotiv havde henvist til at have været an-

holdt og tortureret af myndighederne på grund af en mistanke om deltagelse i våbensmugleri, og at han ved en tilbagevenden frygtede overgreb fra myndighederne på grund af sin manglende overholdelse af en pålagt meldepligt. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret konsistent og troværdigt under sagen, og Flygtningenævnet fandt, at hans forklaring om tilbageholdelserne og forløbet af disse kunne lægges til grund. Flygtningenævnet fandt det i den forbindelse uden betydning, om ansøgeren havde ret i sin formodning om, hvem der havde været ansvarlig for den rejste mistanke. Henset til mistankens karakter og ansøgerens manglende overholdelse af sin meldepligt fandtes det tilstrækkeligt sandsynliggjort, at han ved en hjemvenden fortsat ville være i myndighedernes søgelys og dermed fortsat i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren, der ikke tidligere havde været politisk aktiv, havde ikke overbevist Flygtningenævnet om, at hans eventuelle deltagelse i demonstrationer i Danmark havde haft en politisk baggrund, ligesom det ikke var sandsynliggjort, at han i så fald var blevet identificeret af de iranske myndigheder. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/13

Nævnet meddelte i **februar 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Nordirak. Ansøgeren havde arbejdet i den irakiske hær både som menig soldat og som chauffør, hvorfor han i sommeren 2008 havde været med til at angribe en landsby, hvor terroristgruppen Ansar Al Sunni havde forskanset sig. Kort efter angrebet havde ansøgeren og to andre fra hans kompagni modtaget trusselsbreve. Ansøgeren henviste endvidere til, at han frygtede sin navngivne kammerats familie, eftersom de var af den overbevisning, at ansøgeren havde dræbt kammeraten. Kammeraten var imidlertid blevet dræbt af personer, der havde skudt efter ansøgeren og kammeraten under en almindelig køretur på vej hjem til ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring om hans tjeneste i hæren, identifikation og trusler fra Ansar al Sunni til grund. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren havde forklaret herom fra starten, og at forklaringen var underbygget af adskillige fotografier. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om trusler fra ansøgerens navngivne vens familie til grund. Ansøgeren havde ikke forklaret herom fra starten, og forklaringen var divergerende og heller ikke troværdig i sin sammenhæng. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren risikerede overgreb som følge af sin tjeneste i hæren, identifikation og trusler, således som han havde forklaret om, og at han således havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærkede, at forfølgelsesgrunden ikke var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Irak/2010/15

Nævnet meddelte i **september 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun født

i Kabul, hvor hans familie har boet til 2002, hvorefter de flyttede til Baghlan. I perioden fra *efteråret* 2005 til *efteråret* 2009 har ansøgeren studeret medicin i en by i Tyrkiet. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan, vil blive slået ihjel af Taliban, som betragter ham som vantro og spion for udenlandske magter, da han har opholdt sig i Tyrkiet i fire år. Han har i den forbindelse henvist til, at han i *slutningen af* 2009 var tilbageholdt i 13 dage af Taliban, som udsatte ham for overgreb. Ansøgeren har under sagens behandling i det væsentlige forklaret det samme om sit motiv. Flygtningenævnet finder ikke at kunne forkaste denne forklaring. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er blevet beskyldt af Taliban for at samarbejde med udenlandske myndigheder, og at han og lillebroderen blev bortført af Taliban og holdt fanget i 13 dage, hvorefter det lykkedes ansøgeren at flygte. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren under de nævnte omstændigheder vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at han ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.”
Afg/2010/55

Nævnet meddelte i **oktober 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er somalisk statsborger, født i [...], og har fra 1987 til sin udrejse af Somalia i *sommeren* 2007 boet i Mogadishu. Ansøgere har oplyst, at han tilhører minoritetsklanen Biimaal. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger og har ikke i øvrigt været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til Somalia frygter ansøgeren at blive dræbt dels af medlemmer af de islamiske grupper, fordi han samarbejdede med den midlertidige somaliske regering ved at transportere regeringsmedlemmer og forsyninger for de etiopiske tropper i sin minibus, og dels af familiemedlemmer til bussens chauffør, som i *foråret* 2007 blev dræbt af medlemmer af *en navngiven* gruppe, idet chaufførens familiemedlemmer, der tilhører en magtfuld klan i området, holder ansøgeren ansvarlig for chaufførens død. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet bemærker i denne forbindelse, at ansøgeren under nævnsmødet har forklaret på en overbevisende og troværdig måde. Ansøgeren har herunder redegjort for de tilsyneladende divergenser, der fremgår af det skriftlige materiale, herunder navnlig referatet af asylsamtalen i Udlændingesservice. Ansøgeren risikerer ikke forfølgelse af de grunde, der er omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder derimod, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia er i konkret risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra såvel de islamiske grupper som fra familiemedlemmer til ansøgerens samarbejdspartner og chauffør som led i

blodhævn. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2010/7

Nævnet meddelte **i november 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk murursade, som er en underklan af Hawie-klanen, fra Mogadishu i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren opfylder således ikke betingelserne for ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hendes fader i starten af 2009 bortgiftede hende til en mand ved navn [...], som er medlem af Al-Shabab. Ægtefælle behandlede ansøgeren dårligt, slog hende og truede med at dræbe hende, hvis hun forlod hans hus. Dagen før ansøgerens udrejse stjal hun penge, billeder og filmoptagelser af personer, som bliver henrettet, fra ægtefællen. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden at blive udsat for overgreb, dels fra sin ægtefælle, fordi hun er flygtet fra ham, og dels fra ham og andre medlemmer af Al-Shabab, fordi hun vil blive betragtet som havende spioneret mod bevægelsen. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring til Udlændingetjeneste kan forekomme konstrueret. På baggrund af ansøgerens fremtræden for nævnet og henset til, at hun er analfabet, finder nævnet imidlertid ikke grundlag for at tilsidesætte forklaringen. Nævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden vil være i konkret og reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, af de grunde, hun har anført. Den omstændighed, at ansøgeren ved dom af [...] 2010 er dømt for dokumentfalsk og udvist, findes efter sin karakter for baggrunden for forholdet ikke at være til hinder for, at der meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2010/9

Nævnet meddelte **i november 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener fra Groznyj, hvor han er født og opvokset, og ved udrejsen fortsat boede sammen med sin ægtefælle og familie. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i [...] 2010 har hjulpet en tidligere skolekammerat, der er oprørssoldat, med mad og medicin. På grund af denne hjælp blev han den [...] 2010 arresteret på sin bopæl og derefter tilbageholdt ved militærbasen [...] i Groznyj. Han blev der flere gange slået og sparket, indtil han mistede bevidstheden. Han kom ud den [...] 2010, efter at hans far – via en fætter der er ansat hos myndighederne – havde betalt bestikkelse. Det var en yderligere betingelse, at han udrejste, hvilket han derefter straks gjorde via Ingusjetien og Moskva. Han er eftersøgt, fordi han har hjulpet en oprører og fordi han er flygtet fra et fængsel. Ved en tilbagevenden til Rusland/Tjetjenien

frygter han forfølgelse fra myndighederne samt hævn fra personer, som skolekammeraten har forulempet. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent og sammenhængende om møderne med skolekammeraten, tilbageholdelsen, mishandlingen og udrejsen. Forklaringen har fremtrådt overbevisende og selvoplevet. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i risiko for, at myndighederne vil udsætte ham for en behandling, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, samt at han har behov for beskyttelse herfor. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rus/2010/5

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2010/92, den i afsnit 5.8.3 nævnte afgørelse Cameroun/2010/1 samt den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Som/2010/10.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Kasakhstan. Indrejst i 2008. Ansøgeren var inden udrejsen bosat i Tjetjenien. Sagen blev i begyndelsen af 2009 behandlet på mundtligt nævn, men behandlingen af sagen blev udsat med henblik på indhentelse af lægelige dokumenter. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk tjetjener fra Kasakhstan. Ansøgeren havde på nævns-mødet i begyndelsen af 2009 forklaret, at hun var blevet tilbageholdt og afhørt flere gange af russiske soldater, som ville vide, hvor hendes søn havde befundet sig. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at hun ikke vidste, hvad hendes søn havde gjort, eller hvorfor han var eftersøgt. Under en tilbageholdelse i 2007 var hun blevet udsat for vold og grov voldtægt af personer i militærtøj. Ansøgerens advokat havde efterfølgende fremlagt en original lægeerklæring fra Tjetjenien, som bekræftede dette, og som af Udenrigsministeriet var vurderet til at være ægte. Endvidere understøttedes ansøgerens forklaring af en lægeundersøgelse foretaget af en læge her i landet. Flygtningenævnet fandt herefter at kunne lægge ansøgerens forklaring om vold og voldtægt til grund. Det lagdes endvidere til grund, at overgrebene mod ansøgeren var begrundet i ansøgerens søns forhold, og at sønnen fortsat var eftersøgt i Tjetjenien, hvorfor ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere nye overgreb. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt det imidlertid sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og reel risiko for at blive udsat for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Kasak/2010/1

Nævnet **meddelte i marts 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk tadjik og muslim. **Flygtninge-nævnet** fandt, at ansøgeren på visse punkter havde afgivet noget divergerende forklaringer. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt dog i det væsentligste at kunne lægge ansøgerens forklaringer til grund. Det fremgik af ansøgerens forklaringer, at ansøgerens fader havde været tilknyttet Hezb-e-Islami og/eller Taliban navnlig i perioden omkring årtusindskiftet. I 2006 var faderen blevet anholdt af politiet, idet han var blevet mistænkt for fortsat støtte til Taliban. En række personer fra Taliban havde opsøgt familiens bopæl og havde taget ansøgeren med under tvang, idet de ikke havde troet på ansøgerens forklaring om, at faderen var blevet anholdt af politiet. Talibans henvendelse på bopælen var foregået kort tid efter, at myndighederne havde foranstaltet et angreb på Taliban i ansøgerens landsby, hvorved flere Taliban-medlemmer, herunder faderens fætter, var blevet dræbt. Under Talibans tilbageholdelse af ansøgeren var han blevet udsat for fysiske overgreb, men det var lykkedes ham at flygte i et ubevogtet øjeblik. Kort tid efter at han var kommet tilbage til familiens bopæl, var bopælen blevet angrebet af et antal medlemmer af Taliban, som blandt andet havde kastet en håndgranat ind i ejendommen. Ansøgerens forældre og en lillebroder var blevet dræbt. Ansøgeren kendte navnene på nogle af angriberne og kendte ligeledes navnene på nogle af de personer, der havde tilbageholdt ham. Ansøgeren havde herefter gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til sit hjemområde var i risiko for asylbegrundende overgreb fra enten Taliban eller andre af hans faders fætre, idet såvel Taliban som fætrene var af den opfattelse, at det var ansøgerens fader, som havde røbet Talibans skjulested under sin tilbageholdelse hos politiet. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, der som nævnt i det væsentlige kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, fandt det sandsynliggjort af ansøgeren, at han under disse omstændigheder ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ville have reel mulighed for at opnå myndighedernes beskyttelse imod sådanne overgreb. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/4

Nævnet meddelte i **oktober 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Herat i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet Taliban har slået hans fader ihjel, og nogle har forsøgt at bortføre ansøgeren og angrebet ansøgerens families bopæl. Ansøgeren frygter endvidere familiens tidligere nabo, [...], idet han holder ansøgerens familie ansvarlig for sin søns forsvinden, da denne var med i ansøgerens faders lastbil, da faderen blev dræbt af Taliban. Ansøgeren frygter, at den tidligere nabo vil hævne sønnen, idet han har truet hermed og

har truet med Taliban. Et flertal bemærker, at det ved vurderingen af ansøgerens troværdighed tillægges væsentlig betydning, at ansøgeren ikke i samtalen med Udlændingesservice nærmere er blevet foreholdt divergensen mellem tidspunktet for ansøgerens faders død i forhold til det oplyste til asylregistreringsrapporten, navnlig når tidspunktet for faderens død indgår som en væsentlig del af begrundelsen for afslaget fra Udlændingesservice. Flertallet lægger derfor til grund, at faderen døde i *efteråret* 2008, således som tidspunktet er blevet præciseret til den beskikkede advokat ifølge advokatens indlæg og i nævnsmødet. Flertallet tillægger det videre vægt, at ansøgeren har forklaret konsistent om, at *den tidligere nabos* søn var med faderen i dennes lastbil, da konvojen blev angrebet og faderen dræbt, hvorefter *den tidligere nabos* søn forsvandt. Ansøgerens forklaring om, at den tidligere nabo først forsøgte at rejse sag ved myndighederne i Herat fremstår heller ikke som en konstrueret oplysning. Da flertallet endvidere finder, at ansøgeren i nævnsmødet har svaret uforbeholdent og sammenhængende, og idet det tillægges væsentlig betydning, at ansøgerens oplysninger skal vurderes i lyset af, at ansøgeren som født i 1993 er 17 år gammel og udrejste af Afghanistan i *foråret* 2009, finder flertallet samlet, at ansøgerens forklaring i alt væsentligt må lægges til grund. Flertallet lægger til grund, at ansøgerens fader transporterede varer og hemmelige forsyninger på sin lastbil, at lasten var til brug for udenlandske tropper, at ansøgeren, der ellers kørte med faderen som en slags lærling, den pågældende dag var afløst af *den tidligere nabos* søn, og at faderen blev dræbt, og sønnen forsvandt, da konvojen blev angrebet af Taliban. Ansøgerens familie var fra det tidspunkt, hvor drabet på faderen og sønnens forsvinden blev kendt, efterstræbt af *den tidligere nabo*, der efter ansøgerens forklaring må anses for at have allieret sig med andre formentlig med tilknytning til Taliban. Flertallet lægger til grund, at ansøgerens familie i hele forløbet var truet, da det blev kendt i lokalområdet, at ansøgeren fader havde samarbejdet med de udenlandske tropper, at ansøgeren blev forsøgt bortført af pasthatalende mænd, og at broderen [...] hus i [...] blev angrebet af bevæbnede personer, og at ansøgeren med sin moder og søskende samt sin broder [...] og dennes familie udrejste i umiddelbar forlængelse heraf. Flertallet har ikke fundet det afgørende, at ansøgeren først i nævnsmødet har oplyst, at han boede skjult hos bekendte først 2 måneder i [...] og siden 4 måneder i [...] ved Herat indtil udrejsen. Flertallet har herefter samlet fundet, at ansøgeren må anses udsat for en konkret efterstræbelse, som ansøgeren ikke har kunnet søge myndighedsbeskyttelse imod, og at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb eller umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har derfor krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/73

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelse Sri/2010/6 og den i afsnit 3.1.6.5 nævnte afgørelse Afg/2010/93.

Som eksempler på afgørelser, hvori nævnet har taget stilling til betydningen af konkrete overgreb m.v. forud for ansøgerens udrejse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. **Flygtningesnævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren var således blevet degraderet og chikaneret af kolleger på sin arbejdsplads i Iran som følge af, at han var gift med en herboende iraner. Ansøgeren var udrejst som følge af, at han ikke havde kunnet få kontakt med sin ægtefælle, og han ønskede at leve sammen med hende og deres børn her i Danmark. Ansøgeren var efter det oplyste udrejst illegalt, og han mente, at han ikke ville kunne få sit job tilbage ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtningesnævnet fandt ikke, at de forhold, ansøgeren havde været udsat for på sin arbejdsplads, havde været af et sådant omfang og karakter, at disse kunne anses for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han af den grund havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet fandt heller ikke, at det forhold, at ansøgeren var udrejst illegalt og i den anledning måtte imødesee en straf ved tilbagevenden til Iran, gav grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes herved, at straffen for ulovlig udrejse ikke kunne antages at være uforholdsmæssig. Iran/2010/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Det lægges til grund, at ansøgeren er etnisk pasthun fra Kundus, hvor hendes forældre og fire søskende fortsat bor, at ansøgeren ikke været politisk aktiv eller haft problemer med myndighederne, og at ansøgeren den [...] 2009 blev gift med en herboende afghaner. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygter at blive slået ihjel af en indflydelsesrig kommandant fra Kundus, fordi hun ikke ville giftes med ham. Det må tillægges vægt, at ansøgerens oplysninger om de nævnte trusler mod hende og faderen er baseret på andenhånds oplysninger, at ansøgeren aldrig har mødt kommandanten, men kun set denne en enkelt gang på afstand, og at hun ikke selv på noget tidspunkt personligt er blevet truet eller opsøgt af nævnte kommandant eller dennes folk. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været udsat for forhold af sådan en intensitet og omfang, at det kan sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at skulle være omfattet af forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse.” Afg/2010/94

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. Ansøgeren havde under sagen

forklaret, at faderen døde, da ansøgeren var lille, og at moderen døde, da han var omkring otte år gammel, hvorefter han boede hos sin farbroder. Farbroderen slog ham både med hænderne og med pinde og andet. Da ansøgeren var omkring 13 år gammel, rejste han til Iran for at arbejde. Ansøgeren skulle sende penge hjem til farbroderen, hvilket han ikke gjorde. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at farbroderen truede med at slå ham ihjel, og at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive slået ihjel af farbroderen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis tiltrædes det, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Det lægges til grund, at ansøgeren er etnisk hazara fra [...] i Kabul, at han ikke har været politisk aktiv, og at han ikke har problemer med myndighederne. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at han har levet i angst, så længe han kan huske, at der i hjemlandet hersker generelt usikre forhold, og at der ikke er nogen, som kan tage sig af ham. Ansøgeren har for Flygtningenævnet præciseret, at han endvidere frygter at blive slået ihjel af sin farbroder. Det af ansøgeren påberåbte asylmotiv kan hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Ansøgeren har ikke i hjemlandet haft konflikter af asyretlig relevans med myndighederne eller privat personer, og han fremstår helt uprofileret. Det skal særligt bemærkes, at konflikten med farbroderen heller ikke har en sådan karakter, at det kan føre til nogen ændret vurdering. Idet de generelt vanskelige forhold i hjemlandet heller ikke kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/95

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren tilhører Midgan-klanen, og hun kom fra Wardegley i Mogadishu. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun frygtede at blive slået ihjel af en mand fra Al Shabaab, som havde truet hende, dels fordi hun havde solgt frugt og grønt til etiopierne, dels fordi han ville giftes med hende. Hun havde henvist til, at manden havde slået hende i to tilfælde, at han havde kastet en håndgranat på markedet imod hendes forretning, og at han havde opsøgt hende på bopælen en gang. Hun havde videre henvist til, at manden fra Al Shabaab var magtfuld. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af, at hun havde solgt frugt og grønt til etiopierne. Asylmotivet i forhold til det, at Al Shabaab-manden ønskede ægteskab, faldt ikke under de grunde, som var nævnt i flygtningekonventionen. Dette kunne således ikke medføre asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angik vurderingen af dette asylmotiv i forhold til udlændingelovens § 7, stk. 2, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren

var i en reel risiko for overgreb som følge heraf ved en eventuel tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der var tale om en konflikt i relation til en enkelt person, der vel gennem tilhørsforholdet til Al Shabaab kunne have en betydelig lokal magt, men at der efter de foreliggende oplysninger om mandens henvendelser ikke kunne antages at være nogen videre sandsynlighed for, at han ville efterstræbe hende ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at den pågældende mand havde kastet en håndgranat målrettet imod hendes forretning, som havde bestået af en paraply og en sæk på jorden. Somalia/2010/3

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerne er etniske romaer fra Kosovo. Uanset om den mandlige ansøger i 1999 blev bortført og tilbageholdt i 13 til 14 timer i bjergene af ukendte albanere, finder Flygtningenævnet ikke, at dette forhold kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forholdet ligger langt tilbage i tid, og at forholdene i Kosovo siden har ændret sig væsentligt. Uanset om Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerne i *slutningen af 2008* umiddelbart efter deres tilbagevenden til Kosovo blev overfaldet og udsat for overgreb af ukendte albanere, der herunder voldtog den kvindelige ansøger, finder Flygtningenævnet ikke, at dette kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at episoden må anses for et enkeltstående kriminelt forhold. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. De generelle forhold for etniske romaer kan ikke i sig selv anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet bemærker, at flere af ansøgerens børn med familier fortsat bor i ansøgernes hjemby i Kosovo, hvor en af ansøgernes sønner bor i familiens hus. Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige ansøgers psykiske forhold er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder efter det anførte ikke grundlag for at hjemvise sagen vedrørende den mandlige ansøger til fornyet behandling i Udlændingesservice. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Kosovo vil være i risiko for forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Kosovo/2010/6

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Ansøgeren var mindreårig. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er etnisk tumal, underklan ala magan fra [...] i Gedo-provinsen. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Al-Shaabab. Ansøgeren har herved hen-

vist til, at han i 2008 blev kortvarigt tilbageholdt af Al-Shaabab, da han var i biografen, og at hans storebroder og fader begge blev dræbt i 2007-2008. Den påberåbte tilbageholdelse kan ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Der var alene tale om en kortvarig tilbageholdelse fra om aftenen til den følgende morgen. Ansøgeren blev ikke udsat for fysisk overlast eller afhørt, og han blev løsladt. Hertil kommer, at tilbageholdelsen bar præg af at være af generel karakter, idet ansøgeren blev anholdt med ca. ti andre personer. Endvidere må det tillægges vægt, at ansøgeren var i stand til at opholde sig i hjembyen frem til udrejsen i *efteråret* 2009, og at ansøgeren og hans øvrige familie ikke blev udsat for overgreb eller henvendelser fra Al-Shaabab frem til dette tidspunkt. Drabene på ansøgerens storebroder og fader kan heller ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Ansøgerens viden herom beror alene på andenhåndsuplysninger, og der er ikke holdepunkter for at antage, at drabene har været rettet mod ansøgeren og hans familie. Drabene bærer snarere præg af at være almindelig borgerlig kriminalitet begået i forbindelse med de generelt vanskelige forhold i hjemlandet. I det de generelle vanskelige forhold i hjemlandet, hverken kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Som/2010/11

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tadjiker, shia-muslimer af trosretning og fra Herat, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som væsentligste asylmotiv henvist til, at deres ældste datter i sommeren 2008 blev kidnappet og senere dræbt, da ansøgerne ikke betalte den fulde løsesum, der efter det oplyste var på cirka \$ 50.000. Ansøgerne frygter derfor, at de vil blive dræbt af den gruppe, der stod bag kidnappingen og drabet på deres datter, hvis de vender tilbage til Afghanistan. Uanset det lægges til grund, at ansøgernes ældste datter er blevet kidnappet og dræbt, finder Flygtningenævnet, at dette ikke medfører, at ansøgerne opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved afgørelsen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på, at kidnappingen og drabet på ansøgernes datter af Flygtningenævnet vurderes til at være et enkeltstående og vilkårligt overgreb af kriminell karakter. Hertil kommer, at overgrebet fandt sted i sommeren 2008, og at ansøgerne ikke længere har hverken den bolig eller den forretning, der efter det oplyste må antages at være anledningen til, at den kriminelle gruppe kidnappede ansøgernes datter i håbet om at få udbetalt en meget betydelig løsesum. Ansøgerne har derfor ikke sandsynliggjort, at den ukendte gruppe fortsat skulle forsøge at dræbe ansø-

gerne eller deres to døtre ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/96

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren var mindreårig. I 2008 var ansøgerens moder rejst fra ansøgerens familie, eftersom ansøgerens stedfader slog moderen og børnene. Derefter havde ansøgerens stedfader behandlet ansøgeren og ansøgerens søskende endnu værre end før. Ansøgeren var bl.a. blevet slået og sparket, og søsteren var blevet voldtaget og var nu død. **Flygtningenævnet** tiltrådte Udlændingesservices afgørelse om, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at få behandlet sin asylsag. Ansøgeren er mazada fra Erbil, Irak. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at hans stedfader havde udsat ham og hans moder og søster for en umenneskelig behandling ved vold og indespærring mv. i flere år. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet denne forklaring, selvom den med hensyn til stedfaderens behandling på visse punkter var blevet udbygget, dog i sin kerne havde været konsistent. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i en konkret risiko for umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som han ikke kunne få myndighedsbeskyttelse imod. Irak/2010/31

Nævnet **stadfæstede** i **september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Jaghori i Ghazni-provinsen i Afghanistan, men har opholdt sig ved byen [...] i Ghazni-provinsen. Ansøgeren, der er født i 1994, er også efter nævnets vurdering fundet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren har således svaret umiddelbart og med forståelse af de stillede spørgsmål i nævnsmødet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive tvangshvervet af Taliban, som hverver folk til selvmordsbombere. Han frygter desuden at blive solgt til organdonation, idet han af sin arbejdsgiver, [...], på hotellet blev beskyldt for at have stjålet penge, hvorfor *arbejdsgiveren* truede med at sælge ansøgerens organer. Endelig har ansøgeren henvist til, at han ikke har noget netværk i Afghanistan. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om asylmotivet må lægges til grund. Ansøgeren var således 10 til 11 år, da farbroderen tvang ham til at flytte fra bo-pælen i Jaghori for at klare sig selv. I formentlig et par år herefter boede ansøgeren på hotellet ved [...], hvor han arbejdede mod at få kost og logi. I modsætning til de andre hotelejere behandlede den sidste hotelejer, [...], ansøgeren dårligt og beskyldte ansøgeren for pengetyveri og truede ansøgeren som anført. Ved hjælp fra blandt andre en taxa-chauffør flygtede ansøgeren i 2007 og udrejste af Afghanistan til Teheran. Ansøgeren arbejdede i Iran indtil udrejsen mod Danmark, der skete med lastbiler til Europa. Ansø-

geren indrejste i Danmark i *foråret 2010*. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren efter at have fået ophold på hotellet, formentlig i 2004 eller 2005, ikke har haft konflikter med andre end hotelejererne [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Han har ikke haft konflikter med myndighederne i Afghanistan. Han har ikke haft tilknytning til bestemte grupperinger og har ikke været kontaktet af Taliban. Ansøgeren udrejste, fordi han blev beskyldt for tyveri af penge og truet af hotelejererne [...], der efter ansøgerens oplysninger ikke anses for at have behandlet ansøgeren hårdhændet som led i en plan eller på anden måde med konkret hensigt om, at ansøgeren skulle indgå for eksempel i Talibans planlægning. Nævnet finder, at ansøgerens situation må vurderes som afgørende præget af de meget vanskelige, men generelle forhold i Afghanistan. Men disse forhold og den omstændighed, at ansøgeren er hazara, findes ikke i sig selv asylbegrunderende. Da nævnet ikke finder, at ansøgeren kan anses for konkret og individuelt efterstræbt, finder nævnet samlet, at det ikke kan antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/56

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren også i nævnsrådet har svaret relevant og med forståelse af de stillede spørgsmål. Ansøgeren er etnisk hazara fra *en navngiven by* i Maida-Wardak provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive tilfangetaget af pashtunere eller Taliban og udsat for overgreb ved en tilbagevenden til Afghanistan, hvor han ikke længere har nogen familie. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring til sagen og ved nævnsrådet lægges til grund. Ansøgeren var således 11 til 12 år, da han med sine forældre og lillebroder forlod Afghanistan og udrejste til Iran. Ansøgeren har forklaret, at der i en periode på cirka ti måneder forinden i stigende omfang skete overgreb fra de pashtunere eller talibanere, som boede i nærheden af ansøgerens landsby. Ansøgeren blev således ved en lejlighed standset og slået samt truet, såfremt han fortsatte med at gå i skole. Ved en senere lejlighed blev hans kammerater tilsvarende standset, slået og truet, ligesom der blev fremsat trusler mod ansøgeren, der blev omtalt som den ”smukke dreng”. Ansøgerens familie og ansøgeren hørte om en dreng i landsbyen, der var blevet tilfangetaget og udsat for seksuelle overgreb, og en anden dreng i landsbyen, der var tre til fire år ældre end ansøgeren, blev efter det oplyste skudt. Sønnen til ansøgerens families arbejdsgiver blev efter det oplyste ligeledes tilbageholdt og udsat for vold. Arbejdsgiveren, i hvis hus ansøgeren boede med sine forældre og lillebror, ville rejse fra stedet og bad derfor ansøgerens familie om at forlade

hans ejendom. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens situation må vurderes som afgørende præget af de meget vanskelige, men generelle forhold i Afghanistan. Disse forhold og den omstændighed, at ansøgeren er hazara, findes imidlertid ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet har fundet, at de situationer i landsbyen, som ansøgeren har forklaret om, ikke kan anses som en konkret og individuel efterstræbelse af ansøgeren, men må anses for overgreb rettet mod beboerne i landsbyen, uden at det har været afgørende, om overgrebene angik ansøgeren. Dette gælder også ansøgerens forklaring om, at hans kammerater af pashtunere blev spurgt om, hvor den ”smukke dreng” var henne, da ansøgerens kammerater blev standset og udsat for vold på vej til skole. Samlet finder Flygtningenævnet herefter ikke, at der foreligger tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer konkret forfølgelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/54

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Armenien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske armeniere fra Yerevan, Armenien og er kristne af trosretning. Den mandlige ansøger har været medlem af partiet HJK fra 2002 til 2009. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af noget politisk parti eller forening eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at han ved en tilbagevenden til Armenien vil blive tilbageholdt af myndighederne grundet sit politiske tilhørsforhold. Både den mandlige og kvindelige ansøger har dertil som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Armenien frygter for deres udviklingshæmmede søns liv og familiens fremtid, da de er blevet udsat for chikane og diskrimination. Nævnet lægger ansøgernes forklaring til grund om den mandlige ansøgers partimedlemskab og om, at han i den forbindelse har været kortvarigt anholdt i perioden fra 2004 til 2008, og at han under en demonstration *i foråret 2008* blev slået med knipler af politiet. Nævnet finder imidlertid ikke, at disse forhold har haft en sådan karakter, at de kan begrunde asyl. Ansøgernes søns handicap er ikke i sig selv asylbegrundende, og den chikane ansøgerne har forklaret om, har ikke haft en sådan karakter og intensitet, at den er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerne må således henvises til søge de armeniske myndigheder om beskyttelse i sådant tilfælde.” Armenien/2010/3

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hans sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom han er mindreårig. Ansøgeren er etnisk hazara fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan

frygter at blive udsat for asylbegrundende overgreb af de personer, som tidligere har bortført ham, idet disse personer stadig tror, at ansøgeren er søn af ansøgerens faders velhavende farbroder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Af forklaringen fremgår, at ansøgeren er blevet kidnappet, mens han opholdt sig uden for sin faders farbroders hus, og at han blev anbragt i en kælder. De tre bortførere spurgte ham ud om hans faders og faderens farbroders telefonnumre. I et ubevogtet øjeblik lykkedes det ham at undslippe via et vindue i kælderen. Han kom tilbage til bopælen, hvorefter han og hans familie udrejste til Iran. Han har været i telefonisk kontakt med sin fader inde for de sidste par uger, som blandt andet oplyser ham om, at bortførerne havde krævet 100.000 dollars i løsesum. Faderen havde også hørt fra den person, som havde købt faderens forretning i Kabul, at to af bortførerne er blevet anholdt. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Kabul vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger vægt på, at de påberåbte begivenheder må anses for udslag af almindelig borgerlig kriminalitet, og at ansøgeren kan henvises til at søge de stedlige myndigheders beskyttelse derimod. Det understøttes blandt andet af, at det efter ansøgerens egen forklaring, sammenholdt med indholdet af det dokument ansøgeren har fremvist under nævnsmødet, fremgår, at to af de nævnte bortførere er blevet anholdt af politiet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Afg/2010/69

Nævnet **stadfæstede** i **november 2010** Udlændingenservices afslag til en kvindelig statsborger fra Afghanistan samt to børn, heraf et særbarn fra første ægteskab. Ansøgerens nuværende ægtefælle blev i 2000 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ægtefællen blev i 2004 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. Ægteparrets fællesbarn var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashto og muslim af trosretning fra Jalalabad i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes liv er i fare i Afghanistan på grund af den uro, der plager landet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hendes ægtefælle er syg, hvorfor hun gerne vil blive i Danmark for at passe ham. Uanset, om det lægges til grund, at ansøgeren er blevet truet af sin familie i forbindelse med sit andet ægteskab, finder Flygtningenævnet ikke, at dette forhold kan begrunde asyl. Flygtningenævnet lægger vægt på, at der var tale om en enkeltstående trussel med det formål at få ansøgeren til at afstå fra ægteskabet, samt på at ansøgeren ikke fandt anledning til at forklare om forholdet, da hun blev detaljeret udspurgt under samtalen med Udlændingenservice. Der har således ikke været tale om et forhold af en sådan intensitet, at det kan medføre asyl. De generelle forhold for enlige kvinder i Af-

ghanistan kan ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren opfylder herefter ikke betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse. Der fastsættes for tiden ingen udrejsefrist for så vidt angår *ansøgeren* samt hendes *særbarn* [...], idet ansøgeren og hendes barn ifølge de for nævnet foreliggende oplysninger har søgt om familiesammenføring og derfor opholder sig lovligt i landet under behandlingen af familiesammenførings-sagen. Såfremt ansøgerens og *særbarnets* lovlige ophold bortfalder, kan de udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a. Der fastsættes for tiden ingen udrejsefrist for så vidt angår *fællesbarnet*, idet *fællesbarnet* ifølge de for nævnet foreliggende oplysninger er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Såfremt *fællesbarnets* lovlige ophold bortfalder, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a.” Afg/2010/97

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”At ansøgeren er etnisk tadjik fra *en navngiven by* i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin farbroder, idet farbroderen har slået ansøgerens fader ihjel grundet en jordkonflikt, da ansøgeren var omkring fem et halvt år gammel. Farbroderen tog ansøgeren med sig, da ansøgeren var 10 år gammel, hvorefter farbroderen tvang ansøgeren til at danse for mænd ved diverse bryllupsarrangementer. Farbroderen låste ansøgeren inde i et kælderrum, samt udsatte ham for vold. Efter at farbroderen havde brækket ansøgerens arm, fik han ophold hos farmoderen, hvorfra de senere flygtede til *en navngiven by*. Her opholdt de sig i fire år. Farbroderen fandt dog frem til deres skjulested, hvorefter ansøgeren valgte at udrejse. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det findes således sandsynliggjort, at ansøgeren af sin farbroder i en periode på én-to måneder blev udnyttet og udsat for krænkelser med seksuelle undertoner, idet han blev tvunget til at optræde ved bryllupsfester. Han blev i den pågældende periode tilbageholdt mod sin vilje. Med hjælp fra farmoderen lykkedes det ansøgeren at flygte fra farbroderen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger til grund, at ansøgerens farbroder, som forklaret af ansøgeren, fandt frem til ansøgerens og farmoderens opholdssted, og at ansøgerens frygt for af onklen at blive ført tilbage til fortsatte krænkelser i onklens varetægt, er velbegrundet. Ansøgeren, der under hele sin opvækst har boet sammen med sin farmoder, hvis skæbne er ukendt, har efter flertallets opfattelse ikke reel mulighed for at opnå beskyttelse mod farbroderen. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/88

Der kan endvidere henvises til den nedenfor omtalte afgørelse Afg/2010/19, den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Kosovo/2010/7, den i afsnit 3.7.2 nævnte afgørelse Kosovo/2010/1, de i afsnit 5.9.2.3 nævnte afgørelser Som/2010/4 og Afg/2010/36, den i afsnit 5.9.2.4 nævnte afgørelse Kosovo/2010/3 samt de i afsnit 5.11 nævnte afgørelser Kosovo/2010/2 og Afg/2010/98.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig en konflikt med en kommandant i Hizb-e-Islami, som havde dræbt ansøgerens far og truet ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på nogle punkter har afgivet noget divergerende oplysninger. Han har blandt andet til samtalen med Udlændingesservice oplyst, at han intet fortalte til chefen i det danske firma, som han arbejdede for, om sine problemer med kommandanten, hvorimod han under behandlingen af sagen i Flygtningenævnet har oplyst, at han fortalte det til chefen, som henviste ham til en ikke nærmere angivet ambassade, idet chefen ikke kunne gøre noget ved det. Endvidere har ansøgeren forklaret noget divergerende om sin rejserute, dels til registreringsrapporten, dels til samtalen med Udlændingesservice og dels til advokatindlægget. Ansøgeren har navnlig til støtte for sin asylansøgning gjort gældende, at hans fader blev dræbt i 1996 af personer med tilknytning til Hizb-e-Islami. I 2008 vendte en kommandant ved navn [...] tilbage til ansøgerens hjemområde og erklærede overfor *den landarbejder, som passede ansøgerens families jord i hjemområdet*, at ansøgerens families landejendom nu tilhørte Hizb-e-Islami. Under en biltur til området blev ansøgeren og hans familie truet på livet af *kommandanten*. Ansøgeren har efter det oplyste ikke siden da været tilbage ved ejendommen. Uanset, om denne del af ansøgerens forklaringer kan lægges til grund for afgørelsen, finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren i hvert fald har opholdt sig nogle måneder i Kabul efter sin biltur til familiens landejendom. Der foreligger ikke oplysninger om, at ansøgerens moder og søskende har modtaget trusler fra *kommandanten* efter ansøgerens udrejse. Flygtningenævnet finder det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at *kommandanten* direkte vil opsøge ansøgeren og begå overgreb mod ham, så længe ansøgeren opholder sig i Kabul-området, hvor han har boet siden 1996 og frem til sin udrejse.” Afg/2010/99

Nævnet meddelte i **april 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt 3 børn fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Den kvindelige ansøger havde boet i Bamyán-provinsen med sin første ægtefælle i et hus, hvor også hendes første ægtefælles broder boede. **Flygtningesnævnet** fandt, at ansøgenes forklaringer til sagen, til den beskikkede advokat ifølge dennes indlæg og i nævnsmødet i alt væsentligt havde været overensstemmende. Nævnet lagde derfor forklaringerne til grund. Den kvindelige ansøger havde forklaret, at hendes tidligere ægtefælle, mens hun havde været gravid med det yngste barn, havde forladt det hjem, hvor de havde levet sammen. Hjemmet havde været et stort hus, hvor også den tidligere ægtefælles 27 år ældre broder havde boet. Denne broder, den tidligere svoger, var en magtfuld klanleder, der endvidere havde tilegnet sig den arv, der var tilkommet hendes tidligere ægtefælles udrejse, var det blevet bekræftet, at denne var afgået ved døden. Herefter havde svogeren forsøgt at presse den kvindelige ansøger til at gifte sig med sig. Den kvindelige ansøger havde afvist og var herefter blevet udsat for tiltagende grov vold, blandt andet i form af slag og brænding med varme genstande på hænderne, ligesom hun var blevet stukket med en skruetrækker eller kniv. Efter to år var det lykkedes den kvindelige ansøger at flygte til sine forældre i Herat. Hun havde mødt den mandlige ansøger i denne by. De havde aftalt ægteskab, men den mandlige ansøgers familie havde været imod. Da den kvindelige ansøger havde opholdt sig ca. et år hos forældrene i Herat, var svogeren dukket op og havde krævet ægteskab med det samme. Den kvindelige ansøgers fader havde hjulpet hende samme dag med at udrejse. Udrejsen havde fundet sted sammen med den mandlige ansøger og den kvindelige ansøgers tre mindreårige døtre. Den kvindelige ansøger havde efterfølgende fra sin broder i London erfaret, at hendes forældre i Herat var udrejst til Iran på grund af trusler fra den tidligere svoger. Den mandlige ansøger havde forklaret, at hans familie havde været imod det ægteskab, han under flugten havde indgået med den kvindelige ansøger i Tyrkiet. Endvidere var hans forældre i Herat flyttet, da den kvindelige ansøgers tidligere svoger havde truet dem. Da Flygtningesnævnet fandt, at det måtte lægges til grund, at den kvindelige ansøgers tidligere svoger gennem længere tid havde udøvet vold og trusler mod hende, efterfølgende havde opsøgt hende i hjembyen Herat og fortsat havde krævet ægteskab og udlevering af de tre mindreårige børn, og at den kvindelige ansøger derfor havde måttet udrejse, ligesom hendes forældre efterfølgende ligeledes havde måttet udrejse på grund af den tidligere svogers trusler, fandt nævnet, at svogeren overgreb mod den kvindelige ansøger indbar, at den kvindelige ansøger ved en tilbagevenden til Afghanistan var i en risiko for overgreb af et omfang og en karakter, som ansøgeren ikke kunne henvises til at søge de afghanske myndigheders beskyttelse imod. Det indgik i denne vurdering, at den mandlige ansøger tillige var blevet opsøgt og udsat for vold af den tidligere svoger, og at også den mandlige ansøgers familie havde måttet flytte på grund af svogeren trusler. Nævnet fandt, at dette bestyrkede oplysningerne om, at den tidligere svoger måtte anses for en magtfuld klanleder. På denne baggrund fandt Flygtningesnævnet, at den kvindelige an-

søger, der havde tre mindreårige børn, som den tidligere svoger også havde gjort krav på, da børnene var fra ægteskabet med den kvindelige ansøgers første ægtefælle, ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede overgreb eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt, at den mandlige ansøger, der var udrejst sammen med den kvindelige ansøger og de mindreårige børn, og som var indrejst ca. en uge efter den kvindelige ansøger, som konsekvens af den kvindelige ansøgers forhold tilsvarende havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/19

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det lægges til grund, at ansøgeren er etnisk hazara fra Ghor i Afghanistan, at ansøgeren og hans familie udrejste til Iran, da ansøgeren var cirka et år gammel, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv, og at ansøgeren ikke har problemer med myndighederne hverken i Iran eller i Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, at han frygter overgreb fra kriminelle personer, herunder navnlig broderen til en kendt narkosmugler – [...], som blev henrettet af myndighederne i Iran, efter at ansøgerens fader skulle have angivet denne. Ansøgeren har herved henvist til de fremsatte telefontrusler fra narkosmuglerens broder, drabet på ansøgerens ældre broder og faderens forsvinden. Selvom ansøgeren på nogle punkter har forklaret upræcist om tidspunkterne for de enkelte begivenheder, finder **Flygtningenævnets flertal**, efter en samlet vurdering af sagens oplysninger og ansøgerens fremtræden, ikke at kunne afvise, at ansøgerens broder er blevet dræbt, og at ansøgerens fader efterfølgende forsvandt på grund af faderens konflikt med de nævnte narkotikasmuglere, og at ansøgeren og hans familie af samme årsag er efterstræbt af de kriminelle personer. Det er herved videre lagt til grund, at de nævnte smuglere opererer i både Iran og Afghanistan. Flygtningenævnets flertal finder, at ansøgeren på den nævnte baggrund har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at han ikke vil kunne opnå den fornødne beskyttelse herimod fra myndighedernes side.” Afg/2010/100

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tadjiker fra Herat i Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøgers kompagnon blev bortført og dræbt af nogle lokale banditter, som efterfølgende i *sommeren 2009* bortførte den mandlige ansøger. Den mandlige ansøger blev løsladt mod, at hans fader betalte løsepenge. Faderen har efterfølgende meldt kidnapperne til politiet, hvorfor ansøgerne frygter represalier fra disse. Endvidere frygter ansøgerne, at den mandlige ansøger på

ny skal blive kidnappet, idet familien en gang har betalt løsepenge for ham. Flygtninge­nævnet lægger i det væsentlige ansøgernes forklaringer til grund. Flygtninge­nævnet finder, at den gruppe, som stod bag kidnappingen af den mandlige ansøger, må anses som en kriminel gruppe med aktiviteter af forskellig karakter, herunder kidnappinger. Nævnet bemærker, at gruppens leder [...] efter de foreliggende oplysninger blev dræbt af de amerikanske styrker efter ansøgernes udrejse af Afghanistan. Flygtninge­nævnet vil ikke udelukke, at politiet i Herat ikke ville være i stand til at yde den fornødne beskyttelse, hvis ansøgerne vendte tilbage dertil. Flygtninge­nævnet finder imidlertid ikke grundlag for at antage, at den nævnte gruppe skulle forsøge at udsætte den mandlige ansøger for overgreb, såfremt han for eksempel skulle bosætte sig i Kabul. Flygtninge­nævnet finder således ikke, at der er en tilstrækkelig konkret risiko herfor. Flygtninge­nævnet finder således ikke, at ansøgerne risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan.” Afg/2010/25

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra Herat, mens den kvindelige ansøger er etnisk tadjik og sunni-muslim af trosretning fra Kabul. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger efterstræbes af en bevæbnet bande, som har røvet den mandlige ansøgers veksselforretning samt skudt og såret ansøgerens partner. Banden har opsøgt ansøgerens bopæl og ringet til ham flere gange, fordi han anmeldte forholdet til politiet. De har truet med at dræbe ham. Den mandlige ansøger har forklaret, at han og hans forretningspartner blev udsat for et væbnet røveri af en lokal, velorganiseret og magtfuld bande i Herat-området med forbindelser til Taliban. Forretningspartneren og en skopudser, der havde identificeret et af bandedemedlemmerne, blev alvorlig såret og ført til hospitalet. På hospitalet underskrev den mandlige ansøger sammen med de to sårede en politirapport, hvor de anmodede om en efterforskning, og hvor identiteten på et banded medlem blev afsløret. Efter pres fra lokale forretningsdrivende opsøgte politiet efterfølgende banden, og i forbindelse med en ildkamp blev broren til bandede­deren dræbt. Den mandlige ansøger blev herefter udsat for trusler på livet – blodhævn, og banden opsøgte hans forretning og bolig, som han dog havde forladt. Flygtninge­nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer, der har fremtrådt konsistente og troværdige, til grund. Flygtninge­nævnet kan ikke udelukke, at politiet i Herat ikke vil være i stand til at yde ansøgerne den fornødne beskyttelse mod banden, hvis ansøgerne vender tilbage dertil. Nævnet finder imidlertid ikke grundlag for at antage, at den lokale bande vil have vilje og mulighed for at forfølge ansøgerne, hvis de ved en tilbagevenden til Afghanistan bosætter sig i en anden storby end Herat, for eksempel Kabul. På den baggrund har ansøgerne ikke sandsynlig-

gjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel og konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/74

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren havde forklaret, at han forud for indrejsen boede i Iran hos sin onkel, som behandlede ham dårligt, idet han blandt andet brugte ansøgeren som arbejdskraft og udsatte ham for overgreb, hvorfor ansøgeren besluttede at udrejse fra Iran. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Afghanistan, at onklen ville finde ham og slå ham ihjel. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajdik fra Ghazni-provinsen i Afghanistan, hvor han har boet sammen med sin familie frem til deres død, hvorefter han 6-7 år gammel udrejste til Iran sammen med sin onkel og dennes familie. Ansøgeren opholdt sig i Iran i omkring 11-12 år og frem til indrejsen i Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til tre forhold, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive fundet og dræbt af sin onkel, at han frygter de grupperinger, der stod bag bombesprængningen af familiens hus, og at han frygter at blive tvangshvervet af Taliban eller andre grupperinger. Flygtningenævnet finder, at bombesprængningen af familiens hus i slutningen af 1990’erne må antages at være et led i almindelige krigshandlinger, og at dette ikke indebærer nogen risiko for ansøgeren i dag. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens frygt for onkelen må anses for et privatretligt forhold. Nævnet finder ikke, at der er grundlag for at antage, at onklen vil udsætte ansøgeren for overgreb ved ansøgerens eventuelle tilbagevenden til Afghanistan. Det bemærkes herved, at ansøgeren vil kunne tage ophold i en større by, for eksempel Kabul, og at onklen de seneste mange år har boet i Iran. Flygtningenævnet finder endeligt ikke, at der er grundlag for at antage, at ansøgeren vil blive tvangsrekrutteret af Taliban eller andre grupperinger. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/81

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajdik og sunni-muslim af trosretning fra Kabul. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun frygter overgreb fra sine brødre, hvoraf den ene er kommandant, idet brødrene er medlem af Hizb-e-Islami og således støtter Taliban, ligesom der er et modsætningsforhold mellem ansøgerens ægtefælle og ansøgerens brødre. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at hun og hendes

børn i mange år har været tvunget til at bo sammen med broderen [...], som har udsat dem for gentagne overgreb i form af grov vold. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger imidlertid ved vurderingen af, om ansøgeren opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vægt på, at ansøgerens broder, [...], ifølge ansøgerens forklaring opholder sig i Pakistan, og at ansøgeren forud for udrejsen opholdt sig cirka to år i Kabul, uden at hun blev udsat for overgreb fra nogen af brødrenes side. Flygtningenævnet finder det derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/101

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den 18 årige ansøger er etnisk hazara og shia-muslim fra *en navngiven bydel* i Kabul. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren og hendes familie flyttede til Iran, da hun var 14-15 år. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun, mens de boede i Iran, blev lovet væk til en person, der bliver kaldt [...], fordi ansøgerens fader havde en gæld til denne. Hendes far kendte *den navngivne person* fra sin arbejdsplads. Hun kender ikke *den navngivne persons* rigtige navn, og hun ved ikke, hvor *den navngivne person* bor. *Den navngivne person* smugler narko mellem Afghanistan og Iran og opholder sig ind i mellem i Afghanistan, hvor han har stor magt. *Den navngivne person* har en stor familie i Kabul. Der er mange i *den navngivne persons* organisation, der arbejder i Afghanistan. Ansøgeren frygter, at *den navngivne person* vil finde hende, hvis hun vender tilbage dertil. Ansøgeren frygter desuden for sit liv i Afghanistan, fordi hun er en ung kvinde uden noget netværk i dette land. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har imidlertid ikke sandsynliggjort, at hendes eventuelle fortsatte modsætningsforhold til *den navngivne person* – der må antages at bo i Iran – har en sådan karakter og intensitet, at hun i den anledning har behov for beskyttelse mod overgreb i Afghanistan. De generelle vanskelige forhold i Afghanistan samt at ansøgeren er en yngre kvinde og hazara, samt at hun højst har et begrænset netværk i Afghanistan, er endvidere ikke i sig selv tilstrækkeligt til at få asyl i Danmark. Herefter, og idet ansøgeren heller ikke i øvrigt har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller have behov for beskyttelse mod forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/89

Som eksempler på sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for straf eller anden sanktion ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2008. Den mandlige ansøger havde siden 1984 ejet en fabrik syd for Teheran. I 2000 var ansøgeren sammen med sin storebroder begyndt at producere vin i et sommerhus på nabogrunden til fabrikken. Der var alene blevet produceret vin til eget brug, til familien og til vennerne. I sommeren 2008 havde politiet lukket fabrikken på grund af vinproduktionen på nabogrunden. Samme dag var ansøgeren med sin familie flyttet ud i et hus, som ansøgerens fader havde benyttet som lager. I sensommeren 2008 var ansøgeren og hans familie udrejst. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger såvel i hans ansøgning og under samtalen i Udlændingesservice som for Flygtningenævnet havde forklaret konsistent og sammenhængende om sin vinproduktion. Flygtningenævnet lagde derfor denne forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at den mandlige ansøger havde sandsynliggjort, at han ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet meddelte derfor den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og den kvindelige ansøger opholdstilladelse efter samme bestemmelse som konsekvens heraf. Derimod fandtes den omstændighed, at ansøgerne i Danmark var konverteret til kristendommen, ikke at kunne medføre opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/9

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. I 2008 var ansøgeren blevet indkaldt til aftjening af værnepligt. Ansøgeren havde opsøgt en civil læge med henblik på at få en lægeerklæring, der kunne udsætte hans militærtjeneste. I denne forbindelse var ansøgeren og hans fader, der var med, blevet uvenner med lægen, og ansøgerens fader var efterfølgende blevet anholdt. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren på en række punkter havde afgivet divergerende og til dels udbyggende forklaringer. Ansøgeren havde om selve værnepligtsspørgsmålet til politiafhøringen i sommeren 2009 angivet, at han havde været indkaldt til at give møde tre dage senere. Til Udlændingesservice havde han derimod forklaret, at han havde været indkaldt til at give møde i begyndelsen af 2009, og under nævnsmødet havde han forklaret, at han blot var blevet bedt om at holde sig klar. Vedrørende sit lægebesøg havde ansøgeren under nævnsmødet forklaret, at han havde villet konsultere en civil læge med henblik på, at få en lægeerklæring om sin hovedpine for at få udsættelse med indkaldelsen. For så vidt angik faderens fængsling, havde han til Udlændingesservice forklaret, at faderen først var blevet fængslet umiddelbart efter ansøgerens udrejse i sommeren 2008, hvilket han havde fået oplyst af sin moder telefonisk omkring to måneder efter udrejsen, mens ansøgeren havde befundet sig i Grækenland. Derimod havde han til advokatindlægget og i asylansøgningsskemaet oplyst, at han var løbet fra lægekonsultationen uden at vide, hvad der var blevet af faderen. Endelig havde han under nævnsmødet forklaret, at faderen var blevet anholdt

hos lægen, da faderen ikke havde kunnet løbe så hurtigt som ansøgeren. I asylansøgningskemaet havde ansøgeren oplyst, at lægen havde ringet et eller andet sted hen, efter at ansøgeren havde brugt ukvemsord imod staten, men til advokatindlægget havde ansøgeren udbyggende forklaret, at lægen havde tilkaldt vagter, mens ansøgeren var flygtet fra stedet, og at faderen var blevet pågrebet og tilbageholdt i tre måneder. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at handlingsforløbet under konsultationen hos lægen havde haft en sådan karakter, at ansøgeren af denne grund måtte anses for at være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Uanset om det kunne lægges til grund for sagen, at ansøgeren havde unddraget sig værnepligt, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette forhold i sig selv var asylbegrundet, idet værnepligtunddragelse i Syrien efter de foreliggende oplysninger ikke medførte en uforholdsmæssig streng sanktion. Det forhold, at ansøgeren i 2006 eller i 2007 havde deltaget i en newroz demonstration og derunder var blevet udsat for fysiske overgreb med efterfølgende hospitalsindlæggelse til følge i nogle dage, var ikke asylbegrundende i sig selv. Endelig fandt Flygtningenævnet ikke, at de foreliggende baggrundsoplysninger om behandlingen af ikke-politiske fanger i syriske fængsler i sig selv var af en sådan karakter, at de kunne tænkes at udgøre en overtrædelse af Menneskehedskonventionens artikel 3. Den omstændighed, at ansøgeren var etnisk kurder kunne ikke føre til nogen ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Syrien/2010/5

Nævnet **stadfæstede i juli 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Damaskus i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at han under militærtjeneste har fået problemer med militæret, at han er deserteret på grund af disse problemer, og at han frygter en længere fængselsstraf og for sit liv i forbindelse hermed. Ansøgeren har henvist til, at han er deserteret fra militæret, efter at han under en patrulje ved den syriske grænse i *efteråret* 2009 affyrede varselsskud mod en gruppe på syv-otte ukendte personer, en handling chefen for basen var imod. Efterfølgende udsatte chefen ansøgeren for vold, og ansøgeren måtte på hospitalet. Dagen efter flygtede han fra hospitalet, idet en ven oplyste, at den militære efterretningstjeneste var blevet sat på sagen. Herudover har ansøgeren henvist til, at han tidligere havde afvist lejrchefens anmodning om at give meddelelse om andre kurdere forhold, og at ansøgeren havde advaret andre kurdere mod noget sådant. Ansøgeren skjulte sig frem til sin udrejse hos en ven. Det kan lægges

til grund, at ansøgeren ikke havde haft problemer med militæret forud for den nævnte skudepisode, og at ansøgeren efterfølgende blev irettesat af den pågældende officer, som på grund af ansøgerens svar gav ansøgeren en hårdhændet behandling, hvorefter ansøgeren kom på militærhospitalet. Det kan ikke lægges til grund, at ansøgeren var under bevogtning under opholdet på militærhospitalet, idet ansøgeren kunne modtage besøg af sin ven. Endvidere må det tillægges vægt, at ansøgeren uden problemer var i stand til at forlade militærhospitalet, at ansøgerens antagelse af at den militære efterretningstjeneste var blevet involveret i sagen, beror på andenhåndsoplysninger, og at det ikke kan antages at være ualmindeligt, at kurdere i militæret opfordres til at give oplysninger om andre kurdere. Efter det foreliggende kan det derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren skulle have andre konflikter med myndighederne end den skete desertering. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger kan det ikke antages, at ansøgeren risikerer en uforholdsmæssig sanktion som følge heraf. Den omstændighed, at ansøgeren efter skudepisoden blev fysisk forulempet af officeren, kan ikke føre til nogen ændret vurdering. Det bemærkes, at ansøgeren i øvrigt fremstår helt uprofileret, og at der ikke er oplysninger om, at ansøgerens familie er blevet udsat for overgreb eller repressalier på grund af ansøgerens forhold. De generelt vanskelige forhold i hjemlandet kan ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syrien/2010/23

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk og-bolo fra [...] i Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive henrettet eller fængslet af det nigerianske militær, da han havde en ledende rolle i forbindelse med en demonstration mod militæret i juli 2008 på grund af manglende lønudbetaling. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder det således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren har indtaget en ledende rolle i organiseringen af demonstrationen den 4. juli 2008. Flygtningenævnet lægger vægt på, at der ifølge baggrundsoplysningerne var tale om en spontant opstået demonstration, som særligt bestod af soldater fra 14. og 15. bataljon, hvor ansøgeren var fra [...] bataljon, ligesom ansøgeren ikke deltog i demonstrationen. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren er eftersøgt af de nigerianske myndigheder som følge heraf. Flygtningenævnet finder det også usandsynligt, at myndighederne skulle efterlyse ham alene som ”prædikant”, men ikke med hans navn. Flygtningenævnet tilsidesætter derfor ansøgerens forklaring herom som konstru-

eret til lejligheden, jf. udlændingelovens § 40. Uanset om ansøgeren har været udsat for hårdhændet behandling under sin udsendelse til Liberia, findes det ikke at kunne begrundes asyl, idet der er tale om et afsluttet forhold tilbage i tid. Ansøgeren har endelig anført, at han har været vidne til overgreb under sin udstationering som FN soldat. I det omfang, dette måtte være tilfældet, finder Flygtningenævnet heller ikke, at det kan give grundlag for asyl, idet ansøgeren også efter sin tilbagevenden fungerede som korporal uden at være udsat for overgreb som følge af sine iagttagelser. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse også, at ansøgeren har udbygget sin forklaring for nævnet, idet han for nævnet har forklaret, at han blev tvunget til at underskrive en tavshedserklæring, mens han under samtalen i Udlændingesservice sagde, at han lovede ledelsen ikke at sige noget. Den omstændighed, at ansøgeren måtte risikere fængselsstraf som følge af desertering, findes heller ikke at kunne give grundlag for meddelelse af asyl. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i en konkret risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk.1, eller overgreb som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2." Nigeria/2010/3

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra [...] i Syrien, hvor han har boet indtil udrejsen i *slutningen af 2009*. Ansøgeren har oplyst, at han har sympatiseret med det demokratiske parti siden *slutningen af 2008*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive slået ihjel af myndighederne på grund af sine politiske aktiviteter, samt fordi han er udeblevet fra aftjening af værnepligt. Ansøgeren har endvidere anført, at han frygter at blive fængslet, fordi han er udrejst illegalt fra Syrien. Flygtningenævnet forkaster ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter og myndighedernes kendskab hertil. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren først oplyste dette motiv under samtalen i *sommeren 2010* med Udlændingesservice. Flygtningenævnet forkaster ansøgerens forklaring om, at han ved afhøring i *foråret 2010* ikke forstod, hvad der blev spurgt om, idet der medvirkede en arabisk tolk. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af referatet, at ansøgeren har forklaret detaljeret om personlige forhold, ligesom det fremgår, at ansøgeren udtrykkeligt har oplyst, at han forstod tolken. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren risikerer straf på grund af udeblivelse fra aftjening af værnepligt, kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt på, at det fremgår af nævnets baggrundsmateriale, at ansøgeren ikke risikerer en uforholdsmæssig straf som følge af udeblivelse. Det forhold, at ansøgeren er udrejst illegalt fra Syrien, kan ikke i sig begrunde asyl. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ikke vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2." Syrien/2010/32

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Armenien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier fra Dzakhkunk i Armenien og kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af et politisk eller religiøst parti, organisation eller lignende eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at han har aserbajdsjanske morforældre, hvorfor han under aftjeningen af sin værnepligt er blevet chikaneret og udsat for grove voldelige overfald, og at han deserterede og i denne forbindelse befriede et aserbajdsjansk gidsel, hvorfor han nu anses som landsforræder. Ved en eventuel tilbagevendende frygter ansøgeren at blive henrettet ved en militær domstol eller idømt ti års fængsel. Nævnet finder, at ansøgeren har forklaret konsistent og detaljeret såvel til sagen som til den beskikkede advokat ifølge advokatindlægget og i nævnsrådet. Ansøgeren har i nævnsrådet svaret umiddelbart og uden at udbygge sin forklaring. Nævnet finder derfor, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv må lægges til grund. Nævnet lægger herefter vægt på ansøgerens forklaring om, at han under militærtjenesten i *navngiven* militærlejr, hvor lejren lå *et stykke* fra den aserbajdsjanske grænse, blev udsat for grov chikane og vold, da ansøgerens mors etniske herkomst blev kendt i lejren. *I starten af 2008* blev ansøgeren udsat for alvorlig vold, hvor nogle soldater bandt ham til et træ og tilføjede ham et alvorligt sår i form af et kors i den venstre arm. Ansøgerens henvendelser til officerer og efter episoden *i starten af 2008* til lejrkommandanten var forgæves, idet såvel officererne som kommandanten udsatte ansøgeren for hån og vold, ligesom kommandanten satte en pistol for ansøgerens tinding. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren på denne baggrund tog chancen for at flygte med det aserbajdsjanske gidsel *i starten af 2008*, hvor det var garnisonsdag, og soldaterne derfor var optaget af fest. Nævnet bemærker, at ansøgeren om denne flugt har forklaret nærmere i nævnsrådet, herunder om detaljer blandt andet om grunden til at han bar en uladt kalashnikov riffel på sig, da han blev sendt til fangen med mad. Under hensyn til de alvorlige overgreb, som ansøgeren har været udsat for under militærtjenesten sammenholdt med, at han gentagne gange forgæves har anmodet sine overordnede om hjælp, at ansøgeren befriede et aserbajdsjansk gidsel, der holdtes indespærret i en *navngiven* militærlejr, hvor der var undtagelsestilstand (martial law), at ansøgeren flygtede med gidslet til Aserbajdsjan og under flugten bortsmed sin kalashnikov riffel, findes ansøgeren ved en tilbagevendende til Armenien at risikere en uforholdsmæssig hård straf og risiko for mishandling, som det ikke kan kræves, at ansøgeren skal udsætte sig for. Det er indgået i nævnets vurdering af ansøgerens troværdighed, at ansøgeren ifølge en udateret psykologudtalelse på baggrund af sine oplysninger er fundet at have symptomer på PTSD og efter det oplyste nu behandles af psykolog. Ansøgeren har herefter krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Armenien/2010/4

Der kan tillige henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Syrien/2010/3 samt den i afsnit 5.9.2.6 nævnte afgørelse Etiopien/2010/1.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at få behandlet sin asylsag. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren er etnisk hazara fra Ghazni provinsen, hvor han har boet indtil, han som 11 årig udrejste til Iran sammen med sin moster og dennes familie. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold at ansøgerens fader omkring 1995/1996 blev bortført/dræbt af medlemmer af Hezbe Wahdat, kan begrunde asyl. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at årsagen til, at faderen blev bortført/dræbt, ifølge de oplysninger ansøgeren har fået, var, at faderen ikke ville oplyse, hvor hans broder, som tidligere havde været kommandant for Hezbe Wahdat, og som nu blev anset for forræder, opholdt sig. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at forholdet ligger langt tilbage i tid, og at ansøgeren boede sammen med sin mor på familiens bopæl indtil umiddelbart før udrejsen til Iran i 2004 uden problemer. Det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke har nogen familie, som han kan bo hos, kan ikke i sig selv begrunde asyl, idet socio-økonomiske forhold ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. De generelle forhold for etniske hazaraer i Afghanistan kan heller ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet finder det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for at blive udsat for umenneskelig behandling eller overgreb. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/102

Nævnet **meddelte** i **marts 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk tadjik og muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Herefter var ansøgeren, der i nogle år havde forsørget sin familie, flygtet [til Iran i 2003-2004, red.] sammen med sin moder og sine fire søstre for at undgå, at den ældste søster blev tvangsgift med en ældre mand. Ansøgerens moder havde efter ansøgerens faders død været i ægteskab med ansøgerens farbroder. Flugten var blevet finansieret med en del af medgiften, der var blevet betalt til farbroderen for søsterens ægteskab. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren ved at have medvirket til at bringe moderen ud af ægteskabet og unddraget farbroderen muligheden for at bortgifte den ældste søster – uanset at der var forløbet flere år – havde bragt sig i et sådant modsætningsforhold til farbroderen, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne afvises, at ansøgeren ved

en tilbagevenden udsatte sig for alvorlige overgreb fra farbroderens side. Det bemærkedes, at farbroderen efter ansøgerens forklaring havde været en magtfuld person i lokalområdet. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/6

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et afghansk ægtepar samt fem børn. Den kvindelige ansøger samt tre børn var indrejst i Danmark i slutningen af 2008, mens den mandlige ansøger samt to børn var indrejst i Danmark i starten af 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, ansøgerne er afghanske statsborgere og etniske hazararer fra Kabul, hvor de havde boet frem til udrejsen i 2008. Den kvindelige ansøger havde ikke anført noget selvstændigt asylmotiv, men havde henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Den mandlige ansøger havde som sit asylmotiv anført, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede Hezb-e-Islami. Uanset om det lagdes til grund, at den mandlige ansøger i forbindelse med, at han sammen med fire venner havde bemandet en kontrolpost for Hezb-e-Islami, var flygtet med de udleverede våben og havde afleveret disse til Hezbe Whadat, kunne dette ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet forkastede den mandlige ansøgers forklaring om, at han på grund af episoden i 1993, i 2008 i sin taxa var blevet kidnappet af tre personer fra Hezb-e-Islami, samt at disse personer sammen med to andre omkring fire måneder senere var trængt ind i hans bolig og havde forsøgt at tage ham med. Flygtningenævnet fandt, at denne forklaring forekom utroværdig. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Kabul fra 1993 til 2008, uden at han i den periode havde haft problemer med Hezb-e-Islami. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at de påståede frigivelsesbetingelser havde været meget upræcise, ligesom ansøgerens forklaring om overfaldsmændenes flugt fra ansøgerens hus havde virket usandsynlig. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for at blive udsat for overgreb eller umenneskelig behandling. Afg/2010/15

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt deres fire børn fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgerne havde henvist til konflikter med Taliban. Den mandlige ansøger havde i perioden 1995-1997 været tilbageholdt af Taliban, eftersom han havde været kommandant i Harakat E-Islami fra 1980 til 1992. I 2007 havde ansøgenes nabo, der samarbejdede med Taliban, ønsket at indgå ægteskab med ansøgenes mindreårige datter, hvilket ansøgeren havde afslået. Tre uger senere var ansøgerens ældste søn blevet skudt og dræbt. Det var ansøgerens formodning, at han selv havde været målet, idet sønnen havde anvendt ansøgerens motorcykel. Den mandlige ansøger havde efterfølgende modtaget trusselsbreve fra Taliban. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske tadjiker og shia-muslimer fra Herat. Den mandlige ansøger havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbage-

venden til hjemlandet frygtede at blive dræbt af Taliban, idet ansøgeren i perioden 1980-1992 havde været tilknyttet Harakat E-Islami og i den sidste del af perioden havde været en profileret kommandant. På denne baggrund havde Taliban nu ønsket, at ansøgeren skulle tilslutte sig Taliban. Ansøgerne gjorde under nævnsmødet ikke gældende, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede asylbegrundende forfølgelse fra de afghanske myndigheder. Flygtningenævnet fandt ikke, at den mandlige ansøgers tilbageholdelse af Taliban i perioden fra 1995 til 1997 på nuværende tidspunkt kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet havde lagt vægt på, at tilbageholdelserne lå langt tilbage i tid, og at ansøgerne efterfølgende havde boet i området uden problemer med Taliban indtil 2007. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger på grund af sin profilering forud for 1992 på nuværende tidspunkt risikerede asylbegrundende overgreb fra Taliban ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt, at det alene byggede på ansøgernes formodninger, at Taliban havde stået bag drabet på ansøgernes søn i 2007, ligesom det byggede på formodninger, at Talibans mål havde været den mandlige ansøger, og at Taliban havde forvekslet sønnen med den mandlige ansøger. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at der herskede en betydelig usikkerhed med hensyn til tidspunkter for og form og indhold af de angivelige trusler, som den mandlige ansøger skulle have modtaget fra Taliban. Den mandlige ansøger havde desuden opholdt sig i hjemlandet i cirka et år efter drabet på sønnen inden udrejsen. Den kvindelige ansøger havde henvist til den mandlige ansøgers forhold. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at en angivelig Taliban sympatisør havde ønsket at blive gift med ansøgernes mindreårige datter, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Afg/2010/12

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan samt fire børn. Indrejst i 2008. I 2008 var ansøgeren blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk sadat og shia-muslim fra Sanglakh i Afghanistan, at ansøgeren havde været tilknyttet partierne Wahdat og Harekat i en to-tre år i begyndelse af 1990'erne, og at hun ikke havde haft problemer med myndighederne. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygtede at blive slået ihjel af personer fra Herakat- og Wahdat-partierne. Ansøgeren havde herved henvist til, at hun og ægtefællen tidligere havde været tilknyttet partierne, at ægtefællen var kommet i et modsætningsforhold til partierne og var blevet tilbageholdt og tortureret, at ægtefællen var flygtet ud af landet, at ansøgeren var flygtet til Herat-provinsen og senere til Iran. Herudover havde ansøgeren påberåbt sig, at hun var enlig kvinde med fire børn og uden netværk i Afghanistan. Efter det forelæggende lagdes det til grund, at ansøgeren alene havde udført praktisk arbejde for partierne i form af madlavning og tøjvask i et

kortere åremål, at ansøgerens aktiviteter havde været begrænset, og at hun fremstod uprofileret. Ansøgeren havde ikke personligt haft nogle konflikter med de nævnte parter. Hertil kom, at konflikten med dem lå langt tilbage i tid, og at der var sket en ændring af magtforholdet i Afghanistan. Endelig måtte det tillægges vægt, at ansøgeren uden problemer havde fået udstedt afghanske pas på ambassaden i Teheran i sommeren 2008. Idet de generelt vanskelige forhold i hjemlandet, herunder forholdene for enlige kvinder, ikke i sig selv kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/28

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flytningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk hazara fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren og hendes familie havde opholdt sig illegalt i Iran fra cirka 1995 til 2002, hvorefter de var vendt tilbage til Kabul. Ansøgeren og hendes familie var udrejst fra Kabul i 2008. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygtede, at hendes børn ikke ville kunne leve i fred for hendes svogers navngivne søn, og at ansøgeren frygtede, at han ville kunne finde på at udsætte hende for hvad som helst. Flytningenævnet lagde til grund, at ansøgerens svoger i 1995/96 havde ønsket, at hans søn blev gift med ansøgerens navngivne ældste datter. Datteren havde modsat sig ægteskabet og havde forsøgt at begå selvmord, hvorefter ansøgeren og hendes familie var flygtet til Iran. Ansøgerens ældste datter havde senere i 2001 giftet sig med ansøgerens samtykke med en anden fætter. Ansøgerens ægtefælle havde efter tilbagekomsten i 2002 til Kabul forgæves forsøgt at blive forsonet med sin bror. Flytningenævnet fandt ikke, at denne familiekonflikt kunne begrunde asyl. Flytningenævnet havde herved lagt vægt på, at årsagen til konflikten lå langt tilbage i tid, og at der efter ansøgerens forklaring ikke havde været nogen henvendelser fra svogeren og dennes familie i perioden 2002 og 2007. Flytningenævnet fandt ikke, at drabet på ansøgerens ægtefælle i 2005 kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren asyl. Flytningenævnet havde herved lagt vægt på, at myndighederne mente, at det var Taliban, som havde stået bag drabet på ansøgerens ægtefælle, og at ansøgeren efter sin forklaring ej heller dengang selv havde set en sammenhæng mellem familiekonflikten og drabet på ægtefællen. Flytningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens forklaring om, at nogle af svogers søns venner to år senere i 2007 uden nogen særlig grund havde henvendt sig til hende og oplyst, at svogers søn havde dræbt hendes ægtefælle, forekom usandfærdigt og konstrueret til lejligheden. Flytningenævnet forkastede ansøgerens forklaring om, at hendes svogers søn i 2007 havde overfaldet hen-

des navngivne ældste søn og nogle dage senere havde voldtaget hendes datter. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynligt, at hendes søn havde skullet kunne genkende svogerens søn, ligesom det heller ikke forekom sandsynligt, at svogerens søn, inden han havde voldtaget hendes datter, skulle have opgivet sin identitet. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren derefter havde opholdt sig i Kabul i et år uden problemer med svogerens søn eller andre. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren og hendes børn ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/33

Flygtningenævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er fra Bagdad i Irak. Ansøgeren har af hensyn til sin ansættelse som lærer været medlem af Baath-partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt af to fædre til elever, som hun omkring *begyndelsen af 2005* gav lave karakterer. De pågældende bestod ikke deres eksamen. De pågældende fædre prøvede først at bestikke hende. Da hun ikke ville efterkomme det, begyndte de at true. De kom blandt andet med våben på skolen. Politiet kom til stede. Hendes skoleleder anbefalede hende at anmelde det til politiet, hvilket hun ikke turde. Fædrene begyndte at udvise truende adfærd ved hendes bopæl, blandt andet skød de op i luften. De har videre beskyttet det hus, hun boede i. Den seneste episode var i *efteråret 2005*. I *sommeren 2005* havde hun fået orlov i overensstemmelse med skolelederens råd. Efter at være blevet gift udrejste hun legalt i *slutningen af 2005*. Hendes familie i hjemlandet har ikke efterfølgende været udsat for trusler eller andet. Det må lægges til grund, at de pågældende overgreb er blevet udøvet af de pågældende to personer i deres egenskab af fædre. Der er ikke holdepunkt for, at ansøgeren har bragt sig i et særligt modsætningsforhold til de i hjemlandet værende militser. Videre, at de pågældende ikke siden, ansøgeren fik orlov fra skolen, har kunnet opnå det af dem ønskede. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Også under hensyntagen til den tid, der er forløbet, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden nu til hjemlandet vil være i en reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk.2. Ved denne vurdering har Flygtningenævnet også taget hensyn til karakteren af den af ansøgeren påberåbte konflikt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Irak/2010/52

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra landsbyen [...] i Jaghori-distriktet, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været

medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter for sit liv, da hendes ægtefælle en kort periode i 2008 forud for udrejsen har arbejdet som chauffør for en udenlandsk arbejdsgiver og modtaget dødstrusler herfor, samt at ægtefællen har en konflikt med sin farbroder, fordi han har hjulpet farbroderens søn med at få arbejde for udlændingene. Flygtningenævnet kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring om, at hun sammen med sin ægtefælle og familie måtte flygte, efter at deres hus var blevet beskudt i [...] 2008, til grund. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren sammen med sine tre børn og sin ægtefælle opholdt sig i Grækenland til [...] 2009, hvorefter familien søgte at krydse grænsen til Makedonien, hvor ansøgerens ægtefælle og søn blev borte fra den øvrige familie. Det lægges endelig til grund, at ansøgeren ikke senere har haft kontakt med sin ægtefælle. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles forhold, herunder at han havde modtaget trusselsbreve fra Taliban på grund af sine aktiviteter sammen med udlændinge. Flygtningenævnet lægger imidlertid til grund, at disse hændelser fandt sted for mere end to år siden. Henset hertil og til at ansøgeren er kvinde, finder nævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren på nuværende tidspunkt vil blive udsat for asylbegrundende forfølgelse hverken fra myndighedernes side, Taliban eller den afdøde fætters familie. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren ud fra en konkret og individuel vurdering risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. De generelle, om end vanskelige, forhold for enlige kvinder fra Afghanistan, kan ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeservices afgørelse.” Afg/2010/103

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Behsoud distriktet i Wardak provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af en kommandant ”[...]”, som havde et forhold til drengen J[...], hvis død ansøgeren ved et uheld forårsagede i forbindelse med en leg [...]. Hertil kommer, at ansøgeren også frygter hævn fra J[...]'s familie. Drengen T[...] deltog også i legen, og ansøgeren frygter desuden ved en tilbagevenden at blive dræbt af T[...]'s brødre, hvis kommandanten har dræbt T[...]. Endvidere frygter ansøgeren at blive slået ihjel af de nomader (kochierne), der tidligere har dræbt hazaraer i Behsoud distriktet. Ansøgeren har oplyst, at han boede tre-seks måneder i Kabul i hazara-distriktet sammen med sin moder og tre søskende, før han flygtede fra Afghanistan. I denne periode blev han ikke efter det oplyste opsøgt af hverken J[...]'s familie, den nævnte kommandant, T[...]'s familie eller andre, der konkret ville gøre ham ansvarlig i forbindelse med den ulykkelige episode [...]. På denne baggrund, og da

der nu er forløbet cirka tre og et halvt år siden den omtalte episode, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han er i risiko for ved en tilbagevenden til Afghanistan at blive udsat for de overgreb, der er omtalt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter, og da de generelt usikre forhold for hazaraer – herunder i relation til kochierne – ikke kan føre til et andet resultat, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/104

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.11 nævnte afgørelser Afg/2010/8 og Afg/2010/105.

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangs- hvervning til væbnede grupper:

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser. Flygtningenævnet finder, at Vestbredden, hvor ansøgeren er født og opvokset, og hvor ansøgeren fortsat har familiemedlemmer boende, er ansøgerens hjemland. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren i sit asylansøgningsskema har angivet, at han ikke er medlem af nogen former for organisation i sit hjemland. Under samtalen med Udlændingesservice og under nævnsbehandlingen har han derimod forklaret, at han er medlem af Fatahs ungdomsorganisation. Under nævnsbehandlingen har han udbyggende oplyst, at han var formand for Studentergruppen på det fakultet, som han har frekventeret. Endvidere bemærker Flygtningenævnet, at han ved anholdelsen i *en dansk by* udtrykkeligt angav, at han ikke ønskede at søge asyl i Danmark, men at han gerne ville tilbage til Norge, hvor han ønskede at søge asyl. Han søgte ikke asyl i Norge, selvom han efter sine egne oplysninger opholdt sig i Norge i ti dage. Han har under nævnsbehandlingen oplyst, at han tog fra Norge til Danmark for at søge asyl. Flygtningenævnet finder, at disse forhold svækker ansøgerens troværdighed. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig anført, at han i en telefonsamtale med et angiveligt medlem af Hamas er blevet truet på livet som følge af, at han har afslået at lade sig hverve som medlem af Hamas. Dødsstruslen blev fremsat i forlængelse af en episode i *slutningen af 2008*, hvor han blev kidnappet af maskerede Hamas-medlemmer. Han fik bind for øjnene og blev ført ud i en olivenplantage, hvor han blev forsøgt overtalt til at lade sig hverve som Hamas-medlem, angiveligt for at kunne smugle personer til Israel, eller for at kunne give oplysninger om Fatah-organisationen. Flygtningenævnet lægger imidlertid vægt på, at han har flere brødre, som er medlem af Fatah, og han har arbejdet sammen med nogle fætre i Israel, der også er medlem af Fatah. Ingen af disse familiemedlemmer er forsøgt hvervet til Hamas. Den ene af ansøgerens farbrødre tilhører en militant al-Aqsa gruppe under Fatah. Den anden er byrådsmedlem i *en by på Vestbred-*

den for Fatah. Hans broder [...] er højtstående politiker, og det samme er hans søster [...]s ægtefælle. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at den trussel, som er fremsat mod ham, har været enkeltstående og efter hans egne oplysninger alene er blevet fulgt op af et par henvendelser på hans forældres bopæl. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren må kunne søge beskyttelse enten hos sin familie eller hos de palæstinensiske selvstyremyndigheder på Vestbredden mod eventuelle overgreb fra Hamas-medlemmer, idet sådanne overgreb i øvrigt må anses for udslag af almindelig borgerlig kriminalitet. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til det Palæstinensiske Selvstyreområde på Vestbredden vil være i forfølgelsesrisiko, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelt vanskelige forhold for den palæstinensiske befolkning på Vestbredden kan ikke føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Statsløspal/2010/11

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at få behandlet sin asylansøgning. Ansøgeren er etnisk hazara fra landsbyen [...] i Helmand-provinsen, hvor han har boet indtil sin udrejse fra Afghanistan i 2006. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens frygt for at blive tvangshvervet af Taliban kan begrunde, at der meddeles asyl. Det forhold, at ansøgeren sammen med tre andre unge mænd blev jagtet i nogle minutter af fire til fem maskerede mænd, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det uden besvær lykkedes ansøgeren at flygte fra dem. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det alene er ansøgerens formodning, at Talebans forsøg på tvangshvervning var konkret rettet mod ansøgeren. De generelle forhold for hazaraer i Nadali-området i Helmand-provinsen kan ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for umenneskelig behandling eller overgreb. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/106

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk pashtun og stammer fra Konduz provinsen, bydistriktet Ali Abad. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at han havde været tvangshvervet af Taliban, og han frygtede repressalier, fordi han efter orlov ikke var vendt tilbage til Taliban og i stedet var flygtet. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde været tvangshvervet af Taliban, fandt Flygtning-

genævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i Talibans søgelys på en sådan måde, at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren fremstod som helt uprofileret, og det kunne således ikke lægges til grund, at Taliban var gået specielt efter ansøgeren. Flygtningenævnet lagde videre vægt på, at han under det ti dages lange ophold hos Taliban alene var blevet forsøgt overtalt til at tilslutte sig organisationen, at han alene havde transporteret våben en gang under en kort aktion, og at han havde fået lov til at tage hjem på orlov i ti dage. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at Taliban ikke havde foretaget henvendelser på bopælen, uanset ansøgeren ikke var vendt tilbage til Taliban, men var udrejst. Flygtningenævnet lagde ikke vægt på, at ansøgerens moder under en telefonsamtale efter advokatsamtalen og for en fire-fem dage siden havde oplyst, at Taliban havde været på familiens bopæl fire-fem gange. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne efter lovens § 7. Afg/2010/20

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne tilhører Kermani-klanen, og er etnisk qezelbash/bayat og shia-muslimer fra en landsby i Jaghato bydistriktet, i Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgerne havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at den mandlige ansøger var søgt hvervet af Taliban, og at de frygtede repressalier ved en tilbagevenden, fordi den mandlige ansøger ikke havde levet op til Talibans krav. Uanset om det lagdes til grund, at den mandlige ansøger var blevet søgt hvervet af Taliban, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden ville være i Talibans søgelys på en sådan måde, at de ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på, at den mandlige ansøger var blevet opsøgt af Taliban i efteråret 2007 som led i den generelle hvervning af mænd i landsbyen, og at Taliban havde accepteret ansøgerens begrundelse for ikke at lade sig hverve på dette tidspunkt. Ansøgerne havde under nævnsrådet oplyst, at to andre familier i landsbyen havde afvist hvervningsforsøg af Taliban. Flygtningenævnet lagde videre vægt på, at den mandlige ansøger i forbindelse med den anden henvendelse omkring årsskiftet 2008 havde nægtet at lade sig hverve, og at Taliban i den forbindelse havde fremsat trusler mod ansøgeren og familien, såfremt han ikke ville lade sig hverve næste gang, Taliban ville henvende sig. Ansøgeren var herefter flygtet og havde skjult sig hos sin morbroder. Det indgik i Flygtningenævnets risikovurdering, at den mandlige ansøger, trods trusler imod familien, havde efterladt familien alene i landsbyen. Flygtningenævnet bemær-

kede videre, at ansøgenes forklaringer om Talibans efterfølgende henvendelser på bopælen havde fremstået som usikre og upræcise. Uanset om det lagdes til grund, at Taliban havde opsøgt familien på bopælen og udøvet hårdhændet behandling, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var tale om forhold af en sådan karakter og intensitet, at det kunne føre til andet resultat. På denne baggrund og efter en samlet vurdering af sagens oplysninger fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Afg/2010/23

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk hazara, shia-muslim af trosretning fra en navngiven landsby i amtet Qarabagh i Ghazni provinsen. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygtede at blive tvangshvervet af Taliban og blive tvunget til at blive selvmordsbomber. Ansøgeren havde henvist til, at hans storebroder var blevet fanget af Taliban i 2005, og at Taliban havde været på ansøgerens bopæl og efterspurgt ansøgeren. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring på en række punkter ikke havde fremstået helt overbevisende. Uanset om ansøgerens forklaring helt eller delvist måtte blive lagt til grund, fandt nævnet ikke, at ansøgerens frygt for at blive tvangsrekrutteret af Taliban kunne begrunde, at betingelserne var opfyldt for at få asyl. Flygtningenævnet lagde blandt andet vægt på, at ansøgeren efter broderens tvangshvervning var forblevet i området i cirka fire år inden udrejsen i 2009. Flygtningenævnet fandt videre, at det beroede på ansøgerens formodninger, at det forhold, at Taliban i denne periode havde været i ansøgerens landsby og i den forbindelse kunne have spurgt efter ansøgeren, var udtryk for, at Taliban konkret havde forsøgt at tvangshverve ansøgeren. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at det forhold, at yngre mænd generelt kunne være i risiko for tvangshvervning af Taliban, i sig selv kunne begrunde, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller, at han havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/29

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han i foråret 2009 var blevet opsøgt i sin bod på markedspladsen af en mand, som opfordrede ham til at tilslutte sig al-Shabaab. Ansøgeren havde afslået dette under henvisning til, at han ikke ønskede at være en del af al-Shabaab og ikke ønskede at slå ihjel, hvilket manden havde accepteret og var gået. Ifølge Udlændingesservices samtalerferat havde ansøgeren til Udlændingesservice forklaret, at han kendte manden fra området. Otte dage senere var ansøgeren blevet opsøgt i boden af tre mænd, som tilkendegav, at de

havde ret til at slå ansøgeren ihjel, da han ikke ville være en del af de islamiske krigere. Ifølge Udlændingenservices samtalerferat havde ansøgeren til Udlændingenservice forklaret, at mændene var maskerede, og at ansøgeren troede, de var fra al-Shabaab. De havde endvidere taget penge og varer fra boden og truet ansøgeren. Tre dage senere var ansøgeren blevet opsøgt på vej hjem fra moskéen af tre mænd, hvoraf ansøgeren kendte den ene. Ifølge Udlændingenservices samtalerferat havde ansøgeren til Udlændingenservice forklaret, at de to andre var maskerede. De havde opfordret ham til at arbejde som spion, hvilket ansøgeren havde afvist under henvisning til, at han skulle forsørge sin familie. Mændene gav ham lidt betænkningstid. Ifølge ansøgerens forklaring i nævns-mødet havde mændene kendt til de to foregående henvendelser, hvilket ikke fremgår af Udlændingenservices samtalerferat. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Badi Adde fra Mogadishu i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af al-Shabaab, fordi han er flygtet for at undgå at blive tvangshvervet. Ansøgeren er flere gange blevet opsøgt af al-Shabaab medlemmer. De truede ansøgeren på livet, hvis han ikke tilsluttede sig dem. Ansøgeren har aldrig haft konflikter med myndighederne i Somalia. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det forhold, at ansøgeren tre gange i *en periode på 11 dage i foråret 2009* angiveligt er blevet opsøgt af en eller flere personer, som ønskede, at han tilsluttede sig al-Shabaab, kan ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forsøgene på tvangshvervningen må anses som led i en generel hvervning og ikke var rettet systematisk og konkret mod ansøgeren. De generelle forhold, herunder den vanskelige sikkerhedsmæssige situation i Mogadishu, kan efter Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv føre til, at der give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Som/2010/12

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelse Afg/2010/48 samt den i afsnit 3.1.6.5 nævnte afgørelse Afg/2010/2.

3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningesnævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

Nævnets afgørelser i asylsager træffes dels på baggrund af oplysningerne i den konkrete sag, dels på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene i det land ansøgeren kommer fra.

Flygtningesnævnet er derfor i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

Flygtningesnævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er.

Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer og UNHCR.

UNHCR's rapporter vil ofte – ud over en beskrivelse af de faktuelle forhold i landet – også indeholde anbefalinger vedrørende meddelelse af international beskyttelse i form af konventionsstatus eller en anden form for international beskyttelse. UNHCR's anbefalinger vil typisk være af generel karakter og indeholder ikke en konkret bedømmelse af den enkelte asylansøgers personlige forhold.

Flygtningenævnets anvendelse af flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bygger derimod på en samlet vurdering af oplysningerne i den konkrete sag om ansøgerens personlige forhold sammenholdt med samtlige foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i landet.

De synspunkter, der kommer til udtryk i UNHCR's anbefalinger, er således ikke i sig selv afgørende for Flygtningenævnets vurdering af forfølgelsesrisikoen i den konkrete sag.

Det betyder imidlertid ikke, at Flygtningenævnet ikke lægger vægt på UNHCR's anbefalinger. Tværtimod indgår anbefalinger og baggrundsmateriale fra UNHCR som et centralt element i nævnets behandling af sager og tillægges væsentlig betydning ved behandlingen af asylsager. En oplysning om, at ansøgeren kommer fra et land, hvor der hersker kaotiske og borgerkrigslignende forhold, indgår således som et element i nævnets konkrete asylvurdering, der efter omstændighederne vil tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Flygtningenævnet anser således ikke anbefalingerne fra UNHCR for retligt bindende. Denne forståelse af karakteren og betydningen af anbefalingerne er på linje med opfattelsen hos Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i forhold til konventionens artikel 3, i blandt andet sagen N.A. mod UK og sagen F.H. mod Sverige.

Sagen N.A. mod UK fra den 17. juli 2008 handlede om en afvist srilankansk asylansøger, som UK ønskede at udsende tvangsmæssigt til Sri Lanka.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettigheds-situationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka. Sagen er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.1 og afsnit 3.1.7.

I sagen F.H. mod Sverige har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en dom af 20. januar 2009 taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt tvangsmæssig udsendelse til Irak af en kristen irakisk statsborger fra Bagdad ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 2 og 3.

Domstolen anerkendte, at sikkerhedssituation i Irak var problematisk, om end den bemærkede, at situationen var blevet bedre i løbet af det seneste år. Domstolen var opmærksom på anbefalingerne fra UNHCR, FN og IOM om ikke at udsende afviste asylansøgere tvangsmæssigt til Irak, hvilket dels var begrundet i sikkerhedssituationen og dels i praktiske problemer for tilbagevendte irakere. Domstolen fandt imidlertid, at skønt den generelle situation i Irak og i Bagdad var usikker og problematisk, var den ikke så alvorlig, at det i sig selv ville udgøre en krænkelse af artikel 3, hvis klageren blev udsendt til sit hjemland. Domstolen fandt herefter på baggrund af en konkret vurdering af klagerens forhold ikke, at en tvangsmæssig udsendelse af ham ville være i strid med konventionens artikel 3. Sagen er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.1 og i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

Flygtningenævnets praksis i forhold til betydningen af generelt vanskelige forhold kan således sammenfattes på følgende måde:

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets praksis i forhold til irakiske asylansøgere de senere år.

Det skal understreges, at Flygtningenævnet som anført ovenfor i afsnit 3.1.2.1 på intet tidspunkt har udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende irakiske statsborgere kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. I begyndelsen af 2008 var ansøgeren og hans familie blevet opsøgt på deres bopæl af fremmede, der havde truet dem på livet, eftersom familien er yezidi kurdere. Ansøgeren havde ikke selv været til stede under episoden. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der er yezidi fra Mosul, som asylmotiv havde henvist til de generelle forhold, men også til at hans familie konkret havde været udsat for trusler på livet. Nævnet fandt, at de generelle forhold for yezidier – trods vanskelige – ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Nævnet bemærkede dernæst, at ansøgerens forklaring om konkrete trusler mod familien ikke forekom troværdig. Ansøgerens forklaring var således først fremkommet for Udlændingesservice, og for nævnet var forklaringen først blevet gentaget, efter at der konkret ad flere gange var spurgt ind hertil. Uanset om forklaringen lagdes til grund, kunne disse forhold imidlertid ikke begrunde asyl, heller ikke set i sammenhæng med de generelt vanskelige forhold. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens familie fortsat boede i området uden oplyste aktuelle problemer, og at også ansøgeren selv var blevet i området i halvandet år efter de angivelige trusler. Irak/2010/18

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er irakisk statsborger, kristen af trosretning og etnisk kaldæer fra [...] i Nordirak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han har modtaget to trusselsbreve af for ham ukendte personer, og at hans familie efterfølgende har modtaget et trusselsbrev på familiens bopæl, hvoraf det fremgår, at familien skal forlade Irak, fordi de er kristne, såfremt de ikke konverterer til Islam. Ansøgerens forklaring om modtagelse af trusselsbreve har på flere punkter været divergerende. Han har således forklaret, under samtalen med Udlændingesservice, at han modtog det andet trusselsbrev cirka en måned efter det første, og at han tre til fire måneder efter modtagelsen af det sidste trusselsbrev udrejste af Irak. Ansøgeren har senere under sagen forklaret, at der gik tre til fire måneder, inden han og broderen på ny kom til Mosul og herefter cirka en måned, inden de modtog det andet trusselsbrev. Ansøgeren har senere forklaret, at der kun gik cirka tre dage efter modtagelsen af det sidste trusselsbrev, inden han udrejste. Forklaringen om, at netop ansøgeren og hans broder ved to lejligheder skulle finde trusselsbreve på deres biler i Mosul, at det skulle have at gøre med deres kristne tro, og at netop ansøgerens familie i [...], som efter det oplyste er en hovedsagelig kristen by, skulle have modtaget trusselsbreve, virker i sig selv ikke overbevisende. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge ansøgerens forklaring om modtagelse

af trusselsbreve til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for kristne i [...] er af en sådan karakter, at det i sit selv kan begrunde asyl. Ansøgeren opfylder herefter ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.” Irak/2010/37

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kaldæer og kristen fra Bagdad i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter forfølgelse på grund af sin etnicitet og sin kristne tro, og at hun ved en tilbagevenden ikke har noget netværk i hjemområdet [...] i Bagdad. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren udrejste i 1999 på grund af sin ægtefælles forhold. Da hun kom til Danmark i 2001, havde hun fået opholdstilladelse som familiesammenført med ægtefællen og søgte ikke asyl. Ansøgerens beslutning i 2009 om at søge asyl havde sammenhæng med mulighederne for førtidspension. Ansøgeren har ikke selv oplevet konkrete overgreb og har ikke oplyst om konkrete overgreb mod de tilbageværende familiemedlemmer i Irak. Ansøgeren var på besøg i fødebyen [...] i 2006 og 2008, i begge tilfælde i ca. én måned. Udover de resterende medlemmer af svigerfamilien i Bagdad, har ansøgeren sine søskende og sin moder i sin fødeby [...] i Mosul-området samt en søster med familie i Zakho i Nordirak. Såvel i *ansøgerens fødeby* som i Nordirak lever der fortsat mange kristne. Den omstændighed, at ansøgeren er kristen kaldæer fra Irak, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at ansøgeren på grund af de generelle forhold opfylder betingelserne for asyl. Da ansøgeren efter det anførte heller ikke har oplyst om konkrete forhold, der styrker hendes asylmotiv, opfylder hun herefter ikke betingelserne i udlændingelovens § 7.” Irak/2010/42

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Irak/2010/32.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har anset ansøgeren som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Burma. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde oplyst, at han er etnisk rohingya fra en lille landsby i Burma tæt ved grænsen til Bangladesh. Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed, lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren havde forklaret konsistent om sin oprindelse, herunder at han som tolvårig rohingya havde måttet flygte fra Burma. Hans sprog og hans kultur havde som følge heraf været præget af de omgivelser, han havde befundet sig i i Bangladesh, hvor han havde haft

ophold fra 1997 til 2009. Selvom den foreliggende sprogttest i nogen grad talte imod, at ansøgeren skulle stamme fra Burma, lagde Flygtningenævnet vægt på, at de afgivne fejlsvar ikke talte afgørende imod ansøgerens troværdighed. Ved afgørelsen heraf lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren er analfabet, og at han som nævnt ikke havde opholdt sig i Burma, siden han var 12 år. Under sagens behandling havde ansøgeren fremlagt id-kort og fødselsattest. Det havde ikke været muligt at ægthedsvurdere disse dokumenter. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort sin identitet som rohingya fra Burma. Ansøgeren meddeltes herefter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Burma/2010/3

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nepal. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** lagde efter en vurdering af ansøgerens oplysninger til grund, at ansøgeren sammen med nogle andre skoleelever var blevet kidnappet af maoister i 2003, da ansøgeren havde været 17 år gammel. Hun havde været tilbageholdt hos maoisterne i cirka to et halvt år og havde herunder været tvunget til at deltage i træning og i enkelte kamphandlinger, ligesom hun var blevet udsat for et seksuelt overgreb. I 2005 eller i 2006 var hun flygtet sammen med to andre piger fra maoisterne og havde i den forbindelse deltaget i drab på en maoistisk kommandant. Hun havde herefter taget ophold i Kathmandu, hvor hun havde haft fast bopæl og faste arbejdsforhold under eget navn indtil udrejsen i foråret 2008. Udrejsen havde været legal, herunder havde ansøgeren forinden i anden sammenhæng fået udstedt eget pas af myndighederne. I overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse herom lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren havde været udsat for menneskehandel. Som asylmotiv havde ansøgeren i nævnsrådet navnlig henvist til, at hun frygtede tvangshvervning til maoisterne, eller at maoisterne skulle finde hende som eftersøgt for drabet på kommandanten. I den forbindelse bemærkedes, at ansøgeren til flere politiafhøringer, til asylansøgningsskema og til samtalen ved Udlændingesservice havde forklaret nærmere om sine forhold i Nepal uden at oplyse det først i nævnsrådet anførte om, at personer, som skulle have arbejdet for maoisternes efterretningstjeneste 8-12 måneder, efter at ansøgeren havde taget ophold i Kathmandu, skulle have spurgt efter de piger, som havde slået kommandanten ihjel. Flygtningenævnet fandt, at den sene fremkomst af denne oplysning indebar, at oplysningen ikke kunne tillægges vægt. Ved vurderingen af hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til Nepal risikerede forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, lagde nævnet herefter vægt på, at ansøgeren havde kunnet opretholde en tilværelse i Kathmandu med arbejde og bopæl efter flugten fra maoisterne. Selvom ansøgeren i forbindelse med udrejsen havde pådraget sig en betydelig gæld til den nævnte menneskehandler, fandt Flygtningenævnet, at

denne konflikt var af privatretlig karakter og ikke var myndighedsunderstøttet. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens situation primært måtte anses for udslag af social nød og deraf følgende udnyttelse fra private. Ansøgeren havde ikke haft konflikt med de nepalesiske myndigheder, heller ikke i forbindelse med udrejsen. Vedrørende konflikten med menneskehandleren lagde Flygtningenævnet vægt på, at det efter baggrundsoplysningerne måtte tillægges betydning, at myndighederne og ngo'er i Nepal havde iværksat initiativer til hjælp for menneskehandlede personer, og at ansøgeren således kunne søge blandt andet myndighedernes beskyttelse. Efter baggrundsoplysningerne lagde nævnet videre vægt på, at der efter fredsftalerne i november 2006 mellem myndighederne i Nepal og blandt andet maoisterne var blevet tilvejebragt en situation i landet med væsentlig øget sikkerhed. Selvom det videre lagdes til grund, at forholdene i Nepal var vanskelige, og at der forekom overgreb, ligesom den politiske situation aktuelt måtte anses for præget af, at maoisterne ikke længere deltog i regeringskoalitionen, fandt Flygtningenævnet ikke, at forholdene i Nepal generelt kunne anses for asylbegrundende. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet herefter ikke, at det kunne antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nepal risikerede en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgeren havde forklaret, at hun var udstødt af sin egen familie, førte ikke til en anden vurdering. Flygtningenævnet havde på den ovennævnte baggrund ikke fundet, at der var grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling hos Udlændingetjenesten under henvisning til navnlig det anførte i Udlændingetjenestens afgørelse om, at ”maoisterne siden 2008 har indgået i den nepalesiske regering”, som mest subsidiært påstået af den beskikkede advokat. Det bemærkedes, at Flygtningenævnet ved den ovennævnte vurdering havde fundet, at selve det forhold, at ansøgeren på baggrund af udnyttelse fra private personers side var anset for at have været udsat for menneskehandel, ikke efter sagens oplysninger i øvrigt indebar, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nepal/2010/1

Nævnet **stadsfæstede** i **januar 2010** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2009. I 2006 var ansøgeren udrejst fra Sudan til Libyen, hvor han havde opholdt sig ulovligt i ca. 2 år. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde oplyst, at han er født og opvokset i en navngiven landsby, at han etnisk tilhører tama stammen, og at han er muslim af trosretning. Ansøgeren havde aldrig været medlem af politiske partier eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som sit væsentlige asylmotiv henvist til, at bevæbnede personer på hesteryg i forbindelse med krigshandlinger i området i sensommeren 2006 havde stjålet alle kreaturer i landsbyen, herunder de kreaturer, der havde tilhørt ansøgerens familie. Landsbyboerne havde ikke gjort modstand, idet de havde frygtet at blive dræbt. Da ansøgeren efterfølgende var udrejst, havde han efterladt ægtefællen og sine to børn hos

sine forældre, der fortsat havde haft jord og hus i landsbyen. Han havde i 2007 telefonisk talt med en fætter, der havde oplyst, at familiens forhold havde været meget dårlige, men at familien fortsat havde befundet sig i landsbyen. Flygtningenævnet fandt ikke, at den påberåbte begivenhed var udtryk for en sådan konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren, at dette kunne begrunde asyl, jf. udlændingelovens § 7, stk.1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at han ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelt vanskelige forhold i Darfur provinsen i Sudan, herunder for personer der tilhørte tama stammen, i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse. Ansøgerens frygt for at blive udsat for repressalier, såfremt han ved en tilbagevenden ikke ville være i stand til at give tilfredsstillende svar på spørgsmål, han ikke kendte, kunne ikke føre til et andet resultat. Sudan/2010/1

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er født og opvokset i Mogadishu hos sin faster, idet han er forældreløs. Han havde gået i koranskole i ni år og havde haft et almindeligt ungdomsliv, hvorunder han blandt andet havde spillet fodbold i en klub. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han var forsøgt hvervet af al-Shabaab. Ansøgeren havde under sagen forklaret udbyggede herom, idet han indledningsvis havde forklaret, at han alene var blevet opsøgt af medlemmer af al-Shabaab, senere at han også var blevet truet, og senest i Flygtningenævnet at han havde modtaget et brev med frist til at forlade Mogadishu. Ansøgeren havde haft lejlighed til indgående at beskrive de angivelige hvervningsforsøg i Flygtningenævnet. Det fremstod også herefter som usikkert, hvilke personer der havde opsøgt ansøgeren, og hvad formålet havde været. Herunder fremgik det af ansøgerens forklaring, at det seneste hvervningsforsøg skulle være foregået i en mørk gyde, da ansøgeren havde været på indkøb. Flygtningenævnet kunne herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren var kommet konkret og individuelt i søgelyset hos al-Shabaab med henblik på hvervning til soldatertjeneste. De generelle forhold i Mogadishu kunne efter Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv føre til, at der kunne gives ansøgeren asyl efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Som/2010/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Kosovo. Ansøgeren er etnisk roma. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaringer for sagen til grund, at han under en spadseretur i Graçaniza i foråret 2008 blev overfaldet og truet af to ukendte albanere, herunder truet med en maskinpistol, angiveligt på grund af ansøgerens udseende og etnicitet som roma. Ansøgeren anmeldte ikke overfaldet til politiet, idet han angiveligt var bange for, at politiet ville begå overgreb imod ansøgeren. Flygtningenævnet finder,

at overfaldet er af enkeltstående karakter, som ikke i sig selv er asylbegrundende. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han ikke ved henvendelse til myndighederne i Kosovo vil kunne opnå den fornødne beskyttelse. De generelle forhold for etniske romaer i Kosovo kan ikke i sig selv anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til Kosovo vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for at blive udsat for dødsstraf eller tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Kosovo/2010/8

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra D. R. Congo. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv har været præget af usikkerheder og divergenser, som ansøgeren ikke har kunnet give nogen rimelig forklaring på, heller ikke under nævnsmødet. Ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvornår forældrene blev dræbt, idet ansøgeren har forklaret, at drabene fandt sted i januar, februar, marts eller april 2009. Nævnet bemærker, at ansøgeren, således som det også er sket i nævnsmødet, må anses for fra begyndelsen at have kunnet angive drabstidspunktet i forhold til udrejsetidspunktet [...] 2009. Nævnet finder, at usikkerheden om det tidsmæssige forløb svækker tilliden til ansøgerens forklaring. Nævnet har videre ikke fundet, at ansøgeren har forklaret detaljeret og konsistent og dermed overbevisende om de nærmere omstændigheder ved drabet på forældrene. Ansøgeren har erkendt, at han har forklaret urigtigt om, at han hørte soldaternes skud. Nævnet finder videre, at såvel ansøgerens oplysninger om, hvorvidt huset var brændt, og hvilke oplysninger han fik fra naboer eller andre i lokalområdet, har fremstået usikre. Ansøgerens oplysninger om sit asylmotiv ifølge det anførte i asylansøgningsskemaet findes kortfattede og generelle. Om ansøgerens oplysning i skemaet om, at hans mor havde hemmeligheder fra tutsierne, har ansøgeren forklaret, at han skrev dette, fordi han holdt af sin mor og var meget forvirret. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin udrejse med fly fra Goma sammen med *personer fra et andet europæisk land*, som han boede hos, har fremstået utroværdig. Ansøgeren er ifølge sproganalysen blevet vurderet til at udtrykke sig godt på swahili. Ansøgeren har endvidere i nævnsmødet fremstået som en person, der fuldt ud har været i stand til at forstå og svare på spørgsmål. Når dette sammenholdes med det anførte ovenfor om ansøgerens forklaring, finder nævnet efter en samlet vurdering, at ansøgerens oplysninger om sit asylmotiv har fremstået så usikkert, at nævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Da ansøgeren således ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv, jf. herved udlændingelovens § 40, og idet bemærkes, at ansøgeren ikke selv har deltaget i politiske eller etniske grupperinger og ikke har haft konflikter med sådanne grupperinger eller de congolesiske myndigheder – bortset fra 3 afsluttede episoder i 2007, som ansøgeren også har oplyst usikkert om, finder nævnet samlet, at ansøgeren

ikke ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo kan anses for at risikere forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet har ikke fundet, at de alvorlige – men generelle – forhold i det østlige Congo kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeeservices afgørelse.” D.R. Congo/2010/4

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingeeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører shekhal-klanen, er født i Mogadishu i bydelen [...] og opvokset i [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han risikerer at blive dræbt uden grund som følge af de voldsomme uroligheder i Somalia. Hans familie er således blevet dræbt i [...] 2007. Ansøgeren er endvidere i risiko for at blive tvunget til militærtjeneste hos al-Shabaab. Endelig er ansøgeren ved flere lejligheder blevet antastet af både regeringsstyrker og personer fra al-Shabaab, og han er derfor i risiko for af den anden part at blive beskyldt for at fraternisere med fjenden. Den omstændighed, at ansøgeren er en ung mand, og at han dermed er i risiko for at blive tvangshvervet, kan ikke i sig selv medføre, at han opfylder betingelserne for asyl. Den omstændighed, at ansøgeren ved enkelte lejligheder er blevet antastet af enten regeringsstyrken eller al-Shabaab, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet lægger ved afgørelsen heraf vægt på, at der efter det oplyste har været tale om helt tilfældige episoder. Der er således intet ved ansøgerens forklaring, der indikerer, at han konkret og individuelt er i risiko for forfølgelse af de forskellige magtkonstellationer i Somalia. Den omstændighed, at ansøgerens familie i [...] 2007 blev dræbt, kan heller ikke føre til, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at det efter ansøgerens forklaring må lægges til grund, at familien blev ofre for den generelle krigsførelse i landet. Endelig kan de generelt usikre forhold i Somalia, og den omstændighed at ansøgeren tilhører shekhal-klanen, ikke føre til et andet resultat. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeeservices afgørelse.” Som/2010/13

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingeeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører Dir-klanen. Hun er muslim af trosretning og kommer fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hendes situation som familiesammenført i Danmark er usikker, og at hun er afhængig af sin ægtefælle. Ansøgeren frygter at dø ligesom hendes forældre og søskende ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens

forklaring til grund. Ansøgeren mistede således begge sine forældre under røverier i 2000. Herefter opholdt hun sig hos naboer indtil 2002, da hun udrejste til Kenya. Hun havde i Somalia gået flere år i skole, og i Kenya fortsatte hun sin skolegang, idet hun kom på privatskole. Efter fire års ophold i Kenya fik hun kontakt med sin nuværende ægtefælle og kom her til landet som familiesammenført. Efter det anførte har ansøgerens familie været udsat for kriminelle forhold. Ansøgeren selv har ikke været udsat for overgreb eller har haft konflikter. Ansøgeren har således ikke oplyst om omstændigheder, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. De generelt usikre forhold i Somalia kan ikke i sig selv begrunde asyl. Det bemærkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden må antages at ville have et netværk. Hun er således gift, og efter de foreliggende oplysninger har hun stedse haft et netværk efter forældrenes død. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Som/2010/14

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det lægges til grund, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Gaza, at ansøgeren fra omkring 199[...] eller 199[...] og frem til 2009 har opholdt sig illegalt i Libyen, at ansøgeren har været tilbageholdt tre til fire måneder i Libyen, og at ansøgeren ikke har været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig de generelt vanskelige forhold i Gaza, og at han ikke er i besiddelse af nogen personlige dokumenter vedrørende Gaza. Det må tillægges vægt, at ansøgeren ved indrejsen oplyste, at han rejste til Danmark for at opnå arbejde, og at han overfor Flygtningenævnet har oplyst, at der er tale om en ansøgning af humanitær karakter. Indledningsvis skal det bemærkes, at de generelt vanskelige forhold i hjemlandet ikke i sig selv kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Statsløspal/2010/12

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en uledsaget mindreårig statsløs mandlig ansøger fra Kuwait. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og født i Al-Jahraa i Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han er statsløs bedoon fra Kuwait uden rettigheder, hvorfor han ikke har adgang til byerne, til gratis skolegang eller til hospitalsbehandling, og han og hans forældre har været tvunget til at bosætte sig i grænseområdet mellem Saudi-Arabien og Kuwait. Flygtninge-

nævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hans sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom han er mindreårig. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for statsløse bedoonere i Kuwait er asylbegrundende, og Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved sin i øvrigt troværdige forklaring har sandsynliggjort, at han konkret har været udsat for diskrimination af et sådant omfang eller en sådan intensitet, at det kan sidestilles med forfølgelse. Flygtningenævnet lægger herved også vægt på, at ansøgeren ikke har haft konflikter med myndighederne. Flygtningenævnet finder det derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kuwait risikerer asylrelevant forfølgelse fra myndighederne. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og/eller stk. 2, hvorfor afgørelsen fra Udlændingesservice stadfæstes.” Statsløskuw/2010/1

Nævnet **stadfæstede** i **november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en uledsaget mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Zabul provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at blive kidnappet af Taliban. Da ansøgeren var lille, lånte hans fader penge af talibaneren [...], som krævede, at faderen arbejdede for Taliban i stedet for at tilbagebetale pengene. Det ønskede faderen ikke, og familien flyttede derfor i 1998 til Pakistan. Her har familien boet siden da – med undtagelse af to-tre år, hvor de boede i Iran. I 2008 stødte ansøgeren og hans familie på *talibaneren* i Quetta i Pakistan, og derefter blev fætterten kidnappet. Ansøgerens fader, broder og morbroder tog herefter til Afghanistan for at få fat i fætterten. I Flygtningenævnet har ansøgeren nu oplyst, at hans moder telefonisk har fortalt, at faderen skulle være blevet dræbt, og at ansøgerens broder og farbroder skulle være blevet taget til fange. Ansøgeren mener, at det må være *talibaneren*, der står bag dette. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hans sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom han er mindreårig. Ansøgeren har på enkelte punkter forklaret divergerende. Det gælder for eksempel, om konflikten mellem *talibaneren* og ansøgerens fader skyldes penge, eller om konflikten skyldes, at *talibaneren* vil tvinge ansøgerens fader til at arbejde for Taliban. Hertil kommer, at ansøgeren ikke hverken ved 2 samtaler hos politiet eller ved udfyldelse af asylskemaet har forklaret om faderens konflikt med *talibaneren*. Denne konflikt blev således først omtalt ved samtalen i Udlændingesservice. Selvom der tages hensyn til, at ansøgeren er mindreårig, og at han ikke har gået mange år i skole, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af faderens forhold er i en konkret og reel risiko for forfølgelse af Taliban eller *talibaneren* ved en tilbagevenden til Afghanistan. Den omstændighed, at ansøgeren som ung mand generelt kan være i risiko for at blive tvangshvervet af

Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan, kan ikke føre til, at han af denne grund opfylder betingelserne for at få asyl. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, hvorfor afgørelsen fra Udlændingesservice stadfæstes.” Afg/2010/107

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kshatria og hindu af trosretning fra Kashmir-regionen i Indien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Indien frygter at blive dræbt af terrororganisationer som følge af sin religiøse overbevisning som hindu og den generelle forfølgelse af hinduer i Kashmir-regionen. I 2005 dræbte medlemmer af terrororganisationer ansøgerens to brødre, fordi de var hinduer. Ansøgerens forældre bor i en flygtningelejr. Flygtningenævnet lægger ved vurderingen af sagen til grund, at ansøgeren ikke personligt har været genstand for konkrete overgreb. Flygtningenævnet finder ikke, at de af ansøgeren påberåbte forhold vedrørende drabet på brødrene og trusler over for familien er asylbegrundende for ansøgeren. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren udrejste af Indien i 2009. Flygtningenævnet finder ikke, at de socialøkonomiske forhold, som ansøgeren har påberåbt sig, er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold, herunder sikkerhedssituationen i Kashmir, er af en sådan karakter, at dette i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Indien vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk.1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Hvis ansøgeren ikke selv mener at kunne tage ophold i Kashmir, finder Flygtningenævnet, at han vil kunne tage ophold i en anden del af Indien. Det bemærkes herved, at ansøgeren i årene forud for udrejsen dels har studeret på et universitet i nærheden af Bombay og dels har opholdt sig i Delhi og omegn. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Indien/2010/1

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kapisa i Afghanistan. Ansøgeren har ind til 1992 været pionermedlem (barnemedlem) af Afghanistans Demokratiske Folkeparti som følge af sin faders medlemskab af samme organisation. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive bortført og dræbt af sin faders fjender, herunder Taliban og *en navngiven kommandant*. Ansøgerens fader støttede Najibullah under hans regeringsperiode, og *den navngivne kommandant* stod i modsætningsforhold til faderen. Ansøgeren flyttede med sin familie til Pakistan i 1997. Hendes fader tog i *foråret* 2009 til sin broder i Kapisa. Broderen var syg, og han døde kort tid

herefter. *Senere på foråret 2009* fik ansøgeren af sin moder oplyst, at faderen var forsvundet, og ansøgeren kender ikke til faderens videre skæbne. Ansøgeren har oplyst, at faderens uoverensstemmelse med *den navngivne kommandant* skyldes, at de havde hver deres ideologiske ståsted. Ansøgeren har svaret benægtende på, at der hende bekendt herudover skulle være en konkret konflikt mellem faderen og *den navngivne kommandant*. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at der er en konkret konflikt mellem ansøgerens familie og *den navngivne kommandant* og dennes familie. Det er heller ikke sandsynliggjort, at der skulle bestå et konkret modsætningsforhold mellem ansøgerens familie og Taliban eller andre grupperinger. Til underbygning heraf kan nævnes, at ansøgerens farbroder ifølge ansøgeren ikke har haft problemer i forhold til *den navngivne kommandant* eller andre. Selvom de generelle forhold for enlige kvinder i Afghanistan er vanskelige, kan den omstændighed, at ansøgeren er enlig kvinde, ikke medføre, at hun alene af denne grund kan få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgerens far før 1992 var højt placeret i PDPA kan ikke føre til et andet resultat. Ved denne vurdering har Flygtningenævnet også lagt vægt på, at ansøgeren flere gange – senest i *sommeren 2008* – har kunnet rejse fra Pakistan til Afghanistan, herunder for at få udstedt et afghansk nationalitetspas. Ansøgeren opfylder herefter ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter hverken udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingsevices afgørelse.” Afg/2010/87

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Afg/2010/28, Afg/2010/97 og Afg/2010/102, den i afsnit 3.1.6.3 nævnte afgørelse Afg/2010/57 og den i afsnit 3.8 nævnte afgørelse Som/2010/15.

3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det er imidlertid ikke hensigten med udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Som eksempler på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er kurder fra Derik-området. Der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren er statsløs. Ansøgeren har påberåbt sig, at han har været politisk aktiv for Yekiti-partiet i en periode i 2004. Han blev anholdt og tilbageholdt i otte måneder og 14 dage, hvorefter han blev løsladt. Han har herefter ikke været politisk aktiv. Ansøgeren har videre påberåbt sig alvorlige uoverensstemmelser med sin farbroder og farbroderens familie som følge af, at han ikke vil indgå ægteskab med sin kusine. Ægteskabet har været aftalt mellem familierne gennem mange år. Ansøgeren har endvidere anført, at han har et fysiologisk problem, der gør, at han ikke vil kunne holde ud at leve i Syrien. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har et fysiologisk problem. Nævnet finder ikke, at dette problem indebærer, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller så alvorlige reaktioner fra omverdenen, at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåber sig. Nævnet lægger herved vedrørende de politiske aktiviteter vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende bl.a. om omfanget af afhøringer med videre under fængslingen og omstændighederne ved løsladelsen. Nævnet lægger vedrørende forholdet til farbroderen vægt på, at ansøgeren har udbygget forklaringen om konfliktens alvor afgørende under sagens behandling. Ansøgeren har således over for Udlændingesservice forklaret, at farbroderen blev vred, over for den beskikkede advokat forklaret, at farbroderen skød efter ansøgeren, og over for nævnet forklaret, at farbroderen strejfede ham med sit skud. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren måtte være udrejst illegalt, kan føre til nogen anden vurdering. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Syrien/2010/50

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der var lov-

ligt tilsagt, gav ikke møde. Ansøgerens advokat har oplyst, at hans klient ønsker sagen afgjort på det foreliggende grundlag, idet hun på grund af sin alder og helbredstilstand ikke mener, at hun kan klare at rejse til København. Ansøgeren er etnisk afghaner og sunni-muslim af trosretning fra Kabul, hvor hun har boet indtil udrejsen i efteråret 2009. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har aldrig haft konflikter med de afghanske myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes ægtefælle, der var officer i politiet, og som i mange år underviste på det afghanske politiakademi i Kabul, blev slået ihjel for omkring halvandet år siden, og at han på grund af sit arbejde for regimet måtte have fjender, og at hun frygter, at der vil komme nogen efter hende og skade hende. Ansøgeren har desuden henvist til, at hun er enlig kvinde uden netværk samt til sin helbredstilstand. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Det forhold, at hendes ægtefælle i efteråret 2008 blev dræbt under ikke nærmere oplyste omstændigheder, kan ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter ægtefællens død opholdt sig på familiens bopæl sammen med sit 26-årige barnebarn i omkring et år, uden at hverken ansøgeren eller barnebarnet i den periode blev udsat for overgreb. De generelle forhold i Afghanistan, herunder forholdene for enlige kvinder, kan ikke i sig selv begrunde asyl. Det om ansøgerens helbredstilstand oplyste kan heller ikke i sig selv begrunde asyl, idet helbredsmæssige forhold ikke er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse." Afg/2010/108

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hindu og hindu af trosretning. Han har boet i Kabul, indtil han i 1999 som 14-årig udrejste til Indien sammen med sine forældre. Kort efter ankomsten til Indien var ansøgeren udsat for en ulykke, der har gjort ham stærkt handicappet. Ansøgeren har ikke i Afghanistan været medlem af noget politisk eller religiøst parti eller udført aktiviteter for sådanne. Ansøgeren har oprindeligt oplyst, at han udrejste af Afghanistan, idet der var krig i landet. Senere har ansøgeren præciseret, at årsagen til familiens flugt fra hjemlandet i 1999 var, at Taliban forfulgte dem religiøst, men ansøgeren har ikke givet konkrete oplysninger om, hvori den anførte forfølgelse skulle bestå. Ansøgeren har endvidere anført, at han søger asyl i Danmark, idet han gerne vil være sammen med sin søster. Uanset at det af baggrundoplysningerne fremgår, at hinduer både verbalt og fysisk overfaldes på offentlige steder, ligesom de bliver udsat for diskrimination, finder Flygtningenævnet på den ovenfor nævnte baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil blive udsat for forhold omfattet af

udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb i form af umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De påberåbte forhold om, at ansøgeren er fysisk handicappet og ikke har familiemæssigt netværk i hjemlandet, samt at han frygter ikke at kunne få tilstrækkelig behandling for sine fysiske lidelser i Afghanistan, er ikke omfattet af udlændingelovens § 7 og kan således heller ikke begrunde asyl.” Afg/2010/50

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Kosovo/2010/4, den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Liberia/2010/1 og den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Kosovo/2010/2.

3.1.5 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 5.8.

3.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl. Herudover skal de pågældende være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling. For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2010 behandlet i alt 85 sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf 66 var afghanske statsborgere. En ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ti ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens nævnet i 65 sager har stadfæstet Udlændingesservices afgørelse. Nævnet har endvidere hjemvist fire sager på grund af manglende modenhed.

I dette afsnit behandles de særlige forhold som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen

med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se afsnit 5.6 om konsekvensstatus.

3.1.6.1 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted, herunder familie-medlemmer.

Ved lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), der trådte i kraft den 1. januar 2011, blev reglerne om opholdstilladelse som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed eller manglende netværk ændret, således at opholdstilladelse på baggrund heraf kun kan gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år. Samtidig blev de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, ændret, således at de tilsvarende kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

De ændrede regler gælder kun for uledsagede mindreårige asylansøgere, der fra og med den 1. januar 2011 er indrejst i Danmark. Flygtningenævnet har således ikke i 2010 behandlet sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, der er omfattet af de nye regler.

For så vidt angår en uledsaget mindreårig asylansøger, som er indrejst før den 1. januar 2011, skal den pågældendes sag fortsat behandles efter de tidligere gældende regler om uledsagede mindreårige, selvom den pågældende fylder 18 år, før der er truffet en endelig afgørelse. I disse sager er det således alderen på tidspunktet for indgivelse af asylansøgningen, der er afgørende. De nedennævnte afgørelser er behandlet efter de tidligere gældende regler.

3.1.6.2 Aldersvurdering

Det er Udlændingesservice, der træffer afgørelser om aldersfastsættelsen med klageadgang til Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet lægger den fastsatte alder til grund ved sagens behandling, se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Det fremgik af en personundersøgelseserklæring fra Retsmedicinsk Institut, Retspatologisk Afdeling, at ansøgerens alder på

baggrund af klinisk, radiologisk og odontologisk undersøgelse måtte antages at være mellem 19 og 23 år. Udlændingesservice traf herefter afgørelse om, at ansøgeren var 19 år gammel. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er etnisk hazara fra provinsen Urozgan i Afghanistan, har forklaret, at han er 17 år gammel og har som asylmotiv gjort gældende, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for hævn eller retsforfølgelse som følge af, at han har bistået Taliban med at transportere sprængstoffer, der blev anvendt til et dødeligt angreb i en landsby. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at den trufne afgørelse af [...] 2010 om alder ikke er blevet påklaget og derfor kan lægges til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende, dels om sine konflikters art, dels om forløbet og indholdet af den bistand som han efter sine seneste forklaringer skulle have ydet Taleban. Ansøgeren har i øvrigt ikke været politisk aktiv eller profileret og har derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/109

Nævnet **stadfæstede i juli 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Det fremgik af konklusionen af Retsmedicinsk Institut, Retspatologisk Afdelings personundersøgelse af ansøgeren, at han måtte antages at være mellem 19 og 23 år. Udlændingesservice traf herefter afgørelse om, at ansøgeren var 19 år gammel, hvilken afgørelse blev stadfæstet af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Jaghuri i Ghazni-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som væsentligste asylmotiv henvist til, at han ikke har noget at vende tilbage til i sit hjemland, da hans familie ikke opholder sig dér, og da familien ikke har jordbesiddelser dér. Ansøgeren har forklaret, at han, da han var omkring syv år, rejste til Iran med sin familie. Her modtog ansøgeren musikundervisning, indtil hans far, der er mullah og præst i Iran, forbød ham dette. Ansøgeren blev på et tidspunkt anholdt af iransk politi, fordi han spillede musik sammen med andre, og fordi han ikke i Iran var i besiddelse af en opholdstilladelse. Ansøgeren blev herefter frigivet med hjælp fra sin far. Flygtningenævnet lægger afgørelsen fra Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration fra *foråret* 2010 til grund. Det tiltrædes, at asylsagen skal vurderes i forhold til Afghanistan, hvor ansøgeren er født, hvor han er statsborger, og hvor han har boet, til han var cirka syv år. Ansøgerens forklaring lægges til grund, hvorefter han ikke har nogen nær familie tilbage i Afghanistan. Denne omstændighed kan imidlertid ikke medføre, at ansøgeren som følge heraf opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har ikke i øvrigt angivet noget konkret asylmotiv i forhold til Afghanistan – udover at han ønsker at spille musik. Herefter, og da de generelle forhold for etniske hazaraer fra Ghazni-provinsen ikke i sig selv kan medføre,

at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stadfæstes Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/41

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Udlændingesservice havde truffet afgørelse om, at ansøgeren var 19 år gammel. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim. Han var bosat i Afghanistan frem til syvårsalderen, hvor han seks til ni måneder før den amerikanske invasion flygtede til Pakistan sammen med sin faster og hendes familie. Han opholdt sig herefter illegalt i Pakistan i omkring syv til otte år og senere i Iran i et til et og et halvt år. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at der er erklæret hellig krig imod hans del af familien, samt at hans fars onkels sønner samt Taliban ønsker at slå ansøgeren og hans familie ihjel. Ansøgerens familie er blevet beskyldt for at være kristne og kommunister. Faren har været soldat for det kommunistiske styre, og både faren og farens to brødre har været medlem af kommunistpartiet. Mens Taliban var ved magten, lykkedes det farens onkels sønner at miskreditere faren og dennes brødre over for Taliban, hvorefter den anden del af familien kunne overtage farens og farens brødres betydelige jordbesiddelser. Taliban arresterede samtidig ansøgerens far og hans to farbrødre, herunder det daværende overhoved for deres landsby. Det lykkedes hans far at flygte efter en måned. Faren har sagt, at farbrødrene er blevet slået ihjel. Han har ikke hørt fra faren siden udrejsen. Mens han boede hos sin faster i Pakistan, havde fasterens ægtefælle forbindelse til kontakter i Kabul, der oplyste, at ansøgerens fars onkels sønner samt Taliban leder efter ansøgeren og den øvrige del af hans gren af familien. Ansøgerens advokat har anført, at der foreløbig ikke er klaget over Udlændingesservices afgørelse om ansøgerens alder, men har taget forbehold for senere at indgive en sådan klage til Integrationsministeriet. Advokaten har erklæret sig enig med Udlændingesservice i, at asylsagen bør afgøres på det foreliggende grundlag. I forbindelse med ansøgerens alder bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerens bisidder har været til stede under nævnets behandling af sagen, samt at ansøgeren under nævns mødet har svaret konkret og relevant på de spørgsmål, der blev stillet til ham og fremtrådte på en sådan måde, at han efter nævnets opfattelse under alle omstændigheder er tilstrækkelig moden til at kunne gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet tiltræder på denne baggrund, at der træffes afgørelse om asylspørgsmålet på det foreliggende grundlag. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at der i ansøgerens landsby i Afghanistan har været betydelige uenigheder mellem forskellige dele af ansøgerens familie. Uenigheden drejede sig navnlig om retten til betydelig ejendom, men også om hvem der skulle være landsbyleder, og der blev i den forbindelse rettet beskyldninger mod faren og dennes to brødre, om at de var kommunister eller kristne. Det kan ikke afvises, at det, mens Taliban var ved magten, lykkedes for den anden gren af familien at overtage farens og dennes brødres jorder, samt at farbrødrene

blev dræbt under tilbageholdelse af Taliban. Disse begivenheder, der i det væsentlige vedrører privatretlige forhold, fandt sted for over ti år siden, og Flygtningenævnet har ikke fundet, at det kan lægges til grund, at der dengang eller senere i den anledning har været nogen, der har ledt efter ansøgeren. Ansøgerens forklaring herom har udvidet sig noget under mødet i Flygtningenævnet og har ikke fremstået troværdig. Herefter finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er i søgelyset hos Taliban eller andre magtfulde grupper i Afghanistan, og nævnet finder ikke, at der ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være reel risiko for, at ansøgeren vil blive udsat for asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Det forhold, at han er hazara og, som så mange andre, på grund af sin unge alder, og fordi han måske ikke har nære familiemedlemmer i Afghanistan, hvor han ikke har været i en årrække, er således ikke i sig selv asylbegrundende efter udlændingelovens § 7.” Afg/2010/67

3.1.6.3 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingesservice vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingesservice meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles.

Såfremt Udlændingesservice anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingesservice vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingesservices modenhedsvurdering af barnet kan påklages til nævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag. Såfremt der klages over Udlændingesservices modenhedsafgørelse inden nævnets behandling af sagen, skal behandlingen af klagen afvente det mundtlige nævnsmøde.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har anset barnet for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker herved, at nævnet ved vurderingen af de uklarheder og modsætninger, der fremgår af ansøgerens forklaringer under sagsbehandlingen, har taget hensyn til ansøgerens alder, modenhed og manglende skolegang. Ansøgeren er etnisk hazara fra Jaghori i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at

familien til hans storebroders fraskilte ægtefælle vil slå ham ihjel. Ansøgerens fader og farbroder blev slået ihjel, da de afleverede storebroderens ægtefælle tilbage til hendes familie, og familien har efterfølgende en gang opsøgt ansøgerens families bopæl. Flygtningenævnet tiltræder vurderingen af, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren vel ikke kender proceduren nærmere og heller ikke udstrækningen af asylbegrebet, men ansøgeren har klart forklaret om de problemer, han har haft i hjemlandet, og som har ført til, at han forlod landet. At ansøgeren ikke selv er i besiddelse af de fulde informationer om forholdene på dette tidspunkt og således ikke selv har været i stand til eller er i stand til at vurdere risikoen for, at den anden familie vil udsætte ham for overgreb, eventuelt æresdrab, betyder ikke, at ansøgeren ikke er tilstrækkelig moden. Det bemærkes i den forbindelse, at dette sidstnævnte forhold ikke adskiller sig fra forholdene i mange asylsager. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at antage, at konflikten med storebroderens tidligere ægtefælles familie er af en sådan alvorlig karakter, at der er en konkret risiko for, at ansøgeren vil blive udsat for overgreb ved en tilbagevenden til Afghanistan. Nævnet bemærker herved, at familien ikke var udsat for overgreb efter faderens og farbroderens død, hverken inden udrejsen eller efter denne. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgerens storebroder er død, og at han således ikke ved tilstedeværelse i Jaghori kan fremprovokere yderligere reaktioner fra den tidligere svigerfamilie. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/110

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun-larnawani, og han angiver at komme fra en landsby i Ghardaiz-provinsen. Ansøgeren har hverken været politisk eller religiøst aktiv. Ansøgeren har som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygter Taliban, idet han har overværet, at tre talibanere – herunder *en navngiven person* – placerede bomber ved en bro. Efterfølgende har Taliban således forsøgt at slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter sin morbror, [...], som følge af en familiefejde – muligt fordi ansøgerens far for fire år siden har dræbt *morbroderens* bror. Flygtningenævnet har i første række vurderet, om ansøgeren er tilstrækkelig moden til, at det er forsvarligt at behandle asylsagen. Ligesom Udlændingesservice kan Flygtningenævnet tiltræde, at ansøgeren er tilstrækkelig moden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens fremtræden i Flygtningenævnet, sammenholdt med, hvad han er citeret for tidligere at skulle have forklaret i forbindelse med afhøringerne hos de danske asylmyndigheder. Ved afgørelse af, om ansøgerens forklaring kan lægges til grund, lægger Flygtningenævnet ligesom Udlændingesservice vægt på, at ansøgeren på en række punkter har

forklaret forskelligt, ligesom ansøgerens forklaringer også på flere punkter forekommer utroværdige. Som Udlændingesservice har Flygtningenævnet ved denne vurdering lagt vægt på blandt andet ansøgerens forklaringer om antallet af bomber, farven på bombeledningerne, om der blev skudt efter ansøgeren ved det første møde med Taliban ved broen, omstændighederne i forbindelse med flugten fra broen til landsbyen, faderens rolle og tilstedeværelse, dennes beskæftigelser med videre. Hertil kommer, at ansøgeren blev fundet i besiddelse af et ark papir, hvor der på pashtunsk (skrevet på et papir med et græsk hoved) er nedskrevet hovedtrækkene af den forklaring, som ansøgeren støtter sin asylansøgning på. De forklaringer, som ansøgeren i den forbindelse er fremkommet med, dels om tilblivelsen af dette papir, og dels om hvorfor dette papir blev skrevet, er ikke troværdige. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om sit asylmotiv med hensyn til Taliban som utroværdig. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om en familiefejde ikke er af en sådan konkretiseret karakter, at han af denne grund opfylder betingelserne for at få asyl. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at han har et konkret asylmotiv, og han har som følge heraf ikke sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret risiko for forfølgelse eller anden form for risiko omfattet af udlændingelovens § 7. Da ansøgeren ikke konkret har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at få asyl, og da heller ikke de generelle forhold for unge mænd med ansøgerens etnicitet er af en sådan karakter, at han kan få asyl, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse." Afg/2010/66

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun fra *en navngiven* landsby i Karabagh distriktet i Kabul-provinsen. Ansøgeren, der er født i 1994, er også efter nævnets vurdering fundet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren har således med forståelse besvaret de stillede spørgsmål i nævnsmødet og har ikke givet nævnet indtryk af, at han ikke har været klar over betydningen af de oplysninger, han har afgivet i sin asylsag. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at to *navngivne personer* eller deres folk vil slå ham ihjel, idet disse personer har slået ansøgerens fader ihjel og har overtaget familiens jord i 2006, ligesom disse personer i 2008 forsøgte at slå ansøgeren ihjel, da de skød mod ham, da han arbejdede i basaren. Selvom nævnet ved vurderingen af ansøgerens forklaring tager hensyn til at ansøgeren er mindreårig, finder nævnet, at ansøgerens forklaring om asylmotivet giver anledning til afgørende tvivl. Ansøgeren har beskrevet de nævnte personer [...] som to magtfulde kommandanter, der også har taget jord fra andre, både i og udenfor landsbyen [...], ligesom de to personer og deres folk har kidnappet velhavende familiers sønner og begået drab. Ansøgeren har oplyst, at de to personer to-tre dage efter drabet på faderen indfandt sig i hjemmet og udsatte hans moder, ansøgeren og hans søskende

for vold, men at der ikke blev sagt noget. Ansøgeren havde herefter ingen kontakt med de pågældende før episoden i 2008, hvor den karakteristiske sorte bil, som de to personer anvendte, standsede foran den forretning i basaren, hvor ansøgeren arbejdede, og hvorefter en person steg ud og med en pistol skød mod ansøgeren, der faldt uden at blive ramt, blev bevidstløs og næste dag vågnede op på et hospital i Kabul, hvortil hans morbroder havde bragt ham, og hvorefter morbroderen straks arrangerede udrejsen med en agent. Nævnet finder, at hændelsesforløbet ikke fremstår selvoplevet forklaret. Ansøgeren har forklaret forskelligt til sagen og i nævnsmødet om, hvorvidt familien klagede til bydistriktkontoret, idet han i nævnsmødet har forklaret, at familien klagede, men til samtalen med Udlændingesservice har oplyst, at familien ikke klagede, da det ikke gjorde nogen forskel. Ansøgeren har endvidere forklaret forskelligt om, hvor han stod i forretningen i basaren, da der blev skudt efter ham, idet han i nævnsmødet har forklaret, at han stod foran i butikken ud mod gaden, mens han til samtalen med Udlændingesservice forklarede, at han var bagest i forretningen. Selv hvis nævnet lægger til grund, at der har været en jordkonflikt, hvor ansøgerens fader er blevet dræbt, og at ansøgeren, hvis moder efterfølgende døde, herefter har boet i landsbyen under morbroderens beskyttelse, finder nævnet, at det fremstår usandsynligt for nævnet, at de to personer, som ansøgeren har beskrevet som magtfulde kommandanter med regerings-tilknytning, på den måde, som ansøgeren har forklaret om, pludselig skulle opsøge ansøgeren cirka halvandet til to år efter drabet på faderen og forsøge at dræbe ansøgeren under dennes arbejde i basaren. Nævnet finder, at ansøgerens situation må vurderes som afgørende præget af de meget vanskelige, men generelle forhold i Afghanistan, men at disse forhold ikke i sig selv kan anses for asylbegrundende. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Han har ikke haft nogen konflikter med myndighederne eller andre grupperinger. Samlet kan nævnet herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan skulle risikere forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/57

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.6.5 nævnte afgørelse Afg/2010/2.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, skal sagen hjemvises til Udlændingesservice. Det forudsættes i henhold til lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingesservice i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim fra Behsoud. Ansøgeren er opvokset i Kabul, hvor han boede med sin familie frem til sin udrejse. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygter sine forældres reaktion som følge af, at der er nogle drenge og unge mænd, som har spredt rygter om, at ansøgeren har lavet noget seksuelt med personer af samme køn, hvilket er kommet frem til, og har bragt skam over, familien. Ansøgeren frygter endvidere sine forældres og familiens reaktion som følge af, at ansøgeren nogle måneder før sin udrejse opholdt sig kortvarigt i Pakistan. Ansøgeren har endelig henvist til, at han ofte blev slået af sine forældre. Advokaten har principalt nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til Udlændingesservice, idet ansøgeren ikke fremtræder med den modenhed, der er nødvendig for, at han kan gennemgå en asylbehandling. Under hensyn til ansøgerens fremtræden, både i Flygtningenævnet og ved tidligere afhøringer, herunder at han er analfabet og virker umoden, sammenholdt med karakteren af ansøgerens asylmotiv, der i hans kultur er særdeles tabubelagt, finder Flygtningenævnet, at sagen skal hjemvises, da der foreligger særlige grunde til at antage, at ansøgeren ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Sagen hjemvises herefter til Udlændingesservice.” Afg/2010/111

Nævnet **hjemviste i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig kvindelig statsborger fra Libyen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det er oplyst, at ansøgeren er født den [...] 1993, og at hun kun i meget begrænset omfang har gået i skole. Ansøgeren forklarer, at hun ikke har gået meget ud, idet hun det meste af tiden har opholdt sig hos den, der opfostrede hende, efter at hendes forældre var blevet dræbt, da hun var omkring 10 år gammel. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren fremtræder som en person, der forstår betydningen af en asylprocedure. Flygtningenævnet finder det derfor ikke forsvarligt at fortsætte sagen. Flygtningenævnet beslutter derfor at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice.” Libyen/2010/2

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp gå imod Udlændingesservices indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingesservice fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved en advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

For uledsagede mindreårige asylansøgere, der indrejser efter den 1. januar 2011, fremgår det af den ændrede formulering af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingesservice – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingesservice behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingesservice på ny – medmindre udlændingen ønsker at afslutte asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingesservice vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingesservice skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingesservice – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæs-

sigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.”

3.1.6.4 Sagens behandling

Som anført ovenfor skal uledsagede mindreårige asylansøgere opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få meddelt asyl, se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **maj 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mindreårig mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde i foråret 2009 fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte indledningsvist, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er etnisk tamil fra Vanni området i det nordlige Sri Lanka. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at han frygtede overgreb fra myndighedernes side ved en tilbagevenden. Ansøgeren havde henvist til, at faderen havde været aktiv soldat for LTTE i mange år, og herunder blandt andet været med til tvangshvervning af soldater i lokalområdet. Ansøgeren frygtede videre at blive angivet af tamilske grupper, der samarbejdede med myndighederne. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring i det hele kunne lægges til grund, hvorefter faderen i mange år havde været aktiv soldat for LTTE og herunder foretaget tvangshvervning af soldater, og at faderens aktiviteter havde været kendt i lokalområdet. Når der endvidere hensås til de foreliggende baggrundsoplysninger, kunne Flygtningenævnet på denne baggrund ikke afvise, at ansøgerens fader havde haft en sådan profileret stilling, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i myndighedernes søgelys på grund af faderens aktiviteter, og herunder risikere at blive udsat for umenneskelig behandling eller tortur. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Sri/2010/6

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Ansøgeren var mindreårig. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren under nævnsbehandlingen havde udvist tilstrækkelig modenhed til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er etnisk tamil fra Alaveddy i Sri Lanka. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde til advokatindlægget og under nævnsbehandlingen dog forklaret, at han havde hjulpet LTTE med blandt andet at hænge plakater op. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygtede at blive slået ihjel af nogle for ham ukendte personer, der havde slået hans morbroder ihjel i 2006, da de havde forvekslet morbroderen med an-

søgeren, idet de havde mistænkt ansøgeren for at have samarbejdet med LTTE, eller at blive forfulgt af det srilankanske militær. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren på nogle punkter havde forklaret uddybende og divergerende. Han havde under nævnsbehandlingen og til advokatindlægget forklaret, at han, efter at morbroderen var blevet dræbt, havde boet hos et ældre ægtepar cirka fem minutter fra morbroderens bopæl i cirka halvandet år, hvor morbroderens ægtefælle havde besøgt ham indimellem. Til samtalen havde han alene forklaret, at han havde boet hos det ældre ægtepar i 34 dage. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at han under sit ophold i Colombo forud for udrejsen var blevet kontrolleret af politiet to gange, mens han havde været sammen med sin tante. Han var udrejst legalt af Colombo, idet han med bistand fra tanten var blevet forsynet med ægte nationalitetspas, som han efter sin forklaring ikke længere var i besiddelse af. Uanset om dele af hans forklaringer kunne lægges til grund for sagen, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til Jaffna-området ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i konkret og individuel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at drabet på morbroderen havde skyldtes ansøgerens forhold, herunder at de ukendte personer, der havde efterstræbt morbroderen, i virkeligheden havde efterstræbt ansøgeren. Ansøgeren havde endvidere ikke sandsynliggjort, at hans mulige begrænsede aktiviteter for LTTE havde været af en sådan karakter, at han som følge heraf var blevet bragt i myndighedernes søgelys, eller at han som følge heraf efterstræbtes af LTTE-rivaliserende grupper, der måtte samarbejde med myndighederne. Flygtningenævnet bemærkede i denne forbindelse, at det fremgik af baggrundsplysningerne om den nuværende situation i Sri Lanka, at personer, der muligvis mistænkt for at være LTTE-sympatisører, men som ikke var højt profilerede, ikke generelt var i forfølgelsesrisiko. Ansøgeren opfyldte under de ovennævnte omstændigheder ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Sri/2010/8

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hans sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom han er mindreårig. Ansøgeren er etnisk tadjik og shia-muslim af trosretning fra en *navngiven by*, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hans fader er blevet dræbt af Taliban, og at hans farbroder, som han boede hos, og dennes familie, blev chikaneret af Taliban, da de ville have fat i farbroderens jord og ejendom. Farbroderen blev først tilbageholdt i et døgn af Taliban og blev herefter skudt i begge ben af Taliban, efter at farbroderen havde klaget til myndighederne. Efter cirka fire måneder, hvor familien ikke blev chikaneret af Taliban, flygtede fami-

lien til Iran, hvor den stadig opholder sig. Ansøgeren frygter dels asylbegrundende forfølgelse på grund af sin etnicitet som tadjik, hvis han vender tilbage til hjemområdet, dels at blive tvangshvervet af Taliban, som samler og træner unge mænd til at udkæmpe jihad. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at det er en ny oplysning, som ansøgeren ikke er fremkommet med tidligere, at han har hørt, at to venner i hjemområdet er blevet tvangshvervet af Taliban. Denne oplysning kan ikke lægges til grund. Derimod kan Flygtningenævnet lægge ansøgerens øvrige forklaringer til sagen til grund, idet forklaringerne fremstår rimelige konsistente under hele asylsagsforløbet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger vægt på, at Taliban ikke opsøgte familien i de cirka fire måneder, der gik, fra at farbroderen blev skudt i benene, og indtil familien udrejste af hjemlandet. Ansøgeren er ikke selv på noget tidspunkt blevet kontaktet af Taliban. Efter ansøgerens forklaringer finder flertallet, at konflikten mellem Taliban og ansøgerens afdøde fader og farbroderen navnlig skyldes forholdet mellem pashtunere og tadjikker, og at Taliban ønskede at få fat i farbroderens jord og ejendom. Flertallet finder under disse omstændigheder det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han som følge af sin etnicitet som tadjik, vil være i konkret individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flertallet bemærker i denne forbindelse, at det efter ansøgerens forklaringer må lægges til grund, at der i ansøgerens hjemområde bor et relativt stort mindretal af etniske tadjikker. Flertallet finder det ej heller sandsynliggjort af ansøgeren, at han vil være i konkret risiko for at blive tvangshvervet af Taliban, eftersom han er etnisk tadjik. Det forhold, at Taliban efter de foreliggende baggrundsuplysninger muligvis intensiverer deres forsøg på at hverve unge mænd til bevægelsen, enten frivilligt eller tvangsmæssigt, og at unge mænd derfor generelt kan være et mål for hvervningsforsøg, er ikke i sig selv asylbegrundende. Flertallet finder ej heller, at den omstændighed, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet efter sine egne oplysninger vil stå uden familiært netværk, i sig selv er asylbegrundende. Herefter finder flertallet det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/48

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er etnisk hazara fra Ghazni-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har forklaret, at hun udrejste af Afghanistan med sine plejeforældre til Iran på grund af krigen med Taliban. Hun har siden boet i Iran, hvor hun har gået i skole fra første til syvende klasse, inden hun udrejste til Danmark. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke har asylbegrundende konflikter i

hjemlandet. Det forhold at ansøgeren er ung, enlig kvinde på 15-16 år og uden netværk i Afghanistan, kan ikke i sig selv begrunde asyl i medfør af udlændingelovens § 7. Heller ikke det forhold, at der var krig i Afghanistan på udreisetidspunktet for flere år siden, kan begrunde opholdstilladelse. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/112

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det tiltrædes, at ansøgeren er blevet anset for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Det lægges til grund, at ansøgeren er etnisk tamil fra [...] i Vanni-området, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv, at ansøgerens far på et tidspunkt i begyndelsen af 2009 blev ført bort af LTTE, hvorefter ansøgeren sammen med resten af familien flygtede til Mullivaikal, at ansøgeren og hans tvillingebror efter nogle måneder blev væk fra moderen og lillesøsteren, og at ansøgeren sammen med sin tvillingebror af militæret blev kørt til en lejr i Vavuniya, hvor de efter cirka to måneders ophold blev hentet af en morbror, som sørgede for udrejsen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at det srilankanske militær skal finde ud af, at ansøgerens far er medlem af LTTE og derfor dræbe ansøgeren og faderen. Ansøgeren har været tilbageholdt i en militærlejr, og han blev løsladt, idet hans morbror bestak militærpersoner. Oplysningerne om faderens mulige aktiviteter for LTTE kan ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det må herved tillægges vægt, at faderens oprindelige aktiviteter for LTTE ligger langt tilbage i tid før ægteskabet med ansøgerens mor, og at der ikke er holdpunkt for at antage, at disse aktiviteter har haft en sådan karakter eller omfang, at de efterfølgende har profileret faderen frem til tidspunktet for udrejsen. Der lægges videre vægt på, at faderen i en meget lang periode var i stand til at leve en civil tilværelse med sin familie, selvom det skete i et område kontrolleret af LTTE, og at LTTE-folks afhentning af faderen skete med tvang. Endvidere har ansøgeren ikke under opholdet i lejren i Vavuniya været udsat for overgreb fra myndighedernes side, ligesom ansøgeren forlod lejren uden problemer. Endelig fremgår det af baggrundsoplysningerne om den nuværende situation i Sri Lanka, at personer der mistænkes for at være LTTE sympatisører, men som ikke er højt profileret, ikke generelt er i forfølgelsesrisiko. Det kan derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Sri/2010/12

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet finder, at ansøgeren under asylforløbet og fremmødet i nævnet har udvist

tilstrækkelig modenhed til, at han kan gennemgå et asylforløb. Ansøgeren på 15 år er etnisk hazara. Han er født i Orozgan provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans far for ca. 7-10 år siden blev dræbt under kamphandlinger mod Taliban, og at familien efterfølgende flygtede til Iran, hvor de siden har boet i Varamin i nærheden af Teheran. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden sin faders fjender. Han ved ikke, hvem de er. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Efter det oplyste er det imidlertid ikke sandsynliggjort, at ansøgeren individuelt er i søgelyset hos de afghanske myndigheder eller magtfulde grupper i Afghanistan, og det er herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. At han ved en tilbagevenden til Afghanistan, som så mange andre, kan være i en vanskelig situation, fordi han kun er 15 år og måske ikke har nærmere familiemedlemmer i Afghanistan, hvor han ikke har været i en årrække, samt fordi han er hazara, er således ikke vanskeligheder, der i sig selv er asylbegrundende efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse." Afg/2010/113

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er etnisk pashtun, født i Khosh i Logar-provinsen i Afghanistan og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet hans fader har arbejdet som spion for den afghanske regering, hvorfor faderen blev bortført, eventuelt slået ihjel i efteråret 2009 af Taliban. Ansøgeren var til stede i huset, da Taliban kom, men flygtede sammen med sin søster. Ansøgeren udrejste kort herefter af Afghanistan. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om faderens forhold til grund. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at Taliban som følge af faderens forhold skulle efterstræbe ansøgeren. Nævnet lægger herved vægt på, at Taliban uden større vanskeligheder ville kunne have pågrebet ansøgeren og hans søster hos naboen i forbindelse med overgrebet mod faderen, hvis de havde ønsket dette. Nævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse." Afg/2010/139

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelser Guinea/2010/1 og Sri/2010/5, de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Afg/2010/102, Irak/2010/31, Som/2010/11, Afg/2010/95, Afg/2010/106, Afg/2010/56, Afg/2010/69 og Afg/2010/88, den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Statsløskuw/2010/1 og de i afsnit 5.11 nævnte afgørelser Afg/2010/8 og Afg/2010/105.

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltningen få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. For uledsagede mindreårige asylansøgere, der er indrejst efter lovændringen trådte i kraft den 1. januar 2011, vil Statsforvaltningen Hovedstaden udpege repræsentanter for alle børn uanset opholdssted. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 3.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Afhøringen i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingesservice efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevendende til hjemlandet og derfor skal medde-

les opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. En afgørelse fra Udlændingetjenesten om afslag efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan påklages til Integrationsministeriet.

For uledsagede mindreårige asylansøgere indrejst efter lovændringens ikrafttræden den 1. januar 2010 er det en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 3, nr. 2, at ansøgeren endnu ikke er fyldt 18 år, jf. nærmere afsnit 3.1.6.3.

3.1.6.5 Bevisvurdering

I afsnit 3.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn, fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse, på samme måde som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213-219.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnet, hvor nævnet som udgangspunkt stiller mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mindreårig, mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er fra Nahoor-området i Ghazni. Han er hazara, muslim, og han havde ikke i øvrigt været hverken politisk eller religiøst aktiv. Det lagdes til grund, at ansøgeren var 14 år, og at han kun havde begrænsede skolekundskaber. Han kom desuden fra en lille landsby, hvor der efter det oplyste hverken var postvæsen eller telefon. Ved vurderingen af, om ansøgeren var tilstrækkeligt moden til, at det var forsvarligt at foretage en asylbedømmelse, lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren havde forstået, at hans

forældre havde fået ham sendt ud af landet, fordi forældrene havde frygtet, at Taliban ville kidnappe ham, ligesom de efter det oplyste havde gjort ved i hvert fald to af hans skolekammerater. Flygtningenævnet tiltrådte derfor, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ved afgørelse af, om ansøgeren herefter opfyldte betingelserne for at få asyl, lagde Flygtningenævnet for det første vægt på, at ansøgerens forklaringer stemte overens med baggrundsoplysningerne, herunder at Taliban kidnappede unge drenge for at benytte disse som selvmordsbombere. For det andet lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren inden for få dage havde oplevet, at Taliban havde opsøgt ham og hans skolekammerater på skolen, og at Taliban to dage senere havde kidnappet to drenge fra ansøgerens skole, der havde gået på vejen et kort stykke foran ansøgeren. For det tredje havde ansøgerens forældre handlet meget hurtigt og resolut, idet de tre dage efter den nævnte kidnapning havde fået sendt ansøgeren bort fra landsbyen og ud af landet. Når der for det fjerde blev taget hensyn til, at beviskravene nødvendigvis under hensyn til ansøgerens alder og modenhed måtte svækkes med hensyn til detaljeringsgrad, fandt Flygtningenævnet ud fra en samlet vurdering, at ansøgeren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret og individuel risiko for kidnapning og overgreb fra Talibans side, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/2

Nævnet meddelte i **august 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra byen [...] i Ghazni-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans fader for cirka 3½ år siden forsvandt, idet han ikke kom hjem fra sit arbejde i politiet eller sikkerhedsstyrkerne, og at familien efterfølgende er blevet opsøgt flere gange af nogle pashtu-talende mænd, der dels spurgte efter ansøgerens fader og dels ansøgerens onkel. Mændene truede ansøgeren, og onklen besluttede, at ansøgeren skulle udrejse til Iran. Onklen er efterfølgende ligeledes forsvundet. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren er mindreårig, og at der må tages hensyn hertil ved vurderingen af hans forklaring. Nævnet lægger derfor forklaringen til grund, selvom der vel er mindre uoverensstemmelser. Uanset at Flygtningenævnet ikke har nærmere oplysninger om den konflikt, som faderen og farbroderen muligt er blevet ofre for, finder nævnet under hensyn til ansøgerens etnicitet, faderens arbejde, de mulige overgreb mod faderen og farbroderen, de efterfølgende forespørgsler på bopælen, og det forhold, at ansøgeren som familiens ældste søn nu er ved at være voksen, at ansøgeren vil være i en sådan risiko ved en tilbagevenden til Afghanistan, at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/116

Nævnet meddelte i **september 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet

tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har svaret med forståelse på de stillede spørgsmål under nævnsmødet. Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra [...] i Ghazni-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at hans forældre er blevet dræbt af Taliban, som også har efterstræbt ansøgeren. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet ved vurderingen af ansøgerens oplysninger har tillagt det betydning, at ansøgeren som født i 1994 er 16 år gammel, og at ansøgeren alene har haft skolegang i cirka et år, da han var lille. Ansøgeren har oplyst, at hans far var den eneste statsansatte i den mindre landsby, hvor ansøgeren boede med sine forældre og lillebror. Faderen var velanset i landsbyen, fordi han kunne læse og skrive. Faderen var ofte fraværende fra hjemmet grundet sit arbejde, og han færdedes skjult, når han besøgte hjemmet. Faderen passede ikke selv familiens jord, der grænsede op til pashtunsk ejet jord. Ansøgeren er flere gange blevet slået og truet og ved en lejlighed stukket i armen med en bajonet eller kniv, når han arbejdede på familiens jord. Episoden med knivstikket fandt sted cirka et til et og et halvt år inden udrejsen i [...] 2009. Ansøgeren skjulte sig, så snart han så pashtunere, idet alle pashtunere er talibanere. Området omkring landsbyen var pashtunsk domineret. I det sidste års tid inden udrejsen blev hjemmet opsøgt mange gange af talibanere, uden at ansøgeren præcist kan angive antallet af gange. Hver gang blev der spurgt efter ansøgerens far, og ansøgeren har under nævnsmødet oplyst, at der også blev spurgt efter ham. Faderen var ikke til stede, og moren blev slået, ligesom ansøgeren og hans lillebror blev udsat for vold. Ved de senere lejligheder undgik ansøgeren og hans lillebror vold, fordi ansøgerens mor havde gemt dem begge i kostalden, når talibanerne kom ind i hjemmet. De personer, som kom, var typisk tre til fem personer med tørklæder for ansigtet. Ansøgeren og hans lillebror opholdt sig på et tidspunkt i [...] 2009, således som det var sket ved tidligere lejligheder, hos deres morbror, der boede i en landsby cirka en times gang fra ansøgerens hjem. Under dette ophold – den [...] 2009 – blev ansøgerens forældre dræbt i hjemmet af talibanere. Det var morbroren, der oplyste ansøgeren om dette. Morbroren forbød ansøgeren at tage tilbage til ansøgerens hjem af sikkerhedsgrunde og tog med ansøgeren en til to dage efter drabet på forældrene til byen [...] i Ghazni-provinsen, hvorfra morbroren via en agent sørgede for ansøgerens udrejse via Iran. Idet Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om hændelsesforløbet til grund og tillægger den nævnte konkrete efterstræbelse, der har været af ansøgerens forældre og ansøgeren afgørende betydning, finder Flygtningenævnet samlet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan må anses for at risikere mishandling eller umenneskelige overgreb, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har derfor krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet har ikke fundet, at ansøgeren situation ved en tilbagevenden kan

anses for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles derfor ansøgeren asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/93

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Ghazni i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet de har slået hans fader ihjel, og da han og hans moder har anmeldt hans faders tilfangetagelse til det afghanske politi. Indledningsvist bemærkes, at nævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkeligt moden til at få behandlet sin asylsag. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har besvaret de stillede spørgsmål i nævnsmødet med forståelse og har kunnet supplere med egne oplysninger, som har været relevante for hans forklaring i forhold til asylmotivet. Nævnet finder imidlertid, at ansøgerens forklaring giver anledning til afgørende tvivl om, hvorvidt hændelsesforløbet har været, som ansøgeren har forklaret. Ansøgeren har forklaret, at hans fader blev kontaktet af en pashto-talende mand, at faderen næste morgen kørte med lastbilen, at han dagen efter ringede fra sin mobiltelefon og oplyste, at han var taget af Taliban og tilbageholdt i en kælder i Waish, og at ansøgeren skulle kontakte politiet herom. Ansøgeren og hans moder kontaktede politiet, men tre dage efter stod der to pashto-talende mænd med tildækkede ansigter i familiens stue, hvor de truede med at dræbe alle i familien, fordi politiet var kontaktet, ligesom de sagde, at faderen var blevet dræbt. Ansøgeren så mændene fra køkkenet, og da de så ham, løb de efter ham. Ansøgeren undslap, men hørte skud bag sig, da han løb fra huset. Ansøgeren kontaktede politiet, der ankom til boligen. De to mænd, der løb efter ansøgeren, var ikke kommet tilbage, og ansøgeren forlod sammen med sin moder og søskende boligen og tog til en nabo, [...], der boede lidt derfra. Næste dag tog naboen med ansøgeren til Ghazni, hvor naboen gav 2.000 USD til en agent for ansøgerens udrejse til Tyrkiet, ligesom ansøgeren personligt fik 1.000 USD til udrejsen. Selvom der ved vurderingen af ansøgerens forklaring skal tages særligt hensyn til, at ansøgeren som født i 1994 er 15 år gammel, finder nævnet, at det korte hændelsesforløb fremstår konstrueret. Dette gælder navnlig faderens telefonopkald under Talibans tilbageholdelse, de to pashto talende mænds tilstedekomst i familiens bolig, de efterfølgende skyderier, de to mænds forsvinden inden politiets tilstedekomst samt den hurtigt arrangerede udrejse og finansieringen af denne. Da nævnet samlet ikke finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv fremstår som selvoplevet og kan lægges til grund, finder nævnet ikke, at ansøgeren, da han udrejste af Afghanistan, kan anses for udsat for en asylbegrundende forfølgelse, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/118

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet finder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hans sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom han er mindreårig. Ansøgeren er etnisk tadjik og shia-muslim af trosretning fra Kandahar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at vende tilbage til Afghanistan, da ansøgerens farbroder vil slå ham ihjel på grund af en jordkonflikt, som farbroderen havde med ansøgerens fader. Farbroderen var magtfuld inden for Taliban. Flygtningenævnet kan under hensyn til ansøgerens unge alder i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, selv om forklaringen flere steder fremstår som udbygget. Ansøgerens asylmotiv kan imidlertid ikke danne grundlag for, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at jordkonflikten foregik for ca. 12 år siden, at konflikten efter det oplyste havde begrænset omfang og intensitet, og at ansøgerens fader umiddelbart efter sammenstødet mellem ham og hans bror solgte jorden til tredjemand. Hertil kommer, at ansøgeren eller hans familie ikke efterfølgende er blevet truet eller på anden måde blevet forfulgt af farbroderen. Ansøgerens unge alder og de generelle forhold i Afghanistan kan ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/119

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren, der er mindreårig, har en tilstrækkelig modenhed til at gennemføre asylsagsbehandlingen. Ansøgeren er etnisk momand, pashtu og sunni-muslim af trosretning fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at blive slået ihjel som følge af en længerevarende familiefejde imellem ansøgerens familie og en anden familie. Ansøgerens to farbrødre og ansøgerens farfader blev dræbt i forbindelse med konflikten. I 2005 satte den anden familie ild til ansøgerens hjem, i hvilken forbindelse ansøgerens forældre og to af ansøgerens yngre søskende døde. Ansøgeren og hans to brødre blev endvidere opsøgt og angrebet i Pakistan af medlemmer af den anden familie. Ansøgeren har om sit asylmotiv forklaret, at branden i familiens hus i 2005 i Kabul havde sammenhæng med en konflikt mellem ansøgerens familie og [...]familien omkring en tvist om ægteskabsindgåelse mellem de to familier. Konflikten startede for omkring tyve år siden. I forbindelse med konflikten valgte ansøgerens fader at flytte til Kabul, hvor han virkede som læge. Politiet, der undersøgte brandstedet, konkluderede, at der var tale om en ulykke med gasflasker. Det beror udelukkende

på ansøgerens formodning, at det skulle være [...] -familien, der havde udsat familien for et bombeangreb. Ansøgeren har under sagen forklaret udbyggende, at der var tale om en jordkonflikt imellem de to familier. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på troværdig måde har kunnet redegøre for, hvorfor en så afgørende forklaring først fremkommer sent under sagen. Endvidere har ansøgeren forklaret udbyggende, at der, nogle få år forud for branden i familiens hus, havde været en episode, hvor faderen havde advaret ansøgeren og hans brødre mod for megen social kontakt som følge af den omtalte konflikt. Ansøgeren har således udtrykkeligt forklaret under samtalen med Udlændingesservice, at der ikke havde været problemer i forhold til [...] -familien, fra familien flyttede til Kabul indtil branden. Ansøgeren har også forklaret udbyggende, at han i Pakistan blev udsat for to angreb. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under samtalen med Udlændingesservice udtrykkeligt blev spurgt, om der var tale om én eller to episoder, hvortil ansøgeren udtalte, at der kun var én episode. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring har Flygtningenævnet været opmærksom på, at ansøgeren er mindreårig og analfabet. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han er efterstræbt af [...] -familien i forbindelse med en familiefejde. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse." Afg/2010/120

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. Ansøgeren indrejste i 2010. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygtede sin farbroder, som ville slå ham ihjel på grund af en jordkonflikt, som farbroderen havde med ansøgerens fader. Ansøgeren frygtede videre at blive tvunget til at være selvmordsbomber og slå udenlandske og afghanske tropper ihjel. **Et flertal af nævnets medlemmer** udtalte: "Ansøgeren har en modenhed, der gør det forsvarligt at behandle hans asylsag. Ansøgeren er etnisk pashtu og sunni-muslim af trosretning fra *en navngiven* landsby i et *navngivet* bydistrikt i Nangahar provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnets flertal kan ikke lægge hele ansøgerens forklaring, der på væsentlige punkter fremstår som udbygget og divergerende, til grund. Ansøgeren har således som asylmotiv oprindeligt alene henvist til en jordkonflikt og har først under samtalen med Udlændingesservice som asylmotiv henvist til, at hans farbroder ønskede at kidnappe ham og hans bror og give dem en vest på, så de kunne sprænge de udenlandske og afghanske styrker i luften. Ansøgeren har ikke givet en rimelig forklaring på, hvorfor han først på dette tidspunkt har forklaret om et forhold, der må antages at have givet anledning til betydelig frygt hos ham. Ansøgeren har forklaret divergerende vedrørende grunden til, at han ophørte med at gå i skole, og om hvorvidt han selv så de personer, der opsøgte ham hos morbroderen, samt om det var hans fader eller moder, der så de personer, der angreb familiens bolig. Hertil kommer, at ansøgerens

forklaring om, at hans forældre ikke opsøgte ham hos morbroderen, efter familien var flygtet fra farbroderen, og at morbroderen efterfølgende, da ansøgeren telefonisk kontaktede ham fra Grækenland, ikke har givet ansøgeren oplysninger om ansøgerens forældre, forekommer usandsynlig. På den baggrund har ansøgeren uanset sin unge alder ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.”
Afg/2010/84

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2010/73, de i afsnit 3.1.6.3 nævnte afgørelser Afg/2010/57 og Afg/2010/110 samt den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Afg/2010/107.

3.1.7 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrunnet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af “kumulative grunde”. Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være

vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være ”den sidste dråbe”. Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for ”velbegrundet” (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom Hilal mod UK, afsagt den 6. marts 2001, vedrørende en afvist tanzaniansk asylansøger udtalte Domstolen, at ved vurderingen af, om en ansøger ved en udsendelse til hjemlandet løber en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventions artikel 3, vil Domstolen vurdere spørgsmålet i lyset af det samlede materiale forelagt for Domstolen i sagen, eller om nødvendigt vil Domstolen søge sagen oplyst selv. Et overgreb må hertil have en minimumsgrad af alvor for at falde inden for rækkevidden af konventionens artikel 3, hvis vurdering er relativ og afhænger af samtlige omstændigheder i sagen.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142-146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for,

at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

Flygtningenævnet har i 2010 truffet afgørelse i en række sager, hvor de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse:

Nævnet meddelte i **maj 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i 2008. I 2000 var ansøgerne flyttet til Irak. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne er etniske kurdere fra Sardasht i Iran. Den mandlige ansøger havde sympatiseret med det kommunistiske parti Komala siden 1978 og havde været peshmerga fra 1984 til 1986. Efter ansøgenes indrejse i Irak havde de begge været medlemmer af Komala, og den mandlige ansøger havde siden 2000 arbejdet for Komala i en navngiven by. Den kvindelige ansøger havde i Irak arbejdet i Komalas bageri. Ansøgerne havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at de iranske myndigheder ville henrette dem som følge af deres tilknytning til partiet Komala. Den mandlige ansøgers broder havde arbejdet som partisan for partiet og var i 1985 blevet dræbt af iranske styrker. Den iranske efterretningstjeneste havde i henholdsvis 1995 og 2000 tilsagt den mandlige ansøger til at give møde. Ansøgeren var ikke mødt op. Efter familiens udrejse til Irak var den mandlige ansøgers familie i Iran blevet opsøgt af de iranske myndigheder, som havde villet vide, hvor ansøgerne befandt sig. Flygtningenævnet lagde i det væsentlige ansøgenes forklaringer til grund, idet ansøgerne fremstod troværdige og forklarede konsistent om grundlaget for deres ansøgninger. Henset til, at det af artikler på internettet fremgik, at broderen havde været peshmerga og var blevet martyr i 1985, at den mandlige ansøger havde været peshmerga, ansøgenes etnicitet, og at ansøgerne havde opholdt sig otte år i en navngiven by i Irak, hvor de havde været medlemmer af Komala, og hvor den mandlige ansøgeren havde forestået uddelingen af madvarer for partiet, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran ville være i konkret risiko for at blive udsat for asylbegrundede forfølgelse. Iran/2010/22

Nævnet meddelte i **november 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Shiraz i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet, da han er mistænkt for at

være konverteret fra islam til kristendommen, idet myndighederne har fundet kristent materiale i hans skab på arbejdspladsen. Han har endvidere henvist til, at hans fader tidligere har haft en konflikt med de iranske myndigheder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent om de centrale punkter, og at han under afhøringen har været i stand til at forklare mulige uoverensstemmelser på en troværdig og logisk måde. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om asylmotivet er egnet til at profilere ham i forhold til myndighederne, også fordi familien i forvejen må antages at være profileret på grund af faderens tidligere asylansøgning i Danmark. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil risikere forfølgelse fra myndighederne på grund af sin kristne tro. Som følge heraf meddeler Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2010/29

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingetjeneste afslag til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun og hendes tre børn ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere at blive slået ihjel, idet hun i perioden 1997-2000 underviste piger i sit boligkompleks, men at Taliban på et nærmere angivet tidspunkt i 2000 for at få fat i ansøgeren stormede familiens bopæl, hvor de slog hendes fader ihjel og arresterede hendes broder, mens hun selv undslap. Endvidere har ansøgerens ægtefælle transporteret fødevarer og brændstof til de amerikanske styrker, og Taliban bortførte den [...] 2009 ægtefællen, som ansøgeren ikke har hørt fra siden. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren i dag risikerer forfølgelse fra Taliban som følge af hendes undervisning, der ophørte i 2000, eller som følge af hendes egen daværende families forhold. Flygtningenævnets flertal finder uanset ansøgerens baggrund ikke, at der er grundlag for at antage, at Taliban vil udsætte ansøgeren, der boede i Kabul, for overgreb som følge af ægtefællens forhold. **Flygtningenævnets flertal** finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Det forhold, at ansøgeren er enlig kvinde og uden netværk i Afghanistan, kan ikke føre til nogen ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestes afgørelse.” Afg/2010/79

Nævnet meddelte **i november 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Usbekistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kirgiser fra Tasjkent i Usbekistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som

asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive tortureret og tilbageholdt af myndighederne, som mistænker ansøgeren for at have deltaget i uroligheder mod styret i maj 2009 i Andijan. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i 2005 i forbindelse med demonstrationer i Andijan i lighed med alle mænd i området blev anholdt. Ansøgeren var tilbageholdt i fem dage af myndighederne og udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev efterfølgende tilsagt til afhøring. Ansøgeren har videre henvist til, at hans onkel den [...] 2009 blev anholdt efter urolighederne i Andijan, og at der på onklens bopæl blev fundet et våben og ansøgerens pas. Ansøgeren opholdt sig herefter i skjul indtil udrejsen. Ansøgeren har forklaret, at myndighederne har eftersøgt ham både på onklens bopæl i Andijan og på ansøgerens bopæl i Tasjkent. Flygtningesnævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. **Flygtningesnævnets flertal** finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han på grund af sin onkels forhold og fundet af ansøgerens pas hos onklen er eftersøgt af myndighederne. Flygtningesnævnets flertal finder herefter sammenholdt med ansøgerens tidligere tilbageholdelse og oplysningerne om de generelle forhold i Usbekistan, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for en behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Usbekistan/2010/2

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til sine aktiviteter for den kurdiske sag. Hun havde ligeledes henvist til sin broder, som flere gange havde været fængslet og udsat for tortur af de syriske myndigheder. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra al Hasaka provinsen. Ansøgeren har forklaret, at hun siden 2008 har været aktivt medlem af KDPS, og at hun har syet dansedragter/nationaldragter til kurdere. Hun har endvidere deltaget i møder og været fængslet en enkelt gang i 2008, hvor hun var tilbageholdt i cirka 20 dage. Ansøgeren udrejste illegalt sammen med sin broder i ultimo 2009, efter familiens hus var blevet stormet af sikkerhedstjenesten, og uden at hun havde været tilbage på bopælen. Under hensyn til de aktiviteter og forhold, som ansøgerens broder har forklaret om, sammenholdt med ansøgerens egne forhold, finder Flygtningesnævnet, at det må antages, at ansøgeren risikerer forfølgelse som følge af broderens og sine egne politiske aktiviteter ved en eventuel tilbagevenden til Syrien. Flygtningesnævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2010/45

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse **K-status** til en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra *en navngiven by* i området Malikia i Al-Hasaka-provinsen i Syrien. Ansøgeren har siden 2003 sympatiseret med Hezb al-taqadomi al-demoqrati al-kurid i Syrien. Han har blandt andet sørget for at holde ro og orden under Newroz festen i 2008, 2009 og 2010 i [...].

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i 2004 og 2007 har været anholdt i flere måneder henholdsvis for deltagelse i en demonstration i Qamesheli og for at være besiddelse af en kurdisk avis. I forbindelse med løsladelsen i 2004 blev han tvunget til at underskrive en erklæring om ikke at deltage i kurdiske aktiviteter. Under Newroz-festen i [...] 2010 optrådte ansøgeren iført kurdisk nationaldragt i et politisk teaterstykke og holdt vagt ved scenen med det kurdiske flag i hånden, hvilket sikkerhedsmyndighederne, der var ankommet til stedet, fandt ud af. Ansøgeren nåede at flygte. Sikkerhedsmyndighederne har efterfølgende ransaget hans forældres bopæl, og han er nu eftersøgt af sikkerhedsmyndighederne. Flygtningenævnet finder at kunne lægge de væsentlige dele af ansøgerens forklaring til grund, herunder at han i 2004 og 2007 har været fængslet og udsat for tortur i forbindelse med sit tilhørsforhold til den kurdiske frihedsbevægelse. Nævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om sin deltagelse i Newroz-festlighederne i [...] 2010 har været konsistente og ikke modsiges af baggrundsoplysningerne, idet nævnet lægger til grund, at de festligheder, som ansøgeren deltog i, fandt sted i en mindre landsby uden skudepisoder, hvorfor den manglende registrering af uroligheder ikke kan tillægges betydning. Når henses til, at ansøgeren tidligere har været fængslet to gange, finder nævnet det sandsynliggjort, at han ved at deltage som sket i Newroz-festlighederne og henset til den efterfølgende eftersøgning på forældrenes bopæl er kommet i myndighedernes søgelys, og at han som følge deraf ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for asylbegrundende forfølgelse af de grunde, som er nævnt i flygtningekonventionen.” *Syrien/2010/48*

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse *Armenien/2010/4*, den i afsnit 3.1.6.5 nævnte afgørelse *Afg/2010/116* og den i afsnit 5.8.2 nævnte afgørelse *Iran/2010/45*.

3.2 Sager, der af Udlændingesservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingesservices vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 8, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenæv-

net. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 3.1.6.3 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingetjenesten er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygt-

ningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 3.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingesservice skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingesservice har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt, at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingesservices afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingesservice i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingesservice kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingesservices afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og Koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I december 2010 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af oplysninger i Udlændingesservices indberetning at indhente Udlændingesservices sagsakter i en konkret sag vedrørende en tyrkisk statsborger. Nævnet fandt efter en gennemgang af akterne ikke anledning til at foretage videre i sagen.

I indberetningerne inddeler Udlændingesservice sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2010 har nævnet stadfæstet otte sager omfattende 16 personer på formandskompetencen, mens seks sager omfattende syv personer blev henvist til behandling på mundtligt

nævnsmøde. I samtlige sager, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøder, har Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingenservices afgørelse.

Som eksempler på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Kosovo. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8 og 56, stk. 3. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerne er etniske albanere fra Kosovo. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerne ikke har været medlem af nogen politiske eller religiøse partier, organisationer, foreninger eller lignende. Ansøgerne har som deres væsentligste asylmotiv anført, at de generelle forhold for albanere i Kosovo er meget dårlige, at den kvindelige ansøger har psykiske problemer, at den ene datter er skeløjet og har en hoftefejl, som ikke kan behandles i Kosovo, at de siden 2000 er blevet udsat for chikane og voldelige overgreb fra serbere i det nordlige Mitrovica, at de i den forbindelse har fået deres lejlighed ødelagt og deres forretning brændt ned, og at de ikke har mulighed for at søge myndighedsbeskyttelse mod serberne. Uanset om det lægges til grund, at ansøgerne er blevet udsat for de oplyste overgreb fra serbere i det nordlige Mitrovica, finder nævnet ikke, at ansøgerne opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes herved, at ansøgerne kan henvises til at tage ophold i den del af Kosovo, som ligger uden for det nordlige Mitrovica, og hvor etniske albanere udgør et flertal af befolkningen. Flygtningenævnet skal endvidere bemærke, at oplysningerne om den kvindelige ansøgers og datterens helbredsmæssige forhold ikke kan føre til, at ansøgerne skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold, der indebærer, at de har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2." Kosovo/2010/4

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Serbien samt et barn. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8 og § 56, stk. 3. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerne er etniske romaer fra Serbien. Ansøgerne har som asylmotiv blandt andet henvist til, at de ved en tilbagevenden til Serbien frygter den serbiske mafia, som den mandlige ansøger siden sommeren 2007 har været tvunget til at fungere som kurer for. Den mandlige ansøger har kørt med tasker, formentligt indeholdende våben eller narkotika. Da den mandlige ansøger nægtede at udføre disse opgaver, blev han opsøgt på sin bopæl, hvor

familiens ældste datter blev bortført og udsat for voldtægt. Datteren blev gravid som følge af voldtægten. Den mandlige ansøger har desuden oplyst, at han mistede sit faste arbejde på grund af fravær. Ansøgerne frygter, at mafiaen vil hævne sig på familien. Ansøgerne har endvidere henvist til, at der er korrupsion i Serbien, hvorfor familien ikke kan blive beskyttet af de serbiske myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke, at den påståede konflikt, som den mandlige ansøger har haft med nogle kriminelle personer, er af en tilstrækkelig alvorlig karakter eller af en sådan intensitet, at den kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Uanset om det lægges til grund, at familien er blevet opsøgt af ikke nærmere identificerede mænd i hjemmet, finder nævnet ikke, at dette forhold kan anses for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet bemærker endvidere i den forbindelse, at der er tale om kriminelle handlinger begået af enkeltpersoner, som ansøgerne må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Det bemærkes herved, at ansøgerne efter de foreliggende oplysninger ikke har anmeldt konflikten til myndighederne. Uanset om ansøgernes forklaring om bortførelsen og voldtægten lægges til grund, findes den ikke at kunne begrunde meddelelse af asyl, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes herved, at nævnet finder, at der i så fald er tale om en almindelig kriminel handling begået af enkeltpersoner, som ikke kan antages at være påskønnet, understøttet eller tolereret af myndighederne. Det bemærkes herved, at ansøgerne efter de foreliggende oplysninger ikke har anmeldt forholdet til myndighederne, samt at familien ikke siden har haft problemer med de formodede gerningsmænd. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at den oplyste chikane og ransagning af familiens og andre romaers hjem i forbindelse med tyverier i byen, er af en tilstrækkelig alvorlig karakter eller af en sådan intensitet, at det kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen, eller at de ved en tilbagevenden til Serbien vil være i risiko herfor, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Serbien vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold for etniske romaer i Serbien kan ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerne opfylder herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.” Kosovo/2010/7

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvisse en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingeservices afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supple-

rende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempel på sager, der blev henvist til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger, født i Peshawar, Pakistan, etnisk pashtun (fra klanen [...]) og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktiv. Ansøgeren er opvokset i byen [...] i Peshawar-området i Pakistan, hvor hun har boet sammen med sine forældre indtil sin udrejse af Pakistan i [...] 2009. Hun har dog to gange haft kortere ophold i Afghanistan for at få udstedt pas og visum. Fra 2004 til 2009 arbejdede hun i en skole for afghanere, som hendes forældre drev ved deres hjem. I [...] 2009 overtog hun ledelsen af skolen på grund af faderens sygdom. I [...] 2009 satte Taliban ild til skolen, som nedbrændte. Hendes forældre blev dræbt ved skud i forbindelse med branden. Taliban havde tidligere sendt trusselsbreve til skolen og til ansøgeren og hendes forældre på deres bopæl. Ved en tilbagevenden til Pakistan og/eller Afghanistan frygter hun Taliban. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at hun er enlig kvinde uden netværk i Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun på baggrund af konflikter med Taliban i Pakistan ved en tilbagevenden til Pakistan eller Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse fra Taliban. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at Taliban som følge af konflikten har sat ild på den skole, som ansøgerens forældre drev i deres hjem. Ansøgerens forklaring herom i nævnsmødet fremstår som usandsynlig og usammenhængende, herunder med hensyn til omstændighederne i forbindelse med, at ansøgeren omkring midnat på tredjedagen efter udløbet af Talibans frist for lukning af skolen blev gjort bekendt med røgudvikling i retning af skolen uden at foretage sig videre, og at ansøgeren, uanset hun først kom til stede næste morgen, angiveligt var den første til at konstatere drabene på forældrene og den udbrændte bygning. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har oplyst, at forældrene blev dræbt ved skud. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren først har søgt om asyl cirka tre måneder, at ansøgeren var indrejst i Danmark på eget pas med visum udstedt den [...] 2009. Den omstændighed, at ansøgeren er en kvinde, der ikke har slægtninge i Afghanistan, kan ikke i sig selv føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/121

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Indien/2010/1 og den i afsnit 5.9.2.3 nævnte afgørelse Afg/2010/122.

3.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingesservice at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingesservice efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingesservice fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

3.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 2.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets Sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

3.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingesservice. Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingesservice, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 3.3.3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingesservice, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 3.1.6.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingesservice under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingesservice, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingesservice får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingesservice mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingesservice forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den truffene beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingesservice.

3.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-10. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i statusændringssager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, samt sager, der efter den 1. juli 2002 af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 3.2. Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere i beretningens afsnit 3.13.1.

I sager, der behandles på skriftligt grundlag, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingesservice giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin

oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingesservice. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, et familieoplysnings-skema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingesservice. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

3.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens

alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om ”benefit of the doubt” skal finde anvendelse.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingesservice har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i særskilte afsnit. Der henvises til henholdsvis afsnit 5.8 og 3.1.6.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke fandt, at ansøgeren med sin forklaring havde sandsynliggjort, at han risikerede forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller overgreb som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde vedrørende sit asylmotiv oplyst, at han og hans broder havde drevet en cafe i Bagdad, og at han flere gange ved cafeen var blevet kontaktet af shia-muslimske mænd, der ville have ham til at arbejde sammen med dem mod amerikanerne. Cafeen var blevet brændt ned af ukendte gerningsmænd i 2008. Herefter var ansøgeren sammen med sin broder udrejst af Irak til Tyrkiet. Ansøgerens broder var rejst tilbage til Irak, og i efteråret 2009 havde ansøgeren gennem en ven hørt, at hans broder var blevet dræbt. Ansøgeren formodede, at broderen var blevet dræbt af de personer, der ville have ansøgeren til at arbejde for sig. Ansøgeren havde yderligere henvist til, at hans fader, der i 2008 var blevet dræbt i forbindelse med en eksplosion, havde været et profileret medlem af Baath-partiet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er sunni-muslim fra Bagdad, og at han ikke havde været politisk aktiv eller i øvrigt havde haft problemer med myndighederne. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren ikke havde været udsat for fysiske overgreb fra de pågældende mænd, og at der ikke var blevet fremsat konkrete trusler mod ansøgeren. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret upræcist om de pågældende mænd og deres henvendelser til ham og om tidspunktet for deres henvendelser set i forhold til det tidspunkt, hvor cafeen var brændt, ligesom ansøgeren efter sin egen forklaring ikke havde nogen sikker viden om, hvorvidt der måtte være nogen sammenhæng mellem de påberåbte trusler og branden. Herudover havde ansøgeren forklaret divergerende med

hensyn til, om broderen også var blevet udsat for trusler. Endelig var der ikke tilvejebragt oplysninger, som med rimelighed kunne begrunde, hvorfor de pågældende mænd netop havde ønsket, at ansøgeren skulle arbejde for dem. Det lagdes herved vægt på, at ansøgeren fremstod helt uprofileret. Oplysningerne om faderens medlemskab af Baath-partiet samt oplysningerne om broderens død kunne ikke tillægges nogen vægt i forhold til det påberåbte asylmotiv. Der lagdes herved vægt på det sene fremkomsttidspunkt for oplysningerne samt den omstændighed, at ansøgerens forklaring om, at broderen skulle være blevet dræbt af de samme personer, alene beroede på formodninger. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2010/3

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde forklaret, at hans fader gjorde tjeneste i militæret under Najibullah. **Flygtningenævnet** udtalte: “Det lægges til grund, at ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra bydelen [...] i Kandahar, og at ansøgeren ikke har været politisk aktiv eller haft problemer med myndighederne. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at han frygter at blive dræbt af sin faders fjender i Itihad E- Islami, Hezbe E- Islami og Taleban. Indledningsvist skal det bemærkes, at ansøgeren på visse punkter har forklaret upræcist om familiens tilbagerejse og ophold i Afghanistan i 25 dage, herunder om rejsen, oplysningerne om, at en person hentede faderen, at *en ven af faderen* efterfølgende oplyste, at faderen var blevet dræbt, og at han ville sørge for faderens begravelse uden familiens tilstedeværelse. Endvidere er der forklaret upræcist med hensyn til beskydningen af *en andens* hus [hvor familien boede under den første del af opholdet i Afghanistan, red.] og tidspunktet herfor. Selv om det lægges til grund, at ansøgeren og hans familie rejste tilbage til Afghanistan som forklaret af ansøgeren, skal det indledningsvist tillægges vægt, at ansøgerens oplysninger vedrørende det påberåbte asylmotiv i det væsentlige er baseret på andenhåndsoplysninger. Det skal bemærkes, at ansøgeren ikke har konkret viden om, hvem der skulle have dræbt faderen, og ansøgeren har ikke personligt modtaget nogen trusler. Hertil kommer, at faderens konflikter i 1990'erne ligger tilbage i tid, og at faderen efter ansøgerens egen forklaring alene havde en mellemliderposition. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgerens frygt for faderens fjender alene er baseret på formodninger. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter ud-

lændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/123

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Liberia. Indrejst i 2008. I sommeren 2008 var ansøgeren blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, på baggrund af sit ægteskab med en dansk statsborger. I efteråret 2009 var ansøgerens opholdstilladelse blevet inddraget efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, stk. 7 og 8, samt § 26, stk. 1, idet ansøgeren var fraflyttet ægtefællens bopæl. Ansøgeren havde herefter søgt asyl. **Flygtningenævnet** lagde til grund for sagen, at ansøgeren er liberiansk statsborger, født i Gbarnga, etnisk kpelle og kristen af trosretning. Ansøgeren havde til støtte for sin asylansøgning navnlig gjort gældende, at hun var tidligere samlever med en kaptajn under Charles Taylor. Han var blevet dræbt i 2003 i krigen. Hun frygtede ved tilbagevenden til hjemlandet overgreb eller andre repressalier fra personer, der havde været i modsætningsforhold til hendes tidligere samlever, som hun ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod. Endvidere havde hun under nævnsbehandlingen gjort gældende, at hun som følge af, at hun var HIV-positiv, frygtede at blive tvunget til at tage ophold i et bestemt lukket område i Monrovia. Hun var enlig med tre børn og var som følge heraf i en sårbar situation. Flygtningenævnet lagde vægt på, at den politiske og sikkerhedsmæssige situation i Liberia var blevet afgørende forbedret siden 2003. Ansøgeren havde ikke haft konflikter med de liberianske myndigheder. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede, at der efter baggrundsoplysningerne var tilstrækkelig grund til at antage, at ansøgeren ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod overgreb fra privatpersoner. Den omstændighed, at ansøgeren var HIV-positiv og enlig kvinde, var ikke en omstændighed, der kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Liberia/2010/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er syrisk statsborger, etnisk kurder født i Qamishli i Syrien og muslim af trosretning. Ansøgeren indrejste i Danmark i [...] 2010. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet, idet han uretmæssigt er blevet beskyldt for at have revet en plakat af præsidenten i stykker og råbt skældsord mod denne. Ansøgeren mener, at beskyldnin-

gerne mod ham blev fremsat for at lægge pres på faderen for at få denne til at genoptage betalingen af bestikkelse til myndighederne. Ansøgeren har videre henvist til, at han efter udrejsen har fået at vide, at myndighederne tre gange har fængslet ansøgerens broder, at ansøgerens onkel er fængslet, og senest at ansøgerens fader også er fængslet – alle med det formål at få ansøgeren til at melde sig til myndighederne. Flygtninge-nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtninge-nævnet bemærker først, at ansøgeren efter det oplyste ikke er aktiv for den kurdiske sag, og at han tilsyneladende har aftjent værnepligt uden problemer. Flygtninge-nævnet finder det mindre sandsynligt, at myndighederne skulle iscenesætte den af ansøgeren omtalte episode med præsidentens billede, der blev revet i stykker. Nævnet bemærker, at formålet med episoden efter ansøgerens forklaring var at presse faderen. Ansøgerens forklaring om de efterfølgende begivenheder med fængsling af familie-medlemmer med henblik på at fremskaffe ansøgeren ændrer det centrale motiv i sagen, uden at der er nogen rimelig forklaring herpå. Nævnet finder således ikke grundlag for at antage, at myndighederne skulle iværksætte disse omfattende repressalier for at fremskaffe ansøgeren, når motivet fra myndighedernes side var at presse faderen til at betale bestikkelse. Nævnet lægger ved troværdighedsbedømmelsen tillige vægt på, at ansøgeren ikke har forklaret overbevisende om forholdene, ligesom nævnet lægger vægt på tidsforløbet i sagen, idet fængslingen af onklen og faderen efter det oplyste er sket på et meget sent tidspunkt i forhold til episoden. Flygtninge-nævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Syrien. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Syrien/2010/51

Som eksempler på sager, hvor Flygtninge-nævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren har som sit asylmotiv oplyst, at han frygter Taliban og myndighederne. Hvad angår frygten for Taliban, har ansøgeren henvist til konflikten med broderen, som angivelig er tilknyttet Taliban, og til truslerne fra Taliban. Ansøgeren har fremlagt dokumenter til støtte herfor. Flygtninge-nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om dette hændelsesforløb til grund. Flygtninge-nævnet har herved navnlig lagt vægt på følgende: Ansøgeren har forklaret, at Taliban alene sendte et trusselsbrev, som kom, efter ansøgerens fader klagede til myndighederne. Faderens klage indeholder derimod en henvisning til, at Taliban havde kastet breve ind i familiens hjem. I trusselsbrevet fra Taliban oplyser Taliban, at ansøgeren har informeret regeringen. Samtidig får ansøgeren en frist på to uger til at indlede et samarbejde med Taleban – ellers vil ansøgeren blive straffet som ”en spion for de vantros håndlangere”. Flygtninge-nævnet finder, at dette forløb er så indbyrdes

ulogisk og selvmodsigende, at der ikke kan lægges vægt på disse oplysninger. Hvad angår frygten for myndighederne er der intet belæg herfor. Tværtimod har ansøgeren fremlagt et brev fra myndighederne, hvorefter myndighederne vil beskytte ansøgerens familie. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Afg/2010/124

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv giver anledning til afgørende tvivl. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren ifølge det oplyste i asylregistreringsrapporten intet oplyste om sit arbejde som vagt i *et sikkerhedsfirma*, som er ansøgerens primære asylmotiv. Ansøgeren henviste derimod til, at ansøgerens hus var brændt ned af terrorister, og at ansøgerens familie er sunni-muslimer, som derfor har været truet efter Saddam Husseins fald. Ansøgeren oplyste endvidere om medlemskab af baath og om sin frivillige militærtjeneste i Bagdad fra 2005 til 2007, hvorom ansøgeren havde en soldaterbog, hvilke oplysninger ansøgeren ifølge samtalereferatet med Udlændingenservice har fragået. Om arbejdet i *sikkerhedsfirmaet* har ansøgeren forklaret nærmere til samtalereferatet, til den beskikkede advokat og i nævnsmødet. Ansøgeren har i den forbindelse fremlagt et fotografi optaget i den grønne zone foran den bygning, hvor ansøgeren skulle være sikkerhedsvagt. Nævnet finder, at ansøgerens oplysninger om sit vagtarbejde i *sikkerhedsfirmaet* ikke har fremstået overbevisende. Nævnet finder, at ansøgerens oplysninger samlet fremstår som oplysninger, der ikke er præget af de detaljer, der sædvanligvis kendetegner forklaringer om selvoplevede situationer. Nævnet finder, at det fremlagte fotografi, således som Udlændingenservice har anført, umiddelbart fremstår som udsat for billedmanipulation. Nævnet har videre fundet, at ansøgerens forklaring om kidnapningen [begået af en gruppe, som ønskede oplysninger fra ansøgeren om den grønne zone, red.] den [...] 2006 tilsvarende fremstår uden overbevisende detaljer, og nævnet finder, at dette tilsvarende gælder ansøgerens forklaring om den eksplosion, der den [...] 2006 skulle være sket på ansøgerens bopæl, og hvorom ansøgeren har fremlagt nogle fotografier, der fem dage efter skulle være taget af en nabo. Nævnet har fundet ansøgerens oplysninger om naboens iagttagelser af terrorister, der placerede bomben ved huset, påfaldende. Dette gælder videre, når ansøgerens oplysninger om eksplosionen sammenholdes med de fremlagte fotografier, der blev optaget få dage efter, og hvor tilsyneladende ældre, branddødelagte og noget ramponerede biler holder i indkørslen til ansøgerens bopæl i Bagdad, hvor eksplosionen og branden efter ansøgerens oplysninger skulle have fundet sted – uden at der tilsyneladende ses mærker efter røg- og sodsværtning på en nærtstående grå søjle og på øvrige bygningsdele. Det bemærkes, at ansøgeren har forklaret, at politiet kom til stede og i nævnsmødet endvidere har forklaret, at også brandvæsnet kom til stede for at slukke branden. Selvom nævnet efter det oplyste til den beskikkede

advokat ifølge dennes samtalenotat af [...] 2010, de vedlagte til dels lægelige journaloplysninger om ansøgerens reaktion og ansøgerens forklaring i nævnsrådet lægger til grund, at nære familiemedlemmer til ansøgeren er blevet dræbt den [...] 2010, og at ansøgeren af en søster er blevet beskyldt for, at drabene skyldtes ansøgerens forhold, kan nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger ikke lægge til grund, at drabene var foranlediget af, at ansøgeren i 2005-2006 arbejdede i *sikkerhedsfirmaet* som sikkerhedsvagt, og at han havde undladt at give oplysninger til nogle terrorister, der på baggrund af ansøgerens vagtarbejde havde tvunget ansøgeren til at ville give oplysninger om forholdene i *sikkerhedsfirmaet*. Herefter finder nævnet, at de afgørende dele af ansøgerens asylmotiv, således som det foreligger oplyst for nævnet, ikke kan lægges til grund, og at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han, der i øvrigt ikke har været medlem af politiske partier eller grupperinger, og som ikke har oplyst om andre konflikter, ved en tilbagevenden til Irak risikerer en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, herunder § 7, stk. 2, om umenneskelige overgreb eller nedværdigende behandling. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse.” Irak/2010/53

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger angiveligt fra Burma. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren er etnisk rohingya fra Burma. Flygtningenævnet havde herved lagt afgørende vægt på UNHCR's høringssvar af henholdsvis sommeren 2007 og sommeren 2009, herunder at UNHCR havde konkluderet, at udstedelsen [af en family-book, red.] var forfalsket, at nummeret på forsiden fremstod som et overskrevet udvisket nr., at faderens navn i UNHCR registret ikke stemte med det som af ansøgeren angivne, at indehaveren af den af ansøgeren fremlagte family book var registreret som repatrieret i 1993, samt de divergenser ved den fremlagte bog i forhold til sædvane, der var påpeget af UNHCR i høringssvaret fra sommeren 2009. Den af advokaten fremlagte e-mail fra UNHCR fra 2004, fremlagt som bilag til advokatens indlæg fra begyndelsen af 2009, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt herefter, at der var så mange divergenser i forhold til normalproceduren vedrørende udstedelse og anvendelse af family books, at det måtte afvises, at den fremlagte family book var ægte. Flygtningenævnet havde endvidere lagt vægt på nationalitetstestens resultat, jf. gensamtalereferatet fra slutningen af 2008, og havde i den forbindelse lagt til grund, at der var besvaret mangelfuldt eller forkert på ti spørgsmål. Flygtningenævnet lagde herved særligt vægt på, at ansøgeren ikke kendte farvenavne, at han ikke kunne sige ”far” på rohingya, samt at han havde forklaret, at afstanden mellem flygtningelejren i Kutupalong og grænsen til Burma svarede til en times kørsel eller 1-1½ dags gang, men at det fremgik, at afstanden udgjorde to kilometer. Flygtningenævnet tillagde det i den forbindelse betydning, at ansøgeren efter sin forklaring første var udrejst som 22-årig. På ovenstående baggrund tillagde Flygtningenævnet desuden sprogtesten en vis

vægt. Flygtningenævnet tillagde derudover et par episoder i forbindelse med asylproceduren betydning. For det første det forhold, at ansøgeren ved afhøringen hos politiet i sommeren 2007 var blevet forsøgt afhørt ved hjælp af en arakan bangla tolk, som havde oplyst, at han havde forstået ansøgeren, men som ansøgeren derimod ikke havde forstået. Derimod havde ansøgeren ikke under afhøring i efteråret 2007 forståelsesproblemer med samme tolk, og havde ikke haft en forklaring på den manglende forståelse ved første afhøring. For det andet det forhold, at ansøgeren under samtalen med Udlændingesservice i sommeren 2008 havde oplyst at tale flydende burmesisk, men at han i forbindelse med forsøg på sprogtest i efteråret 2008 på burmesisk ikke havde forstået de stillede spørgsmål. Flygtningenævnet tiltrådte på ovennævnte baggrund, at Udlændingesservice havde lagt til grund, at ansøgeren var statsborger i Bangladesh. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet Bangladesh ville være i risiko for asylbegrundede forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Burma/2010/2

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk araber fra Bagdad i Irak. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at han en måned før sin udrejse af hjemlandet var blevet døbt og således var konverteret fra islam til kristendommen, og at hans fader og klan efterfølgende var blevet bekendt hermed, hvorefter han straks var udrejst. Det var forbundet med dødsstraf at konvertere, og ansøgeren frygtede derfor, at hans klan ville slå ham ihjel ved en tilbagevenden. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ikke ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt, at forklaringen, hvorefter ansøgeren pludselig uden at have haft noget særligt kendskab til kristendommen og uden at have søgt at sætte sig ind i kristendommen havde ladet sig døbe, velvidende, at han dermed havde bragt sig i modsætning til sin familie og det irakiske samfund i øvrigt, forekom usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer tilsidesatte derfor forklaringen, jf. udlændingelovens § 40. Ansøgeren havde således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i konkret risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb, som omtalt i udlændingelovens § 7. Irak/2010/29

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde oplyst, at han ikke kunne læse eller skrive. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på en sammenhængende og troværdig måde har kunnet redegøre for de forklarede aktiviteter. Det bemærkes herved, at ansøgeren har angivet forskellige identiteter og angivet forskellige fødselsdatoer. Ansøgeren har anført, at han har haft et tæt samarbejde med Kizza Besigye fra FDC. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren overfor Udlændingesservice har forklaret, at Besigye vendte tilbage fra udlandet i maj 2005, og at han samme dag havde et møde med Besigye, der blev pågrebet senere på dagen. Ansøgeren har under nævnsmødet erkendt, at disse oplysninger ikke var i overensstemmelse med sandheden, idet Besigye vendte tilbage til Uganda i oktober 2005, og idet han ikke havde noget møde med Besigye ved dennes tilbagekomst. Nævnet finder ikke, at det er en plausibel forklaring, når ansøgeren under nævnsmødet har anført, at han gav urigtige oplysninger, fordi han var bange og nervøs. Under hensyn til ansøgerens uddannelsesmæssige baggrund forekommer det ikke overbevisende, at han skulle have haft en væsentlig rolle som kampagneleder, og at han herunder har haft flere møder med og modtaget direkte ordrer fra Besigye. Flygtningenævnet har endvidere hæftet sig ved, at ansøgerens forklaring om sin tilbageholdelse er præget af divergenser. Han har således oplyst, at han blev anholdt henholdsvis en dag og en måned, efter han havde afbrændt politibiler. Han har udbygget sin forklaring, således at han også skulle være sigtet for at have slået politifolk ihjel. Han har videre vedrørende den angivelige tortur forklaret divergerende med hensyn til spørgsmålet om de ledninger, som han blev slået med, var strømførende, og med hensyn til, hvorvidt han så den tiårige dreng [som deltog i overgrebene på ansøgeren, red.] før eller efter de angivelige overgreb. Det bemærkes endvidere, at der er forklaret upræcist med hensyn til, om de angivelige anklager blev opretholdt eller frafaldet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han ved en tilbagevenden til Uganda vil være i risiko for at blive udsat for overgreb, der er omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund ikke anledning til at imødekomme den beskikkede advokats anmodning om hjemvisning af sagen til Udlændingesservice til fornyet behandling, ligesom der ikke findes anledning til ægthedsvurdering af den af advokaten fremlagte dokumenter. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse." Uganda/2010/3

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland samt et barn. Ansøgeren havde i nævnsrådet blandt andet forklaret, at hun i forbindelse med ægtefællens anholdelse var blevet udsat for overgreb, herunder havde fået slået tænder ud, og at hun efterfølgende havde været hos tandlægen, som havde sat nye tænder i med det samme, hvilket var muligt i hendes hjemland. Senere under nævnsrådet havde ansøgeren forklaret, at tænderne var blevet sat ind over flere dage. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjeter fra Groznyj. Hun har som asylmotiv påberåbt sig forfølgelse som følge af ægtefællens forhold. Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at ansøgeren ikke selv har været politisk aktiv eller støttet oprørerne, og at hun inden udrejsen var af den opfattelse, at hendes ægtefælle og hans familie heller ikke var politisk aktive eller støttede eller havde noget med oprørsbevægelsen at gøre. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det asylmotiv, som hun påberåber sig. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har henvendt sig til myndighederne uden nogen konsekvenser for hende efter ægtefællen blev taget. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens nye forklaring for den beskikkede advokat og nævnet til grund. Flygtningenævnet tilsidesætter således forklaringen om, at hun skulle være blevet voldtaget af tre mænd efter fem til seks andre personer havde pågrebet ægtefællen, at hun skulle have fået slået adskillige tænder ud, at ægtefællens bil er blevet brændt, og at ægtefællen er blevet dræbt. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren ikke har givet nogen rimelig forklaring på, hvorfor hun ikke tidligere har forklaret om voldtægten med videre, og at hendes forklaring om tandbehandlingen ikke forekommer sandsynlig. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgeren nu har fået oplyst, at ægtefællen udførte aktiviteter for oprørerne. Nævnet bemærker herved, at dette først er fremkommet for nævnet. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Rusland. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Rus/2010/6

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afslag til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er fra Mazar-i-Sharif i Afghanistan. Han er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som væsentligste asylmotiv henvist til, at han i slutningen af august 2009 har skrevet en artikel i et lokalt blad – [...] – om en journalist, der kort tid forinden var blevet dræbt. Ansøgeren blev herefter truet dels telefonisk og dels ved opsøgning i sit hjem af en taliban-lignende mand, der havde en pistol. Ansøgeren flygtede kort tid derefter, og han frygter for sit liv, hvis han skal vende tilbage til Afghanistan. Ansøgeren har under sagen fastholdt, at han kun er 17 år. Flygtningenævnet har ikke fundet anledning til at sætte tvivl ved, at ansøgeren ved sin indrejse var

mindst 18 år. Ved afgørelsen heraf har Flygtningenævnet blandt andet lagt vægt på ansøgerens modne fremtræden, samt hvad han i øvrigt har forklaret om sit tidligere virke, herunder som journalist. Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed lægger Flygtningenævnet vægt på, at han i sit asylskema alene har nævnt, at han blev truet. Ved de efterfølgende samtaler har ansøgeren forklaret, at han om søndagen blev truet telefonisk, at han om tirsdagen blev opsøgt i sit hjem af en mand med en pistol, og at der om onsdagen mødte to mænd op hos ansøgerens mor for at få fat i ansøgeren. Asylskemaet er meget detaljeret udfyldt med godt 30 linjer alene om asylmotivet. Flygtningenævnet finder det derfor påfaldende, at ansøgeren ikke mere detaljeret har beskrevet de nævnte hændelser. Særligt i lyset af, at det jo netop var disse hændelser, der var anledningen til, at ansøgeren flygtede. En så væsentlig udeladelse kan ikke efter Flygtningenævnets opfattelse forklares med, at ansøgeren var træt eller psykisk påvirket, da han udfyldte skemaet, som han ellers selv har forklaret for nævnet. Ansøgeren har endvidere først på et senere tidspunkt forklaret, at den mand, der om tirsdagen opsøgte ham med en pistol, nogle måneder tidligere havde opsøgt personalet ved *det lokale blad* og mere generelt truet dette. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret en smule divergerende om sin kontakt med sin arbejdsgiver i dagene efter, at ansøgeren skrev artiklen. Disse dele af ansøgerens forklaringer kan Flygtningenævnet derfor ikke lægge til grund. Selvom det lægges til grund, at ansøgeren har skrevet artiklen om den dræbte journalist, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke i kraft heraf har sandsynliggjort, at han er i en asylrelevant risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke vil være i konkret risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse." Afg/2010/125.

Der kan endvidere henvises til den afsnit 3.4.4.2 nævnte afgørelse Iran/2010/46.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om tolkeproblemer kunne forklare divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre det motiv, som han påberåber sig. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret usammenhængende, upræcist og ikke overbevisende om sit asylmotiv. Ansøgeren har således forklaret divergerende med hensyn til, om han var udsat for tortur under frihedsberøvelsen i 2004 og han har først under advokatsamtalen og under nævnsbehandlingen angivet, at han i 2004 under frihedsberøvelsen var udsat for seksuelle overgreb. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om forholdene efter løsladelserne i 2004 og 2006, idet han dels har forkla-

ret, at der ikke var problemer efter løsladelsen, og dels har forklaret, at han blev afhørt hver tiende til tyvende dag. Ansøgerens forklaring om, at når han til samtalen med Udlændingsservice forklarede, at han ikke efter løsladelsen havde problemer, mente, at han ikke havde været fængslet, fremstår ikke sandsynlig i sammenhængen. Ansøgeren har videre forklaret divergerende om familiens forhold, idet han dels har forklaret, at familien efter hans udrejse ikke har haft problemer med myndighederne på grund af hans forhold, og dels har forklaret, at faderen og broderen blev afhentet og afhørt som følge af hans forhold. Han har videre forklaret divergerende om, hvorvidt *det var en kvinde, som ansøgeren var forelsket i, men havde fået afslag på at gifte sig med*, eller broderen, der oplyste, at *kvindens ægtefælle [...] havde meldt ham til efterretningstjenesten for hærværk*. Nævnet finder ikke, at divergenserne kan tilskrives tolkeproblemer, hvorved det bemærkes, at det fremgår dels af politirapport og dels af samtaleretorik, at der ikke var sproglige problemer imellem ansøger og tolk. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens oplysninger ikke, at ansøgeren på en troværdig måde har redegjort for sine forhold, og Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i en reel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse.” Syrien/2010/52.

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingsservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Syrien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske kurdere senest boende i Al-Malikiya. Ansøgerne havde som asylmotiv påberåbt sig, at de risikerede forfølgelse som følge af den mandlige ansøgers etnicitet og aktiviteter for Yekiti-partiet. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgernes forklaring om, at den mandlige ansøger havde været tilbageholdt i to måneder i forlængelse af Newroz i 2008, til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der var så centrale divergenser i den mandlige ansøgers forklaring herom, at disse ikke kunne forklares alene med sproglige vanskeligheder i forhold til tolkningen. Flygtningenævnet henviste herved til divergenser vedrørende omstændighederne ved pågribelsen, længden af tilbageholdelsen i isolationscelle, tidspunktet for den første afhøring og omstændighederne ved løsladelsen. Flygtningenævnet kunne heller ikke lægge ansøgernes forklaring om, at den mandlige ansøger skulle have haft en særlig rolle ved Newroz-festen i 2009, til grund. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på, at der var adskillige divergenser i ansøgernes forklaring om omstændighederne ved transport til og fra festen, om den kvindelige ansøger havde været bekendt med, at den mandlige ansøger ikke ville overnatte hjemme, og omstændighederne ved de efterfølgende ransagninger. Flygtningenævnet lagde den mandlige ansøgers forklaring om, at han havde sympatiseret med Yekiti-partiet og kørt taxa, herunder for partimedlemmer, til grund. Flygtninge-

nævnet kunne ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger havde haft videregående profilerende aktiviteter for Yekiti-partiet, som var kommet til myndighedernes kendskab. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgerne risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risikerede overgreb og således havde behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af denne begrænsede aktivitet, der i øvrigt heller ikke kunne antages at være kommet til myndighedernes kendskab. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne bevirke en afgørende ændring af asylvurderingen, at ansøgeren havde fremlagt en erklæring, der efter det oplyste stammede fra en kurdisk hjemmeside, og som omhandlede en omtale af, at han havde været aktiv for Yekiti-partiet. Syrien/2010/17.

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder fra Qamishli i Syrien. Ansøgeren havde været medlem af Kurdistans Demokratiske Enhedsparti (Yekiti) i Syrien fra 2005 til 2008. Ansøgeren havde blandt andet arbejdet med at oplyse om partiets formål, herunder mere generelle oplysninger om partiet. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygtede at blive fængslet eller dræbt af myndighederne ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at han havde optaget video i forbindelse med en sammenkomst den 20. marts 2008, natten før Newroz, af skyderier mod personer, som var blevet sårede eller dræbt. Ansøgeren var stukket af, og hans bopæl var efterfølgende blevet opsøgt af de syriske myndigheder, som gentagne gange havde opsøgt ansøgerens familie for at spørge efter ansøgeren, ligesom de en enkelt gang havde taget ansøgerens fader med. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund for sagen. Flygtningenævnet bemærkede, at de divergenser, der havde været mellem ansøgningsskemaet og samtalen i Udlændingesservice, formentlig havde skyldtes ufuldstændig oversættelse af ansøgningsskemaet og usikkerhed omkring tolkningen i Udlændingesservice. Ansøgeren havde herefter navnlig henvist til, at han havde optaget en videofilm på sin mobiltelefon, som hans fader ganske vist efterfølgende havde beholdt. Han havde haft aktiviteter for Yekiti-partiet i form af uddeling af løbesedler og uddeling af det kurdiske flag samt indsamling af penge til partiet. Endelig var han udrejst illegalt af Syrien. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger fandt Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren var kommet i myndighedernes søgelys i forbindelse med begivenhederne i marts 2008, og at myndighederne allerede samme aften havde opsøgt hans bopæl, og at de fortsat jævnligt, det vil sige én til to gange om måneden, havde opsøgt bopælen. Flygtningenævnet fandt det herefter sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en forfølgelsesrisiko, der var asylbegrundende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Syrien/2010/19.

Der kan endvidere henvises til de nedenfor nævnte afgørelser Iran/2010/14, Afg/2010/92 og Iran/2010/10 og den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Syrien/2010/38, hvor nævnet lagde til grund, at der havde været tolkeproblemer under samtalen med Udlændingeservice. Endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Syrien/2010/32 og den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Syrien/2010/44.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet fandt, at ansøgeren havde givet en tilfredsstillende forklaring på divergerende, udbyggede eller nye oplysninger eller upræcise forklaringer, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. I foråret 2009 gennemførte ansøgeren en sprogtest, idet der var tvivl om hans identitet. Ansøgeren havde forklaret, at han havde haft aktiviteter for et kurdisk politisk parti, og at han havde modtaget en tilsigelse fra myndighederne. **Flygtningenævnet** fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger til sagen og navnlig forklaring i nævnsrådet, at ansøgeren havde fremstået som en person, der umiddelbart og uden forbehold havde besvaret spørgsmål om det hændelsesforløb, som dannede baggrund for ansøgerens asylmotiv. Flygtningenævnet lagde derfor ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde herefter vægt på, at ansøgeren, der var analfabet, og som på sin fødeegn havde arbejdet som hyrde for sin onkels dyr lige indtil udrejsen, via en kammerat havde fattet interesse for Komalah (Zahmatkeshani) og i mere end et år forud for udrejsen i slutningen af 2008 havde deltaget i politiske drøftelser med den tidligere nævnte kammerat og en anden kammerat. Denne var den sidste person af de tre i gruppen. Ansøgeren havde forklaret, at han flere gange sammen med den førstnævnte kammerat havde uddelt politisk materiale, selvom ansøgeren på grund af manglende læsekundskaber ikke nærmere havde kunnet redegøre for indholdet. Ansøgerens oplysninger om, at begge kammerater var forsvundet, og at onklen havde advaret ansøgeren og oplyst om, at efterretningstjenesten havde ransaget ansøgerens bopæl, fundet det nedgravede materiale og taget ansøgerens moder og søster med til afhøring, fandt Flygtningenævnet bestyret ved ansøgerens forklaring og oplysninger om hans livsforhold i landsbyen i øvrigt. Det indgik i Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens troværdighed, at ansøgerens måde at svare på i nævnsrådet havde fremstået som præget af den opvækst, han havde haft under sit hidtidig liv i landsbyen, der bestod af 120 til 150 huse. Flygtningenævnet lagde på denne baggrund videre til grund, at den tilsigelse, som ansøgeren først havde fremlagt i forbindelse med mødet i begyndelsen af 2010 på den beskikkede advokats kontor, fremstod rimelig forklaret i forhold til det sene fremlæggelsestidspunkt. Det fremgik af tilsigelsen, der rettelig var dateret i begyndelsen af 2009, at ansøgeren skulle møde et par dage senere end den daterede dato i domhuset. Idet Flygtningenævnet herefter lagde til grund, at det materiale, som ansøgeren havde opbevaret, havde været agitationmateriale fra Komalah mod det iran-

ske styre, og da ansøgerens aktivitet for Komalah ansås for båret af ansøgerens politiske tilslutning til Komalah, fandt Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran efter de foreliggende baggrundoplysninger måtte anses for at risikere en forfølgelse, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/17

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Som/2010/7 og den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Iran/2010/29.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at væsentlige dele af en forklaring kunne lægges til grund, selvom andre dele af forklaringen ikke kunne lægges til grund, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. I begyndelsen af 2009 havde ansøgeren deltaget i et møde med KDPI's ungdomsafdeling, hvor han havde fået udleveret nogle papirer. Papirerne havde han lagt i en bog han skulle bruge på sin aftenskole. Til undervisningen havde læreren taget ansøgerens bog for således at vise eleverne, hvad de skulle lave. Læreren havde studset over papirerne og var gået ind i et andet lokale med bogen. Et par dage senere var ansøgerens broder blevet anholdt af politiet, eftersom ansøgeren ikke havde været til stede på bopælen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra Sarepole Zahab i Iran. Ansøgerens forklaring havde på nogle punkter fremstået som divergerende og udbyggende, men forklaringen havde i det væsentlige været den samme under hele behandlingen af sagen. Flygtningenævnet fandt således ikke at kunne afvise, at ansøgeren under et møde med KDPI's ungdomsafdeling havde fået udleveret to stykker papir: dels en skabelon med teksten "Leve Kurdistan" og "KDPI" samt et medlemsbevis med ansøgerens navn og angivelse af, at han skulle indbetale 1000 tomaner, samt at myndighederne via aftenskolelæreren var blevet bekendt med disse dokumenter. Flygtningenævnet fandt på dette grundlag, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/18

Der kan endvidere henvises til nedenfor nævnte afgørelse Syrien/2010/53, den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2010/2, den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Irak/2010/31 samt den i afsnit 5.6 nævnte afgørelse Sudan/2010/4.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet tillagde ansøgerens personlige forhold betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** fandt, at det efter en samlet vurdering

af ansøgerens oplysninger måtte lægges til grund, at det anførte i asylregistreringsrapporten om, at en kammerat var blevet antruffet i basaren med nyhedsbreve, og at ansøgeren på det tidspunkt ligeledes havde haft nogle nyhedsbreve liggende i sin forretning, beroede på en misforståelse i tolkningen, således som ansøgeren havde redegjort for under samtalen med Udlændingesservice og under nævnsmødet. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring havde Flygtningenævnet videre tillagt det vægt, at ansøgeren er analfabet og alene havde gået i skole i knapt et år, idet han fra de tidlige barneår havde deltaget i driften af den forretning, som ansøgerens moder havde drevet sammen med ansøgerens søster og ansøgeren efter ansøgerens fars død. Flygtningenævnet fandt, at den usikkerhed, ansøgerens forklaring på nogle punkter havde efterladt hos Flygtningenævnet, på denne baggrund måtte tillægges mindre betydning, og at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv efter en samlet vurdering herefter måtte lægges til grund. Flygtningenævnet lagde således til grund, at ansøgeren fra efteråret 2008 indtil den illegale udrejse i foråret 2009 havde hjulpet to venner med uddeling af nyhedsbreve og cd'er med myndighedskritisk agitationsmateriale fra Det Kurdiske Parti i Iran, KDPI. Uddelingen var sket dels via ansøgerens forretning dels om natten, hvor ansøgeren og en ven fra en motorcykel havde smidt materiale ind foran private boliger, moskeer og skoler (madrasser). Fem dage før ansøgerens udrejse i foråret 2009 havde ansøgerens venner, der dels havde været medlem dels sympatisør af KDPI, hentet det materiale, som ansøgeren havde haft liggende i forretningen, og tre dage senere havde ansøgeren erfaret, at de to venner var blevet anholdt. Ansøgeren var blevet advaret via en af vennernes moder, der var kommet til ansøgerens moder i forretningen, ligesom forretningen var blevet opsøgt af to personer, som en nabo anså for at være fra sikkerhedstjenesten. Ansøgeren, der først efterfølgende var kommet retur til hjemmet, havde forladt hjemmet og taget ophold hos sin farbror, der umiddelbart herefter havde arrangeret ansøgerens udrejse. På ovennævnte baggrund måtte Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgeren var eftersøgt af de iranske myndigheder i anledning af den politiske aktivitet for KDPI, som ansøgeren havde forklaret om, og at ansøgeren herefter ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse, som indebar, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/14

Nævnet meddelte i **juli 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er afghansk statsborger fra Jaghori-området i Ghazni-provinsen, etnisk hazara og shia-muslim. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, og han har ikke i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive idømt dødsstraf eller en langvarig fængselsstraf af de afghanske myndigheder, fordi politiet under en ransagning af hans butik i august 2009 fandt bibler og spiritus. Ansøgeren blev efter ransagningen tilbageholdt i fem-seks dage på politistationen, hvorefter han flygtede, efter at hans svoger havde bestukket en vagt. Endvidere

frygter han at blive dræbt af en indflydelsesrig valutahandler, [...], som følge af at han har gjort krav på noget jord tilhørende hans far, som hans onkel har solgt til *valutahandleren*. Det er ansøgerens opfattelse, at *valutahandleren* har angivet ham til politiet. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har fremtrådt som troværdig under nævnsbehandlingen. Nævnet bemærker, at sagens oplysning i betydelig grad er præget af divergencer og misforståelser omkring ansøgerens forklaringer. Dette gælder også i forbindelse med nævnsbehandlingen. Muligvis skyldes dette tolkeproblemer eller ansøgerens ringe skolegang. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer kan nævnet imidlertid lægge til grund for sagen, at ansøgeren er blevet opsøgt i sin forretning af afghansk politi, som har fundet bibler og spiritus. Han blev herefter anholdt og udsat for diverse fysiske overgreb under sin anholdelse, der varede i fem-seks dage. Han flygtede, efter at svogeren havde bestukket en vagt, og udrejste af landet to-tre dage efter flugten. Flygtningenævnet finder det under disse omstændigheder sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet – som følge af sin besiddelse af bibler og spiritus – vil være i reel risiko for at blive udsat for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, der efter egne oplysninger ikke er konverteret til kristendommen, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere forfølgelse af de grunde, der er anført i flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/92

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Jaghori-distriktet i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han drev en købmandsforretning i sin landsby, hvorfra han uddelte kristne bøger, at myndighederne har fået viden om dette, hvorfor han blev nødt til at flygte, idet han ellers ville blive hængt. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv fremstår væsentligt udbygget og divergerende og usandsynligt oplyst for nævnet. Ifølge asylregistreringsrapporten har ansøgeren således oplyst, at han i 2½ år uddelte biblen fra sin landsbybutik. En dag så han politiet iagttage butikken og tage billeder af den fra den overfor liggende forretning, hvorefter ansøgeren blev bange og stak af. Ifølge samtalen med Udlændingesservice har ansøgeren forklaret nærmere om sin købmandsforretning, der var en blandt 20 butikker i landsbyen [...]. Ansøgeren, hvis økonomi var dårlig, uddelte kristne bøger i 2-2½ år. *Leverandøren af bøgerne* gav ansøgeren 10.000 afghani hver måned for ansøgerens formidling. Kunderne kom alene én gang og afhentede bøger. Det var forskellige personer, i alt flere tusinde kunder. En forretningsdrivende, [...], over for ansøgerens forretning opdagede, at ansøgeren uddelte kristne bøger og

anmeldte ansøgeren til myndighederne. ”Dagen efter” kom to civilklædte betjente to gange forbi ansøgerens forretning og fotograferede herefter ansøgeren i åbningen til forretningen, hvorefter de gik ind i *den forretningsdrivendes* butik. Ansøgeren tog hjem, og næste morgen kom *leverandøren* og advarede ham om, at forretningen var omringet af politi. Leverandøren hjalp ansøgeren med udrejsen til Pakistan, hvorfra ansøgeren tog til Iran, hvor en agent mod 13.000 USD hjalp ansøgeren til Europa. Ifølge advokatindlægget var der 300 butikker i basaren i byen [...], der er en større by. Ansøgerens forretning lå i udkanten sammen med cirka 20 andre forretninger. Mange af de kunder, der hentede kristne bøger, kom igen. Ansøgeren har ikke tidligere oplyst, at der var flere tusinde kunder. *Den forretningsdrivende* holdt øje med ansøgerens butik og så, at ansøgeren tog kunder med ind i baglokalet. *Den forretningsdrivende* gjorde sammen med én af områdets ældre, hvis søn er politibetjent, opmærksom på mistanken om, at ansøgeren uddelte kristne bøger. På daværende tidspunkt vidste ansøgeren ikke noget herom, men det hørte han efterfølgende, fordi hans kone havde hørt det i landsbyen. Ansøgeren lukkede sin butik, da to civilklædte politibetjente, der var bevæbnede, iagttog og fotograferede ansøgerens forretning. Næste morgen kunne ansøgeren og *leverandøren* se, at politifolk var ved at slæbe de sæbekasser, der indeholdt de kristne bøger, ud af forretningen. I nævnsrådet har ansøgeren forklaret, at *den forretningsdrivende* selv trængte ind i ansøgerens forretning og så, at ansøgeren udleverede kristne bøger fra baglokalet til kunder. Den dag, da politifolk observerede og fotograferede ansøgerens forretning, og hvor ansøgeren derpå lukkede forretningen, fortalte ansøgerens hustru, da ansøgeren var kommet hjem, at *den forretningsdrivende* havde fortalt hende og hele landsbyens beboere om, at ansøgeren uddelte kristne bøger fra forretningen. Hustruen fortalte, at ingen i landsbyen ville have med ansøgerens familie at gøre, og at mullahen havde sagt, at ansøgeren skulle anholdes og hænges. Nævnet bemærker, at ansøgeren har forklaret divergerende om tidsforløbet i den centrale del af ansøgerens asylmotiv. Nævnet finder, at ansøgerens divergerende oplysninger ikke kan tilskrives en manglende forståelse af de stillede spørgsmål i nævnsrådet. Det er indgået i nævnets vurdering, at ansøgerens forklaring ifølge samtalerreferatet om, at et større antal kunder løbende over 2-2½ år har afhentet kristne bøger i ansøgerens butik, uden at dette har vakt opmærksomhed, i sig selv fremstår som usandsynlig. Heller ikke ansøgerens forklaring om politiets adfærd, da de observerede mod ansøgerens butik, har fremstået overbevisende. Selvom der tages hensyn til, at ansøgeren er analfabet, finder nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger, at de centrale elementer i ansøgerens forklaring ikke kan lægges til grund, og at ansøgeren derfor ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv, jf. herved udlændingelovens § 40, stk. 1. Herefter finder nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig behandling eller straf omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse.” Afg/2010/126

Nævnet meddelte i **september 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt 2 børn fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik fra [...] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hendes ægtefælle vil slå hende ihjel, idet hun har haft en affære med ægtefællens fætter. Ansøgeren har afgivet forklaringer, der på flere punkter har været uklare navnlig vedrørende hendes intime forbindelse med [...]. Flygtningenævnet finder, at disse uklarheder i vidt omfang kan tilskrives det moralsk følsomme emne, og at ansøgeren, som er analfabet, har vanskeligt ved at forklare præcist. Flygtningenævnet må herefter lægge til grund, at ansøgeren har haft en affære med [...], hvorefter hun er flygtet fra huset med hendes og ægtefællens tre drenge. Ansøgerens frygt for ved en tilbagevenden at blive udsat for alvorlige overgreb fra ægtefællen af en karakter omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, findes herefter at være begrundet.” Afg/2010/64

Nævnet **stadfæstede** i **november 2010** Udlændingesservices afslag til en mandlig statsborger fra D.R. Congo. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er fra Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo. Han er etnisk lubo og kristen protestantisk af trosretning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han har medvirket til at afsløre korruption i forbindelse med nødhjælpsarbejde i Goma, og at han derfor ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter at blive slået ihjel af myndighederne. Flygtningenævnet kan efter ansøgerens forklaring og den fremlagte dokumentation i form af fotos lægge til grund, at ansøgeren har haft opgaver for den congolesiske [...] minister som [...]. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren er indrejst i Danmark på et dansk Schengen-visum, gyldigt fra den [...] 2009 til den [...] 2009, og at ansøgeren den [...] 2009 er udrejst fra hjemlandet til Belgien. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens påberåbte asylmotiv til grund. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det ansøgeren at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse i henhold til udlændingeloven skal gives. Uanset oplysningerne om, at ansøger er analfabet tages i betragtning ved vurderingen, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøger på sammenhængende og overbevisende måde har sandsynliggjort sin forklaring. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøger har forklaret inkonsistent om, i hvilket omfang han har været frihedsberøvet. Ansøger har endvidere forklaret usammenhængende og divergerende om tidsforløbet, fra han oplyste [...]ministeren om sine iagttagelser vedrørende bortkommet nødhjælp, til det tidspunkt hvor han blev anholdt og fængslet samt ansøgerens utroværdige redegørelse for, hvordan han kunne opnå udrejsetilladelse på et tidspunkt, hvor han efter sin egen forklaring var frihedsberøvet af myndighederne. Flygtningenævnet finder på den baggrund heller ikke at kunne tillægge den fremlagte avisartikel bevismæssig betydning for sagen. Flygtningenævnet bemærker herved, at denne ikke findes at understøtte

ansøgerens forklaring om indholdet af sit asylmotiv, herunder at han angives at være blevet frihedsberøvet den [...] 2009, som er et tidspunkt, som ligger forud for det tidspunkt, hvor ansøgeren oplyser, at hans problemer opstod. Den under nævnsbehandlingen fremlagte "efterlysning" af [...] 2009 findes ikke at kunne lægges til grund, idet det findes utroværdigt, at efterretningstjenesten skulle udstede en sådan mere end et år efter, at ansøgeren efter tilbageholdelse var blevet løsladt. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i konkret risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2 ved en tilbagevenden til D. R. Congo. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeeservices afgørelse." D.R. Congo/2010/5

Der kan endvidere henvises til de ovenfor nævnte afgørelser Iran/2010/17 og Afg/2010/64, de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Som/2010/9 og Armenien/2010/4, den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Burma/2010/3 samt den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse U/2010/1.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har vurderet, om ansøgerens psykiske tilstand havde betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingeeservices afgørelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren, der er statsløs palæstinenser fra Libanon, er som udgangspunkt omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet finder imidlertid, at Libanon, hvor ansøgeren er født og opvokset, fortsat kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet bemærker herved, at ansøgerens konflikter med faderen ikke er asylbegrundende, og at ansøgeren ikke i øvrigt har haft konflikter, hverken med de libanesiske myndigheder eller andre. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren vel har fremtrådt psykisk påfaldende i nævns-mødet, men at han under hele sagen har forklaret konsistent om sine forhold i Libanon, herunder om baggrunden for udrejsen, og at der derfor ikke er grundlag for at imødekomme advokatens anmodning om at udsætte sagen på afventning af en bedring af ansøgers psykiske tilstand. Det forhold, at ansøgeren ikke er registreret som flygtning hos UNRWA, er ikke asylbegrundende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeeservices afgørelse." Statsløspal/2010/13

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivel, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse:

Nævnet meddelte i **januar 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. I perioden 2006-2008 havde ansøgeren et par gange fragtet pakker med partimateriale over grænsen til Irak for KDPI. Ansøgeren havde arbejdet på

familiens landbrug, hvorfor han jævnligt passerede grænsen til Irak for at sælge sine grøntsager. I slutningen af 2008 havde myndighederne ransaget ansøgerens families gård på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde været hjemme. Myndighederne havde fundet en pakke, som ansøgeren ikke endnu havde bragt over grænsen. Ansøgerens fader var blevet anholdt og tilbageholdt i en måned. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra en by beliggende tæt på den irakiske grænse. Uanset, at Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring på flere punkter fremtrådte som divergerende og usammenhængende, uden at dette kunne antages at skyldes tolkeproblemer, fandt Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde modtaget og videreformidlet materiale fra KDPI i flere tilfælde. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at myndighederne havde ransaget ansøgerens bopæl og i forbindelse hermed fundet en kasse indeholdende materiale fra KDPI og tilbageholdt ansøgerens fader i en periode på cirka en måned, samt at ansøgeren i forbindelse hermed var eftersøgt af de iranske myndigheder. Flygtningenævnet fandt det på denne baggrund sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran på grund af sine aktiviteter for KDPI ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/10

Nævnet **meddelte i marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i slutningen af 2008. Ansøgeren havde forklaret, at han i 2001 havde været tilbageholdt og udsat for vold og tortur af de iranske myndigheder, fordi han i skolen havde været i besiddelse af en løbeseddel med en tegning af det kurdiske flag. Han forklarede endvidere, at han havde udført ulovlige opgaver for KDPI i sin forretning, og at de iranske myndigheder havde fundet ulovligt materiale i forretningen og derfor i 2008 havde sat ild til den. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Sarepole Zahab i Iran. Ansøgerens forklaring havde på en række punkter fremtrådt som divergerende og udbygget. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke at kunne afvise, at ansøgeren i 2001 kortvarigt havde været tilbageholdt af de iranske myndigheder, efter at ansøgeren havde været i besiddelse af en kurdisk løbeseddel. Flygtningenævnet fandt ej heller at kunne afvise ansøgerens forklaring om sine aktiviteter for KDPI, hvorefter ansøgeren fra 2006 og frem til udrejsen i slutningen af 2008 et antal gange havde kopieret illegale dokumenter og cd'er for KDPI, og at de iranske myndigheder ved kontrol af ansøgerens forretning havde fundet illegalt materiale for KDPI. Flygtningenævnet lagde desuden til grund, at der efterfølgende var blevet sat ild på ansøgerens forretning, muligt foretaget af de iranske myndigheder. Flygtningenævnet fandt på dette grundlag, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2010/16

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Iran. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk perser fra Teheran i Iran. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede at blive straffet for utroskab af de iranske myndigheder eller af ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren havde herved henvist til, at hun siden 2001 og indtil udrejsen havde haft et seksuelt forhold til en anden mand, og at ansøgerens ægtefælle havde opdaget dette og optaget en video visende ansøgerens utroskab. Ansøgeren havde desuden henvist til, at ægtefællen var ansat i efterretningstjenesten i Iran. Ansøgeren havde yderligere henvist til, at hun frygtede forfølgelse fra de iranske myndigheder, idet hun havde medtaget sin søn uden ægtefællens tilladelse. Ansøgeren havde endelig henvist til, at hun frygtede forfølgelse fra de iranske myndigheder, fordi hun havde deltaget i flere demonstrationer i Danmark, herunder foran den iranske ambassade. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring under sagen havde været divergerende med hensyn til blandt andet karakteren af forholdet til kæresten, herunder hvor ofte og hvor parterne havde mødtes og med hensyn til hvilken frihedsgrad, ansøgeren havde haft i forhold til sin ægtefælle. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde været sin ægtefælle utro, og at dette var kommet til ægtefællens kendskab. Flygtningenævnets flertal fandt på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at myndighederne kunne antages at ville yde ansøgeren den fornødne beskyttelse herimod. Flygtningenævnet bemærkede, at nævnet ikke fandt, at ansøgerens deltagelse i demonstrationer her i landet som menig deltager kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2010/23

Nævnet meddelte i **september 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [...] i Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive anholdt, dels som følge af sine politiske aktiviteter, dels som følge af at han har unddraget sig aftjening af værnepligt. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren blandt andet anført, at han i *foråret* 2008 deltog i et optog i forbindelse med Newroz, hvor han blev anholdt af politiet og ført til et fængsel i Aleppo, hvor han blev tilbageholdt i to til tre måneder, hvorunder han blev udsat for overgreb. Ansøgeren har endvidere været medlem af Yekiti-partiet i omkring en måned, i hvilken periode han deltog i tre møder og hjalp partiet med at uddele og opbevare pjecer i sin frisørsalon. Uanset at ansøgeren på nogle punkter har forklaret upræcist om sine forhold, finder nævnet ikke, at ansøgeren har forklaret så inkonsistent, at

der er tilstrækkeligt grundlag for i det hele at forkaste ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet vil således ikke afvise, at ansøgeren har været tilbageholdt af myndighederne i forbindelse med Newroz-festen i 2008, ligesom nævnet ikke vil afvise, at ansøgeren har uddelt kurdisk materiale for Yekiti-partiet, og at myndighederne har ransaget og beslaglagt dele af dette materiale på ansøgerens bopæl. På denne baggrund lægger nævnet til grund, at ansøgeren er kommet i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2010/30

Nævnet meddelte i **november 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Qamishli i Syrien. Ansøgeren har oplyst, at han har sympatiseret med og været aktiv for PYD, siden han var 18 år gammel. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet af de syriske myndigheder som følge af sine politiske aktiviteter for PYD. Ansøgeren har uddelt partiets løbesedler, kurdiske bøger og kurdiske flag samt deltaget i politiske møder. I 2010 uddelte han løbesedler for PYD og måtte flygte fra en patruljevogn. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring under sagen har været præget navnlig af en række unøjagtige tidsangivelser, der giver anledning til at nære tvivl om ansøgerens troværdighed. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens forklaring om sine forhold i det væsentlige har haft samme kerne og forløb, og Flygtningenævnet finder derfor, at tvivlen må komme ansøgeren til gode. Flygtningenævnet finder herefter ikke tilstrækkelig grund til at forkaste ansøgerens forklaring, hvorefter ansøgeren blev eftersat af politiet, da han i marts 2010 var i færd med at uddele løbesedler, og hvorefter myndighederne efter, at ansøgeren havde forladt sin bil, kom i besiddelse af denne, der blandt andet indeholdt løbesedler og kurdiske flag. Under hensyn hertil og til, at ansøgeren ifølge sin forklaring tidligere har været fængslet i omkring et halvt år som følge af sin kritiske holdning over for styret, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren tilstrækkeligt har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2010/53

Nævnet meddelte i **november 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk azari fra Tabriz i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har gratis trykt materiale til støtte for azari minoriteten i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet eller dræbt, fordi han den [...] 2009 deltog i en fest, hvor han glemte sin mobiltelefon, da festen blev ransaget af civilklædte betjente og han flygtede. I mobiltelefonen var et hukommelseskort med materiale om azari minoriteten. Ansøge-

rens kontor er efterfølgende blevet ransaget, hvor blandt andet hans computer blev konfiskeret. Det lægges til grund, at ansøgeren i Iran har haft *sin egen virksomhed*, og at han har rådet over det fornødne tekniske udstyr til både at kunne trykke materiale og via hjemmeside med videre udsende materiale vedrørende azarierne. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren i et vist omfang har benyttet sig af denne mulighed. **Et flertal i Flygtningenævnet** udtaler herefter: Selvom ansøgerens forklaring om det mistede hukommelseskort på flere punkter forekommer utroværdig, kan vi ikke udelukke, at det forholder sig som forklaret af ansøgeren, og herunder ikke mindst at hans forretning er blevet ransaget. Under disse omstændigheder finder vi det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for myndighedsforfølgelse, og han opfylder derfor betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2010/33

Der kan herudover henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Iran/2010/14, hvor nævnet fandt at måtte lægge til grund, at afvigelser i ansøgerens forklaringer blandt andet kunne skyldes tolkningen, samt til de i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelser Iran/2010/24 og Eritrea/2010/3 samt Syrien/2010/38, hvor nævnet ikke fandt at kunne afvise, at der havde været tolkeproblemer under samtalen med Udlændingesservice. Endelig kan henvises til den i afsnit 5.9.2.5 nævnte afgørelse Afg/2010/22.

3.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændinge og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har afvist vidneførsel, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Iran. Advokaten havde begæret et herboende familiemedlem til den mandlige ansøger afhørt som vidne, idet den pågældende havde haft kontakten med ansøgenes familie i hjemlandet og havde skaffet dokumenter til den mandlige ansøger. Flygtningenævnet bemærkede, at det pågældende vidne ikke kunne antages at kunne belyse sagen, udover hvad ansøgerne selv måtte være i stand til. Nævnet ville, når an-

søgerne havde afgivet forklaring, på ny overveje spørgsmålet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk kurder og af trosretning Yarestani. Ansøgeren har været tilhænger af KDPI i omkring to år. Ansøgeren angiver at have uddelt blandt andet løbesedler og programmer for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han er eftersøgt, idet man på hans bopæl har fundet en pakke løbesedler, der var gemt i en ventilationskanal. Ansøgeren frygter videre forfølgelse på grund af sin religion. Den kvindelig ansøger er etnisk kurder og af trosretning Yarestani. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til sin ægtefælles forhold, ligesom hun har henvist til forholdene for personer, der er Ahle Hagh af trosretning. Den mandlige ansøger har afgivet skiftende forklaringer. Han har oprindeligt oplyst, at han blev forskrækket, da han hørte skud og derfor væltede på sin motorcykel. Ansøgeren har for nævnet forklaret, at myndighederne ventede på ham og beskød ham. Videre har han forklaret, at han i forbindelse med afhøringen benægtede sine politiske aktiviteter og blev løsladt. Det fremgår videre af den mandlige ansøgers oplysninger, at myndighederne nogle måneder senere ransagede hans bopæl. Oprindeligt har han forklaret, at han ikke vidste, hvad der blev fundet og taget med. Ansøgeren har for nævnet nøje forklaret, hvilke ting broderen så, der blev fjernet. Den mandlige ansøger har videre afgivet skiftende forklaringer om frihedsberøvelsen af faderen i forbindelse med sin sag. Eksempelvis fremgår det af advokatindlægget, at faderen var arresteret i to til tre måneder. Under nævnsmødet forklarede den mandlige ansøger først, at faderen fortsat var arresteret. Dette ændrede han til, at faderen var blevet løsladt mod kaution. Ingen af ansøgerne har angivet, at de skulle have været udsat for overgreb, der kunne være asylbegrundende på grund af deres religiøse tilhørsforhold. Flygtningenævnet finder ikke, at en ikke nærmere uddybet tilknytning til Ahle Hagh i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgernes forklaringer om ransagningen, hvor de tilfældigt ikke var til stede, fremtræder ikke selvoplevet. Det bemærkes, at vidneafhøring af et herboende familiemedlem ikke ses at kunne bidrage til denne vurdering. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerne ved udrejsen var forfulgt og heller ikke, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgerne vil være i en reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Iran/2010/43

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt vidneførsel, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun var konverteret til kristendommen og var medlem af og aktiv for Jehovas Vidner, hvilket var kendt på asylcen-

tret, ligesom hun i forbindelse med missionering havde opsøgt persisktalende personer i Danmark. Ansøgeren frygtede derfor, at oplysningen om hendes konvertering var kommet til de iranske myndigheders kendskab. Ansøgeren oplyste, at en iransk familie, som blev udsendt til Iran, havde truet med at viderebringe oplysningerne om hendes konvertering. Endvidere havde ansøgeren mistanke om, at personer fra den iranske ambassade havde deltaget i menighedsmøder. En deltager havde oplyst, at hun havde forbindelse til ambassaden, ligesom personer fra menigheden havde set en deltager køre væk fra gudstjeneste i en ambassadebil. Den beskikkede advokat anmodede om tilladelse til at føre et menighedsmedlem som vidne. Flygtningenævnet besluttede helt undtagelsesvist at lade vidnet føre. Udlændingesservices repræsentant tilkendegav, at Udlændingesservice, efter det under nævnsmødet fremkomne, ikke ville afvise, at ansøgerens konvertering og aktiviteter for Jehovas Vidner er kommet til de iranske myndigheders kendskab. Udlændingesservice havde på denne baggrund ikke bemærkninger til, at Flygtningenævnet meddelte opholdstilladelse til ansøgeren efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren er konverteret til kristendommen og gennem en årrække har været medlem af Jehovas Vidner. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren har haft betydelige aktiviteter inden for Jehovas Vidner, både i forbindelse med møder og opsøgende virksomhed. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at det ikke kan udelukkes, at ansøgeren som følge heraf er kommet i de iranske myndigheders søgelys. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på de af vidnet oplyste forhold. Flygtningenævnet finder som følge heraf, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2010/47

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempel den i afsnit 3.7.2 nævnte afgørelse Kosovo/2010/1.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

3.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 3.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgavernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på

oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

3.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asyrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnsekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingeservices Dokumentations- og Projektkontor. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende

forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en oversigt med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale. Som følge af ressourcesituationen i Flygtningenævnets Sekretariat i 2010 har det ikke for alle landes vedkommende været muligt løbende at udarbejde de nævnte oversigter med gengivelse af dokumenternes indhold for så vidt angår nyt baggrundsmateriale, hvorfor det opdaterede baggrundsmateriale vedrørende de pågældende lande ikke er blevet lagt på hjemmesiden med den ønskede hurtighed. Baggrundsmaterialet er dog for samtlige landes vedkommende blevet opdateret løbende og det nye materiale sendt til de enkelte nævn samt til den beskikkede advokat og Udlændingesservice forud for nævnets behandling af sager vedrørende de pågældende lande.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

3.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Det fremgår således af Flygtningenævnets resultatkontrakt for 2010 med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration blandt andet, at nævnet tre gange årligt skal offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er meget få sager,

og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingservice og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale tre dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

3.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

3.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingsservice's Dokumentations- og Projektkontor om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingsservice's Dokumentations- og Projektkontor kopi af generelle høringer, som Udlændingsservice foretager.

Hvis en høring har generel karakter, og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingsservice's høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat tre dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingsservice, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

3.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilisgelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde”.

I juni 1996 afgav en tværministeriel arbejdsgruppe en rapport, der, foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, bestod af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinierne for ægthedsvurderinger. Rapporten indeholdt tillige oplysninger om Udenrigsministeriets retningslinier for udvælgelse af kilder.

Endvidere blev der på baggrund af rapporten etableret et samarbejdsforum om ægthedsvurderinger, hvor Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingetjenesten og Rigspolitichefen efter behov drøfter spørgsmål i relation til de rekvirerende myndigheders anmodninger om og Udenrigsministeriets udførelse af ægthedsvurderinger.

På et møde i samarbejdsforum i januar 2011 blev det besluttet at nedsætte en tværministeriel arbejdsgruppe med henblik på en opdatering af retningslinierne for ægthedsvurderinger og udvælgelse af kilder. Arbejdsgruppen har i maj 2011 afholdt et møde og forventer at udgive en revideret vejledning i efteråret 2011.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har besluttet at få foretaget en ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Sagen blev afgjort ved skriftlig votering, efter at det på nævnsmøde var blevet besluttet at søge to af ansøgeren fremlagte tilsigelser ægthedsvurderet gennem Udenrigsministeriet. Det fremgik af Udenrigsministeriets hørings svar, at det var kildens samlede vurdering, at dokumenterne ikke kunne antages at være ægte dokumenter. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har forklaret, at han via sin ven, [...], kom i forbindelse med P[...] [vennens bekendte, som udførte aktiviteter for KDPI, red.] i 2005. Først halvandet år herefter havde ansøgeren aktiviteter som sympatisør af det Kurdiske Demokratiske Parti i Iran, KDPI. Aktiviteterne varede i cirka halvandet år indtil udrejsen i slutningen af januar 2009. Nævnet bemærker, at ansøge-

ren har forklaret udbyggende på væsentlige punkter om sine aktiviteter. Til Udlændingeservice har ansøgeren forklaret, at hans opgave alene var at give information eller foretage agitation om partiet og kurdere til to andre personer, som ansøgeren selv havde valgt og havde tillid til. Ifølge den beskikkede advokats indlæg af [...] 2010 har ansøgeren yderligere forklaret om, at han skrev slogans, og at han modtog to skriftlige tilsigelser efter sin udrejse dateret henholdsvis den [...] og den [...] 2009. Ansøgeren har som noget nyt videre forklaret, at hans forældre blev taget med på politistationen og afhørt om ansøgerens opholdssted, og at han 25 til 30 dage efter sin ankomst til Danmark fik oplysninger om myndighedernes henvendelser, herunder de to tilsigelser. I nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at han modtog de to tilsigelser efter Udlændingeservices afgørelse, idet han blev klar over, at han måtte have dokumentation. Som noget nyt har ansøgeren i nævnsmødet forklaret, at han i cirka 1½ år inden sin udrejse jævnligt sendte P[...] e-mails om myndighedernes anholdelser og fremfærd over for kurdere i Mahabad. Det var oplysninger, som han selv skaffede via sin bekendtskabskreds eller selv fik kendskab til. Han sendte e-mails fra sin egen PC til P[...]s PC. Nævnet finder, at ansøgeren ikke har givet nogen rimelig forklaring på den sene fremkomst af væsentlige oplysninger af betydning for ansøgerens asylmotiv. Endvidere findes oplysninger om de jævnlige mails til P[...]s PC at være i modstrid med ansøgerens oplysninger til sagen om, at P[...] var en person, der udviste en meget høj grad af forsigtighed. Denne beskrivelse harmonerer efter nævnets opfattelse heller ikke med ansøgerens oplysninger om, at myndighederne fra P[...]s adresse havde medtaget billeder af P[...] og ansøgeren samt *vennen*, som P[...] havde fremme på sin bopæl. Da nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv fremstår usikkert og på nogle punkter usandsynligt og i øvrigt væsentligt udbygget under sagens forløb, finder nævnet herefter ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om væsentlige dele af ansøgerens asylmotiv til grund. Nævnet kan alene lægge til grund, at ansøgeren har sympatiseret med KDPI, og at han udrejste legalt den [...] eller [...] 2009, idet det bemærkes, at ansøgerens pas er stemplet med udrejsedato den [...] 2009 fra Iran og indrejsedato den [...] [dagen forinden, red.] 2009 i Tyrkiet. Nævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren er eftersøgt af de iranske myndigheder. For så vidt angår de to dokumenter, som ansøgeren har fremlagt, bemærkes, at det af Udenrigsministeriets notat af [...] 2010 fremgår, at det er kildens samlede vurdering, at dokumenterne ikke kan antages at være ægte. Nævnet lægger vægt herpå og finder, at der ikke i den beskikkede advokats bemærkninger hertil er fremkommet oplysninger, som fører til, at nævnet skal anlægge en anden vurdering end den, som kilden har givet udtryk for. Nævnet finder samlet herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeservices afgørelse.” Iran/2010/46

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningenævnet som led i bevisvurderingen tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministeriet til ægtheds-vurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighe-derne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdig-hed i øvrigt.

Som eksempler på, at nævnet ikke har fundet anledning til at iværksætte en ægtheds-vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mand-
lig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”**Et flertal af Flygtningenævnets
medlemmer** lægger til grund, at ansøgeren i denne sag er udrejst af Iran og indrejst i
Danmark i et tidsmæssigt parallelt forløb med *en anden asylansøger fra Iran*, udl.nr.
[...], hvis sag er behandlet i sammenhæng med nærværende sag. Begge ansøgere har
fået påført deres pas identiske udrejse- og indrejsestempler, henholdsvis den [...] og
[...] 2008. De er begge mødt op på Station City i København den [...] 2009 omkring
klokken 19, og begge deres pas er sendt i samme kuvert til en adresse i *en dansk by*
beboet af en person med efternavnet P[...]. Ansøgerens ægtefælle i denne sag hedder
P[...] [samme navn, red.] til efternavn, og ansøgeren i den samtidigt behandlede sag har
P[...] [samme navn, red.] som mellemnavn. Når en sådan flerhed af sammenfald i tids-
punkter og begivenheder knytter de to personer sammen, finder flertallet, at det kan
tilsidesættes som ganske usandsynligt, at der som påberåbt af ansøgeren er tale om til-
fældige sammentræf. Flertallet tilsidesætter således ansøgerens forklaring om, at han
den [...] 2008 udrejste på ferie sammen med sin angivelige kæreste [...] [mand, red.].
Det bemærkes herved, at ansøgerens asylmotiv hænger nøje sammen med det seksuelle
forhold til [...], og at det derfor er uforståeligt, at ansøgeren under samtalen med Ud-
lændingesservice på direkte forespørgsel, om han har været udrejst af Iran inden udrej-
sen til Danmark, svarede benægtende. Ansøgerens asylmotiv, hvorefter det angiveligt
blev opdaget, at han havde et homoseksuelt forhold i [...] 2009, må herefter tilsidesæt-
tes. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for op-
holdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På denne baggrund finder flertallet ikke
anledning til at foretage ægthedsvurdering af de bilag, som ansøgeren har fremlagt.
Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Iran/2010/48

3.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed,
kan nævnet anmode Rigspolitiet, Kriminalteknisk Center (KTC), om at foretage en
teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om do-
kumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk

Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning, født og opvokset i Mosul. Han havde ikke været medlem af politiske partier eller været politisk aktiv. Han havde ikke haft problemer med myndighederne i hjemlandet. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til en konflikt mellem faderen, der havde været kaptajn i nationalgarden, og en navngiven person, der ifølge ansøgeren havde slået ansøgerens forældre ihjel i foråret 2009. Ansøgeren havde som led i denne konflikt været tilbageholdt af den navngivne person, der havde udsat ham for tortur, og ansøgeren frygtede nu at skulle lide samme skæbne som forældrene. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde forklaret sammenhængende og overbevisende om sine forhold og sit asylmotiv. Ansøgerens forklaring om tidsmæssige forløb fremstod således divergerende og usammenhængende. Det var endvidere indgået i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgerens fingeraftryk var registreret i Grækenland i sommeren 2008, hvor ansøgeren efter sin forklaring havde opholdt sig i Irak. Det var påfaldende, at ansøgeren – uanset at han tidligere var blevet foreholdt de optagne fingeraftryk i Grækenland – først under nævns mødet havde forklaret, at han under rejsen til Danmark i foråret 2009 fik taget sine fingeraftryk i et ukendt land. Det bemærkedes yderligere, at ansøgerens id-kort af Rigs politiet var blevet vurderet som eftergjort, og at ansøgeren, der under nævns mødet havde fastholdt, at han var født i foråret 1992, ifølge personundersøgelseserklæringen fra retspatologisk afdeling var vurderet til at have en alder mellem 19 og 23 år. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet fandt på den baggrund, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold i Irak, herunder den vanskelige sikkerhedssituation, kunne ikke i sig selv medføre opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Irak/2010/7

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kwale og kristen af trosretning fra Niger deltaet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i 2005 blev bortført af medlemmer af Tom Polos organisation, Emancipation Group, som tvang ham til at blive medlem af organisationen og til at sværge, at han aldrig ville afsløre den. Han er endvidere eftersøgt af myndighederne, fordi han har deltaget i en demonstration den [...] 2007, der udviklede sig voldeligt, idet der opstod ildkamp mellem demonstranterne og politiet, og der blev dræbt såvel demonstranter som politibetjente. Ansøgeren medbragte et gevær, som han affyrede op i luften. Ansøgeren har under nævnsmødet erkendt, at han på en række punkter har afgivet usande oplysninger og har som begrundelse anført, at han var bange for politiet. Dette forhold er i sig selv egnet til at rejse tvivl om ansøgerens troværdighed. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at han er eftersøgt af myndighederne på grund af deltagelse i ovennævnte demonstration den [...] 2007, ikke fremstår som overbevisende. Nævnet har blandt andet hæftet sig ved ansøgerens oplysninger om, at nøjagtig 52 maskerede personer i anledning af hans fyring fra [...] mødte op på hans bopæl med henblik på deltagelse i demonstrationen. Nævnet finder endvidere, at det fremstår som usandsynligt, at ansøgerens fotografi og generalier allerede dagen efter er gengivet i *en avis* i en artikel, som Rigspolitiets Politiafdeling, Kriminalteknisk Center, Dokumentsektionen, har vurderet er et falsum. Det er endvidere påfaldende, at avisen af ansøgerens onkel er fremsendt til ansøgeren mere end to år efter dens udgivelsesdato. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han er eftersøgt af myndighederne som følge af en demonstration i 2007, til grund. Den beskikkede advokats fremlagte e-post af 21. oktober 2010 kan ikke ændre herved. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har forklaret overbevisende om sine aktiviteter for Emancipation Group. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren, der har angivet sin rolle som spion for organisationen, ikke nærmere har kunnet redegøre for, hvilke opgaver han rent faktisk har udført for organisationen. Der er derfor heller ikke nogen grund til at antage, at han skulle have brudt noget tavshedslofte med den konsekvens, at han skulle være efterstræbt af organisationen i hjemlandet. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund og efter en samlet vurdering af sagens øvrige oplysninger ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, til grund. Det bemærkes, at Flygtningenævnet ikke har fundet grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingesservice, idet det bemærkes, at ansøgeren er partshørt over den kriminaltekniske erklæring. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelser for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Nigeria/2010/5

3.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark

Flygtningenævnet har i 2010 behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, evt. på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-ankendelse eller -registrering, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst til sagen, at han er sudanesiske statsborger, født i [...]området i det sydlige Sudan, etnisk dinga og kristen af trosretning. Ansøgeren har videre oplyst, at han i 1992 sammen med sin mor på grund af angreb fra den arabiske muslimske milits Janjaweed, som havde taget hans søster, flygtede til Kenya, hvor de tog ophold i Kakuma-flygtningelejren, hvor han opholdt sig frem til sin udrejse i *sommeren 2007*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan fortsat frygter forfølgelse fra den muslimske arabiske Janjaweed milits, og at han frygter at blive hvervet til SPLM/A af sin far, der er medlem af bevægelsen, eller af andre medlemmer af bevægelsen. Endvidere har han henvist til, at han i Kenya frygter Turkana-stammen, som skabte problemer for indbyggerne i Kakuma-flygtningelejren. Ansøgerens forklaring til sagen har været konsistent og støttes af, at en person med ansøgerens navn og fødselsår er registreret i Kakuma-flygtningelejren i Kenya. Ansøgeren har gjort gældende, at den omstændighed, at han er anerkendt som flygtning af UNHCR i Kakuma-flygtningelejren, bevirker, at Flygtningenævnets ophørsgrunde skal foreligge, såfremt han ikke skal anses som flygtning i forhold til Sudan. Den forfølgelse, ansøgeren og hans mor flygtede fra i 1992, må antages at være begrundet i etniske og religiøse forhold. Det fremgår af de seneste baggrundsoplysninger vedrørende det sydlige Sudan, at de etniske konflikter i hjemområdet fortsat består, at Janjaweed-militsen fortsat opererer i området, og at SPLA ligeledes er aktiv i området. Disse forhold har bevirket, at UNHCR's repatrieringsprogrammer, som har været i gang siden fredsftalen i 2005, er sat i bero. Ophold i en UNHCR flygtningelejr medfører ikke i sig selv, at en asylansøger er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder imidlertid, at en konkret vurdering af oplysning-

gerne i ansøgerens sag fører til, at ansøgeren risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren tager afstand fra at slutte sig til SPLA, fordi han ikke vil være med til kamphandlinger. Ansøgeren, der således er uden netværk og beskyttelse, risikerer derfor fortsat forfølgelse fra andre etniske grupper, herunder Janjaweed-militsen og eventuelt tillige overgreb fra SPLA's side. Allerede fordi ansøgeren efter det oplyste ikke kan anses for registreret som flygtning i Kakuma-lejren, er der ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren har opnået beskyttelse i Kenya, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Sudan/2010/10

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra DR Congo. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk fuliiru og kristen af trosretning. Hun har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren flyttede som fireårig til familie i Zambia. I 1999 blev hun registreret af UNHCR i en flygtningelejr, hvor hun har boet frem til sin udrejse til Danmark. Hun har siden hun blev voksen måttet arbejde som prostitueret for at ernære sig. Ansøgeren har som asylmotiv anført, at hun ønsker et ordentligt liv, hvor hun ikke er nødt til at prostituere sig for at overleve. Advokaten har herudover anført, at ansøgeren gennem registreringen hos UNHCR i flygtningelejren i Zambia har fået international beskyttelse, og at de danske myndigheder bør følge dette op med tildeling af konventionsstatus, subsidiært beskyttelsesstatus, idet ansøgeren fortsat har behov for beskyttelse. Det påhviler de danske myndigheder selvstændigt at tage stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har ikke haft nogen konflikter med myndighederne eller andre i DR Congo, og der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til DR Congo. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse." Rwanda/2010/4

3.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat et resumé af ansøgerens forklaringer under sagens behandling. Dette resumé indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således en

vurdering af, om nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender.

3.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitel 2 og 3 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler, vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 12, stk. 1, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I disse tilfælde vil betingelserne i offentlighedslovens § 4, stk. 3, hvorefter en begæring om aktindsigt skal angive de dokumenter eller den sag, som den pågældende ønsker at blive gjort bekendt med, ofte ikke være opfyldt. Nævnet vil i forbindelse med denne type anmodninger vurdere, om der kunne være grundlag for at imødekomme en anmodning ud fra princippet om meroffentlighed, jf. offentlighedslovens § 4, stk.1, 2. pkt. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, med mindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

3.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

I visse tilfælde vurderer Flygtningenævnet ansøgeren i forhold til både det land, som ansøgeren er statsborger i, og et andet land, som ansøgeren på grund af længerevarende ophold eller af familiemæssige årsager har en særlig tilknytning til, og hvor den pågældende må antages på ny at kunne tage ophold, uanset den pågældende ikke er meddelt statsborgerskab i det pågældende land. Såfremt nævnet vurderer, at der ikke foreligger udsendelseshindringer hverken i forhold til det ene eller det andet land, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt enten til det ene eller til det andet land.

Som et eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra D.R. Congo. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk mushi fra Bagira ved Bukavu i D.R. Congo og katolik af trosretning. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun i starten af 2009 var blevet opsøgt på sin bopæl i D.R. Congo af en

politibetjent fra kriminalpolitiet, der havde fortalt, at ansøgeren skulle med til ANR (Agence National des Renseignements), der var at betragte som en efterretningstjeneste. Ansøgeren var blevet mistænkt for at videregive oplysninger om D.R. Congo til personer i Uganda, herunder blandt andet til en tidligere højtstående general. Ansøgeren var herefter udrejst til Uganda i starten af 2009 og var blevet anerkendt som konventionsflygtning i foråret 2009. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hun i Uganda to gange i starten af 2009 var blevet antastet på henholdsvis et marked og på en restaurant af personer, der havde talt hårdt til hende, fordi hun var fra D.R. Congo. Flygtninge-nævnet fandt, at ansøgeren for så vidt angår sit ophold i Uganda havde forklaret udbyg-gende om de to ovennævnte episoder. Hun havde således til advokatindlægget fremlagt et dokument dateret i foråret 2009 fra politistationen, som indeholdt en politianmel-delse angiveligt vedrørende den første af de nævnte episoder. Indholdet af dokumentet stemte ikke overens med hendes forklaring om, at hun var blevet antastet af to unge mænd, som i øvrigt havde forsøgt at tvinge hende ind i en bil med det resultat, at hun var flygtet på en taximotorcykel. Disse oplysninger var til dels nye i forhold til hendes tidligere forklaringer. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at den tidligere højtstå-ende general efter de foreliggende baggrundsoplysninger var blevet anholdt ganske få dage efter, at ansøgeren var udrejst af D.R. Congo i starten af 2009. Uanset de forelig-gende baggrundsoplysninger om ANR fandt Flygtningenævnet det herefter ikke sand-synliggjort af ansøgeren, at hun ved en tilbagevenden til D.R. Congo ville være i reel risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for over-greb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde i denne forbin-delse nogen vægt på, at ansøgeren havde fået bestukket den pågældende politimand, som endvidere havde anvist hende en alternativ rejserute til Uganda. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren var registreret i Uganda som konventionsflygtning. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund for sagen, at ansøgeren ved en tilbage-venden til Uganda ville være i risiko for trusler som af hende angivet, idet hendes op-lysninger om de to ovennævnte episoder var divergerende. Uanset om det måtte kunne lægges til grund for sagen, at hun var blevet truet i Uganda som af hende angivet, fandt Flygtningenævnet, at hun måtte kunne søge de ugandiske myndigheders beskyttelse imod sådanne overgreb, som efter deres karakter var privatrettlige. Ansøgeren skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt hun ikke udrejste frivil-ligt, kunne hun udsendes tvangsmæssigt til D.R. Congo eller Uganda, jf. udlændinge-lovens § 32 a. D.R. Congo/2010/2

Nævnet **stadfæstede i juli 2010** Udlændingeeservices afgørelse vedrørende en kvinde-lig statsborger fra Aserbajdsjan samt et barn. Flygtningenævnet havde i 2008 stadfæstet Udlændingeeservices afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2009 besluttede Flygtningenævnet blandt andet på baggrund af oplysningerne i den konkrete sag om ansøgerens ophold i Rusland fra 1988 til hendes indrejse i Dan-

mark i 2008 sammenholdt med et notat udfærdiget den 10. december 2008 af Udenrigsministeriets som svar på en høring fra Flygtningenævnet, ex officio at genoptage sagen og hjemvise den til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingesservice med henblik på, at Udlændingesservice foretog en ny asylretlig vurdering af ansøgerens sag i forhold til Aserbajdsjan, og at Udlændingesservice samtidig foretog en asylretlig vurdering af ansøgerens sag i forhold til Rusland. Det blev bemærket, at ansøgerens sag tidligere kun havde været vurderet i forhold til Aserbajdsjan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har genoptaget sagen, og ansøgeren er i Udlændingesservice også blevet vurderet i forhold til Rusland. Ansøgeren er etnisk armenier og født og opvokset i Baku i Aserbajdsjan, hvorfra hun udrejste i 1988 til Rusland. Den omstændighed, at Udenrigsministeriet, i et notat af 10. december 2008 i forbindelse med en konkret forespørgsel i en anden asylsag, har angivet, at det "er umuligt for etniske armeniere at returnere til Aserbajdsjan, selvom de oprindeligt stammer derfra, på grund af konflikten mellem Aserbajdsjan og Armenien...", kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder sig således ikke bundet af en sådan generel udtalelse, der ikke er i overensstemmelse med de i øvrigt foreliggende baggrundsoplysninger og den praksis, der følges ved Flygtningenævnet med hensyn til de generelle forhold for personer med ansøgerens baggrund. Flygtningenævnet kan derfor med hensyn til vurderingen af ansøgerens asylsag i forhold til Aserbajdsjan henholde sig til nævnets afgørelse af [...] 2008. Ved afgørelsen af, om ansøgeren vil kunne henvises til at tage ophold i Rusland, lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren er indrejst i Rusland i 1988 på et dengang gyldigt sovjetisk indenrigspas, at hun og hendes ægtefælle er blevet gift i Rusland, og at hendes børn er født i Rusland. Det fremgår endvidere af hendes ægtefælles forklaring til Udlændingesservice den [...] 2007, at han ved sin udrejse i 2006 havde lovligt ophold i [...] i det sydlige Rusland. Ansøgeren har ikke været udsat for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb, der er omfattet af udlændingelovens § 7, under sit ophold i Rusland, og Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren også kan henvises til at tage ophold i Rusland. Flygtningenævnet stadfæster således Udlændingesservices afgørelse. *Ansøgeren* og hendes barn skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt *ansøgeren* og hendes barn ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan eller Rusland, jf. udlændingelovens § 32 a." Aser/2010/2

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Armenien. Ansøgerne indrejste første gang i Danmark i slutningen af 1999, hvor de søgte asyl. I foråret 2002 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingesservice, hvorved ansøgerne blev meddelt afslag på asyl. Ansøgerne blev i efteråret 2006 udsendt fra Danmark til Armenien, hvor de efterfølgende tog ophold. Ansøgerne rejste herefter til Rusland i efteråret 2007, hvor de opholdt sig indtil deres genindrejse til Danmark i starten af 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet lægger til grund, at den mandlige ansøger er etnisk armenier

og kristen af trosretning. Flygtningenævnet kan efter oplysningerne i den tidligere asylsag lægge til grund, at den kvindelige ansøger er halvt etnisk armenier og halvt etnisk aserbajdsjaner. De er begge født og opvokset i Bayan i Aserbajdsjan. Den mandlige ansøger har til støtte for ansøgernes asylansøgninger gjort gældende, at han ikke kan vende tilbage til Armenien, idet han frygter myndighedernes reaktion, blandt andet fordi han har deltaget i demonstrationer i foråret 2007, hvor han kortvarigt blev tilbageholdt af ukendte personer og blev udsat for fysiske overgreb. I øvrigt er Armenien gennemsyret af korruption og kriminalitet. Ansøgerne udrejste til Rusland i efteråret 2007 og opholdt sig her til slutningen af 2009, hvorfra de på baggrund af falske ukrainske pas indrejste i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerne asylretligt er blevet vurderet både i forhold til Armenien og Rusland i overensstemmelse med vurderingen i Udlændingesservice. I relation til Armenien lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerne blev tvangsmæssigt udsendt fra Danmark i efteråret 2006 til Armenien via Yerevan lufthavn, idet de blev ledsaget af danske politifolk. De var legitimeret med indrejседokumenter udstedt af den armenske ambassade i Bruxelles i slutningen af 2002. De blev ikke ved indreisen i Armenien udsat for asylbegrundende overgreb. De har opholdt sig i Armenien til efteråret 2007. Den mandlige ansøgers deltagelse i demonstrationer i forbindelse med præsidentvalget i foråret 2007 er ikke i sig selv asylbegrundende, idet den mandlige ansøger ikke har sandsynliggjort, at hans deltagelse har profileret ham i forhold til de armenske myndigheder. Tilbageholdelsen i foråret 2007 og de heraf følgende fysiske overgreb fra ukendte personer må anses for en enkeltstående begivenhed, og Flygtningenævnet lægger til grund, at den mandlige ansøger blev løsladt betingelsesløst. I relation til Rusland bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har påberåbt sig asylrelevant forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnet finder det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgerne ved indrejse i Armenien eller Rusland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at de vil være i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration har udsat udrejsefristen i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4. Såfremt *ansøgerne* ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Armenien eller Rusland, jf. udlændingelovens § 32 a.” Armenien/2010/5

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, om første asylland, henvises til afsnit 5.4.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tanzania. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde påberåbt sig, at hun stammede fra Zimbabwe, og at hun havde været udsat for forskellige overgreb som følge af sin aktivitet for MDC, eventuelt gennem WOZA. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort sin nationalitet og dermed heller ikke det asylmotiv, hun påberåbte sig. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring havde boet mange år i Tanzania og blot det seneste halvandet år inden udrejsen havde været tilbage i Zimbabwe, at ansøgeren igennem mange år havde levet sammen med en mand fra Kenya, med hvem hun havde fem børn, at ansøgeren havde demonstreret en meget begrænset viden om de politiske forhold, som hun påberåbte sig at have været en del af, at ansøgeren ikke havde ønsket at medvirke ved en sprogtest, at ansøgeren ikke havde kunnet give en nærmere beskrivelse af, hvor hun havde boet i Harare, at ansøgeren ikke havde nogen dokumentation for sin identitet, at selv de falske dokumenter, som hun påberåbte sig at have brugt, var mistet umiddelbart inden, hun var ankommet til Modtagecenter Sandholm, og at det forekom svært forståeligt, at ansøgeren med den påberåbte baggrund søgte asyl i Danmark. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgeren ikke udrejste frivilligt, kunne hun udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a. Tanzania/2010/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien. Ansøgerne har tidligere i perioden 2000-2004 opholdt sig i Danmark som asylansøgere. I 2004 blev de begge tvangsmæssigt udsendt til Armenien. Efterfølgende bosatte de sig i Rusland, hvorfra de på ny indrejste i Danmark i 2009 for at søge asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne har ikke været politisk aktive. Ansøgerne har i forbindelse med asylsagsbehandlinger her i landet oplyst, at de i 1989 af russiske tropper blev evakueret fra Aserbajdsjan til Krasnodaskij i Rusland. Ansøgerne har forklaret, at de har opholdt sig i dette område siden, bortset fra de perioder, hvor de har været asylansøgere i Danmark. Der foreligger ikke vedrørende ansøgerne dokumenter angående deres identitet, udover dem der blev fremskaffet i forbindelse med afslutningen af den første asylsag. Af dokumenterne fremgår, at begge

ansøgere er armeniere. Ansøgerne har oplyst, at de pågældende dokumenter er falske, og at de for så vidt angår den kvindelige ansøger bærer et forkert navn, som hun efterfølgende har benyttet. Af ansøgernes oprindelige asylsag fremgik, at asylgrundlaget i det væsentlige var begrundet i generelle forhold. Nu har ansøgerne ud over disse anført, at manden er i konflikt med en tidligere arbejdsgiver i bopælsområdet i Rusland. Den mandlige ansøger har under sagen forklaret udbyggende om denne konflikt. Han har oprindeligt oplyst, at det skyldes hans viden om arbejdsgiverens ulovlige varer. For nævnet har han oplyst, at disse var ulovlige våben. Oprindeligt har han forklaret, at de befandt sig i et aflåst lokale, som han ikke havde adgang til. For nævnet har han forklaret, at de forskellige ansatte kom i lagret, som også anvendtes til landbrugsformål. Ansøgerne har ikke for nævnet kunne forklare på troværdig vis om deres forhold, herunder at de skulle have opholdt sig illegalt i Rusland siden 1989. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne har opfyldt den dem i medfør af udlændingelovens § 40 påhvilende oplysningspligt. I det omfang den mandlige ansøger har en konflikt med en tidligere arbejdsgiver i Rusland, må det anses at være et privatretligt forhold, der ikke er asylbegrundende. Heller ikke på denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerne umiddelbart forud for indrejsen i Danmark har været udsat for forhold, der har en sådan karakter, at ansøgerne kan anses for forfulgt, jf. udlændingelovens § 7. Det bemærkes, at ansøgernes etnicitet ikke kan anses for afklaret. Måtte ansøgerne være henholdsvis fra Armenien og Aserbajdsjan, finder Flygtningenævnet ikke, at dette i sig selv, ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan, kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet, herunder Rusland, vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Flygtningenævnet besluttede, at ansøgerne samt tre børn skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgerne samt tre børn ikke udrejste frivilligt, kunne de udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a. Armenien/2010/2

Det er Rigspolitiet, der herefter forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.7.1 Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingenes afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som blev ændret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt

ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.). Lovændringen trådte i kraft den 1. april 2011. Forud for lovændringens ikrafttræden fastsattes fristen i henhold til § 33, stk. 2, til straks. For afgørelser truffet efter 1. april 2011 fastsættes udrejsefristen som udgangspunkt til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2, som blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven. Det er Udlændingesservice, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse i § 33, stk. 2, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,

– hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,

– hvis tredjelandsstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,

– hvis tredjelandsstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,

– hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,

– hvis tredjelandsstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,

– hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller

– hvis tredjelandsstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingesservice påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingesservice fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingesservice tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrundet nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingesservices afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingesservices afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygt-

ningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingesservice's afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

Hvis Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingesservice i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Det er Udlændingesservice, der med klageadgang til Integrationsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c, der ligeledes blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingesservice, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Som anført er den omhandlede ændring af udlændingelovens § 33, stk. 2, trådt i kraft den 1. april 2011. Flygtningenævnet har derfor ikke i beretningsåret afgjort sager, hvor udrejsefristen er fastsat efter den nye bestemmelse.

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingesservice eller Integrationsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingesservice anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingesservice af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

Det er en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at den anden udlændingemyndighed har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at myndigheden har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingesservice under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingesservices repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingesservices repræsentant tilkendegiver, at Udlændingesservice i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingesservice ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingesservice om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingesservice således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, første pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingesservices afgørelse efter § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrivet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbestemmelser til § 33, stk. 2.

3.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Om refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, se nærmere afsnit 6.2.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendelsehindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes.

Som et eksempel på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingeneservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Serbien (m) og Kosovo (k) samt et barn bosat i Kosovo. Ansøgerne er etniske romaer. I 2004 var den mandlige ansøger blevet tilbageholdt i 5 dage og slået af fire ukendte albanere fra UCK. Da den mandlige ansøger var kommet tilbage til sit hjem, var den kvindelige ansøger i chok og havde siden været psykisk ustabil, hvorfor hun i Danmark havde været under behandling. Den mandlige ansøger frygtede, at den kvindelige ansøger var blevet voldtaget under hans fravær. Den kvindelige ansøger havde ikke været til samtale hos Udlændingeneservice og afgav ikke forklaring under Flygtningesnævnets behandling af sagen af helbredsmæssige årsager. Da den mandlige ansøger og advokaten ikke vurderede, at den kvindelige ansøger i nær fremtid ville blive i stand til at afgive forklaring, ønskede sagen gennemført uanset den kvindelige ansøgers psykiske tilstand. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger er statsborger i Serbien. Ifølge flygtningekonventionen skal den mandlige ansøgers forhold derfor vurderes i forhold til Serbien. Flygtningesnævnet fandt ikke, at der var noget grundlag for at antage, at den mandlige ansøger skulle risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller have behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til Serbien. Det bemærkedes herved, at den mandlige ansøger ikke havde noget udestående med de serbiske myndigheder, og at der ikke var grundlag for at antage, at UCK eller tilsvarende militsgrupper skulle opsøge den mandlige ansøger i Serbien.

Flygtningenævnet lagde videre til grund, at den kvindelige ansøger er statsborger i Kosovo. Nævnet lagde videre den mandlige ansøgers forklaring om det overgreb, der havde fundet sted i 2004/2005, til grund. Den kvindelige ansøger måtte herefter antages at have været udsat for et alvorligt overgreb, der havde medført alvorlige psykiske traumer. Flygtningenævnet fandt, at det pågældende overgreb måtte anses for et enkeltstående kriminelt forhold, som det påhvilede myndighederne at beskytte ansøgerne imod. Ansøgerne havde ikke anmeldt forholdet til myndighederne, selvom de var forblevet i området i fire til fem år før udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at myndighederne i Kosovo ikke ville foretage det fornødne i anledning af det pågældende overgreb. Flygtningenævnet fandt således ikke, at den kvindelige ansøger opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Af de samme grunde fandt Flygtningenævnet i øvrigt heller ikke, at den mandlige ansøger risikerede forfølgelse eller overgreb, der i givet fald ville være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Der fastsattes ingen udrejsefrist, da Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i januar 2010 havde udsat udrejsefristen for den mandlige serbiske statsborger og den kvindelige kosovoske statsborger samt et barn. Såfremt den mandlige ansøger samt et barn ikke opnåede opholdstilladelse på andet grundlag og ikke herefter udrejste frivilligt, kunne de udsendes tvangsmæssigt til Serbien, jf. udlændingelovens § 32 a. Såfremt den kvindelige ansøger ikke opnåede opholdstilladelse på andet grundlag og ikke herefter udrejste frivilligt, kunne hun udsendes tvangsmæssigt til Kosovo, jf. udlændingelovens § 32 a. Flygtningenævnet henlede opmærksomheden på, at det var en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis Kosovo og Serbien, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse havde været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kunne udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller havde opnået eller kunne opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke havde ønsket at benytte sig af denne mulighed. Kosovo/2010/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Syrien (m) og Albanien (k) samt et barn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk kurder fra Aleppo i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive anholdt og udsat for overgreb af de syriske myndigheder, da han på gaden den 20. marts 2004 deltog i Newroz-festlighederne, hvor der blandt andet blev afbrændt bål. Den kvindelige ansøger er etnisk albaner fra Korçë i Albanien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sin tidligere forlovede. Ingen af ansøgerne har forud for indrejsen her i landet været udsat for asylbegrundende forhold. Den omstændighed, at den mandlige

ansøger tilbage i 2004 på helt uprofileret vis har deltaget i nogle Newroz-festligheder kan ikke i dag i sig selv medføre, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet § 7, stk. 2. Den omstændighed, at myndighederne kan have søgt efter ham i en periode efter udrej- sen, kan ikke ændre denne vurdering. Den kvindelige ansøgers problemer med en tidli- gere samlever fra Albanien, der var bosiddende i Grækenland, ligger år tilbage. Disse privatretlige problemer ses heller ikke at kunne begrunde asyl her i landet. Ingen af ansøgerne ses således at være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse. Den syriske stats- borger [...] og den albanske statsborger [...] samt et barn skal udrejse straks, jf. udlæn- dingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt *den mandlige ansøger* ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Syrien, jf. udlændingelovens § 32a. Såfremt *den kvin- delige ansøger* ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Albanien, jf. udlændingelovens § 32a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis Syrien og Albanien, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge samlevne kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge samlevende har opnået eller kan opnå indrej- setilladelse, og at de samlevende ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Syrien/2010/54

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Jordan/2010/1 og de i afsnit 5.6 nævnte afgørelser Sudan/2010/4 og Sudan/2010/8.

3.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansø- geren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygt- ningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændinge- service får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke

er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Ansøgeren var ikke mødt til nævnsmødet. Indkvarteringscentret havde overfor Flygtningenævnets Sekretariat oplyst, at indkaldelsen til nævnsmødet var udleveret til ansøgeren. Den beskikkede advokat oplyste, at han havde indkaldt ansøgeren til møde på advokatkontoret og oplyst datoen for nævnsmødet. Dette brev var ifølge advokatens oplysninger ligeledes udleveret til ansøgeren. Da ansøgeren var udeblevet fra nævnsmødet uden lovligt forfald, besluttede nævnet at gennemføre sagen på det foreliggende grundlag, jf. forretningsorden for Flygtningenævnet § 36. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk galjeil fra Mogadishu i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter et liv uden rettigheder i Somalia på grund af de generelt usikre forhold. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han frygter for sit liv i Somalia, da han ikke har nogen familie at vende tilbage til. Det fremgår af ansøgerens forklaringer, at han i 2001, da han var 10 år gammel, sammen med sin morbror rejste til Saudi-Arabien på grund af forholdene i Somalia. Ansøgeren opholdt sig i Saudi-Arabien indtil 2009. Under opholdet i Saudi-Arabien arbejdede ansøgeren og morbroderen for at tjene penge, men de havde ingen opholdstilladelser. I 2007 blev ansøgeren i Saudi-Arabien gift med en somalisk kvinde, som kort tid herefter blev udvist og sendt tilbage til Somalia, hvorefter hun boede hos ansøgerens familie. Der er ikke i sagens oplysninger grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. De vanskelige – men generelle – forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, kan ikke i sig selv føre til, at der skal meddeles ansøgeren asyl efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfylder således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingesservices afgørelse.” Som/2010/15

3.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

3.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter (NUC), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingesservice.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingesservice med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

3.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingesservices afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingesservice.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

3.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingesservice er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald.

Se som eksempler på hjemvisning på grund af manglende modenhed hos uledsagede mindreårige asylansøgere de i afsnit 3.1.6.3 nævnte afgørelser Afg/2010/111 og Libyen/2010/2.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingenservices afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingenservice, eller hvor der er rejst spørgsmål om Udlændingenservices stillingtagen til foreliggende oplysninger, kan der henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Nepal/2010/1, til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Uganda/2010/3 samt til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Libyen/2011/1.

Som et eksempel på sager, hvor nævnet har besluttet at hjemvise sagen på grund af ændrede forhold i hjemlandet, kan henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 3.7.3.

3.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingenservice og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingenservices eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Hvis ansøgeren ikke har afgivet forklaring under det første nævnsmøde, eller hvis de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

3.10 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

3.10.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 3.9.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 3.13.1.

3.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

3.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Den nuværende § 53, stk. 12, i udlændingeloven blev indført ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til udlændingelovens § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning

for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn.”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

3.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes, bliver jævnlige aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-besikkes.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de

- nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.
- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
  - D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.
  - E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

3.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

3.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning 2007, afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat, foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må

anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

3.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 3.1.6, og sager, hvor Udlændingsservice, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

3.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

3.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingsservices indkvarteringsystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden parts-

repræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som blev ændret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, se nærmere afsnit 3.7.1. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 9 og 10, og forretningsordenens § 47, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingesservice.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 47, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag

anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 3.10.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 5-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil af retssikkerhedsmæssige grunde blive henvist til mundtlig behandling på et nyt nævnmøde af et nyt nævn bestående af en formand og to medlemmer, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 12, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 3.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 5.1.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggjør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet i alt 254 sager vedrørende 340 personer, som har anmodet om genoptagelse af deres sag, og hvor nævnet har taget stil-

ling til, om sagen skal genoptages. I 167 sager, som vedrørte 234 personer, meddelte nævnet afslag på genoptagelse. 37 sager omfattende 54 personer blev genoptaget.

I kapitel 7.6 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

3.13.2 Domstolsprøvelse

3.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i kapitel 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

3.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff.

Domstolene har ikke afsagt domme i sager anlagt mod Flygtningenævnet i 2010.

3.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

Dansk Flygtningehjælp anmodede i juni 2008 Ombudsmanden om at indlede en egen drift-undersøgelse af Flygtningenævnets generelle forståelse af udlændingelovens § 7, således som den kommer til udtryk i Flygtningenævnets praksis i asylsager vedrørende irakiske statsborgere fra den centrale og sydlige del af Irak. Ombudsmanden har i januar 2010 afvist at iværksætte en sådan undersøgelse.

Kapitel 4

Sager indbragt for internationale organer

4.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 14 endnu ikke er trådt i kraft. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2010. Senest optagne land er Montenegro. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Antallet har været i kraftig stigning de senere år. I 2010 modtog domstolen omkring 61.300 klager. Tallet dækker i modsætning til tidligere år ikke over "lodged applications", men over "allocated applications", som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente Kammer i Domstolen eller Kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om "give notice" eller "communication"), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling ("admissibility") og om klagens indhold ("merits"). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol traf i januar 2011 afgørelse i fem sager mod Danmark vedrørende afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Sagerne er nærmere omtalt straks nedenfor under afsnit 4.1.1.

Der verserer for tiden fire danske sager for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I tre af sagerne anvendte Domstolen regel 39 i Domstolens procesreglement.

I én sag, der nu er afsluttet, anvendte Domstolen regel 39 i en begrænset periode, hvorefter Domstolen meddelte, at den ikke længere ønskede at opretholde anmodningen om midlertidig udsættelse af den pågældendes udrejsefrist. I juli 2011 meddelte Domsto-

len, at sagen nu var at betragte som værende afsluttet, jf. artikel 37 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

4.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i januar 2011 i fem sager mod Danmark

Den 20. januar 2011 traf Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afgørelse i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelser. Domstolen afviste i samtlige sager, at en udsendelse af klagerne ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Den 20. april 2011 blev to af afgørelserne endelige, idet de ikke var søgt indbragt for Storkammeret. De tre øvrige afgørelser, som blev søgt indbragt for Storkammeret, er den 20. juni 2011 blevet endelige, idet Domstolen har afvist at behandle sagerne i Storkammeret.

Domstolen tog i sagerne stilling til den generelle risiko for, at etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, udsættes for behandling i strid med konventionens artikel 3. Domstolen vurderede endvidere i hver enkelt sag med inddragelse af alle relevante faktorer, hvorvidt der bestod en risiko for de enkelte klagere. Som eksempel kan nævnes den ene af sagerne, *S.S. and others v. Denmark* (application no. 54703/08):

Sagen vedrørte en srilankansk familie, der indrejste i Danmark i 2005. Den kvindelige klager angav blandt andet som asylmotiv, at hun havde udført socialt arbejde for LTTE fra 1995 til 1997, og at hun i 1997 sammen med adskillige andre kvinder var blevet fængslet af de srilankanske myndigheder mistænkt for at have sprængt en bus i luften. Hendes sag var endnu ikke afgjort, da hun i 1999 udrejste af Sri Lanka, og hun forblev på en liste over mistænkte. Hun henviste desuden til, at hendes far havde udført socialt arbejde for LTTE, at hendes søster var medlem af LTTE, samt at familien havde problemer med militæret på grund af deres etnicitet. Den mandlige klager angav blandt andet som asylmotiv, at han i 1985 havde været medlem af LTTE i tre måneder, hvorefter han havde meldt sig ud. Han henviste videre til, at han ejede et autoværksted, som såvel LTTE som det srilankanske militær anvendte, og at begge parter truede ham til kun at servicere den ene part. I 1996 anmodede LTTE klageren om at placere en bombe i en militærjeep, hvilket klageren nægtede, og han blev derfor anklaget for at være stikker. Han solgte sit værksted i 1998 og udrejste i 1999 af Sri Lanka.

Klagerne fik i oktober 2006 afslag på asyl i Udlændingesservice, og afgørelsen blev i oktober 2007 stadfæstet af Flygtningenævnet.

Efterfølgende anmodede klagerne om genoptagelse af deres asylsag blandt andet med henvisning til, at den kvindelige klagers søster var et højt profileret medlem af LTTE, hvilket blev understøttet af en kopi af en tv-udsendelse.

I november 2008 indbragte klagerne deres sag for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og påstod, at en udsendelse af dem til Sri Lanka ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen anvendte regel 39 i Domstolens procesreglement, og den 18. november 2008 udsatte Flygtningesnævnet klagerens udrejsefrist indtil videre.

Flygtningesnævnet besluttede i marts 2009 at genoptage klagerens asylsag til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Under nævnsmødet i april fremkom begge klagerne med nye oplysninger vedrørende deres asylmotiv. Flygtningesnævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens nye forklaringer omkring deres asylmotiv til grund og meddelte klagerne afslag på asyl.

Den 20. januar 2011 traf Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afgørelse i sagen. Menneskerettighedsdomstolen fandt ikke, at en udsendelse af klagerne til Sri Lanka ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen henviste blandt andet til, at den generelle voldsituation i en klagers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3, men at Domstolen dog kun vil anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse. Ved vurderingen af risikoen for etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, henviste Domstolen til afgørelsen i *NA. v. the United Kingdom* (appl. 25904/07) og fastholdt sin konklusion, hvorefter der ikke er en generel risiko for, at etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, udsættes for behandling i strid med konventionens artikel 3. Vurderingen af, om der er en reel risiko for en asylansøger, skal således fortsat foretages i hver enkelt sag med inddragelse af alle relevante faktorer som fastsat i *NA. v. the United Kingdom*, der kan øge risikoen for mishandling, herunder, men ikke begrænset til følgende: registrering som medlem af – eller mistænkt for at være medlem af LTTE, registrering som kriminel og/eller en udestående arrestordre, stukket af efter løsladelse mod kaution og/eller flygtet fra tilbageholdelse, underskrevet en tilståelse eller lignende, blevet anmodet af sikkerhedsstyrkerne om at være stikker, tilstedeværelsen af ar, returnere fra London eller andet centrum for pengeindsamling til LTTE, illegal udrejse fra Sri Lanka, manglende id-kort eller anden dokumentation, asylansøgning i udlandet samt familiemedlemmer i LTTE. Domstolen gentog, at faktorerne måske ikke enkeltvis vil være nok til at statuere en reel risiko, men at faktorerne skal vurderes kumulativt og skal ses i lyset af eventuelle inddæmpede sikkerhedsforanstaltninger som følge af en forværring af den generelle situation i Sri Lanka.

Ved vurderingen af risikoen for klagerne bemærkede Domstolen, at klagerne er etniske tamiler med tamilske ansigtstræk, at begge har boet i det nordlige Sri Lanka, at den mandlige klager er 41 år gammel og den kvindelige klager 31 år, at de forlod Sri Lanka i 1999 og indrejste i Danmark i juli 2005 med rumænske pas, hvorefter de i november 2005 søgte asyl. Domstolen bemærkede, at Flygtningenævnet ved sin afgørelse i april 2010 ikke fandt, at klagerne havde givet en rimelig forklaring på, hvorfor de i forbindelse med genoptagelsessagen fremkom med nye oplysninger og ikke var fremkommet med disse i forbindelse med deres oprindelige asylsag. Flygtningenævnet fandt, at dette forhold gav anledning til afgørende tvivl om klagernes troværdighed, og at kun klagernes oprindelige forklaring kunne lægges til grund. Domstolen fandt ingen grund til at tilsidesætte Flygtningenævnets beslutning desangående. Domstolen fandt det således ikke sandsynliggjort, at klagerne havde støttet LTTE på mere end et lavere niveau, eller at de var af interesse for myndighederne i 1999, da de udrejste lovligt, eller at de efterfølgende var eftersøgt af de srilankanske myndigheder, eller at de i forbindelse med en tilbagevenden ville være af interesse for myndighederne som følge af deres tidligere engagement med LTTE, som fandt sted for mere end 12 år siden. Domstolen fandt videre, at den kvindelige klagers søsters medlemskab af LTTE var af lille betydning i den foreliggende sag, uanset om søsteren var et højt profileret medlem af LTTE og fremtræder på et videoklip på YouTube. I den forbindelse bemærkede domstolen, at den kvindelige klager i juli 2006 forklarede, at hun ikke havde været i kontakt med sin søster i mange år. Domstolen bemærkede vedrørende risikoen for tilbageholdelse i Colombo lufthavn, at den mandlige klager, uanset sit ar på hånden fra 1983, ikke havde nogen problemer med at udrejse af Sri Lanka i 1999. Desuden bemærkede Domstolen, at der ingen indikationer var for, at klagerne, herunder særligt den kvindelige klager, havde været registreret af de srilankanske myndigheder i forbindelse med anholdelse eller tilbageholdelse, ligesom der heller ikke var indikation for, at fotografier, fingeraftryk eller andre identifikationsoplysninger havde været gemt for at kunne identificere klagerne ved en tilbagevenden. Domstolen fandt således, at den foreliggende sag var klart forskellig fra sagen NA. v. the United Kingdom, ligesom Domstolen fandt, at der ikke var nogen grund til at tro, at de srilankanske myndigheder måtte være informeret om, at klagerne havde søgt asyl i udlandet eller havde deltaget i demonstrationer i Danmark, samt at de ikke ville blive udsendt fra et sted, der regnes for at være et pengeindsamlingssted for LTTE. Domstolen fandt således efter en vurdering af den aktuelle generelle situation i Sri Lanka sammenholdt med de kumulative risikofaktorer, at der ikke var nogen væsentlige grunde til at tro, at de srilankanske myndigheder skulle være interesseret i klagerne og deres børn ved en tilbagevenden, og Domstolen fandt således ikke, at en udsendelse ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

Se desuden T.N. v. Denmark (application no. 20594/08), T.N. and S.N. v. Denmark (application no. 36517/08), P.K. v. Denmark (application no. 54705/08) samt N.S. v. Denmark (application no. 58359/08).

4.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uopretteligt skade hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, således at der ikke sker uoprettelig skade hvad angår den påberåbte konventionsrettighed. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv. (se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de ovenfor under afsnit 4.1.1 nævnte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen NA. mod UK (se præmisserne 21-22).

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er som anført nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

4.2 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, som de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt an-

går deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulerer") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur".

Det følger af komitéens Rules of Procedure, Rule 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

Der verserer for tiden syv sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I november 2010 indstillede FN's Torturkomité behandlingen af en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, idet Flygtningenævnet havde genoptaget sagen og i august 2010 meddelt klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Ligeledes i november 2010 afgav FN's Torturkomité en udtalelse i en sag, hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Sagen er omtalt straks nedenfor i afsnit 4.2.1.

4.2.1 FN's Torturkomité's udtalelse i en sag mod Danmark i 2010

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i en sag mod Danmark (communication no. 339/2008), hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Torturkomitéen fandt, at en udsendelse af klageren ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Sagen vedrørte en iransk statsborger, der indrejste i Danmark i 2003 og som asylmotiv angav, at han havde været aktiv for en monarkistisk undergrundsbevægelse i Iran i ca. 5 måneder i begyndelsen af dette årti og som følge heraf var blevet tilbageholdt i 50 dage og udsat for tortur.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2004 en afgørelse truffet af Udlændingesservice, hvorved der blev meddelt den pågældende afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede samtidig, at ansøgeren skulle udrejse straks.

Primo og ultimo 2006 samt medio 2007 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren afslag på genoptagelse af hans asylsag.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sine afgørelser, at ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter for den monarkistiske organisation virkede usandsynlige på baggrund af de oplysninger, der fremgik om aktivitetsniveauet i Iran for denne organisation. Nævnet kunne blandt andet henvise til baggrundsoplysningerne vedrørende Iran, som var baseret på oplysninger fra organisationer, som Flygtningenævnet normalt tillagde vægt. Ansøgerens forklaring om et aktivitetsniveau, hvorunder han sidst på aftenen kunne have uddelt op til 100 løbesedler på offentlige steder og tillige havde spraymalet offentligt gentagne gange over en samlet periode på omkring fem måneder, fandtes således utroværdig. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren, der angiveligt var den eneste i sin familie, der havde været politisk aktiv, havde forklaret stereotyp om organisationens politiske mål, og at han i det hele taget ikke havde virket politisk velorienteret. Det fandtes påfaldende, at ansøgerens far netop fik kendskab til ansøgerens fængselsophold, da han efter omkring 50 dage angiveligt var så mishandlet, at han havde behov for hospitalsbehandling. Flygtningenævnet fandt det ligeledes utroværdigt, at ansøgeren ikke havde været i stand til at fremskaffe en dom, som skulle være afsagt i hans fravær. Ansøgeren havde på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at han som følge af politiske aktiviteter for en monarkistorganisation var kommet i de iranske

myndigheders søgelys. Nævnet fandt endvidere ikke, at resultatet af Amnesty Internationals lægegruppes torturundersøgelse kunne føre til en ændret vurdering af ansøgerens troværdighed omkring hans politiske aktiviteter og tilbageholdelser i Iran.

I 2008 indgav ansøgerens advokat en klage til FN's Torturkomité over Flygtningenævnets afgørelse fra 2004.

FN's Torturkomité har i sin udtalelse fra november 2010 blandt andet udtalt:

"9.8 The Committee finds that it is probable, based on the medical reports provided by the complainant, which indicate that his injuries are consistent with his allegations, that he was detained and tortured as alleged. It also notes that the State party does not dispute this claim of past torture but argues that he was unlikely to have been subjected to torture on the basis of involvement with the monarchists, given their low level of activity in Iran. As to the general human rights situation in Iran, the Committee is concerned with the deteriorating situation since the elections of June 2009, including with respect to a report of six independent UN experts in July 2009, who questioned the legal basis for the arrests of journalists, human rights defenders, opposition supporters and scores of demonstrators, giving rise to concern for the arbitrary detention of individuals legitimately exercising their right to freedom of expression, opinion and assembly. In particular, the Committee is concerned about reports that monarchists have been recently targeted in Iran. In light of the above, including the complainant's corroborated claims of past torture, the Committee is of the view that there are sufficient arguments to conclude that the complainant would face a personal risk of torture if forcibly returned to Iran.

9.9 The Committee against Torture, acting under article 22, paragraph 7, of the Convention, is of the view that the forcible return of the complainant to Iran would constitute a breach by Denmark of his rights under article 3 of the Convention."

Flygtningenævnet meddelte på denne baggrund i december 2010 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

4.3 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men det forventes, at komitéens afgørelser efterleves.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, Rule 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

I 2010 er der ikke afgjort sager af FN's Menneskerettighedskomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I foråret 2010 afbrød Menneskerettighedskomitéen behandlingen af en sag mod Danmark, idet Flygtningenævnet i november 2009 meddelte den pågældende opholdstilladelse på baggrund af nye oplysninger om risikoen for forfølgelse i hjemlandet.

Der verserer herefter i øjeblikket tre sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Flygtningenævnet har ikke siden 2005 modtaget sager, hvor Udlændingesservice i 1. instans har vurderet, at forholdene i et land er ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede. For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling af disse sager, der vedrørte afghanske statsborgere, kan henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 106 ff.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, hvorefter en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter bestemmelsen kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Flygtningenævnet har ikke i 2010 behandlet sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af den nye bestemmelse, således at den nye bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode alene med det formål at holde ferie, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, så er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, hvor den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge Håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- A. frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje;
- B. hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger;
- C. på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet. Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en evt. forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt

efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

I UNHCR’s ”Discussion Note on the Application of the “ceased circumstances” Cessation Clauses in the 1951 Convention” fra den 20. maj 1991 blev det slået fast, at anvendelsen af ophørsgrundene skal foregå restriktivt, idet der er behov for at give flygtninge sikkerhed for, at deres status ikke vil være genstand for en konstant bevågenhed i tilfælde af midlertidige forandringer i hjemlandet, som ikke er af en fundamental karakter. De asylbegrundende omstændigheder vil normalt være ophørt, når der har fundet fundamentale forandringer sted, som kan siges at fjerne årsagen til flygtningens frygt for forfølgelse og tilvejebringe en garanti for, at vedkommende vil være i sikkerhed ved en tilbagevenden til hjemlandet. UNHCR anbefaler, at enhver beslutning om at tage flygtningestatusen op til fornyet overvejelse, som er baseret på, at de asylbegrundende omstændigheder er ophørt, kun bør træffes efter en omhyggelig og udtømmende undersøgelse af forandringens dybtgående og varige karakter, hvilket normalt vil kræve, at en periode på 12-18 måneder passerer, efter at forandringen har fundet sted, og inden en afgørelse om inddragelse træffes.

I 1992 understregede UNHCR’s Executive Committee i sin Conclusion No. 69 vedrørende ophør af flygtningestatus, at staterne ved anvendelsen af ophørsgrunden om de asylbegrundende omstændigheders ophør grundigt skal undersøge den fundamentale karakter af forandringerne i hjemlandet, herunder den generelle menneskerettighedssituation såvel som den særlige grund til frygt for forfølgelse, for at sikre sig på en objektiv og verificerbar måde, at situationen, der medførte flygtningestatus, er ophørt. Komitéen understreger endvidere, at som et vigtigt element i vurderingen af, om forandringerne er af en fundamental, stabil og varig karakter, bør information fra f.eks. specialiserede organer, inklusiv i særdeleshed UNHCR, inddrages.

UNHCR's Standing Committee gentager i "Note on the Cessation Clauses" fra 1997, at ophørsgrundene bør fortolkes restriktivt og tilføjer, at en for tidlig og utilstrækkelig begrundet anvendelse af ophørsgrundene vil kunne få meget alvorlige konsekvenser, da flygtninge, der må blive i asyllandet, kan være tvunget til at gøre dette illegalt eller kan blive truet med refoulement. UNHCR anbefaler derfor, at staterne ved afgørelsen om at benytte ophørsgrundene bør tage højde for konsekvenserne af en ophævelse af flygtningestatusen. Vanskeligheder, der kan være en følge af anvendelsen af ophørsgrundene, bør overvejes ved både afgørelsen og timingen af ophøret. Særligt bør staterne undgå en situation, hvor den tidligere flygtning forbliver i asyllandet illegalt eller uden en endelig retlig status. Det kræves derfor, at forandringen i hjemlandet skal være fundamental, varig og effektiv. Fundamentale forandringer anses kun for effektive, hvis de fjerner grundlaget for frygten for forfølgelse. Ophørsgrunden vil f.eks. ikke kunne anvendes, hvis de omstændigheder, der førte til flugten, har ændret sig for kun at blive erstattet af andre omstændigheder, som også giver anledning til en velbegrundet frygt. UNHCR anbefaler generelt, at al udvikling, som fremstår som bevis på betydelige og dybtgående forandringer, gives tid til at konsolidere sig, før en beslutning om ophør træffes. Det anbefales, at 12-18 måneder anses som en minimums tidsperiode. Ved anvendelsen af ophørsgrunden skal staten endvidere vurdere den generelle menneskerettighedssituation i hjemlandet, og heri bør indgå en vid række af menneskerettigheder. Internationale menneskerettigheds instrumenter bør optræde som en retningslinje ved bedømmelsen af sådanne forbedringer.

Det fremgår yderligere af UNHCR's Summary Conclusions fra møde om ophør af flygtningestatus afholdt i maj 2001 som en del af "Global Consultations", at kriterierne for inddragelse bør anvendes med forsigtighed med fuldstændigt kendskab til situationen i hjemlandet såvel som i asyllandet. Som vejledende princip bør der ved ophør af flygtningestatus tilvejebringes en varig løsning. Ophør bør ikke føre til, at folk befinder sig i et værtsland med en uafklaret status. Ophør af flygtningestatus bør dog heller ikke nødvendigvis føre til, at en person returneres til sit hjemland.

UNHCR har i "Guidelines on International Protection No. 3: Cessation of Refugee Status under Article 1 C(5) and 1 C(6) of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (the "Ceased Circumstances" Clauses)" af 10. februar 2003 udarbejdet retningslinier for anvendelsen af ophørsgrundene i flygtningekonventionen. Heraf fremgår blandt andet, at alle faktorer skal inddrages ved vurderingen af, om der er tale om en fundamental forandring. Landet skal have tid til at konsolidere sig, således at forandringen kan karakteriseres som varig. Dette kræver længere tid, såfremt ændringen i landet er sket på baggrund af f.eks. et voldeligt skift af regime. Endvidere skal det vurderes, om det i hjemlandet er muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, samt om beskyttelsen kan siges at være effektiv. Ved vurderingen heraf skal der tages hensyn til,

om der er en fungerende regering og administrative strukturer, hvilket blandt andet vil give sig udtryk i et fungerende retssystem. Endvidere skal den generelle menneskeret-tighedssituation i landet vurderes, herunder landets demokratiske udvikling, og om der har været afholdt frie og uafhængige valg.

Der skal ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. tillægsprotokol eller FN's Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), eller § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning (2004), side 94 ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til kapitel 6.5.

5.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen

må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en sag vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig:

Nævnet **omgjorde i april 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet finder, at der efter en vurdering af de foreliggende oplysninger ikke foreligger tilstrækkeligt grundlag for at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærker herved, at en inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, på grund af svig må forudsætte, at der foreligger et overbevisende grundlag herfor. I den foreliggende sag modtog udlændingemyndighederne i august 2005 fra en navngiven person, der ønskede at være anonym over for klageren, oplysninger om, at klageren og hans familie var iranske statsborgere. Den skriftlige meddelelse herom var bilagt en kopi af et iransk pas. Udenrigsministeriets kilde har i erklæringer af [...] og [...] 2007 oplyst, at kopien er en kopi af en ægte iransk pas-side fra et cirka 15-årigt gammelt almindeligt iransk nationalitetspas. Heroverfor har klageren har forklaret, at han er feyli-kurder og er født og opvokset i Bagdad. Hans navn var [...]. Han blev født i 195[...] og fik som 12 eller 13-årig ophold i en irakisk plejefamilie, hvis efternavn, [...], han herefter antog. Han blev gift i 1975 uden at være officielt registreret i Irak, idet han ikke blev registreret i forbindelse med en folketælling i 1957. Hans ægtefælle har efterfølgende i [...] 1998 i Damaskus opnået adgang til at ændre den registrerede vielsesdato til den [...] 1975, således som dekretet af [...] 1998 fra justitsdepartementet i Damaskus viser (sagens bilag [...]). Ægteskabets indgåelse stemmer med de følgende fødsler af parrets [...] børn. Klagerens ægtefælle udrejste i 1996 af Irak, mens klageren i 1997 rejste til Syrien, hvor han opholdt sig i cirka 8 måneder. Herunder fik han via organisationen [...] kontakt til en iransk statsborger, der var opvokset i Irak, og som bistod klageren ved udfærdigelse af et iransk pas til denne persons broder, således at klagerens foto blev indsat i passet. Ved hjælp af dette pas udrejste klageren fra Syrien efter forinden at have hentet sønnen [...], der var under lægebehandling i Iran, hos klagerens broder. Klageren blev familiesammenført med sin ægtefælle i Danmark og indrejste i Danmark i [...] 1998. Efterfølgende søgte klageren om opholdstilladelse som flygtning, idet han blev opfordret hertil af en socialrådgiver i Danmark. Klageren har efterfølgende fået udstedt et irakisk nationalitetspas den [...] 2010. Det fremgår af passet, at klageren er registreret med sit fødselsnavn [...], født den [...] 194[...] i Bagdad. Klageren har forklaret, at han i 2009 har været i Bagdad. På den irakiske ambassade i København har han fået en erklæring, der bekræfter hans fødsel og irakiske nationalitet, jf. herved bilag 1 som fremlagt ved den beskikkede advokats brev af [...]

2010. Klageren har i nævnsmødet endvidere fremlagt en erklæring fra indenrigsministeriet, pas- og nationalitetsdirektoratet i Irak. Det fremgår af erklæringen, at en lokal undersøgelsesret i Bagdad forespørges om en fornyet registrering af klageren, idet det oplyses, at klageren, [...], ønsker at blive registreret i forbindelse med registreringen i 1957. Klageren har forklaret, at han endvidere har en erklæring fra [...] 2009 fra ældre-rådet i lokalområdet, hvor klagerens bopæl var beliggende i Bagdad, således at hans tilknytning til lokalområdet i 1957 i Bagdad kan dokumenteres. Under henvisning til klagerens oplysninger og de i denne forbindelse fremlagte dokumenter, og idet det bemærkes, at Udlændingesservice ikke ses at have undersøgt det oplyste om, at klagerens ægtefælle skulle have fået asyl i *et andet europæisk land*, inden hun kom til Danmark, hvilket ægtefællen har benægtet, har nævnet sammenfattende fundet, at der ikke foreligger tilstrækkeligt grundlag for inddragelsen. Det er indgået i vurderingen, at klageren har afgivet en nærmere forklaring om, hvorfor den person, der sendte henvendelsen i [...] 2005, kunne være i besiddelse af det iranske pas, som klageren havde formået udstedt af iranske myndigheder men isat foto af klageren. Udlændingesservices afgørelse ændres derfor således, at klageren som irakisk statsborger fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som denne var affattet forud for 1. juli 2002.” Irak/2010/54

Som eksempler på sager, hvori nævnet har fundet, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte anses for særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, uanset at det måtte lægges til grund, at opholdstilladelsen var opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, henvises til Flygtningenævnets 16. beretning (2007), side 100 ff.

5.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, som indsat ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. august 2010 og gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikraft-

træden er udrejst af Danmark. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse i § 17, stk. 2, jf. lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010, fremgår blandt andet, at der ikke med den foreslåede nye bestemmelse i § 17, stk. 2, er tiltænkt nogle ændringer af Udlændingenservices praksis efter udlændingelovens § 17, stk. 2 og 3.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 3, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidigt forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betæneligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983-31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylsbestemmelsen), i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, der trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingesservices afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 13 bortfaldssager. Nævnet stadfæstede Udlændingesservices afgørelse i 8 af sagerne, mens nævnet i 5 sager omgjorde Udlændingesservices afgørelse.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

5.3.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Som eksempler på sager, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at klageren i foråret 2001 var indrejst med sin moder og søskende som familiesammenført med sin fader. Klageren var efterfølgende blevet tildelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto). Klageren var i sommeren 2003 blevet registreret som forsvundet ifølge Det Centrale Personregister. Det var oplyst, at klageren i 2003 var udrejst til Somalia sammen med sin moder. Klageren havde opholdt sig i hjemlandet i tre et halvt år og talte og skrev sproget. Klageren opholdt sig efter det oplyste nu i Etiopien. Det fremgik af sagen, at faderen i sin første henvendelse til Udlændingesservice, modtaget i efteråret 2007, havde oplyst, at ægtefællen havde taget klageren med på ferie til Somalia, uden at havde oplyst faderen om, at det havde været hendes plan at blive i Somalia. Da ægtefællen havde været forsvundet i Somalia, og klageren havde været overladt til sig selv, havde faderen ønsket at få klageren tilbage til Danmark. Klagerens fader havde i oplysningsskema fra foråret 2008 oplyst, at ægtefællen var rejst i hemmelighed. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end tolv på hinanden følgende måneder. Nævnet fandt endvidere efter det beskrevne forløb, at det måtte lægges til grund, at klageren frivilligt havde taget bopæl i hjemlandet. Det bemærkedes, at moderen som forældremyndighedsindehaver havde kunnet træffe afgørelse om klagerens opholdssted. Det var indgået i Flygtningenævnets vurdering, at klagerens fader ikke havde rettet henvendelse til danske myndigheder før efteråret 2007, uanset at han havde været bekendt med klagerens opholdssted. Idet der ikke efter det i øvrigt foreliggende kunne antages at foreligge sådanne særlige forhold, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 2, tiltrådte nævnet den af Udlændingesservice truffe

afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1. Somalia/2010/2

Nævnet **omgjorde i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 8, til 3 mindreårige statsborgere fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klagernes moder gav i forbindelse med de fire børns udrejse i 2000 ikke samtykke, og i de følgende år forsøgte moderen på forskellig vis at få hjælp til at få alle de fire udrejste børn tilbage til Danmark. I 2004 lykkedes det blandt andet med bistand fra Udlændingestyrelsen til udstedelse af laissez-passer at bringe datteren [...] tilbage til Danmark. Det bemærkes, at Udlændingestyrelsen i *sommeren* 2004 traf afgørelse om, at *datterens* opholdstilladelse ikke skulle anses som bortfaldet. Ifølge oplysninger fra sagsbehandleren i Udenrigsministeriet blev det samtidigt registreret, at der var tale om en børnebortførelses/ dumpingsag. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder efter klagernes moders forklaring, som har været troværdig, at det kan lægges til grund, at hun siden 2004 fortsat har bestræbt sig for at bringe de tre klagere tilbage til Danmark, og at klagerne, som hun har haft ugentlig kontakt med, fortsat ønsker at rejse tilbage til Danmark. Under disse omstændigheder kan det ikke antages, at klagerne frivilligt har taget bopæl hos faderen i Somalia. Betingelserne efter udlændingelovens § 17, stk. 3 for at anse opholdstilladelsen for bortfaldet er således ikke opfyldt. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingesservices afgørelse, således at klagerne fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1.” Somalia/2010/6

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 17. beretning (2008) og afsnit 5.3.1 i formandskabets 18. beretning (2009).

5.3.2 Klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Bosnien-Hercegovina. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det kan lægges til grund, at *klageren* samt barn der i *efteråret* 1995 fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, udrejste af Danmark i 1996 og derefter har opholdt sig i hjemlandet. *Klagerens* opholdstilladelse er derfor bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3, jf. § 17 a. Nævnet finder ikke, at ansøgernes dårlige sociale og økonomiske forhold i hjemlandet kan medføre, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Kosovo/2010/9

Nævnet **omgjorde i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 1993. Ansøgeren var i 1996 blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I slutningen af 2008 var klageren blevet frameldt CPR-registeret af kommunen, fordi han ikke havde betalt husleje. I efteråret 2009 havde Udlændingesservice meddelt klageren, at hans opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, skulle anses for bortfaldet i henhold til udlændingelovens § 17, stk. 3. **Flytningenævnet** fandt ikke, at der var holdepunkter for at antage, at klageren havde til hensigt at opgive sin bopæl i Danmark, da han var udrejst i slutningen af 2008. Klageren havde således haft fast ophold i Danmark siden 1993. Han havde en datter, som han fast havde haft samvær med. Han havde fast arbejde og gode økonomiske forhold. I slutningen af 2008 havde klageren fået familiesammenføring med sin ægtefælle fra Kina, og intet tydede på, at hans udrejse havde været begrundet i andre omstændigheder end, at ægtefællens fader havde været alvorligt syg. Han og hans ægtefælle var vendt tilbage i foråret 2009. Den omstændighed, at klageren i sommeren 2008 havde haft en personlig krise og derefter haft uorden i sine økonomiske forhold, der slutteligt havde ført til, at han var blevet udsat fra sin lejlighed og var blevet frameldt Det Centrale Personregister, kunne ikke i sig selv begrunde bortfald af opholdstilladelsen. Kina/2010/3

Nævnet **omgjorde i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er shiamuslim fra Basra, indrejste første gang i Danmark i 1998. Hun blev i 2000 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Siden 2001 har hun haft et alvorligt fysisk handicap. Hun er kørestolsbruger og kan ikke klare sig uden daglig pleje og kan ikke komme omkring uden hjælp. Ansøgeren underskrev i *starten* af 2006 en erklæring om frafald af sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flytningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, inden hun udrejste i *starten af* 2006 til Irak, i overensstemmelse med det anførte i Dansk Flygtningehjælps brev af [...] 2006, modtog sædvanlig vejledning i forbindelse med frivilligt frafald af opholdstilladelse. Ansøgeren har om opholdet i Irak forklaret, at hun fra indrejsen i Irak og til udrejsen tre og et halvt år senere boede med sin familie i Basra. Fra omkring fire måneder efter indrejsen i Irak sagde hun adskillige gange til sin fader, som er familiens overhoved, at hun havde fortrudt, og at hun ville tilbage til Danmark. Faderen modsatte sig i lang tid dette, idet det ville være i strid med deres traditioner, at hun som fraskilt kvinde skulle leve alene. Hun sagde til faderen, at hun skulle bruge passet til at udrejse. Faderen fortalte hende ikke, at han havde fået hendes pas af myndighederne. Faderen havde taget den erstatning, som hun havde fået på grund af den ulykke, som medførte, at hun blev handicappet. Hun havde ingen muligheder for at få myndigheder eller andre til at hjælpe hende med at komme tilbage til Danmark, fordi hun var fuldstændig afhængig af sin familie, der bestemt modsatte sig, at hun udrejste. Hun havde alene ringet til sin be-

kendte [...], som rådede over hendes bankkonto og som talte med hendes familie. *Klagerens bekendte* afslog bestemt at hjælpe hende med at udrejse. Indenfor de første tolv måneder efter indrejsen til Irak truede hendes storebroder hende på livet, idet han sagde, at han ville dræbe hende med sine egne hænder, hvis hun gentog, at hun ville tilbage til Danmark. Først til sidst gav hendes fader sig og sagde, at han havde passet og ville medvirke til, at hun kunne udrejse til Danmark. Ansøgerens forklaring har fremstået troværdigt på Flygtningenævnet, der herefter lægger forklaringen til grund. Henset til ansøgerens alvorlige handicap, der indebar, at hun var helt afhængig af hjælp fra sin familie, og henset til den kontrol hendes familie også i øvrigt havde over hende, findes ansøgeren reelt at have været afskåret fra på egen hånd at arrangere, at hun kom tilbage til Danmark, før hendes fader til sidst skiftede mening. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, at ansøgerens opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, ikke skal anses for bortfaldet. Ansøgeren har herefter fortsat opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2010/55

5.3.3 Opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempler på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Indrejst i 1987. I 1987 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter den daværende udlændingelovs § 7, stk. 1, af Udlændingesservice. I 1992 blev opholdstilladelsen gjort tidsbegrænset. I 2001 var klageren udrejst af Danmark til Syrien med sine tre børn, der alle har dansk statsborgerskab. Klageren mente, at hans opholdstilladelse ikke kunne bortfalde, eftersom han havde forældremyndigheden over sine danske børn. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren er statsløs palæstinenser født på Vestbredden. Det kunne lægges til grund, at klageren var udrejst af Danmark i begyndelsen af 2001, at han i forbindelse hermed havde opgivet sin bopæl og solgt sine ejendele i Danmark, samt at han, indtil han i 2009 på ny var indrejst i Danmark, havde opholdt sig i Syrien, hvor han havde opnået en midlertidig opholdstilladelse og stiftet familie. Flygtningenævnet fandt, at klageren herved frivilligt havde opgivet sin bopæl i Danmark, ligesom han måtte anses for at have opnået beskyttelse i Syrien. Det tilrådes derfor, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1. Den omstændighed, at den givne opholdstilladelse i Syrien alene havde været tidsbegrænset, kunne ikke tillægges betydning ved denne vurdering. Ved vurderingen af, om der forelå forhold omfattet af udlændingelovens § 17, stk. 2, lagde Flygtningenævnet vægt på, at klageren havde sin nuværende ægtefælle og et barn i Syrien, og at klageren tre ældste børn, som han i sin tid udrejste med, alle er danske statsborgere, og derfor frit kunne tage ophold i Danmark, uanset

klagerens opholdsgrundlag. Flygtningenævnet lagde her også vægt på disse børns alder. Flygtningenævnet fandt derfor samlet set ikke, at der var forhold, der kunne begrunde, at opholdstilladelsen ikke ansås som bortfaldet. Statsløspal/2010/3

Nævnet **omgjorde i januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt deres to børn fra Iran. Indrejst i 1985. Den mandlige klager blev i 1985 meddelt opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 2 (de facto). I 1990 blev opholdstilladelsen meddelt tidsubegrænset. I 2006 var klagerne og deres børn udrejst til Dubai, da den mandlige klager havde haft et forretningsprojekt der. I 2007 var klagerne rejst fra Dubai til Iran og derfra til England med intention om at vende tilbage til Danmark. I 2008 havde de engelske myndigheder tilbagesendt klagerne til Danmark i medfør af Dublin-forordningen. Klagerne forklarede, at de før udrejsen til Dubai havde søgt om bevarelse af deres opholdstilladelse hos Udlændingesservice, og at de ikke havde taget bopæl i hjemlandet. **Flygtningenævnet** udtalte, at forud for klagernes udrejse fra Danmark i sommeren 2006, havde den mandlige klager søgt om, at hans forretningsophold i Dubai ikke skulle medføre bortfald af hans opholdstilladelse. Efter parternes forklaring, der til dels støttedes af viseringerne i den kvindelige klagers pas, var den kvindelige klager først udrejst fra Dubai til Iran i foråret 2007, efter den mandlige klagers forretningsprojekt var kuldsejlet, og derpå omkring en måned senere den mandlige klager. Det kunne lægges til grund, at den mandlige klager straks havde taget skridt til at få visum udstedt på den britiske ambassade i Teheran. Det fremgik således af bilagene oversendt fra de britiske myndigheder til Danmark, at den mandlige klager havde opnået visum i sommeren 2007 ved ambassaden i Teheran, og at indrejsen til UK var sket i efteråret 2007. Herefter lagdes det i overensstemmelse med klagerens forklaring til grund, at det efter udrejsen til Dubai havde været klagerens hensigt at vende tilbage til Danmark, og at de ikke i forbindelse med deres ophold i hjemlandet havde taget bopæl, jf. herved udlændingelovens § 17, stk. 3. Herefter blev klagerens påstand taget til følge. Flygtningenævnet ændrede derfor afgørelsen fra Udlændingesservice fra sommeren 2009, således at klagerne fortsat havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2010/3

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Klageren blev i 1989 idømt otte års fængselsstraf i Sverige for en narkotikaforbrydelse og udvist af Sverige for bestandig. Klageren blev i slutningen af 2005 registreret som udrejst til Sverige i Det Centrale Personregister. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren opnåede i 1984 opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 1, nr. 1, jf. § 8, og blev i 1994 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Nævnet lægger efter sagens oplysninger til grund, at klageren udrejste til Sverige i slutningen af 2005. Klageren har oplyst, at udrejsen skete med henblik på at få et arbejde. Han har arbejdet som systemingeniør i Sverige. Han har

oplyst, at han siden da har opholdt sig i Sverige, hvor han bor med sin nuværende samlever og deres to fælles børn, der alle er svenske statsborgere. Han blev frameldt Det Centrale Personregister i Danmark og blev samtidig tilmeldt folkeregistret i Sverige. Hans pas i Danmark udløb i *foråret* 2007, og i *efteråret* 2008 indgav han ansøgning til Udlændingesservice om nyt rejsedokument. Den beskikkede advokat har under nævnmødet oplyst, at klagerens arbejds- og opholdstilladelse ifølge klagerens telefoniske oplysninger blev inddraget i 2009 på grund af en udvisningsdom afsagt i 1989. Det fremgår videre, at klageren har oplyst, at han under sit ophold i Sverige har besøgt sine herboende børn, og at hans lejlighed blev opsagt i 2008 af udlejer, fordi klageren ikke overholdt bopælspligten. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har opholdt sig i 12 på hinanden følgende måneder udenfor Danmark, og at klageren frivilligt har taget ophold i Sverige. Flygtningenævnet finder således, at klageren må anses for at have opnået beskyttelse i Sverige, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Oplysninger om klagerens udvisningsdom i 1989 kan ikke føre til et andet resultat. Idet Sverige nu må anses for klagerens livscentrum, finder Flygtningenævnet ikke, at oplysninger om klagerens tilknytning til Danmark kan antages at udgøre sådanne særlige forhold, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet tiltræder herefter Udlændingesservices afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 1, jf. § 8, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Etiopien/2010/2

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Klageren forklarede, at hun udrejste til USA i forbindelse med indgåelse af ægteskab og flyttede tilbage til Danmark, da hun blev skilt fra sin voldelige ægtefælle. Ægtefællen tog hendes pas, hvorfor hun ikke havde mulighed for at udrejse før. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det kan lægges til grund, at klageren, der i efteråret 2001 fik opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, udrejste af Danmark i *efteråret* 2006, og at hun indtil hun returnerede i *sommeren* 2009 har opholdt sig i USA i henhold til opholdstilladelse udstedt for perioden frem til *starten af* 2019. Klageren har således opholdt sig udenfor Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, ligesom hun har opnået beskyttelse i USA. Klagerens opholdstilladelse er derfor bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1, og nævnet finder ikke, at de af klageren anførte forhold kan betragtes som sådanne særlige forhold, at undtagelsesbestemmelsen i udlændingelovens § 17, stk. 2 kan finde anvendelse. Det bemærkes, at det ikke er sandsynliggjort, at den amerikanske opholdstilladelse skulle være bortfaldet, men at dette i øvrigt er uden betydning for vurderingen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/127

Nævnet **omgjorde i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, siden *sommeren* 2002. Klageren er født i 1984 og er indrejst i Danmark i *efteråret* 1992. Klageren har boet i Danmark, indtil hun i *foråret* 2007 har taget bopæl i Malmø i Sverige, hvor hun har boet indtil begyndelsen af 2010. Klagerens opholdstilladelse er derfor som udgangspunkt bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 1. Klageren har haft det meste af sin skolegang i Danmark, og klageren har efterfølgende, også mens hun har boet i Sverige, haft arbejde i Danmark. Klagerens moder, fader og søster har bopæl i Danmark, og klageren er blevet gift med en dansk statsborger. Klageren har ingen tilknytning til Sverige. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingesservices afgørelse, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Bos/2010/1

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservice afgørelse om bortfald af opholdstilladelse for en mandlig statsløs palæstinenser. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger på baggrund af klagerens egen forklaring, som støttes af sagens øvrige oplysninger, til grund, at klageren udrejste til Tyskland i 2001 og tog bopæl hos sin ægtefælle i Tyskland. Herefter har han indtil 2008 boet sammen med sin ægtefælle og deres fælles børn i Tyskland, indtil ægtefællerne i 2008 ophævede samlivet. Klageren har stadig bopæl i Tyskland. Klageren har i den periode, han har boet i Tyskland, haft opholdstilladelse der efter de tyske familiesammenføringsregler. Denne opholdstilladelse er senest forlænget til den [...] 2011. I forbindelse med den seneste forlængelse fik han et tysk fremmed pas, som ligeledes udløber den [...] 2011. Klageren har siden 2002 fået kontanthjælp i Tyskland, hvilket han stadig får. Uanset om klageren i hele perioden har haft et værelse hos en af sine brødre i Danmark og har haft postadresse der, og uanset at klageren i hele perioden jævnligt har været i Danmark i kortere og længere perioder, finder Flygtningenævnet, at klageren under de ovenfor anførte omstændigheder må anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgeren under de anførte omstændigheder har fået beskyttelse i Tyskland, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, 2. led. Flygtningenævnet tiltræder derefter Udlændingesservices afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er bortfaldet, og ændrer derfor ikke Udlændingesservices afgørelse.” Statsløspal/2010/9

5.4 Første asylland

Udlændingelovens § 7, stk. 3, omhandler muligheden for at nægte at meddele asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, i de tilfælde, hvor der findes et første asylland for ansøgeren.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, blev ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Den nye bestemmelse trådte i kraft den 1. juli 2002 og er gældende for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse. Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, er således subsidiær i forhold til § 7, stk. 1 og 2, hvilket i praksis betyder, at vurderingen af, hvorvidt udlændingen har opnået beskyttelse eller har en så nær tilknytning til et andet land, at opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, bør nægtes, først foretages, såfremt udlændingen i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl.

5.4.1 Beskyttelse i et andet land

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, om første asyllandsbegrebet findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet.

5.4.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 3, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at ansøgeren udrejste legalt af Libanon til Danmark i [...] 2000 med gyldigt rejsedokument for palæstinensiske flygtninge isat opholdstilladelse til Danmark som familiesammenført med sin herboende ægtefælle. Den [...] 2008 indgav ansøgeren ansøgning om asyl. Ansøgeren har til støtte herfor blandt andet anført, at han har arbejdet som civil sikkerhedsmand i PFLP-GC fra 1996-1997, og at han i 1999 blev tilbageholdt af sikkerhedstjenesten og sigtet for illegal våbenhandel. Han var under tilbageholdelsen udsat for torturlignende forhold. Ansøgeren blev under en militær-

retssag frifundet og løsladt dagen efter. Ansøgeren har yderligere anført, at han frygter, at sagen vedrørende illegal våbenhandel vil kunne genoptages, og at han nærer en subjektiv frygt for en eventuel tilbagevendende. Uanset om ansøgerens forklaring lægges til grund, finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren på nuværende tidspunkt er efterstræbt af de libanesiske myndigheder. Nævnet lægger herved vægt på, at det påberåbte forhold ligger langt tilbage i tiden og må anses for afsluttet, idet ansøgeren blev frifundet for anklagen om illegal våbenhandel. Flygtningenævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren efter løsladelsen fik udstedt rejsedokument, hvorefter han udrejste problemfrit til Danmark. Der er tillige lagt vægt på, at ansøgeren efter indreisen i Danmark har været i Libanon tre gange senest i 2008, uden at have været udsat for problemer med myndighederne, bortset fra afhøringerne i lufthavnen, inden ansøgeren fik tilladelse til indrejse i Libanon. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens påberåbte subjektive frygt eller oplysningerne om hans helbredsmæssige forhold kan føre til et andet resultat. Efter det anførte må det antages, at ansøgeren kan opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, der derfor fortsat kan tjene som ansøgerens første asyl-land. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Statsløspal/2010/14

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon og isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at han i 2004 tilsluttede sig PFLP-GC, der havde magten i Jalil lejren, hvor han boede. Ansøgeren fik almindelig våbentræning og deltog i sommeren 2006 i [...] i krigen mod israelerne. Han blev såret og fik efter en måneds tid tilladelse til at tage hjem. Han var herefter under behandling, men blev med mellemrum opsøgt af PFLP-GC, der spurgte efter ham. Familien forklarede, at ansøgeren fortsat var syg, og at han ikke kunne fortsætte for PFLP-GC. Familien er også efter ansøgerens udrejse blevet opsøgt af PFLP-GC, der har spurgt efter ham. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerer overgreb fra PFLP-GC som følge af, at han ikke længere ønsker at udføre tjeneste for organisationen. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren som menigt medlem alene har udført almindelige opgaver, herunder deltaget i krigshandlinger, for organisationen, og at han i den forbindelse blev såret. Flygtningenævnet finder således, at Libanon, hvor ansøgeren er født og opvokset, og hvor hans familie fortsat bor, fortsat kan tjene som ansøgerens første asyl-land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Statsløspal/2010/15

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er stats-

løs palæstinenser fra Libanon. Flygtningenævnet lægger derfor som Udlændingesservice til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Da ansøgeren er født og opvokset, i hvert fald de første 16 år af sit liv, i Libanon, har hun den fornødne nære tilknytning til Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, ligesom hun i øvrigt har sin ægtefælle og nogle øvrige familiemedlemmer bosiddende i Libanon, hvorfor Libanon kan tjene som hendes første asylland. Hun har hverken været politisk eller religiøst aktiv, og hun har ikke haft konflikter med de libanesiske myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at hendes familie, bortset fra faderen, har været imod hendes ægteskab med [...]. Nævnet lægger til grund, at ansøgerens familie, bortset fra faderen, som døde i 2003, var imod ansøgerens ægteskab med [...], og at ansøgeren for cirka ti år siden var udsat for betydelige overgreb i den anledning. Nævnet kan derimod ikke lægge ansøgerens nye forklaring for nævnet om, at hendes brødre i Libanon er medlemmer af Generalkommandoen og således med til at opretholde ro og orden i lejren, Bourg El-Barajne, hvor ansøgeren stammer fra, og hvor hendes derværende familie og ægtefælle stadig bor, eller at ansøgerens derværende familie har overfaldet hendes ægtefælle, til grund. Nævnet finder ikke, at der i dag skulle være grundlag for at antage, at ansøgerens familie vil udsætte hende for fornyede overgreb på grund af ægteskabet. Nævnet har herved lagt vægt på den tid, der er forløbet siden overgrebene fandt sted, det forhold, at ansøgeren siden har fået tre børn med sin ægtefælle, og at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon må antages at ville tage ophold hos sin ægtefælle og ikke hos familien. Det må på denne baggrund antages, at ansøgeren kan opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, der derfor fortsat kan tjene som ansøgerens 1. asylland. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservice afgørelse.” Statsløspal/2010/16

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2009. I 2002 var ansøgeren blevet anholdt, eftersom han havde været i besiddelse af en pistol. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der er statsløs palæstinenser fra Libanon, som udgangspunkt var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren er født og opvokset i Libanon, og Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund om, at han fra 2002 til 2005 havde været fængslet af de libanesiske myndigheder, herunder udsat for tortur, og at han derefter var blevet udvist på grund af manglende aktuel registrering. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens udestående med de libanesiske myndigheder måtte anses afsluttet ved løsladelsen, og at udvisningen alene måtte ses som en konsekvens af, at ansøgeren ikke havde ladet sig registrere. Det fremgik af baggrundsmaterialet, at ansøgeren efter en nærmere bestemt procedure havde muligheden for at lade sig registrere, og Flygtningenævnet fandt derfor, at Libanon fortsat kunne fungere som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Det bemærkedes, at den omstændighed, at ansøgeren

den første del af sin fængsling havde været udsat for tortur, ikke i sig selv kunne ændre herpå. Statsløspal/2010/7

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon, og Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det anførte af Udlændingesservice til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet for nævnet er derfor, om Libanon kan tjene til ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgeren har til sagen forud for advokatindlægget som asylmotiv henvist til, at hans fætter blev dræbt af en navngivne ung mand, i 2008, hvorefter *den navngivne unge mand* blev dræbt. Den navngivne unge mands familie tror, at drabet på *den navngivne unge mand* var en hævnaktion over drabet på ansøgerens fætter, hvorfor de vil hævne sig på ansøgeren. Ansøgeren har endvidere til advokatindlægget og under nævnsmødet henvist til, at han frygter Hizbollah, som både han og fætteren har været medlemmer af, og idet *den navngivne unge mands* familie er tilknyttet Hizbollah. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv fremstår væsentligt ændret og udbygget. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren intet har oplyst om hans og fætterens tilknytning til Hizbollah forud for advokatindlægget, og at ansøgeren under nævnsmødet har udbygget sin forklaring blandt andet om, at han i begyndelsen af 2008 fik en uges våbentræning i en lejr hos Hizbollah, hvorefter han fungerede som vagt for en Hizbollah-leder indtil genindrejsen i Danmark i *sommeren 2008*. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren til asylansøgningsskemaet har oplyst nærmere om konflikten med *den navngivne unge mand*. Derudover har ansøgeren henvist til sin familiemæssige situation i Danmark, hvor ansøgeren har sin ægtefælle og tre mindreårige børn. Til samtalen med Udlændingesservice har ansøgeren forklaret, at han aldrig har været politisk aktiv eller medlem af eller sympatisør med et politisk eller religiøst parti eller organisation m.v. Ansøgeren henviste til drabet på fætteren og *den navngivne unge mands* families mistanke mod ansøgeren, selvom *den navngivne unge mand* blev dræbt, mens ansøgeren opholdt sig i Danmark. Som yderligere problemer henviste ansøgeren under samtalen afsluttende til manglende gyldigt pas og svarede benægtende på spørgsmål om, hvorvidt der var yderligere begrundelser for ansøgerens asylansøgning. Da nævnet ikke har fundet, at ansøgeren har givet en rimelig forklaring på, hvorfor han først til advokaten og under nævnsmødet har forklaret om Hizbollah, og da ansøgerens oplysninger og hans forklaring under nævnsmødet heller ikke selvstændigt har fremstået som overbevisende, finder nævnet herefter, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv ikke kan lægges til grund. Nævnet kan alene lægge til grund, at ansøgeren er opvokset og har boet i *en navngiven by i Libanon* med sine forældre og søskende. Begge hans forældre er nu døde, men han har fortsat søstre i Libanon. Ansøgeren har arbejdet uden for Libanon i flere perioder og blev i 2006 gift med sin herboende ægtefælle, med hvem han nu har tre børn. Ansøge-

ren har søgt om familiesammenføring, men har fået afslag. Nævnet kan lægge til grund, at ansøgerens fætter blev dræbt af *den navngivne unge mand* i efteråret 2008, hvorefter *den unge mand* selv blev dræbt. Selvom der i den sammenhæng måtte have været henvendelser fra *den unge mands* familie til ansøgerens familie, og selvom der måtte være blevet spurgt efter ansøgeren, finder nævnet, at ansøgeren kan opnå fornøden beskyttelse hos de libanesiske myndigheder. Nævnet anser konflikten med *den unge mands familie* for en privatretlig konflikt og bemærker, at ansøgeren har forklaret, at han aldrig har haft konflikter med de libanesiske myndigheder. Det er indgået i nævnets vurdering, at ansøgeren opholdt sig to år i Danmark, før han i *sommeren 2010* søgte om asyl. Samlet finder nævnet herefter, at Libanon kan tjene til ansøgerens første asylland, idet ansøgeren findes at kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.” Statsløspal/2010/10

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Statsløspal/2010/13, den i afsnit 3.7 nævnte afgørelse D. R. Congo/2010/2 samt den i afsnit 5.9.2.1 nævnte afgørelse Afg/2010/27.

5.4.3 Betydningen af udsendelsehindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelsehindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling. Som eksempel på en sådan sager henvises til formandskabets 17. beretning (2008), side 149f. (Statsløspal/2008/7), vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon, der i

Flygtningenævnet var meddelt afslag på asyl under henvisning til, at Libanon kunne tjene som første asylland.

5.5 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.5.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempler på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en statsborger fra Irak efter at have genoptaget sagen. Indrejst i 2001. Ansøgeren er kristen og fra Bagdad. Udlændingesservice meddelte i 2005 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede afgørelsen i 2005. Udlændingesservice meddelte i 2007 ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Flygtningenævnet besluttede i efteråret 2009 at genoptage sagen. Ansøgeren havde som begrundelse for genoptagelsesansøgningen henvist til de forværrede forhold for kristne i Irak. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at ansøgeren var indrejst og havde søgt asyl i Danmark i 2001, og at sagen således skulle afgøres efter reglerne i udlændingeloven, således som denne var affattet på tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningen. Ansøgeren, der er kristen kaldæer fra Bagdad, havde som aktuelt asylmotiv gjort gældende, at hun ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse på grund af sin tro. Ansøgeren havde subsidiært påstået opholdstilladelse efter den dagældende § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren i Bagdad havde praktiseret sin kristne tro og havde hjulpet til ved kirkelige arrangementer. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at flere af ansøgerens familiemedlemmer havde profileret sig som kristne. Ansøgerens forældre var døde, og alle ansøgerens søskende var nu udrejst af Irak og opholdt sig i USA eller Danmark. Ansøgerens broder og hans familie var udrejst på grund af trusler om drab, kidnapning af et barn og pengeafpresning. Der var således ikke længere nære familiemedlemmer tilbage i Irak. På denne baggrund og tillige henses til, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en særlig sårbar situation som enlig kvinde, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse, som myndighederne ikke ville være i stand til at beskytte hende imod. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Irak/2010/25

Der henvises endvidere til afgørelserne vedrørende irakiske statsborgere i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning 2009, afsnit 7.5.1, side 269f.

5.5.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet til hjemlandets myndigheders

kendskab samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan imidlertid også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes konvertering, seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 5.10 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

5.5.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske eller religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde henvist til, at han havde deltaget i flere demonstrationer for kurdernes sag. Han havde ligeledes i sommeren 2009 deltaget i et hemmeligt møde i partiet PYD, og efterfølgende var flere af de ca. 10 deltagere i mødet blevet anholdt. Ansøgerens hus samt forældrenes hus var blevet ransaget, og hans fader var blevet fængslet. Flygtningenævnet lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. **Flygtningenævnet** lagde således til grund, at ansøgeren blandt andet havde deltaget i en demonstration i 2004 til fordel for kurderne og i et møde i partiet i sommeren 2009. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren herved var blevet profileret i en sådan grad, at han var i konkret risiko for forfølgelse eller overgreb, som beskrevet i udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren i Danmark i slutningen af 2009 havde deltaget i en demonstration i København, og at der var optaget en film i den anledning, fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat, idet det ikke fandtes sandsynliggjort, at optagelserne var kommet til de syriske myndigheders kendskab. Syrien/2010/14

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er iransk statsborger fra Teheran. Ansøgeren har siden 199[...] haft opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at ansøgeren er forfulgt af de iranske myndigheder, idet hun ikke har kunnet få fornyet sit pas på den iranske ambassade i København, der har oplyst, at hun ikke kan vende tilbage til Iran.

Ansøgeren har videre henvist til, at hun i 199[...] udrejste i strid med et udrejseforbud på baggrund af sine tidligere politiske aktiviteter i Iran. Ansøgeren har yderligere henvist til, at hun igennem alle årene i Danmark har deltaget i demonstrationer mv. mod myndighederne i Iran. Ansøgeren har endelig henvist til psykiske grunde. Flygtninge-nævnet finder ikke, at ansøgerens aktiviteter i Iran forud for udrejsen kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Aktiviteterne ligger langt tilbage i tid, og ansøgeren har efter sin tidligere ægtefælles død befundet sig i to år i hjemlandet uden overgreb. Flygtninge-nævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren er udrejst i strid med et udrejseforbud. Ansøgerens formodning herom hidrører ikke fra myndighederne, og ansøgeren er udrejst på eget ægte pas. Ansøgeren har efterfølgende i Danmark fået fornyet sit pas på den iranske ambassade. Flygtninge-nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun på grund af sine aktiviteter i Danmark, herunder deltagelse i demonstrationer, er blevet profileret på en måde, der har bragt hende i de iranske myndigheders søgelys. Den omstændighed, at ansøgerens fotografi har været bragt uden angivelse af navn i en dansk avis i 2003 i forbindelse med en generel reportage, kan ikke begrunde et andet resultat. Flygtninge-nævnet finder herefter ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse.” Iran/2010/49

Nævnet meddelte i **maj 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran efter at have genoptaget sagen. Indrejst i 2000. I foråret 2003 meddelte Udlændingetjeneste ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I efteråret 2003 stadfæstede Flygtninge-nævnet denne afgørelse. Flygtninge-nævnet besluttede i sommeren 2009 at genoptage sagen. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til at hun var blevet eksponeret i de danske medier, samt at hun sandsynligvis var blevet dømt in absentia og var eftersøgt i Iran. **Flygtninge-nævnet** lagde ansøgerens forklaring om sine aktiviteter i Iran inden udrejsen i sommeren 2000 til grund. Ansøgeren havde således senest i perioden fra 1997 til årsskiftet 1999-2000 været journalist ved en avis, som var blevet lukket af myndighederne. I sommeren 1999 havde ansøgeren deltaget i studenteroprøret i Esfahan, hvor hun havde boet. Hun var blevet anholdt under en demonstration og tilbageholdt i 3 uger, hvor hun var blevet udsat for forskellige overgreb. Ved løsladelsen havde hun underskrevet en erklæring om, at hun ikke måtte have aktiviteter mod regeringen. Efter løsladelsen var hun kommet i kontakt med journalistforeningen og havde lavet aktiviteter for en navngiven person, som var opstillet til parlamentsvalget. Få dage før valget var hun blevet overfaldet af to mænd på motorcykel. I sommeren 2000 i Teheran havde ansøgeren tilsluttet sig en demonstration, som hun tilfældigt var kommet ind i. Hun var ikke blevet anholdt i den forbindelse, men var udrejst to dage senere. Ved udrejsen, som var sket legalt og problemfrit, var hun blevet grundigt paskontrolleret. Ansøgeren havde påberåbt sig, at hun efter indrejsen i Danmark var blevet identificeret som deltager i demonstrationen i sommeren 2000 og dømt

in absentia, og at dette havde medført, at hendes ægtefælle var blevet afskediget fra sit arbejde, og at hendes søn ikke havde fået lov til at læse videre ved universitetet. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren opsøgt fremtrædende danske politikere, og dagblade i Danmark havde gennem årene eksponeret hende med navn og billede samt med omtale af hendes sag, herunder med omtale af ansøgeren som kritisk over for styret i Iran. Der var herved henvist til senest 3 artikler i sommeren 2009 i en kendt, dansk avis. Endvidere havde der været avisomtale af, at den internationale forfatterforening PEN støttede ansøgeren, i hvilken forbindelse ansøgeren var omtalt som værende ”systemkritiker”. Flygtningenævnet fandt, at der under ansøgerens ophold i Danmark var sket en sådan eksponering af ansøgeren som systemkritiker, at ansøgerens frygt for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran på baggrund heraf og på baggrund af de forhold, som hun havde været udsat for inden udrejsen, måtte anses for velbegrundet. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at forholdene for bl.a. systemkritiske journalister i Iran måtte anses for skærpede de seneste år i forbindelse med præsidentvalget og forholdet til vesten. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren på denne baggrund opfyldte betingelserne i Flygtningekonventionen for asyl, og Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke fornødent at foretage nærmere undersøgelser af, om ansøgeren var dømt in absentia, og om ansøgerens familie havde været udsat for diskrimination som følge af ansøgerens forhold, således som hun havde påberåbt sig. Iran/2010/21

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. I 2009 søgte ansøgeren asyl. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk perser fra Teheran. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv navnlig henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygtede for sit liv, idet hendes søn, som var en kendt person, var konverteret til kristendommen, hvilket også var kendt i Iran. Som følge heraf, og idet ansøgeren selv havde tilsluttet sig den kristne tro og havde været i kirke i Danmark, risikerede hun forfølgelse i Iran. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens søn efter indrejsen i Danmark for mange år siden var konverteret til kristendommen. Sønnens asylmotiv havde ikke haft relation til sønnens religiøse tilhørsforhold. Ansøgeren havde efter det oplyste været i Danmark for at besøge sønnen ni gange tidligere, og ansøgeren var også denne gang udrejst problemfrit på sit ægte nationalitetspas. Uanset, om hun havde modtaget chikanerende bemærkninger fra personer i sit nabolag, havde hun således ikke været eksponeret i forhold til myndighederne af religiøse eller politiske årsager ved udrejsen. Efter asylansøgningen havde ansøgeren oplyst, at hendes datter og søster i Iran havde set hendes og sønnens fotografi i det lokale fitnesscenter, og ansøgeren formodede, at fotografiet var taget i en kirke i Danmark. Under nævnsmødet havde ansøgeren vist et videoklip, hvor ansøgeren sås under en demonstration i

Danmark med fotografiet af en ung kvinde, som var blevet dræbt under en demonstration efter det seneste valg i Iran. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold kunne medføre, at ansøgeren nu måtte anses for at være eksponeret i forhold til myndighederne i Iran. Flygtningenævnet fandt, at forklaringen om fotografiet i fitnesscenteret var så usikker og ubestemt, at den ikke kunne lægges til grund. Flygtningenævnet havde endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke i øvrigt havde været politisk aktiv. Da Flygtningenævnet herefter ikke fandt, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse. Iran/2010/50

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afslag til en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er iransk statsborger og stammer fra Teheran. Ansøgeren har som asylmotiv i første række gjort gældende, at han i Iran er blevet dømt til døden ved stening, som følge af et seksuelt forhold til en gift kvinde, hvilket blev afsløret af ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren har under sagen tillige gjort gældende, at han ved en tilbagevendende risikerer forfølgelse som følge af, at han i Danmark har genoptaget tidligere politiske aktiviteter for monarkisterne og herunder deltaget i demonstrationer. Under nævnsmødet har ansøgeren derudover gjort gældende, at han også frygter, at politiske links på hans facebook-profil er kommet til myndighedernes kendskab, og at han også af den grund risikerer forfølgelse. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om forholdet til den gifte kvinde forekommer utroværdig og konstrueret til lejligheden. Nævnet bemærker herved, at der er forklaret divergerende om i hvilket omfang, der er anket, ligesom det forekommer utroværdigt, at der ikke i det mindste foreligger en indkaldelse til retsmødet. Nævnet finder dernæst, at den omstændighed at ansøgeren har deltaget i demonstrationer i Danmark ikke i sig selv kan begrunde asyl. Nævnet lægger herved vægt på, at de fotooptagelser, der er fremlagt i sagen, er private optagelser, og at ansøgerens navn ikke optræder hverken på disse eller i avisartikler med omtale af demonstrationerne, og at det derfor ikke kan antages, at hans identitet er kommet til de iranske myndigheders kundskab. Nævnet bemærker dernæst, at ansøgerens generelle troværdighed er belastet af, at ansøgeren under samtalen med Udlændingesservice har afgivet udbyggende oplysninger om politiske aktiviteter, som han under samtalen med sin advokat og i nævnet har bekræftet var helt usande. Nævnet har under nævnsmødet haft lejlighed til at gennemse dele af ansøgerens facebook-profil og har konstateret, at profilen er oprettet 14 dage efter ansøgerens indrejse i Danmark, og at der kun er adgang til de politiske links, hvis ansøgeren positivt har tilladt dette. Henset til at han ikke tidligere har gjort gældende, at oplysningerne på facebook skulle udgøre en forfølgelsesrisiko, findes det ikke troværdigt, at der tidligere skulle have været fri adgang til oplysningerne. Det findes derfor ikke sandsynliggjort, at de iranske myndigheder har fået kendskab til indholdet af ansøgerens profil, og allerede herefter findes disse ikke at kunne begrunde asyl. Nævnet bemærker i øvrigt, at

indholdet på profilen alene består af links til offentligt tilgængelige sider og videoer og således ikke indeholder væsentlige selvstændige kommentarer fra ansøgeren. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse.” Iran/2010/51

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingsservice afslag til en mandlig stats­borger fra Iran. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran i Iran, hvor han boede indtil sin udrejse af Iran i 19[...] til Danmark, hvor han blev fami­liesammenført med sin daværende ægtefælle. Ansøgeren har i Iran sympatiseret med den monarkistiske organisation [...], som han er blevet medlem af efter sin ankomst til Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive forfulgt af myndighederne eller den muslimske befolkning, fordi han i Danmark sympatiserer med kristendommen og regelmæssigt har frekventeret to kirker i [...] de sidste seks år. End­videre frygter han myndighedsforfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til den monar­kistiske organisation [...] samt på grund af sin deltagelse i demonstrationer i Danmark mod det iranske styre. Flygtninge­nævnet finder det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hans deltagelse i de ovennævnte demonstrationer har eksponeret ham i forhold til de iranske myndigheder. Den omstændighed, at ansøgeren har oplyst, at en videofilm, hvorpå hans ansigt kan ses i ti til 15 sekunder, under en af disse demonstrationer, har ligget på et navngivent Internetsite, kan ikke føre til noget andet resultat. Flygtninge­nævnet bemærker, at det beror på ansøgerens egen formodning, at de iranske myndig­heder har fået kendskab til hans deltagelse i de nævnte demonstrationer. Den omstæn­dighed, at ansøgeren har udvist interesse for kristendommen i Danmark og herunder regelmæssigt har deltaget i gudstjenester og anden mødeaktivitet, kan ikke medføre at ansøgeren kan få asyl. Flygtninge­nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at disse forhold er kommet til de iranske myndigheders kendskab. Ansøgeren har her­efter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse.” Iran/2010/31

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingsservice afslag til en mandlig stats­borger fra Syrien. Af det af ansøgeren på nævnsmødet fremlagte materiale fremgik, at ansøgeren nu var aktiv i Europa for et kurdisk parti. Ansøgeren forklarede hertil, at han ikke havde mulighed for megen aktivitet, idet han boede på et asylcenter, men at han ringede til andre og talte med de andre på asylcentret. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”An­søgeren er etnisk kurder fra [...] i Syrien. Ansøgeren har oplyst, at han siden den [...] 2008 har været medlem af det kurdiske parti SPKS. Ansøgeren forberedte møder, ud­delte erklæringer og pjecer og afholdte private møder i sit hjem. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet, udsat for tortur og dræbt. I 2004 var ansøgeren tilbageholdt i en måned som

følge af uroligheder i Qamishli. Den [...] 2008 blev ansøgeren tilbageholdt i 24 timer, da han var på vej til en demonstration i Damaskus mod vedtagelsen af dekret 49. Den [...] 2009 uddelte ansøgeren pjecer for SPKS, og han formoder, at han i den forbindelse blev identificeret af en syrisk officer, hvorefter hans bopæl samt familiens bopæl blev ransaget af myndighederne. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har afgivet en overbevisende og troværdig forklaring om sine forhold. Flygtningenævnet finder navnlig, at ansøgeren har forklaret divergerende om et centralt punkt i sit asylmotiv, nemlig om uddeling af pjecer og identifikation af ansøgeren af en syrisk officer. Ansøgeren har således til asylsamtalen oplyst, at han blev opdaget af en syrisk officer, da han var ved at sætte en pjece i naboens dør. Under nævnsbehandlingen har ansøgeren oplyst, at han skulle til at anbringe pjecen i officerens dør, da officeren åbnede sin dør i en afstand af to-tre meter fra ansøgeren. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren ikke har omtalt den syriske officers rolle i asylansøgningsskemaet. Det forekommer endvidere påfaldende, at ansøgeren ville aflevere en løbeseddel fra et ulovligt kurdisk parti hos en person, som han vidste var syrisk officer og medlem af Baath-partiet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren på en troværdig måde har sandsynliggjort, at han ved udrejsen var asylrelevant forfulgt af de syriske myndigheder eller, at han ved en tilbagevenden vil være i myndighedernes søgelys på en asylbegrundende måde. Det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden kan risikere at blive tilbageholdt og udspurgt om sine forhold, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgerens politiske aktivitet i asylcentret kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Syrien/2010/43

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2010/8, den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Iran/2010/13, den i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Iran/2010/47 samt den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Iran/2010/44.

5.5.2.2 Andre aktiviteter

Som eksempel på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning 2009, afsnit 5.9, nævnte afgørelse Nigeria/2009/7 og til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Iran/2009/18.

5.6 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181-188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder, hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon, og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren (den senest indrejste) blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få konsekvensstatus, behandles ansøgningen konkret på baggrund af ansøgerens egne forhold som alle andre spontansager.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering. Som eksempler herpå for samtidigt indrejste ægtefæller kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan samt et barn. Samtidig **stadfæstede** Flygtningenævnet Udlændingeneservices afgørelse vedrørende den kvindelige ægtefælle fra Marokko. Indrejst i 2009. **Flygtninge-nævnet** udtalte, at den mandlige ansøger er etnisk bargarwi fra Sudan. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Han havde som sit asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygtede for sit liv, idet han havde virket som kurer af politisk materiale. Han havde i den forbindelse været tilbageholdt og udsat for hårdhændet behandling. Han var eftersøgt af myndighederne, der havde ransaget hans bopæl. Uanset om ansøgerens forklaring på nogle punkter havde været behæftet med uoverensstemmelser, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren havde forklaret konsistent om de centrale punkter i sit asylmotiv. Flygtningenævnet fandt derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilside-sætte ansøgerens forklaring som værende utroværdig. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren havde tilstrækkelig sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjem-landet ville være i myndighedernes søgelys på asylbegrundende måde. Da ansøgerens asylmotiv knyttede sig til kurervirksomhed af politisk materiale, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren risikerede forfølgelse af grunde, der var omfattet af Flygtningekon-ventionen. Flygtningenævnet meddelte derfor den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Den kvindelige ansøger er etnisk araber fra Ma-rokko. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse forenin-ger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde efter sin egen forklaring forladt Marokko af økonomiske grunde. Hun havde ingen asylretlige problemer i hjemlandet i forhold til myndighederne eller grupperinger i landet. Flygt-ningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændinge-lovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den kvindelige ansøger skulle udrejse straks, jf. udlæn-dingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt hun ikke udrejste frivilligt, kunne hun udsendes tvangsmæssigt til Marokko, jf. udlændingelovens § 32 a. Det bemærkedes, at Flygtnin-genævnet ikke har kompetence til at tage stilling til, om der skal meddeles opholdstil-ladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, og at der efter det oplyste ikke var indgivet ansøgning herom. Sudan/2010/4

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan samt tre børn. Samtidig **stadfæstede** Flygtningenævnet Udlændingeneservices afgørelse vedrørende den kvindelige ægtefælle fra Sri Lanka. **Flygtninge-nævnet** udtalte:

”Den mandlige ansøger er etnisk tunjor og muslim af trosretning. Ansøgeren er født og opvokset i Tarbiba, Sudan. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter for sit liv, idet han har været medlem af Edl Moussawa-bevægelsen. Ansøgeren har i den forbindelse opbevaret politisk materiale, hvilket han også har uddelt. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingenes vurdering, hvorefter ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i myndighedernes søgelys som følge af sin politiske virksomhed. Den mandlige ansøger opfylder derfor udlændingelovens § 7, stk. 1. Den kvindelige ansøger er etnisk singaleser, katolik af trosretning fra Polonnaruwa i den østlige provins i Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun frygter LTTE i Sri Lanka, da hun har været i deres søgelys i forbindelse med hendes henvendelse til det srilankanske militær. Ansøgeren frygter desuden militæret, da hun er udeblevet fra en indkaldelse til militæret. Ansøgeren frygter at vende tilbage til Sudan, da hendes ægtefælle er eftersøgt, og da hun ikke har lovligt ophold i landet. Flygtningenævnet finder ikke, at den kvindelige ansøger, der er udrejst af Sri Lanka på sit eget pas, har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden vil være i myndighedernes søgelys eller i konkret risiko på anden vis. Flygtningenævnet lægger vægt på, at hun tidligere under samtalen hos Udlændingeneservice har forklaret, at hun ikke havde problemer med myndighederne eller tamilerne i Colombo, hvor hun opholdt sig i fire til fem år inden sin udrejse til Sudan, ligesom Flygtningenævnet lægger vægt på den ændrede politiske situation i Sri Lanka. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøger har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeneservices afgørelse for så vidt angår den kvindelige ansøger. Flygtningenævnet finder ikke, at der er oplyst omstændigheder, som giver et sikkert grundlag for at antage, at den mandlige ansøger, der aldrig har været i Sri Lanka, vil kunne opnå beskyttelse i Sri Lanka, hvorfor Flygtningenævnet ikke finder, at den mandlige ansøger kan henvises til at tage ophold i Sri Lanka i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Den kvindelige ansøger skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt hun ikke udrejste frivilligt, kunne hun udsendes tvangsmæssigt til Sri Lanka, jf. udlændingelovens § 32 a. Det bemærkedes, at Flygtningenævnet ikke har kompetence til at tage stilling til, om der skulle meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, og at der efter det oplyste ikke var indgivet ansøgning herom. Sudan/2010/8

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtningenævnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn

i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse, jf. herved de to ovennævnte afgørelser.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsten i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinier som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv.

Se som eksempel på sager, hvor et fællesbarn blev behandlet sammen med den sidst indrejste ægtefælle, den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2010/97.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om konsekvensstatus har været aktuelt, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig og en kvindelig statsborger fra Rusland samt deres barn. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** fandt, at ansørgernes forklaringer havde givet anledning til tvivl om det centrale hændelsesforløb, hvorefter en af den mandlige ansørgers barndomsvenner var kommet til lejligheden medbringende tasken med våben og ammunition, og hvor ansøgerne havde forklaret forskelligt om, hvorvidt der havde været en eller to andre mænd, der havde ledsaget barndomsvennen. Flygtningenævnet fandt videre, at ansørgernes forklaringer på andre punkter fremstod udbyggede. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt det imidlertid afgørende, at den mandlige ansøger, der havde gennemført samtalen med Udlændingetjenesten på russisk, som ikke er hans modersmål, ifølge samtaleretallet havde oplyst, at hans ene bror var blevet dræbt i 2001 under krigen, at han i 2003, da han var vendt tilbage fra Ingusetien sammen med sin anden bror og søster, var blevet chikaneret af de russiske myndigheder samt tilbageholdt og afhørt en enkelt dag og udspurgt om sit kendskab og mulige tilknytning til oprørsmilitser. Den mandlige ansøger havde forklaret nærmere om barndomsvennen og de to øvrige personer, som var ankommet til lejligheden med tasken med en Kalasnikov-riffel, tre magasiner og en

pakke patroner samt om den efterfølgende tilbageholdelse i 5 dage i sommeren 2009 samt om udrejsen. Henset til den mandlige ansøgers oplysninger, herunder under nævnsmødet, fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer efter en samlet vurdering, at den mandlige ansøgers oplysninger måtte tillægges afgørende betydning, og at det, henset til baggrundsoplysningerne om de tjetjenske myndigheders fremfærd over for personer, der mistænkes for aktivt at støtte kæmpende oprørere, derfor måtte antages, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Rusland risikerede at blive underkastet en umenneskelig eller nedværdigende behandling, der begrundede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt videre, at den kvindelige ansøger, der havde været religiøst viet til og fast samlevende med den mandlige ansøger siden efteråret 2008, ikke grundet egne forhold risikerede en efterstræbelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at hun måtte anses for at være omfattet af bestemmelsen som en konsekvens af afgørelsen vedrørende den mandlige ansøger, med hvem hun var udrejst illegalt i fortsættelse af mandens løsladelse mod bestikkelse. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt ikke, at det medførte en anden vurdering, at den kvindelige ansøger efter sin forklaring i sommeren 2009 selv var blevet tilbageholdt af myndighederne og udspurgt vedrørende fundet af våbenet og barndomsvennens tilstedeværelse i lejligheden og efterfølgende samme aften var blevet løsladt uden yderligere tilkendegivelser. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgerne og et barn skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Rus/2010/2

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt 4 børn fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere fra Al-Hasakah i Syrien og muslimer af trosretning. Den mandlige ansøger har været medlem af Azadi-partiet siden 2005. Den kvindelige ansøger har ikke været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han på grund af sine politiske aktiviteter for Azadi-partiet, herunder uddeling af partiaviser, er eftersøgt af sikkerhedstjenesten. Han har endvidere henvist til, at han tidligere har været fængslet to gange i henholdsvis 2005 og 2008 og udsat for tortur. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer om deres asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at efterretningstjenesten den 5. august 2009 opsøgte ansøgernes bopæl og den mandlige ansøgers forældres bopæl på grund af den mandlige ansøgers politiske aktivitet. Flygtningenævnet kan endvidere lægge til grund, at den mandlige ansøger både i 2005 og i 2008 var tilbageholdt i flere måneder og herunder blev udsat for fysiske overgreb. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at den mandlige ansøger er således i myndighedernes søgelys, at det ikke bør kræves, at den mandlige ansøger vender tilbage til Syrien. Flygtningenævnet finder derfor, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse omfattet at

udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Som en konsekvens heraf meddeles den kvindelige ansøger samt fire medfølgende børn ligeledes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2010/56

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Bagdad i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendten til Irak frygter at blive forfulgt af shia-muslimske militser, da han stammer fra en sunni-muslimsk klan og boede i et sunni-muslimsk område. Hans hjem er mange gange blevet ransaget. I begyndelsen af 2007 blev han bortført af en bevæbnet gruppe, som havde oplysninger om, at han var sunni-muslim og arbejdede for et firma med en sunni-muslimsk ejer. Ansøgeren blev tilbageholdt i fire timer og udsat for tortur, herunder falanga. I begyndelsen af 2007 blev ansøgerens svoger slået ihjel, mens han kørte i ansøgerens bil tæt ved ansøgerens hjem. Ansøgeren formoder, at han selv var målet for angrebet. Ansøgeren har videre henvist til, at han risikerer forfølgelse som følge af sit ægteskab med en statsløs palæstinenser, der har opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet finder, at bortførelsen i 2007 må anses for et kriminelt forhold, der havde sammenhæng med ansøgerens daværende arbejde, og som ikke på nuværende tidspunkt kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at drabet på ansøgerens svoger var et forsøg på at dræbe ansøgeren. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at han ikke ved, hvem der dræbte svogeren, og at ansøgeren har forklaret divergerende med hensyn til den bil, som svogeren angiveligt skulle have kørt i. Ansøgeren har således forklaret, at bilen var den, som ansøgeren plejede at køre i på sit daværende arbejde. Ansøgeren har ligeledes forklaret, at denne bil forud for drabet på svogeren var konfiskeret af de syriske myndigheder [i forbindelse med at ansøgeren havde krydset grænsen til Syrien på falske nummerplader, red.]. Flygtningenævnet finder, at de forhold, som ansøgeren som sunni-muslim har været udsat for, herunder generelle ransagninger i lighed med mange andre, ikke har en sådan karakter og intensitet, at de kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret udbyggede under nævnsmødet om sine problemer på grund af sit ægteskab med en statsløs palæstinenser. Uanset om ansøgerens forklaring lægges til grund, er de bebrejdelser og den chikane, som ansøgeren måtte have været udsat for, ikke af en sådan karakter, at den kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse som en konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse, skal afgøres efter en konkret vurdering. Ægtefællerne er ikke indrejst i Danmark samtidigt. Ansøgerens ægtefælle er indrejst sammen med sin moder og flere

søskende på baggrund af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1, som statsløse palæstinensere. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren, der er irakisk statsborger, har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en afledet risiko for forfølgelse på grund af ægtefællens forhold. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2010/51

Der kan tillige henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Rus/2010/3, de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Iran/2010/9 og Afg/2010/19 og den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Libyen/2011/1.

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1 samt de i 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser.

5.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf – det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet ”ne bis in idem” hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxembourg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingesservices notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og Den europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fn.dk.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798H), jf. nærmere Flygtningenævnets 14. beretning 2005, side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke

særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), afsnit 5.7, nævnte afgørelser.

5.8 Tortur

5.8.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrunderende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er nu indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekstraterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettigheds-komité blevet tillagt eksteritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor, afsnit 5.8.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur, og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

Som eksempler fra nævnets praksis, hvor ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, og nævnet blandt andet på denne baggrund har meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er syrisk statsborger fra Al-Malikiya, etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren havde forklaret, at han efter aftjeningen af sin værnepligt i 2006 havde sympatiseret med Yekiti-partiet. Som asylmotiv havde ansøgeren henvist til, at han tre gange havde været tilbageholdt af de syriske myndigheder på grund af deltagelse i demonstrationer i foråret 2008, foråret 2009 samt sommeren 2009. Endvidere havde han adskillige gange været

anholdt kortvarigt og udspurgt om Yekiti-partiets medlemmer og sine aktiviteter for Yekiti-partiet. Ansøgerens broder, som gennem mange år havde været medlem af Yekiti-partiet, havde også været tilbageholdt, og broderen havde været forsvundet siden et møde i partiet i sommeren 2009. Ansøgeren havde ligeledes deltaget i mødet i Yekiti-partiet i sommeren 2009, hvorfra han var flygtet, da politiet var kommet til stede. Under tilbageholdelserne var han blevet udsat for tortur. Ved en tilbagevenden til Syrien frygtede han at blive udsat for tortur og idømt en langvarig fængselsstraf på grund af sin deltagelse i demonstrationerne og i partimødet. Flygtningenævnet kunne lægge ansøgerens forklaring, som havde været konsistent og troværdig, til grund. Efter baggrundsoplysningerne fandt Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var således profileret hos myndighederne, at han ved en tilbagevenden risikerede grove og fysiske overgreb og streng straf på grund af sine politiske aktiviteter. Da ansøgeren derfor opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelte Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Syrien/2010/21

Nævnet meddelte i **oktober 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tamil fra Jaffna-halvøen i Sri Lanka. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af det srilankanske militær, da han i forbindelse med tvangshvervning af LTTE har fungeret som chauffør ved fronten for LTTE. Han har endvidere henvist, at han i Colombo har været tilbageholdt af myndighederne og udsat for overgreb. Han frygter ligeledes LTTE, fordi han har deserteret fra tjeneste hos dem. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren fra slutningen af 2006 til slutningen af 2008 har været tvangshvervet af LTTE, og at han i den periode har udført opgaver som chauffør, idet han transporterede våben, sårede og døde fra fronten. Ansøgeren blev efter flugten fra LTTE i 2008 tilbageholdt og afhørt af myndighederne i Vavuniya og senere i Colombo. I Colombo blev han udsat for fysiske overgreb under afhøringerne. Efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka igen vil komme i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at han vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Sri/2010/14

Nævnet meddelte i **november 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er sudanesiske statsborger tilhørende Al-zaghawa klanen fra [...] i Sudan. Ansøgeren har efter egne oplysninger været medlem af studenterforeningen [...], som kæmper for lighed og rettigheder for studerende fra [...], som bor i Khartoum. Ansøgeren har som asylmotiv

blandt andet henvist til, at han den [...] 2010 deltog i et møde i studenterforeningen [...], hvor der deltog omkring 100 personer. Politiet ankom og anholdt omkring 50 af mødedeltagerne, heriblandt ansøgeren. Han blev tilbageholdt i fire dage og udsat for vold. Efter fire dage blev alle løsladt, bortset fra ansøgeren, lederen [...] og to andre, som skulle overføres til de nationale sikkerhedsmyndigheder. Ansøgeren flygtede fra sikkerhedsfolkene og skjulte sig frem til sin udrejse hos en ven. Ansøgeren har efter flugten fået at vide, at [...] er blevet dræbt af myndighederne. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens troværdige og konsistente forklaring til grund. Nævnet finder det således godtgjort, at ansøgeren har været tilbageholdt og udsat for tortur på grund af politisk arbejde i en studenterforening. Efter indholdet af baggrundsoplysningerne om myndighedernes reaktioner overfor politiske studenterorganisationer – særligt med ikke arabiske medlemmer – finder nævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden på ny risikerer tilbageholdelse og tortur. Flygtningenævnet meddeler derfor [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Sudan/2010/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Syrien/2010/48 samt den i afsnit 5.6 nævnte afgørelse Syrien/2010/56.

5.8.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen Said Amini mod Danmark (communication no. 339/2008), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. et al. mod Sverige (sag nr. 309/2006 af 19. maj 2008) og MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingsservices notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempler på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuell risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har således sympatiseret med KDPI og i perioden 2006-2008 fire gange uddelt materiale og en gang skrevet slagord for partiet. Forud herfor har ansøgeren i 2000 været fængslet i en måned og herunder udsat for overgreb i forbindelse med, at han havde holdt vagt for en ven, der skrev kurdiske slagord, ligesom han i 2002 under militærtjeneste blev udsat for overgreb, som medførte hospitalsindlæggelse i ca. en måned, som følge af diskussion om kurdernes stilling. I 2008 blev ansøgerens families hus ransaget kort efter den seneste uddeling af materiale, og det må antages, at ansøgerens aktivitet er kommet til de iranske myndigheders kendskab, idet ansøgeren har forklaret, at hans kontaktperson er forsvundet, formodentlig fordi han er anholdt, idet han skulle have taget kontakt til ansøgeren. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens aktivitetsniveau vel må anses for ganske begrænset, men sammenholdt med de overgreb, ansøgeren tidligere har været udsat for, og det forhold, at ansøgerens broder har været politisk aktiv og har asyl i Belgien, finder nævnet, at det må antages, at ansøgeren risikerer forfølgelse af politiske grunde, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2010/45

Nævnet **meddelte** i **marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgerens forklaring i det væsentlige kunne lægges til grund. Flertallet lagde således til grund, at ansøgeren havde deltaget i demonstrationer i Qamishli i foråret 2004, hvor et stort antal kurdere var blevet anholdt af de syriske myndigheder. Ansøgeren var blevet anholdt i foråret 2004 og løsladt efter cirka fem måneder. Flertallet lagde til grund, at ansøgeren under frihedsberøvelsen havde været udsat for tortur. Det bemærkes herved, at ansøgeren havde forklaret herom i politirapporten, asylansøgningskemaet og under samtalerne med Udlæn-

dingeservice. Det forhold, at ansøgeren, først under den anden samtale med Udlændingesservice havde forklaret, om de torturtyper, han var blevet udsat for, fandtes under disse omstændigheder, ikke på afgørende vis at svække ansøgerens troværdighed. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren var blevet pålagt meldepligt, og at han i foråret 2005 og foråret 2006 var blevet tilbageholdt af myndighederne. Ansøgeren havde ikke været hjemme, da myndighederne havde villet anholde ham i foråret 2007, og han havde fra dette tidspunkt ikke længere taget ophold i hjemmet. Efter ansøgerens udrejse i 2007 havde myndighederne foretaget ransagninger på ansøgerens bopæl. Fler-tallet fandt, at ansøgeren måtte anses at være i myndighedernes søgelys, og at han ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse fra de syriske myndigheders side, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Syrien/2010/7

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der er etnisk kurder fra Syrien, som asylmotiv havde gjort gældende, at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse som følge af politisk sympati for den kurdiske sag. Flygtningenævnet lagde væsentlige dele af ansøgerens forklaring til grund, herunder at han ad to gange havde været fængslet og udsat for tortur, senest i tre måneder frem til efteråret 2007 efter en ransagning, hvorunder man havde fundet kurdisk materiale på hans bopæl. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at myndighederne umiddelbart inden ansøgerens seneste udrejse af Syrien havde foretaget ransagninger i hans landsby og afhøringer af hans familie under en eftersøgning af ansøgeren. På denne baggrund og henset til oplysningerne i det seneste baggrundsmateriale, herunder ”Human Rights Issues Concerning Kurds in Syria”, side 55 [Bilagsnummer 196: Human rights Issues concerning Kurds in Syria. Report from a joint fact finding mission by the Danish Immigration Service and Austrian Red Cross to Damascus, Syria from 21 January to 8 February 2010 – RED] fandt Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren – der var udrejst illegalt – i forbindelse med en hjemsendelse ville risikere på ny at komme i myndighedernes søgelys og dermed i risiko for fornyet anholdelse og udsættelse for tortur som følge af sine politiske sympatier. Flygtningenævnet meddelte på denne baggrund ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Syrien/2010/18

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Kasak/2010/1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra landsbyen [...] i nærheden af Afrin i det nordlige Syrien. Ansøgeren

har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han tidligere har været tilbageholdt, fordi han havde danset til Newroz festen i 2007. I forbindelse med Newroz festen i 2007 blev ansøgeren anholdt *en angiven dato i foråret 2007* sammen med flere andre personer, som havde deltaget i dansen. Ansøgeren blev under denne tilbageholdelse dels udsat for tortur i form af at blive lukket inde i et bildæk med overkroppen og benene, dels slag mod fodsålerne. Ansøgeren blev løsladt efter syv dage mod at underskrive en erklæring om, at han ikke ville fortsætte med ulovlige aktiviteter. Han er derudover eftersøgt i Syrien, da hans families værksted blev ransaget af myndighederne og i den forbindelse fandt de ulovligt materiale. Han har yderligere henvist til, at han flygtede samme dag som ransagningen havde fundet sted, *en angiven dato i efteråret 2007*, til sin moster, hvis bopæl var i en by i nærheden af den tyrkiske grænse 100 kilometer fra ansøgerens hjemby. Han havde befundet sig i [...], idet han var på vej ud med varer fra familiens skrædderværksted. Blandt varerne befandt der sig illegalt materiale i form af løbesedler pakket ind i plastik. Faderen og syv af ansøgerens brødre var blevet anholdt i forbindelse med ransagningen. Efterfølgende traf han faderen et stykke væk fra mosterens bopæl og her fortalte faderen, at han og de syv brødre havde været tilbageholdt i omkring ti dage, og at de enstemmigt havde angivet ansøgeren som ejermand til det illegale materiale, der var blevet fundet i værkstedet. Ansøgerens fætter [...], som havde kørt bilen, som varerne var blevet bragt ud i, er flygtet til Libanon. Flygtningenævnet kan lægge til grund for sagen, at ansøgeren i *foråret 2007* har danset under festen og i efterfølgende har været udsat for overgreb, herunder af torturlignende karakter, som af ham angivet. Flygtningenævnet finder imidlertid, at forholdet må anses for afsluttet i forbindelse med, at ansøgeren blev løsladt. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge til grund for sagen, at ansøgeren efterfølgende har deltaget i uddeling af illegalt materiale, som ansøgerens broder [...] ønskede uddelt. Flygtningenævnet finder det usandsynligt, at ansøgerens fader og hans syv brødre overfor myndighederne enstemmigt skulle have tilkendegivet, at det pågældende materiale tilhørte ansøgeren. Flygtningenævnet lægger vægt på, at det illegale materiale er fundet i værkstedet, hvor såvel faderen som brødrene arbejdede. Det er under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at det er lykkedes for faderen og de syv brødre at kunne skyde skylden på ansøgeren og derved bringe sig uden for myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren forklaring herom må anses som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren risikerer uforholdsmæssig straf som følge af, at han er udrejst illegalt, eller at han ved tilbagevenden af denne grund er i reel risiko for asylbegrundende overgreb. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for dødsstraf eller at blive undergivet tortur eller unen-

neskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2.”
Syrien/2010/35

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afslag til en mandlig statsborger fra Sri Lanka. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil fra Jaffna, Sri Lanka. Ansøgeren har aldrig været medlem af noget politisk parti eller organisation. Ansøgeren udrejste fra Colombo lufthavn den [...] 2009 legitimeret med ægte pas isat Schengen-visum udstedt af de [...] myndigheder. Ansøgeren har som sit asylmotiv anført, at han ved en tilbagevendende frygter myndighederne, idet de, på grund af hans søsters aktiviteter for LTTE, mistænker ham for at have tilknytning til LTTE. Ansøgeren har henvist til, at han i 2000 og 2009 blev tilbageholdt af myndighederne og herunder udsat for overgreb. Ansøgeren frygter endvidere EPDP, som tidligere har forfulgt ham og forsøgt at tvangshverve ham. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens søsters aktiviteter for LTTE kan begrunde asyl til ansøgeren. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at søsterens aktiviteter ligger langt tilbage i tid, og at hun blev slået ihjel i 199[.]. Flygtningenævnet finder heller ikke, at det forhold at ansøgeren i 2000 var tilbageholdt i over seks måneder af først militæret og senere politiet kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forholdet ligger langt tilbage i tid. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller hans familie har haft konflikter med myndighederne i perioden fra 2000 til 2009. Det forhold, at ansøgeren i 2009 under interneringen i en lukket flygtningelejr blev taget til side og efterfølgende afhørt og udsat for overgreb af militæret kan ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er sandsynliggjort, at forholdet var rettet specielt mod ansøgeren, men at det alene skyldtes, at ansøgeren var en ung tamilsk mand. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af nævnets baggrundsmateriale, at personer der ikke, eller som kun i ringe omfang har støttet LTTE, generelt ikke er i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren efter at have forladt flygtningelejren opholdt sig seks måneder i Colombo uden problemer, hvorefter han udrejste problemfrit fra Colombo lufthavn legitimeret med sit eget nationalitetspas. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens konflikter med EPDP kan begrunde asyl eller beskyttelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forfølgelsen af ansøgeren ophørte i 2006. Flygtningenævnet har endvidere lagt en vis vægt på intensiteten og karakteren af henvendelserne fra EPDP. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt, eller at han ved en tilbagevendende til Sri Lanka risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren er i en reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Sri/2010/16

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.2 nævnte afgørelse Statsløspal/2010/7.

5.8.3 Bevisvurderingen

I afsnit 3.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andet torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk kurder. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde oplyst, at han ikke havde været medlem af et politisk parti eller organisation eller været politisk aktiv. Ansøgerens fader havde været medlem af det illegale kurdiske parti Yekiti, og faderen havde holdt politiske møder i hjemmet. Ansøgeren deltog ikke i partiets møder. I 2004 var faderen blevet arresteret efter at have deltaget i Qamishli demonstrationen. Familien havde ikke haft kontakt med faderen siden hans anholdelse. I foråret 2008 havde politiet anholdt ansøgeren. Under tilbageholdelsen var ansøgeren blevet afhørt om faderens politiske aktiviteter og hans politiske kontakter. Ansøgeren var blevet slået overalt med en stok, knytnæve og flad hånd. Han havde fået lussinger, så der flød betændelse ud af hans ører. Hans hoved var blevet tvunget ned i en balje med vand. Han var blevet udsat for torturmetoden 'det flyvende tæppe', hvor han var blevet lagt på et bord og hans ben var blevet bundet, hvorefter han nærmest var blevet klappet sammen, således at fødderne kom over hovedet. Hans kønsdele var blevet udsat for tortur. I sommeren 2008 var ansøgeren flygtet efter at være blevet indlagt på et hospital. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren allerede fra indrejsen i Danmark har forklaret, at han var fængslet i fem måneder umiddelbart før udrejsen. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han under fængslingen har været undergivet tortur, hvilket underbygges af Retsmedicinsk Instituts personundersøgelse af [...] 2009. Nævnet bemærker, at ansøgeren vel på en række punkter har afgivet svævende og divergerende forklaring, men at nævnet ikke kan lægge afgørende vægt herpå. Nævnet har ved denne vurdering dels lagt vægt på, at det må lægges til grund, at ansøgeren har været undergivet tortur, og at det er velkendt, at torturofre kan have vanskeligt ved at afgive en konsistent forklaring, dels at ansøgeren kun har gået få år i skole. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at antage, at fængslingen og torturen af ansøgeren har nogen sammenhæng med nogen konventionsgrund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren af ovenfor anførte grunde har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2." Syrien/2010/57

Nævnet meddelte i **august 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Cameroun. Indrejst i 2008. Sagen var oprindeligt berammet til mundtligt nævnsmøde i 2009. Ansøgerens helbredsforhold tillod imidlertid ikke, at mødet blev gennemført. Nævnet udsatte derfor sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. Nævnet modtog efterfølgende en erklæring fra Røde Kors, Psykotraumecentret, hvoraf det blandt andet fremgik, at ansøgeren havde været udsat for seksuel mishandling. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er etnisk bulu og født i Ebolowa i Cameroun, har forklaret overensstemmende om sit asylmotiv til sagen, således som denne forelå, da Udlændingetrafikservice traf afgørelse den [...] 2009. I forbindelse med nævnsmødet den [...] 2009 forelå oplysning om muligt seksuelt misbrug af ansøgeren i den beskikkede advokats mail af [...] 2009. Denne oplysning bekræftedes for nævnet ved forløbet af nævnsmødet den [...] 2009 og fremstår yderligere bestyrket ved den afgivne erklæring af [...] 2009 fra Psykotraumecentret, Dansk Røde Kors. Ansøgeren har under nævnsmødet den [...] 2010 afgivet nærmere forklaring uden at fragå de oplysninger, han forud har afgivet til sagen. Ansøgeren har i nævnsmødet endvidere svaret og korrigeret stillede spørgsmål på en måde, som over for nævnet underbygger, at ansøgerens oplysninger er troværdige. Selvom ansøgerens oplysninger om seksuelle overgreb først er fremkommet på en tydelig måde efter nævnsmødet den [...] 2009, finder nævnet derfor sammenfattende, at ansøgerens forklaring må lægges til grund i sin helhed. Nævnet finder, at ansøgeren, der ikke har været politisk aktiv, ikke kan anses for profileret i forbindelse med den ret tilfældigt planlagte demonstration, som ansøgeren og fire fodboldvenner tog initiativ til [...]dag den [...] 2008, og hvortil ansøgeren skrev løbesedler *den efterfølgende dag*. Ansøgeren deltog i demonstrationen, der begyndte *den derpå følgende dag* og blev allerede anholdt om formiddagen sammen med andre demonstrationsdeltagere. Det var ikke planlagt, og ansøgeren havde ingen andel i, at demonstrationen udviklede sig voldeligt. Ansøgeren blev løsladt *efter tre dage* efter en afhøring, hvor han oplyste om sin andel i demonstrationen og sine personlige forhold. Ansøgeren blev løsladt uden sigtelse. Nævnet lægger imidlertid vægt på ansøgerens oplysninger om, at han to gange under fængslingen blev seksuelt misbrugt af to højerestående politibetjente, der truede ansøgeren med at sende ansøgerens sag til hovedpolitistationen, således at ansøgeren kunne blive overført til en uvis men længerevarende fængsling. Efter løsladelsen kontaktede disse to politibetjente telefonisk ansøgeren på hans bopæl i Limbe, hvorefter ansøgeren under samme trusler blev tvunget til at møde op på nogle forskellige lokaliteter i Limbe, hvor de to politibetjente gentog de seksuelle overgreb. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren af frygt for vilkårlig fængsling og yderligere overgreb ikke turde andet end at føje de to betjente, og at ansøgeren som alternativ til udrejse overvejede selvmord. Ansøgerens forklaring om, at hensynet til hans forlovede og deres fællesbarn var medvirkende til, at han undlod selvmord og valgte at udrejse, findes bestyrket for nævnet ved forløbet af asylsagen i nævnet og den ovennævnte erklæring af [...] 2009 fra Røde Kors. Nævnet finder ikke, at ansøgerens tilbagerejse fra

Benin til Cameroun i forbindelse med visumansøgningen i Benin og ansøgerens legale udrejse fra Cameroun ændrer nævnets vurdering af, at ansøgeren frygtede politiets efterstræbelser og overgreb idet bemærkes, at ansøgeren har forklaret, at han efter tilbagekomsten fra Benin grundet de fremsatte trusler fortsat mødte til de seksuelle overgreb, idet han først udrejste to uger efter det sjette overgreb, der var det sidste, fordi de to politibetjente ikke nåede at kontakte ham igen. Flygtningenævnet finder, at forløbet af overgrebene, som må anses for kontinuerlige i tiden efter ansøgerens løsladelse i [...] i 2008, sammenholdt med at ansøgeren var frihedsberøvet og seksuelt misbrugt i forbindelse med demonstrationen den [...] 2008, indebærer, at ansøgerens forklaring om, at han ved en tilbagevenden til Cameroun frygter for sit liv eller en uvis skæbne som fængslet, hvis han bliver kontaktet af politiet, fremstår bestyrket. Nævnet har lagt vægt på ansøgerens oplysninger om de to højerestående betjentes trusler om indberetning til den centrale politimyndighed og truslerne om fortsat frihedsberøvelse sammenholdt med baggrundsoplysningerne om Cameroun, hvorefter myndighederne reagerede med masseanholdelser over for demonstranterne i [...] 2008, ligesom en følgende amnesti i [...] eller [...] 2008 må anses for at være af vilkårlig karakter. Det indgår i nævnets vurdering af ansøgerens forhold ved en tilbagevenden, at myndighedsstrukturen i Cameroun, herunder politi og domstole, er præget af væsentlige problemer med korrupsion og vilkårlig retsanvendelse. Henset til nævnets samlede vurdering af ansøgerens oplysninger om myndighedernes fremfærd imod ham, og at det efter ansøgerens oplysninger må lægges til grund, at de samme to betjente efter ansøgerens udrejse to gange i [...] 2008 rettede henvendelse til ansøgerens bopæl for at eftersøge ansøgeren, finder nævnet herefter, at det ved en tilbagevenden til Cameroun må tages i betragtning, at ansøgeren kan være registreret centralt hos politiet og på den baggrund risikere fængsling af vilkårlig varighed. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at der fortsat er frihedsberøvede hos myndighederne i Cameroun fra arrestationerne i [...] 2008. Henset hertil og til det oplyste om ansøgerens skrøbelige psykiske helbredsforhold, som har fremstået tydeligt for nævnet, har nævnet samlet ikke fundet, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Cameroun, herunder eventuelt i form af internt flugtalternativ. Nævnet har herefter fundet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Cameroun risikerer overgreb af et omfang og en karakter, som opfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har herefter krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse.” Cameroun/2010/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Armenien/2010/4.

5.8.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel

anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom kan typisk først træffes under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt torturundersøgelse foranstattes iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at få foretaget en undersøgelse.

Flygtningenævnet vil normalt ikke foranstalte en torturundersøgelse i sager, hvor nævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur og finder, at der fortsat består en reel risiko for tortur ved udsendelse i dag.

Der kan som eksempel fra nævnets praksis henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Libyen/2011/1.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for muligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Det samme gælder i sager, hvor ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om tortur.

Se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det påhviler efter udlændingelovens § 40 en asylsøger at sandsynliggøre det asylmotiv, som han påberåber sig. Flygtningenævnet forkaster ansøgerens forklaring om, at han i 2003 blev fængslet, fordi han udtalte sig imod islam, samt ansøgerens forklaring om hans flugt fra fængslet i forbindelse med et besøg i retten. Flygtningenævnet har hermed lagt særlig vægt på, at ansøgerens forklaring om flugten og omstændighederne herved forekommer utroværdige og konstruerede til lejligheden. Det forekommer utroværdigt, at en ukendt mand gav ansøgeren et ukendt tegn, og at ansøgeren herefter var klar over, at dette betød, at hans ven havde arrangeret flugten. Flygtningenævnet finder også ansøgerens forklaring om, hvordan han undslap ved at vælte en soldat, som bevogtede ham, omkuld, forekommer utroværdig. Flygtningenævnet har herved også lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet divergerende forklaringer om, hvorfor han skulle i retten: dels har han forklaret, at det drejede sig om forældremyndigheden, dels at det drejede sig om skat-

tegæld. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren til politiet og i sit asylskema har oplyst, at han udrejste af Iran i *begyndelsen af 2007*, mens han til samtalen med Udlændingesservice og i Flygtningenævnet har oplyst, at han udrejste i *begyndelsen af 2006*. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder ikke grundlag for at udsætte sagen på, at der indhentes en torturundersøgelse af ansøgeren. Flygtningenævnet finder heller ikke, at der er grundlag for, at få oversat de kort før nævnsmødet af ansøgeren fremsendte dokumenter. Uanset om ansøgerens forklaring om at han i Tyrkiet konverterede til kristendommen lægges til grund, kan dette ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er sandsynliggjort, at dette er de iranske myndigheder bekendt. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for asylbegrundede overgreb, som omhandlet i udlændingelovens § 7.” Iran/2010/52

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i januar 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er kurder, sunni-muslim, og han boede i Sarpole Zahab før sin udrejse fra Iran. Ansøgeren oplyser, at han har været politisk aktiv for KDPI. Ansøgeren har som væsentligste asylmotiv henvist til, at han fra *efteråret 2008 til begyndelsen af 2009* har arbejdet for KDPI, og at han i *vinteren 2008/2009* blev anholdt i forbindelse med, at han var i færd med at dele løbesedler ud for KDPI. Ansøgeren var herefter tilbageholdt i 13 dage, hvor han efter sin forklaring blev udsat for vold og psykiske overgreb. Det lykkedes for ham på 13.-dagen at flygte fra gårdarealet ved retsbygningen, idet ansøgerens broder mod bestikkelse havde aftalt med vagten, at denne skulle lade ansøgeren flygte. Også i Danmark har ansøgeren været politisk aktiv, idet han har deltaget i møder afholdt af KDPI. Ansøgeren har på en række punkter forklaret forskelligt, ligesom han også på nogle områder har udbygget sine forklaringer. Som eksempler herpå kan nævnes, at han har angivet forskellige tidspunkter på dagen for uddelingen af løbesedler, at han har angivet forskellige antal løbesedler, som han havde tilbage, da politiet anholdt ham, at han har angivet forskellige typer af overgreb, som han angiver at skulle have været udsat for under tilbageholdelsen, at han har angivet forskellige tidspunkter for, hvornår broderen besøgte ham under tilbageholdelsen, ligesom han også har angivet forskelligt med hensyn til broderens forudgående viden om ansøgerens situation, broderens kontakt med en advokat med videre, at han har afgivet divergerende forklaringer med hensyn til omstændighederne ved flugten fra retsbygningen, herunder om han var lænket til vagten, og om vagten var tæt på eller blev skubbet, da ansøgeren flygtede fra toilettet. Hertil kommer, at særligt forklaringen om flugten forekommer utroværdig, herunder broderens rolle i den forbindelse. Ansøgerens forklaring tilsidesættes derfor som utroværdig, og ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en asylrelevant risiko for forfølgelse fra myndighedernes side. Ansøge-

ren opfylder derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse, da ansøgerens forklaring i det hele tilsidesættes. Den omstændighed, at ansøgeren efter sin forklaring har sympatiseret med KDPI, og at han muligvis også har deltaget i møder med KDPI i Danmark, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet lægger ved afgørelsen heraf vægt på, at det ikke kan anses som sandsynligt, at dette er kommet til de iranske myndigheders kendskab. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeservices afgørelse." Iran/2010/44

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ranghawi fra [...] i Darfur i Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han tre gange i 2008 har været medtaget og tilbageholdt af Janjaweed, som samarbejder med regeringen, i deres militærlejr mistænkt for at være tilknyttet oppositionen. Under tilbageholdelserne har ansøgeren været afhørt om oppositionen og udsat for tortur. Fire dage efter sidste tilbageholdelse op søgte Janjaweed igen ansøgerens landsby. De udsatte hans venner for tortur, som tilstod at være medlemmer af oppositionen, og samtidig angav de ansøgeren som medlem af oppositionen. Ansøgeren har vedrørende tilbageholdelserne, som han skulle være blevet udsat for af Janjaweed-militsen, først i forbindelse med samtalen med sin advokat forklaret, at han ved hver af tilbageholdelserne blev registreret med foto og fingeraftryk, og at han i forbindelse med afhøring fik foreholdt en borgerliste, hvorpå ansøgerens navn var anført. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende om, hvorledes han af militsens heste blev trukket til militslejren. Navnlig hvad angår oplysningen om registreringen og om eksistensen af en borgerliste med ansøgerens navn, finder Flygtningenævnet, at det har måttet stå ansøgeren klart, at det var centrale oplysninger om hans asylmotiv, som det var nærliggende at fremkomme med i forbindelse med forklaringen om, hvorfor han skulle være i Janjaweed-militsens søgelys. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge disse nye oplysninger til grund for sagens afgørelse. Ansøgeren har endvidere på flere punkter gengivet oplysninger, som Janjaweed-militsen skulle ligge inde med specielt vedrørende ansøgeren, uden at ansøgeren har kunnet give en rimelig forklaring på, hvorledes oplysningerne er kommet til Janjaweed-militsens kendskab. Det gælder således oplysningen om, at ansøgerens tre venner under tortur skulle have nævnt ansøgerens navn, og at Janjaweed-militsen inden afbrændingen af ansøgerens landsby udtrykkelig nævnte, at den blev nedbrændt på grund af ansøgerens forhold. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at det er utroværdigt, at ansøgeren skulle være blevet tilbageholdt og tortureret flere gange, hvorefter han skulle have valgt at vende tilbage til sin bopæl, hvor i øvrigt størstedelen af de yngre mandlige indbyggere i forvejen var flygtet fra. Flygtningenævnet finder det uantageligt, at ansøgeren, efter

det der var overgået ham, ville tillægge det nogen som helst vægt, at han havde særlige forpligtelser som den ældste søn. Det gælder navnlig, når det tages i betragtning, at ansøgeren havde to voksne hjemmeboende brødre. Herefter kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren har været tilbageholdt som forklaret af Janajweed-militsen eller i det hele taget har været i Janajweeds-militsens søgelys. Det bemærkes for det tilfælde, at det kan dokumenteres, at ansøgerens landsby er nedbrændt af Janajweed-militsen, at ansøgeren på det pågældende tidspunkt befandt sig i Khartoum. De generelle forhold for etniske ranghawier kan ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren findes herefter ikke ved en tilbagevenden at være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder efter udfaldet af troværdighedsvurderingen ikke grundlag for at udsætte sagen på foretagelse af torturundersøgelse.” Sudan/2010/12

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i august 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er syrisk statsborger, født og opvokset i [...], hvor han boede indtil sin udrejse i [...] 2009, etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har sympatiseret med Yekiti-partiet, som hans far har været medlem af. Ansøgeren har som asylmotiv anført, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og henrettet på grund af sine aktiviteter for Yekiti-partiet. Ansøgeren har forklaret, at han blev anholdt i forbindelse med en demonstration, der blev afholdt i [...] den [...] 2008 i anledning af det kurdiske nytår. Efter en måneds tilbageholdelse blev han løsladt. Den [...] 2009 blev ansøgeren anholdt af sikkerhedspolitiet, mens han sammen med sin fætter, der ligeledes sympatiserede med Yekiti-partiet, uddelte aviser udgivet af partiet. Ansøgeren blev tilbageholdt i cirka to måneder. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb. I forbindelse med løsladelsen skulle ansøgeren indvillige i, at han ville indhente og videregive oplysninger til sikkerhedspolitiet om, hvem der stod bag udgivelsen af aviserne. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren var tilbageholdt af myndighederne i 2008 efter at have deltaget i en demonstration, kan dette ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev løsladt betingelsesløst, samt at han ikke herefter har haft problemer med myndighederne i anledning af denne tilbageholdelse. Flygtningenævnet forkaster ansøgerens forklaring om, at ansøgeren den [...] 2009 blev tilbageholdt af politiet, mens han sammen med sin fætter uddelte Yekiti-aviser, idet forklaringen forekommer usandfærdig og konstrueret til lejligheden, ligesom ansøgeren på adskillige punkter har forklaret divergerende og udbyggede. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt han blev stillet for en dommer eller ej inden løsladelsen, ligesom han har forklaret divergerende om, hvor mange gange han blev tilbageholdt efter løsladelsen den [...] 2009. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvorvidt

hans far fik ham løsladt eller ej. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om sit politiske engagement. Flygtningenævnet forkaster ansøgerens forklaring om, at divergenserne skyldtes, at han ikke forstod tolken ved id-afhøringen og ved samtalen i Udlændingesservice den [...] 2010. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af referatet af id-afhøringen, at ansøgeren har forklaret detaljeret omkring de omstændigheder, der fik ham til at udrejse, ligesom hans forklaring ved samtalen blev oplæst, hvorefter han havde adskillige rettelser, som ikke vedrørte sprogproblemer. Flygtningenævnet finder ansøgerens forklaringer om, at han ikke turde fortælle, at han ikke forstod tolken usandsynlig. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ved id-afhøringen havde en bisidder fra Dansk Røde Kors. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder ikke anledning til at udsætte sagen på at indhente en torturundersøgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Syrien/2010/44

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **udsatte i februar 2010** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Ansøgeren er etnisk kurder. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde forklaret, at han var medlem af en trup, som sympatiserede med kurderne og samarbejdede med Yekiti-partiet, og fra 2009 formand for danserne, som var en undergruppe i truppen. Dansegruppen optrådte til kurdiske fester i gennemsnit to gange om måneden. Som asylmotiv havde ansøgeren under samtalen i Udlændingesservice henvist til, at han efter deltagelse i og optræden med dans, skuespil og sang ved den kurdiske nytårsfest i marts 2009 blev tilbageholdt af de syriske myndigheder i 14-15 dage i et fængsel for politiske fanger og herunder afhørt og udsat for overgreb i form af pisk på benene og knytnæveslag i ansigtet. Han oplyste, at hævelserne og de blå mærker forsvandt efter nogle dage, og at han ingen mén havde efter tilbageholdelsen. Myndighederne løslod ham, mod at han underskrev et dokument om, at han ville samarbejde med politiet og give besked, når der var et arrangement. Ca. en uge efter løsladelsen blev han tilsagt til at møde hos sikkerhedstjenesten, men mødte ikke op. 9-10 dage efter løsladelsen fik ansøgeren at vide, at myndighederne havde ledt efter ham på bopælen. Ansøgeren udrejste nogle dage herefter. Myndighederne havde efter ansøgerens udrejste flere gange spurgt efter ansø-

geren på bopælen. Adspurgt om han forud for tilbageholdelsen i marts 2009 havde været i kontakt med myndighederne, oplyste ansøgeren, at han i 2006 på vej til nytårsfest var blevet standset formentlig af efterretningstjenesten. Ansøgeren var blevet slået og udspurgt om sit dansetøj i tasken, og hvor der skulle holdes fest. Han blev tilbageholdt i ca. tre måneder og de første to måneder slået på benene hver dag. Den sidste måned blev han ikke slået. Ansøgeren oplyste, at han ikke havde mén efter slagene, men at han havde smerter i hovedet og knopper på halsen som følge af betændelse i kroppen på grund af den dårlige mad under tilbageholdelsen. Efter tre måneder kom han til afhøring hos en officer, hvor ansøgeren skrev under på, at han ikke ville foretage sig noget lignende fremover. Herefter fik ansøgeren lov at gå. Under Flygtningenævnets behandling af sagen har ansøgeren forklaret, at han blev tilbageholdt første gang i marts 2006. Han var tilbageholdt i tre måneder og herunder udsat for tortur, hvor han blandt andet blev slået under fødderne med flettede elkabler. Den første måned var han blevet afhørt hver anden eller tredje dag om lederne af dansegruppen. Ved tilbageholdelsen i 2009 var ansøgeren blevet slået og afhørt hver dag. Han blev slået under fødderne med flettede elkabler. Han oplyste at have flere mén fra tilbageholdelsen i 2006 end fra tilbageholdelsen i 2009. **Flygtningenævnet** besluttede at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren ved Retsmedicinsk Institut, hvor det ønskedes undersøgt, om ansøgeren var blevet udsat for slag under fødderne med en sammenflettet el-ledning, herunder om muligt hvornår torturen havde fundet sted. Syrien/2010/58

Nævnet **udsatte i juli 2010** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er etnisk hazara. Ansøgeren forklarede under nævnets behandling af sagen, at han i perioden fra 1994 til 1996 var tilknyttet Hezb-e-Islami i Ghazni provinsen først som menig soldat og siden som kommandant. Mens ansøgeren var kommandant, var der en konflikt mellem Taliban og Hezb-e-Islami, hvor to af ansøgerens soldater forsvandt. Ansøgeren havde tre våben, hvilket Taleban havde fået oplyst af ansøgerens tidligere soldater, som var gået over til Taliban, og ansøgeren blev derfor truet af Taleban. Ansøgeren flygtede derfor til Iran, hvor han opholdt sig indtil 2008. Han blev udvist to gange fra Iran i henholdsvis 2006 og 2008. I 2008 blev ansøgeren efter udvisningen fra Iran til Afghanistan tilbageholdt af nogle personer fra Taliban, som slog ham med træstykker i ansigtet og med et bælte på ryggen. Ansøgeren blev slået med en mursten på benene. Han blev hængt op i benene og pisket. Han blev endvidere brændt på benene med et brændende stykke træ. Han blev bebrejdet ikke at have tilsluttet sig Taleban samt afhørt om formålet med sin rejse fra Iran til Afghanistan. Han var tilbageholdt tre måneder, hvorefter han blev overført til Ghazni, hvor han blev tilbageholdt i en måned, inden det lykkedes ham at flygte. Ansøgeren havde under sagens behandling fortsat ondt i sine knæ og hævelser på kroppen og indtog medicin for sine smerter. Ansøgeren havde tidligere til politiet forklaret, at han blev tilbageholdt tre måneder i som-

meren 2009. I sommeren 2003, mens ansøgeren opholdt sig i Iran, indgik han ægteskab med en herboende afghansk kvinde. Ansøgeren blev i 2006 meddelt afslag på familiesammenføring. Ansøgeren indrejste i Danmark i efteråret 2009 og var ved indreisen i besiddelse af et afghansk nationalitetspas udstedt i december 2008, i Kabul samt visum til Danmark. Foreholdt, at det fremgik af ansøgerens visumansøgning, at han arbejdede i en butik i Kabul og havde arbejdet der siden slutningen af december 2008 oplyste ansøgeren, at han havde hørt, at man ikke kunne få visum til Danmark, medmindre man havde arbejde. Foreholdt, at det fremgik af familiesammenføringsskemaet fra begyndelsen af 2004, at ansøgeren ikke havde været i udlandet i over seks måneder, og at han havde været kommandant i Ghazni og Kabul, oplyste ansøgeren, at han ikke selv havde udfyldt skemaet, og at han ikke havde været kommandant i Kabul. **Flygtningenævnet** besluttede at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren ved Retsmedicinsk Institut. Afg/2010/129

5.8.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Zimbabwe. Indrejst i 2008. I 2000 var ansøgeren blevet menigt medlem af det politiske parti MDC. Et par år senere var ansøgeren blevet valgt som ungdomsformand i sit distrikt. Ansøgeren havde arrangeret og deltaget i møder, som politiet ofte havde brudt op og tilbageholdt flere medlemmer. I sommeren 2008 var ansøgeren blevet tilbageholdt og tortureret. En partifælle havde efter et par uger betalt bestikkelse, så ansøgeren kunne blive løsladt. I forbindelse med behandling af ansøgerens sag på mundtligt nævn i 2009 havde ansøgerens advokat oplyst, at Amnesty Internationals lægegruppe havde givet tilsagn om en lægeundersøgelse af ansøgeren navnlig med henblik på en undersøgelse af, om ansøgeren havde været udsat for tortur. Flygtningenævnet udsatte derfor sagen med henblik på tilvejebringelse af en sådan undersøgelse. **Flygtningenævnet**

kunne efter en helhedsvurdering af sagens oplysninger i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lagde navnlig vægt på, at ansøgeren havde forklaret konsistent om den episode, som havde ført til hans flugt. Flygtningenævnet bemærkede, at konklusionen i torturundersøgelsen fra Amnesty Internationals lægegruppe støttede ansøgerens oplysninger om torturen, samtidig med at oplysningerne om ansøgerens psykiske tilstand kunne forklare ansøgerens vanskeligheder med at huske og forklare om detaljer og tidspunkter. Ansøgerens forklaring om tilbageholdelser og overgreb stemte med de aktuelle baggrundsoplysninger om forfølgelse af MDC-medlemmer. Flygtningenævnet bemærkede videre, at ansøgeren måtte antages at være profileret på lokalt niveau, hvilket kunne forklare, at han ikke var blevet tilbageholdt hverken ved udrejsen til Botswana eller ved udrejsen fra lufthavnen i Bulawayo. Efter baggrundsoplysningerne måtte Flygtningenævnet herefter lægge til grund, at ansøgeren risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis han vendte tilbage til Zimbabwe. Zimbabwe/2010/1

Nævnet **udsatte i november 2010** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde forklaret, at han i sommeren 2009 blev anholdt af Basij i forbindelse med deltagelse i en demonstration i Bandar Anzali mod styret efter præsidentvalget i juni 2009. Ansøgeren var tilbageholdt i 15 dage og blev under tilbageholdelsen udsat for tortur. Ansøgeren blev løsladt mod kaution og betaling af en bøde. Løsladelsen var betinget af, at han underskrev en erklæring om, at han ikke ville deltage i demonstrationer fremover. Ansøgeren blev endvidere pålagt meldepligt hver 14. dag. Ansøgerens sag kom ikke for retten. Ansøgeren var taxachauffør og kørte sine venner rundt til forskellige steder, hvor de lavede skrivelser om forestående demonstrationer m.v., som de kopierede og uddelte, og skrev slagord med spraymaling. Ansøgeren opbevarede spraydåser i taxaen og på sin bopæl for vennerne. I efteråret 2009 transporterede han nogle venner til en demonstration mod regeringen i Rasht. Myndighederne angreb demonstranterne, og ansøgeren blev slået af to motorcykelbetjente. Det lykkedes ansøgeren at undslippe. Da der var kameraer i gaderne i Rasht, afhentede han først sin taxa efter mørkets frembrud. Han kørte taxaen hjem til sin fader, hvorefter han selv skjulte sig. Basij og myndighedspersoner med ansvar for taxaer hentede ansøgerens fader til forhør og fremviste i den forbindelse et billede af taxaen i Rasht. Ansøgeren havde ikke tilladelse til at køre taxa i Rasht. De ransagede endvidere huset og tog nogle spraydåser. Begge hans forældre er blevet tilbageholdt flere gange. Ansøgeren opholdt sig hos sin moster i en måned, inden han kunne udrejse. Ansøgeren udrejste gennem lufthavnen i Teheran på falsk pas med hjælp fra en agent, som havde bestukket en lufthavnsbetjent. Ansøgeren havde senere under sagen forklaret, at han havde fået oplyst fra sin far, at en af hans nære venner, som havde deltaget i demonstrationen i Rasht sammen med ansøgeren, under tortur havde opgivet ansøgerens navn til myndighederne, hvorefter venen var blevet henrettet. Flygtningenævnet besluttede at

udsætte sagen med henblik på at afvente resultatet fra en allerede iværksat torturundersøgelse ved Amnesty International. Iran/2010/53

5.8.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Hvis fundene ved en torturundersøgelse er forenelige med ansøgerens oplysninger om tortur, lægges undersøgelsens konklusion som regel uden videre til grund.

Som eksempel på, at nævnet som et led i vurderingen af en sag har tillagt resultatet af en foretaget torturundersøgelse betydning, kan nævnes:

[Medtaget, idet sagen blev udsat på et mundtligt nævnsmøde i 2010, red.] Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda. Nævnet besluttede på et nævnsmøde i september 2010 at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren ved Retsmedicinsk Institut til vurdering af, om ansøgeren havde været udsat for den tortur, navnlig hos JATT, som ansøgeren havde forklaret om. Nævnet henviste til de af den beskikkede advokat under nævnsmødet fremlagte dokumenter i form af en journaludskrift og andre lægelige oplysninger. Ansøgeren blev samtidig opfordret til at skaffe dokumentation for sin identitet, da denne ikke var fastlagt. Flygtningenævnet modtog i begyndelsen af 2011 en personundersøgelse fra Retspatologisk Afdeling, Retsmedicinsk Institut, Århus, samt kopi af retspsykiatrisk erklæring fra Århus Universitetshospital. Nævnet traf herefter afgørelse efter skriftlig votering. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren, der er kristen af trosretning og tilhører baganda/muganda-befolkningsgruppen, har som asylmotiv navnlig henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de personer, som i 2009 tilbageholdt ham og afhørte ham under tortur i anledningen af fundet af våben og ammunition i ansøgerens lastbil. Ansøgeren har til sagen oplyst om pågribelsen omkring [...] 2009, om den efterfølgende tilbageholdelse i to uger hos militæret i en kaserne ved Kampala samt tilbageholdelsen i cirka fire uger hos civilklædte personer i et hus, hvorefter ansøgeren, mod hans moders betaling af løsepenge, blev efterladt i en vejside, hvor moderen kort efter kom til stede og herefter sammen med en kvindelig bekendt bragte ansøgeren til Kenya den [...] eller [...] 2009. Ansøgeren opholdt sig i Kenya i omkring en måned, hvorefter moderen, der besøgte ansøgeren ugentligt i Kenya, havde skaffet penge til ansøgerens udrejse. Ansøgeren indrejste i Danmark den [...] 2009 på et falsk pas, som agenten havde og foreviste. Ansøgeren har forklaret, at han blev udsat for vold og tortur på kasernen men navnlig hos de civilklædte personer, som ansøgeren anså for at være terrorenheden JATT. Ansøgeren har forklaret nærmere om torturen i asylansøgnings-skemaet og i samtalen med Udlændingesservice. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om det tidsmæssige hændelsesforløb er overensstemmende med blandt andet det oplyste om uroligheder i Kampala den [...] 2009, hvor kongen af Buganda blev meddelt rejseforbud af regeringen, og hvor der i den forbindelse opstod demonstrationer.

Nævnet lægger videre vægt på det oplyste ifølge baggrundsmaterialet om den paramilitære enhed JATT. Når der videre henses til, at det ved den personundersøgelse, som Retsmedicinsk Institut ved Århus Universitet har foretaget konkluderende i erklæring af [...] 2010 er lagt til grund, at det ud fra det samlede billede hos ansøgeren synes sandsynligt, at de påviste forandringer kan være følger af tortur, finder nævnet samlet, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv herefter må lægges til grund. Vedrørende spørgsmål om dokumentation for ansøgerens identitet bemærkes herved, at den beskikkede advokat med brev af [...] 2010 tilsendte nævnet ansøgerens fødselsattest med identitetsoplysninger om ansøgeren svarende til det oplyste til sagen. Nævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv og ikke tidligere har været i konflikt med de ugandiske myndigheder. Ansøgeren blev tilbageholdt og udsat for tortur som af ansøgeren forklaret i anledning af, at der ved en konkret ransgning af ansøgerens lastbil blev fundet formentlig våben eller sprængstof i lastbilen. Ansøgeren, der var ubekendt hermed, blev efterfølgende løsladt mod bestikkelse. Ansøgeren findes ikke ved en tilbagevenden til Uganda at være i risiko for en forfølgelse af den karakter, som omhandles i udlændingelovens § 7, stk. 1, idet ansøgeren ikke kan anses for konkret og individuelt efterstræbt af myndighederne. Derimod findes ansøgeren, der anses for tilbageholdt og udsat for tortur af JATT, på den ovennævnte baggrund ved en tilbagevenden til Uganda at være i risiko for vilkårlig tilbageholdelse og overgreb fra selvstændigt opererende grupper, navnlig JATT, som ansøgeren ikke kan søge tilstrækkelig myndighedsbeskyttelse mod, og som det ikke kan kræves, at ansøgeren på den angivne baggrund udsætter sig for. Ansøgeren har derfor krav på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Uganda/2011/1

5.9 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.9.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsuplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der

kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Der ses ikke i Flygtningenævnets praksis at være eksempler på afgørelser, hvor de generelle forhold for kvinder i et land har kunnet begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 5.9.2.1 nævnte afgørelser.

I de seneste år har Flygtningenævnet endvidere behandlet et antal sager, hvor mandlige asylansøgere som asylmotiv har påberåbt sig frygt for æresdrab, særligt som følge af førægteskabelige forhold eller ægteskab indgået mod familiens vilje, se afsnittene 5.9.2.3 og 5.9.2.5.

5.9.2.1 Betydningen af generelle forhold

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan samt et barn. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde boet i Afghanistan indtil 1984, hvor hun var 14 år. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund idet det bemærkedes, at ansøgeren havde forklaret overensstemmende såvel til sagen som til den beskikkede advokat ifølge dennes indlæg og i nævnsmødet. Det lagdes derfor til grund, at ansøgeren var udrejst i 1984 af Afghanistan sammen med sin lillebroder og lillesøster efter forældrenes død. Ansøgeren havde sammen med sine søskende fået ophold på et børnehjem i Tadsjikistan, hvor hun havde gennemført skolegang og efterfølgende påbegyndt uddannelse til jordemoder eller sygeplejerske. I 1988 var hun flyttet sammen med sin samlever med hvem, hun havde samlevet i nærheden af hovedbyen. Deres fællesbarn var blevet født i 1993. På grund af borgerkrigen var de alle tre

illegalt udrejst til Moskva i 1995, hvorefter de havde taget ophold i denne by, men på forskellige bopæle. Ansøgerens lillebroder var blevet dræbt i borgerkrigen i Tadsjikistan, og ansøgerens lillesøster var ved borgerkrigens begyndelse i 1991/1992 blevet sendt tilbage til Afghanistan, hvorefter ansøgeren ikke havde hørt mere til hendes skæbne. Ansøgeren antog, at hun ikke havde overlevet. Ansøgeren havde således ingen familie eller nærmere pårørende i Afghanistan, og hun havde ikke været i Afghanistan siden 1984. Ansøgeren havde boet i Moskva sammen med sin samlever og søn, indtil samleveren i slutningen af 2008 som følge af overfaldene på samleveren og sønnen i sommeren 2008 var rejst til Afghanistan for at undersøge, om familien kunne tage ophold i Afghanistan, herunder opnå identifikationsdokumenter og bolig. I begyndelsen af 2009 havde ansøgeren erfaret, at samleveren var blevet dræbt, uden at hun havde fået nærmere oplysninger om omstændighederne herved. Ansøgeren havde om familiens ophold i Moskva oplyst, at de mod bestikkelse på skiftende lokale politistationer havde opnået, at myndighederne ikke havde grebet ind overfor deres tilstedeværelse, og at hverken samleveren, ansøgeren eller deres søn på noget tidspunkt havde opnået officiel registrering eller officielle identifikationsdokumenter. Ansøgeren havde herved oplyst, at såvel hendes som samleverens identifikationsdokumenter var gået til grunde i Tadsjikistan. Hverken ansøgeren, samleveren eller sønnen havde indtil udrejsen i foråret 2009 haft officiel kontakt med de russiske myndigheder. Udrejsen havde skyldtes, at ansøgeren tidligere i 2009 var blevet overfaldet og forsøgt voldtaget af såkaldte skinheads. Overgrebet var ikke blevet forsøgt politianmeldt, da ansøgeren ikke havde turdet kontakte myndighederne, da hendes ophold ikke havde været registreret. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren, der i mere end 25 år ikke havde været i Afghanistan, og bortset fra de første barneår havde haft sin opvækst og voksenliv i dels Tadsjikistan dels Rusland, og som ikke havde nogen familie eller nære pårørende i Afghanistan, på den ovennævnte baggrund ved en tilbagevenden til Afghanistan som enlig kvinde uden nogen form for netværk, måtte antages at risikere nedværdigende eller umenneskelige overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved vurderingen af om Rusland herefter kunne tjene til ansøgerens første asylsøgn, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren havde haft hele sit ophold i Rusland uden identifikationsdokumenter, ligesom indrejsen havde været illegal. Ansøgerens ophold i Moskva havde været uregistreret. Opholdet havde været muliggjort ved løbende betaling af bestikkelse til forskellige lokale politistationer. Ansøgerens og sønnens udrejse havde været illegal. Ansøgeren havde således ingen opholdstilladelse i Rusland. En opholdstilladelse i Rusland måtte for ansøgeren endvidere indebære beskyttelse imod, at ansøgeren ikke udsendes til Afghanistan, jf. ovenfor. Da Flygtningenævnet efter det anførte måtte anse det for forbundet med betydelig usikkerhed, om ansøgeren, der ansås for afghansk statsborger, kunne opnå en sådan beskyttelse, fandt Flygtningenævnet ikke, at det kunne kræves, at ansøgeren henvistes til at tage ophold i Rusland som første asylsøgn. Afg/2010/27

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den 18 årige ansøger er etnisk hazara og shia-muslim fra *en navngiven bydel* i Kabul. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren og hendes familie flyttede til Iran, da hun var 14-15 år. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun, mens de boede i Iran, blev lovet væk til en person, der bliver kaldt [...], fordi ansøgerens fader havde en gæld til denne. Hendes far kendte *den navngivne person* fra sin arbejdsplads. Hun kender ikke den navngivne persons rigtige navn, og hun ved ikke, hvor *den navngivne person* bor. *Den navngivne person* smugler narko mellem Afghanistan og Iran og opholder sig ind i mellem i Afghanistan, hvor han har stor magt. *Den navngivne person* har en stor familie i Kabul. Der er mange i den navngivne persons organisation, der arbejder i Afghanistan. Ansøgeren frygter, at den navngivne person vil finde hende, hvis hun vender tilbage dertil. Ansøgeren frygter desuden for sit liv i Afghanistan, fordi hun er en ung kvinde uden noget netværk i dette land. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har imidlertid ikke sandsynliggjort, at hendes eventuelle fortsatte modsætningsforhold til *den navngivne person* – der må antages at bo i Iran – har en sådan karakter og intensitet, at hun i den anledning har behov for beskyttelse mod overgreb i Afghanistan. De generelle vanskelige forhold i Afghanistan samt at ansøgeren er en yngre kvinde og hazara, samt at hun højst har et begrænset netværk i Afghanistan, er endvidere ikke i sig selv tilstrækkeligt til at få asyl i Danmark. Herefter, og idet ansøgeren heller ikke i øvrigt har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller have behov for beskyttelse mod forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/89

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2010/28 samt den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Som/2010/14.

5.9.2.2 Overgreb fra private, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller førægteskabelige forhold

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er 32 år gammel, har ikke været politisk aktiv og heller ikke været i konflikt med sit hjemlands myndigheder. Som asylgrundlag er anført, at ansøgeren frygter umenneskelig behandling i anledning af, at hun ikke i overensstemmelse med sin afdøde faders stammes traditioner er blevet omskåret. Ansøgeren har oplyst, at hun og en søster har boet alene hos moderen, der tilhører en anden stamme, hvor der ikke er tradition for at påføre piger den samme overlast. Ansøgeren har oprindeligt oplyst, at hun

stedse har boet hos moderen, fulgt en lang skolegang og gennem en årrække drevet egen forretning. I forbindelse med sagsbehandlingen har hun i væsentligt omfang udbygget sin forklaring om at være opsøgt af familiemedlemmer fra faderens landsby. Hun har i denne forbindelse blandt andet forklaret, at hun har flyttet rundt og været iført muslimsk beklædning. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på overbevisende vis har kunnet forklare om sine forhold. Sammenholdt ansøgerens oprindelige forklaring med den af Udenrigsministeriet af [...] 2009 afgivne udtalelse om omskæring af kvinder i ansøgerens hjemland, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeeservices afgørelse.” Uganda/2010/5

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingeeservices afgørelse vedrørende et afghansk ægtepar samt to børn. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtaler: ”Den mandlige ansøger har forklaret, at han er afghansk statsborger født i Helmand-provinsen og muslim af trosretning. Vedrørende sit asylmotiv har den mandlige ansøger henvist til det overfald og de overgreb, som familien har været udsat for, og herunder også de generelt usikre forhold i Afghanistan. Den kvindelige ansøger har forklaret, at hun er etnisk tadjik, født i [...], der er en forstad til Kabul og muslim af trosretning. Vedrørende sit asylmotiv har den kvindelige ansøger ud over at henvise til det, som hendes ægtefælle har nævnt, også henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sine slægtninge, da hun har vanæret familien, da hun blev voldtaget af tre mænd. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaringer til grund, hvorefter de har været udsat for vold og for den kvindelige ansøgers vedkommende også for seksuelle krænkelser. Det lægges videre til grund, at de tre gerningsmænd ikke på forhånd kendte ansøgerne, og at de ikke i forbindelse med overgrebene fik kendskab til ansøgernes identitet, ligesom ansøgerne fortsat ikke kender til identiteten af overfaldsmændene. Flygtningenævnet finder, at den nævnte episode ikke i sig selv kan medføre, at ansøgerne opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at der har været tale om en enkeltstående, afsluttet og vilkårlig kriminel handling. Efter samtalen i Udlændingeeservice har den kvindelige ansøger efter sin forklaring afgivet til advokaten og i Flygtningenævnet fortalt sin moder, der bor i Sverige, om episoden nævnt ovenfor, og herunder de seksuelle krænkelser. Dette skulle ifølge den kvindelige ansøger være blevet fortalt videre til den kvindelige ansøgers familie både på faderens og moderens side i ansøgerens fødeby. Den kvindelige ansøger har i den forbindelse henvist til, at hun frygter særligt sin familie på faderens side, da hun er af den opfattelse, at de mener, at hun krænker familiens ære, da hun har været udsat for seksuelle overgreb. Til underbygning af sin frygt har den kvindelige ansøger henvist til, at hendes egen fader og hans brødre for nogle år siden skulle have dræbt ægtefællen til faderens farbroder, idet hun mange år tidligere var blevet

kærester med en anden mand og flygtet med denne. Ved afgørelsen af, om de nye oplysninger kan føre til, at særligt den kvindelige ansøger opfylder betingelserne for at få asyl, lægger Flygtningenævnet for det første vægt på, at der alene er tale om den kvindelige ansøgers gisninger om, at hendes familie vil reagere som nævnt. Hun har således ikke hverken via sin moder eller på anden måde konkret hørt, at der skulle være blevet fremsat trusler over for hende. Ved afgørelsen af, om der vil blive reageret så voldsomt, som den kvindelige ansøger påstår, lægger Flygtningenævnet også vægt på, at hendes familie kommer fra en forstad til Kabul. Ifølge baggrundsoplysningerne er der således en tendens til, at grænsen for, om familiens ære bliver krænket, er lavere desto længere, man kommer væk fra Kabul. Ifølge den kvindelige ansøger følte hendes familie således ikke deres ære krænket, selvom hun giftede sig med en uden for familien, og selvom hun giftede sig med en, der ikke ligesom hun er tadjik. Hertil kommer, at den mandlige ansøger befandt sig i samme hus, da krænkelserne fandt sted. Der kan således ikke herske tvivl om, at den kvindelige ansøger på ingen måde havde skyld i det skete. Endelig har hverken den mandlige ansøger eller efter det oplyste dennes familie reageret negativt overfor den kvindelige ansøger som følge af de nævnte overgreb. For det andet lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerne slet ikke havde tænkt sig at tage ophold i hverken Kabul eller omegnen af Kabul. Da de blev udsat for de nævnte overgreb, var de således på vej til at tage ophold i den mandlige ansøgers fødeegn i Helmand-provinsen, hvilket de opgav som en direkte følge af den nævnte episode. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at den kvindelige ansøger ikke har sandsynliggjort, at hun som følge af det, der er overgået hende, ved sin tilbagevenden til Afghanistan vil være i en asylrelevant risiko for overgreb fra sin families side omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter, og da de generelt usikre forhold i Afghanistan ikke kan føre til et andet resultat, opfylder ansøgerne ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingenservices afgørelse." Afg/2010/130

5.9.2.3 Ægteskab

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun frygtede sin fader, der ønskede, at hun skulle lade sig skille fra sin ægtefælle og gifte sig med faderens fætter. Faderen, der var meget religiøs, havde fået at vide, at ægtefællen, der var bosat i Danmark, drak og røg. Ansøgerens svigerfader havde forsøgt at mægle mellem parterne men uden held. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra Kirkuk-området, hvor begge hendes forældre fortsat boede, og at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv eller i øvrigt haft problemer med myndighederne. Den påberåbte konflikt med faderen kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Der var tale om en privatretlig konflikt. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren ikke havde været udsat for fysiske overgreb eller konkrete trusler fra fade-

ren. Hertil kom, at faderen i sin tid accepterede ægteskabet. Endelig måtte det tillægges vægt, at ansøgerens svigerfader stadig boede i hjemlandet. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold i hjemlandet hverken kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevendende risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevendende skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2010/4

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Den mandlige ansøger var senil, blind og næsten døv, hvorfor han ikke afgav forklaring i Udlændingesservice og for nævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tadjikker, shia-muslimer og fra Afghanistan. Ansøgerne har ikke været politisk eller religiøst aktive. Ansøgerne har som væsentligste asylmotiv henvist til, at deres datter, [...], for cirka fem år siden blev tvangsgift med sin fætter, [...]. Da denne døde af sygdom, ville hans bror, [...], giftes med *hende*, hvilket hun ikke ønskede. *Fætterens bror* og dennes bror og i et vist omfang faderen til disse har herefter opsøgt ansøgerne og deres datter i et forsøg på at gennemtrumfe et ægteskab mellem *fætterens bror* og *datteren*. *Fætterens bror* og dennes bror skulle i den forbindelse blandt andet have opsøgt ansøgerne og truet med en kniv, ligesom *fætterens bror* efter det oplyste skulle have haft planer om at voldtage *datteren*, således at hun derved kunne blive tvunget ind i et ægteskab, herunder således at *datterens* barn med *fatteren* kan forblive i familien. Advokaten har på den mandlige ansøgers vegne endvidere henvist til, at den mandlige ansøger som følge af sit handicap asylretligt må behandles som en uledsaget mindreårig asylansøger. Flygtningenævnet har behandlet ansøgernes asylsager samlet, da den kvindelige ansøger hidtil har taget sig af den mandlige ansøger, og da de er flygtet sammen, ligesom de er indrejst i Danmark sammen. *Datteren* opholder sig efter det oplyste ikke længere i Afghanistan. Selvom det lægges til grund, at ansøgernes datter, [...], tidligere er blevet tvangsgift med *fatteren* – og nu på ny forsøges tvangsgift med dennes bror, [...], finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke opfylder betingelserne for asyl. Ved afgørelsen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på, at det ikke længere er muligt at gennemføre tvangsægteskabet, da *datteren* efter det oplyste ikke længere opholder sig i Afghanistan. Den omstændighed, at *fætterens bror* og dennes familie muligt kan tænkes at være krænket, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse vægt på, at det ikke forekommer sandsynligt, at *fætterens bror* og dennes familie under de nævnte omstændigheder vil udsætte ansøgerne, der er gamle og handicappede, for asylrelevante overgreb i den nævnte private konflikt. Da ansøgerne ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stadfæstes Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2010/132

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nordirak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at hun frygtede at blive dræbt af sin broder på grund af sit ægteskab med en herboende irakisk statsborger, som er hendes halvfætter. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde lært sin ægtefælle at kende i 2001, og at det siden da havde været hendes ønske at blive gift med den pågældende. Forældrene havde haft kendskab til dette og havde accepteret hendes ønske. Broderen havde ifølge ansøgerens forklaring fået kendskab til relationen i sommeren 2008. Han havde reageret med vold og trusler, fordi hun efter hans opfattelse havde bragt skam over familien. Ansøgeren var blevet gift sommeren 2009 med accept fra den øvrige familie. Ansøgeren havde herefter opholdt sig blandt andet i en periode på 14-15 dage hos familien og var udrejst af Irak i efteråret 2009. Der var ikke grundlag for at antage, at ansøgeren efter brylluppet havde været efterstræbt af broderen på asylbegrundende måde. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren havde behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2010/19

Nævnet **stadfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Dahuk i det nordlige Irak. Hun havde gået 12 år i skole og havde siden 2002 haft arbejde i provinskontoret i Dahuk. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygtede familien ved en tilbagevenden, idet hun ikke vidste, hvad der ville ske hende. Grunden hertil var, at hun, efter at have været blevet gift med sin ægtefælle i 2002, ikke havde opnået familiesammenføring med ham og derefter var blevet presset af familien med henblik på at lade sig skille og i stedet indgå ægteskab med en fætter. Hun havde ikke givet efter for presset, men var udrejst uden familiens accept for at være sammen med sin ægtefælle. Det asylmotiv, som ansøgeren havde påberåbt sig, var ikke omfattet af de grunde, der var nævnt i flygtningekonventionen. Ansøgeren var således ikke omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angik vurderingen af asylmotivet i relation til udlændingelovens § 7, stk. 2, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var reel risiko for, at ansøgeren risikerede overgreb fra familien, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en eventuel tilbagevenden til Irak. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren med sin kurdiske baggrund havde været veluddannet og haft arbejde uden for hjemmet, at ægteskabet var indgået med familiens accept, og at ansøgeren vel havde været udsat for pres, men ikke egentlige trusler fra familien. Irak/2010/24

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde henvist til, at hun i

2007/2008 var blevet forsøgt tvangsgift med en mand fra Al-Shabaab. Manden havde en nat sammen med en gruppe af mænd angrebet ansøgerens families hus og i denne forbindelse dræbt ansøgerens kusine, idet de troede, at det var ansøgeren. Ansøgeren havde i en periode efter drabet på kusinen boet hos en ven af faderen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk tumal fra Mogadishu i Somalia. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun frygtede at blive slået ihjel af en mand fra Al-Shabaab, som i 2007/2008 havde ønsket at gifte sig med hende, samt at de mænd, som tidligere havde udsat ansøgeren for overgreb i form af voldtægtsforsøg, ville slå hende ihjel. Endvidere havde ansøgeren henvist til, at hun tilhørte en minoritetsklan, som ikke var beskyttet i Somalia. Ansøgeren havde endelig henvist til sociale og økonomiske forhold. Flygtningenævnet lagde ikke til grund, at drabet på kusinen var en fejltagelse, og at det i virkeligheden havde været ansøgeren, mændene havde været ude efter. Flygtningenævnet fandt, at overgrebet måtte anses som et enkeltstående kriminelt forhold, der ikke kunne anses for rettet mod ansøgeren. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren over for Udlændingesservice havde forklaret, at hun fortsat havde opholdt sig i hjemmet efter drabet på kusinen, og at mændene ikke efterfølgende havde opsøgt hende der. Flygtningenævnet fandt således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle risikere overgreb eller forfølgelse som følge af, at hun havde afslået at gifte sig med en mand, muligt fra Al-Shabaab. Flygtningenævnet lagde heller ikke til grund, at ansøgeren risikerede forfølgelse eller overgreb fra de personer, der efter hendes forklaring havde forsøgt at forgribe sig på hende under hendes ophold hos ansøgerens faders ven. Såfremt dette overgreb havde fundet sted, måtte det ligeledes anses for et enkeltstående kriminelt forhold. Flygtningenævnet fandt i det hele ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller var i en reel risiko for overgreb og således havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Somalia. Det forhold, at ansøgeren var en enlig kvinde fra en minoritetsklan ændrede, uanset de vanskelige forhold i Somalia, ikke herved. Som/2010/4

Nævnet **stadfæstede i juli 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren udrejste af hjemlandet legitimeret med sit eget ægte pas. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygter at blive dræbt af sin fætter, som ansøgeren siden barn har været trolovet til. Ansøgeren nægtede at lade sig gifte med fætteren, og giftede sig i *efteråret* 2008 med sin herboende ægtefælle. Fætteren, som er medlem af Gulbud-din-partiet, har chikaneret ansøgeren og hendes familie i Afghanistan. Ansøgeren har blandt andet henvist til, at fætteren forud for ansøgerens indgåelse af ægteskabet med sin nuværende ægtefælle har udsat hende for vold og truet hende med en pistol, og at

fætteren efter indgåelsen af ægteskabet har opsøgt forældrene et par gange, hvorunder fætteren har slået faderen og truet forældrene, i det fætteren ledte efter ansøgeren. Konflikten med fætteren er en privatretlig konflikt, der ikke i sig selv kan begrunde asyl. Endvidere må det tillægges vægt, at fætteren ikke på noget tidspunkt har gjort alvor af sine trusler, og at ansøgeren var i stand til at opholde sig hos sin svoger i omkring et år inden udrejsen. Hertil kommer, at ansøgeren fortsat har netværk i Kabul i form af ægtefællens familie. Endelig er det indgået med nogen vægt, at ansøgeren først ansøgte om asyl omkring en måned efter indrejsen, og at forældrene i øvrigt først udrejste til Pakistan efter ansøgerens udrejse. På denne baggrund er det heller ikke sandsynliggjort, at den påberåbe konflikt i øvrigt har haft en sådan intensitet og omfang, at det kan side-stilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Idet de generelt vanskelige forhold i hjemlandet hverken kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/36

Nævnet meddelte i **oktober 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”**Flertallet** kan lægge ansøgerens forklaring, der har fremstået sammenhængende og troværdig, til grund. Ansøgeren har forklaret, at ansøgeren og hendes fader har afvist et ægteskabstilbud fra en magtfuld kommandant, og at hun i stedet har indgået ægteskab med en anden mand, samt at kommandanten derfor har truet med at dræbe ansøgeren. Ligesom kommandanten flere gange har opsøgt og truet ansøgerens fader og udøvet vold over for ham. Efter ansøgeren er udrejst af Afghanistan, har kommandanten også opsøgt ansøgerens ægtefælles onkel, hvor ansøgeren holdt sig skjult indtil udrejsen. Flertallet lægger endvidere til grund, at ansøgeren ikke har mulighed for at opnå myndighedernes beskyttelse. Der er ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. På den anførte baggrund finder flertallet af Flygtningenævnet imidlertid, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/133

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tyrkiet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...], Tyrkiet og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter, at hun vil blive offer for æresdrab udført af hendes egen familie eller hendes forlovedes familie, idet hun har nægtet at indgå et arrangeret ægteskab. Hun

blev udsat for vold og truet med at blive slået ihjel, hvis hun ikke giftede sig. Flygtninge­nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtninge­nævnet bemærker herved, at ansøgerens forklaring om, at hun skulle have fået forlæn­get pas inden forlovelsen og derefter opnået visum og udrejst inden for få dage, ikke stemmer overens med det tidsrum, der fremgår af visumansøgningen, og ansøgerens udbyggende forklaring i nævnet om, at hun i den mellemliggende periode har boet på gaden i Ankara, findes utroværdig. Flygtninge­nævnet bemærker i øvrigt, at uanset om ansøgerens forklaring havde kunnet lægges til grund, ville ansøgeren ikke opfylde be­tingelserne for at opnå asyl. Nævnet lægger herved vægt på, at den påberåbte konflikt er en privatretlig konflikt, som ansøgeren i så fald måtte søge myndighedernes beskyt­else imod. Det fremgår således af baggrundsmaterialet, at straffene for vold inden for familien er skærpet, og at de tyrkiske myndigheder har udstedt retningslinjer til de re­gionale myndigheder med det formål at forbedre forholdene for voldsofre og bekæmpe vold inden for familien, ligesom der findes organisationer, der kan bistå kvinder i risi­kogrupper. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Tyr­kiet/2010/2

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”An­søgeren er afghansk statsborger, etnisk tadjik og shia-muslim. Ansøgeren har ikke væ­ret medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øv­rigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun som enlig kvinde uden noget netværk i sit hjemland frygter at vende tilbage til Afghanistan. Hun har endvidere henvist til, at hendes barn og ægtefælle opholder sig i Danmark, og at hun ønsker at leve sammen med dem. Under sin mundtlige forklaring i Flygtninge­nævnet har ansøgeren endvidere henvist til, at hendes farbrors ven for omkring 4 måneder siden har givet hende nye oplysninger. Han fortalte hende, at hendes farbror i 2006 var blevet kontaktet af en person med relation til Taliban, der havde forlangt at blive gift med hende. Det var for at beskytte hende herimod, at familien straks derefter flyttede til Iran. Farbroderen sagde, at hun ikke måtte tage tilbage til Afghanistan. Farbroderen fortalte hende aldrig, hvorfor de var rejst fra hjemlandet, og hvorfor hun ikke måtte rejse til­bage. I 2009 flyttede farbroderen tilbage til Afghanistan, mens hun blev i Iran. Han, der ville giftes med hende samt hans ledsagere, har i Kandahar søgt efter hende og familien. Farbroderens ven frarådede derfor hendes farbror at tage tilbage til Kandahar. Farbro­deren med familie blev derfor i mange måneder i Nemrooz. Senere tog han, på trods af rådet, til Kandahar. Kort tid derefter blev farbroderen, dennes ægtefælle og to børn dræbt af en håndgranat, der blev smidt ind i deres bolig. Farbroderens ven havde af en af sine venner fået at vide, at det var dem, der ønskede, at hun skulle giftes med den Taliban-relaterede person, der havde smidt granaten. Det var således ikke rigtigt, når farbroderens ven under en tidligere telefonsamtale med ansøgeren havde sagt, at far-

broderen med familie var blevet dræbt ved en tilfældig selvmordsbombeaktion. Flygtningenævnet finder ikke anledning til at betvivle, at ansøgerens farbror med familie er blevet dræbt i Afghanistan. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge ansøgerens nye oplysninger om, at dette skulle have sammenhæng med, at hendes farbroder i 2006 undlod at imødekomme et ønske fra en Taliban-relateret person om, at ansøgeren skulle gifte sig med den pågældende, til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at de nye og sent fremkomne oplysninger herom har været vage og upræcise og bygger på oplysninger fra tredjemand. Flygtningenævnet finder det herunder bemærkelsesværdigt, at ansøgerens farbroder var bekendt med, at hun i 2008 rejste til Afghanistan med henblik på at få et pas, uden at han fremkom med nogen nærmere advarsler til hende, herunder eksempelvis fortalte hende, hvilke byer eller steder hun burde undgå. Det forhold, at ansøgeren i Afghanistan måtte være uden nærmere netværk, kan ikke i sig selv begrunde, at det må lægges til grund, at ansøgeren alene af den grund ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun i hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/122

Der kan endvidere henvises til den i 3.1.1.2 nævnte afgørelse Kosovo/2010/5, de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Som/2010/3, Som/2010/9, Afg/2010/94, Afg/2010/19, Afg/2010/6 og Afg/2010/97, den i 3.1.6.3 nævnte afgørelse Afg/2010/110 samt den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Afg/2010/24.

5.9.2.4 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak samt tre børn. Indrejst i 2008. Ansøgerne er etniske kurdere fra Nordirak. Ansøgerne havde henvist til, at de frygtede den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle, eftersom han havde truet og chikaneret ægteparret. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den kvindelige ansøger havde levet nogle år i et voldeligt ægteskab med sin første ægtefælle, som hun var blevet skilt fra i 2003. Nævnet lagde til grund, at ægtefællen havde accepteret skilsmissen. Ansøgerne havde påberåbt sig, at de risikerede overgreb fra den første ægtefælles side, idet han alligevel ikke havde villet acceptere skilsmissen. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at konflikten med den tidligere ægtefælle havde et sådant omfang, at der var en reel risiko for, at ansøgerne ville blive udsat for overgreb fra den første ægtefælles side. Nævnet kunne således ikke fuldt ud lægge ansøgernes forklaringer til grund. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerne havde forklaret divergerende på en række punkter og herunder forklaret, at den første ægtefælle beskyldtes for at have forbindelse til terrorgrupper, og senest forklaret, at baggrunden for den første ægtefælles forfølgelse af dem var æresrelateret, idet han havde beskyldt den kvindelige ansøger for at have haft et seksuelt forhold til den mandlige ansøger før ansøgernes ægteskab. Nævnet lagde endvidere vægt på det

tidsforløb, der havde været i sagen, sammenholdt med karakteren af de trusler med videre, som ansøgerne havde påberåbt sig. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2010/56

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk albaner fra [...] i Kosovo. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun har haft konflikter med de serbiske myndigheder, som under krigen udsatte hende for fysiske overgreb. Hun har desuden henvist til, at hun i 2006 blev tvangsforlovet af sin familie, og at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sin eksforlovede, som udsatte hende for overgreb, inden det lykkedes hende at flygte. Flygtningenævnet finder ikke, at de konflikter ansøgeren og hendes familie under krigen har haft med de serbiske myndigheder kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forholdene ligger langt tilbage i tid, og at overgrebene ikke var rettet specifikt mod ansøgeren og dennes familie. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke tilhører en minoritetsgruppe i Kosovo. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren i 2006 blev tvangsforlovet og af sin familie tvunget til at flytte sammen med [...], som under samlivet udsatte hende for fysiske overgreb indtil det efter cirka et års samliv lykkedes hende at flygte, kan dette ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at dette er en privatretlig konflikt. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har søgt myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynliggjort, at myndighederne ikke kan eller vil hjælpe hende i konflikten med den tidligere samlever. Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Kosovo i perioden 2006-2010, uden at hun personligt blev opsøgt af den tidligere samlever. Det om ansøgerens helbredsmæssige forhold oplyste, kan ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo ikke vil være i en reel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Kosovo/2010/3

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Konya-provinsen, Tyrkiet og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter æresdrab fra sin eks-ægtefælle, dennes familie og sin egen familie, som følge af at hun har forladt ægtefællen og i Danmark haft et forhold til en anden mand. Ansøgeren

gør gældende, at hun nærmest daglig har været udsat for vold af ægtefællen siden det muslimske ægteskabs indgåelse, da hun var 13 år. Ansøgeren har ikke henvendt sig til de tyrkiske myndigheder herom. Flygtningenævnet kan ikke fuldt ud lægge ansøgerens forklaring vedrørende asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at ægtefællen tillod, at ansøgeren rejste til Danmark med børnene, og at han accepterede skilsmissten. Ansøgeren har haft psykiske problemer, angiveligt siden hun var 8 år gammel, men de lægelige oplysninger dokumenterer ikke, at ansøgeren skulle have været udsat for alvorlig fysisk vold. Ansøgeren indrejste legalt med pas og visum og søgte først asyl efter at have afsluttet forholdet til en herboende kurder, som hun forgæves havde søgt familiesammenføring med. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun risikerer æresdrab. Under hensyn hertil og til, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at de tyrkiske myndigheder generelt strafforfølger familierelateret vold, finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som myndighederne ikke kan og vil beskytte hende imod. De oplysninger, som ansøgeren er fremkommet med efter nævnsmødet, kan ikke ændre denne vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Tyrkiet/2010/3

5.9.2.5 Utroskab og førægteskabelige forhold

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren var i 2004 blevet gravid uden for ægteskabet med en irakisk mand bosiddende i Danmark. Herefter var ansøgeren flyttet til Mosul, hvor hun havde opholdt sig indtil starten af 2009. I sommeren 2008 var hendes fader blevet bekendt med, at hun opholdt sig i Mosul. Hun udrejste af Irak i starten af 2009, idet hun fra sin familie havde hørt, at hendes fader planlagde at dræbe hende. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens asylmotiv var frygt for æresdrab fra ansøgerens faders side. Ansøgeren havde boet i Mosul i lidt mere end 4 år – hvorunder hun havde gennemført en universitetsuddannelse – efter at hendes fader, som havde boet i en anden, navngiven by, var blevet klar over, at ansøgeren var blevet gravid udenfor ægteskab. Ansøgerens forklaring om hændelsesforløbet i forbindelse med, at faderen havde fået at vide, at hun havde været gravid, hendes flugt til Mosul samme dag, forklaringen om, at faderen i sommeren 2008 havde været klar over, at hun havde opholdt sig i Mosul, og den omstændighed, at ansøgeren først var udrejst i begyndelsen af 2009, bestyrkede ikke asylmotivet. Derimod fandt Flygtningenævnet, at faderen havde kunnet udføre æresdrabet i den mellemliggende periode, hvis han havde villet det. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerede æresdrab, hvis hun vendte tilbage til Irak. Derfor opfyldte ansøgeren ikke betingelserne i udlændingelovens § 7. Irak/2010/5

Nævnet meddelte i **februar 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. Ifølge ansøgerens forklaring var hun i Iran blevet gift mod sit ønske, idet hendes broder havde besluttet dette. Efter faderens død var det broderen, der bestemte i familien. Der var blevet afholdt bryllupsfest og ansøgeren fremlagde på nævnsrådet billeder herfra. Ansøgeren var stadig gift med sin ægtefælle i Iran. Ægtefællen havde nogle få måneder forud for ansøgerens udrejse af Iran indvilliget i at lade sig skille, og ansøgeren havde indgivet ansøgning herom til myndighederne og var flyttet fra ham. Ansøgerens broder havde tilkendegivet, at han ville slå ansøgeren ihjel, hvis hun lod sig skille. Ansøgeren havde i Iran elsket en anden mand, som hun havde kendt i fire-fem år. De havde ikke et seksuelt forhold, men ansøgeren var kort tid forud for udrejsen blevet set af sin ægtefælle sammen med den anden mand på vej ind i et hus tilhørende nogle bekendte til den anden mand. Den anden mand var herefter blevet anholdt. Ansøgeren frygtede derfor at blive slået ihjel for utroskab af sin ægtefælle eller sin broder, idet hun havde bragt skam over dem. Ansøgeren havde en kæreste i Danmark og ventede barn med denne. **Flytningenævnet** lagde i overensstemmelse med ansøgerens forklaring gennem hele sagen, og understreget af fremlæggelse for nævnet af tre bryllupsfotografier, til grund, at ansøgeren havde indgået ægteskab i Iran. Flytningenævnet havde ikke noget grundlag for at antage, at dette ægteskab var opløst. Flytningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var kommet i et alvorligt modsætningsforhold til sin broder og ægtefælle, idet de havde beskyldt hende for utroskab. Broderen havde i den anledning truet med at slå hende ihjel. Ægtefællen havde endvidere anmeldt ansøgeren til myndighederne for utroskab. Flytningenævnet henviste endvidere til, at ansøgeren nu var gravid og skulle nedkomme om cirka tre måneder. Efter en vurdering af familiens forhold, herunder navnlig broderens traditionelle indstilling, fandt Flytningenævnet, at ansøgeren var i en reel risiko for at blive udsat for alvorlige overgreb, eventuelt æresdrab, ved en tilbagevenden til Iran. Flytningenævnet fandt ikke, at myndighederne kunne antages at ville yde ansøgeren den fornødne beskyttelse herimod. Flytningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2010/15

Nævnet meddelte i **maj 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flytningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk pashtu fra Nangarhar-provinsen i Afghanistan, men at han havde boet det meste af sit liv i Kabul. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politisk eller religiøs forening eller organisation eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at en magtfuld kommandant fra Shoraie Nezar ville slå ansøgeren ihjel, da han havde haft et forhold til kommandantens datter. Ansøgeren havde herom forklaret, at han havde mødt datteren på sit tegnekursus, og at de var blevet forelsket i hinanden. Da kommandanten havde villet bortgifte hende til en ældre mand, havde ansøgeren taget datteren med til sit hjem. Da ansøgerens fader var blevet klar over, at kvindens fader

var en fremtrædende kommandant, havde han besluttet, at ansøgeren og kvinden skulle flygte næste dag. Næste morgen, mens ansøgeren og faderen havde været væk fra hjemmet, var bevåbnede personer kommet til bopælen, hvor moderen var blevet slået, og kommandantens datter var blevet taget med. Ansøgeren var herefter rejst alene ud af Afghanistan. Uanset at ansøgerens forklaring på nogle punkter fremstod som mindre overbevisende, fandt Flygtningenævnet ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at tilside-sætte ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/22

Nævnet **stadfæstede i juni 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder fra Dahuk. Han havde fra 1996 til 2004 været partisan for KDP, fra foråret 2004 til efteråret 2004 været partisan for PKK, og herefter og indtil starten af 2008 været livvagt for et højstående medlem i KDP. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han havde haft et forhold til datteren til den mand, han havde været livvagt for, og at han frygtede nu denne og den mand, datteren senere var blevet gift med. Den forfølgelsesgrund, ansøgeren havde påberåbt sig, var ikke omfattet af flygtningekonventionen. Ansøgeren kunne allerede derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mand, ansøgeren havde været livvagt for, var blevet bekendt med ansøgerens forhold til datteren, og at ansøgeren som følge heraf var blevet afskediget fra sit arbejde som livvagt for ham. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren eller hans familie havde været udsat for trusler eller overgreb som følge heraf, udover at ansøgeren havde fået at vide, at han skulle holde sig væk fra datteren, idet han ellers ville blive slået ihjel. Nævnet kunne således ikke lægge til grund, at den person, som ansøgeren var livvagt for, personligt skulle have eftersøgt ham i Tyskland. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at datterens ægtefælle efter forlovelsen, men inden ægteskabet, var blevet bekendt med ansøgerens tidligere forhold til datteren. Den pågældende havde alligevel valgt at indgå ægteskab med hende, og nævnet kunne ikke lægge til grund, at han havde udsat ansøgeren eller ansøgerens familie for repressalier. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgerens konflikt med kvindens familie kunne anses for at være på et sådant niveau, at ansøgeren var i reel risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Irak. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2010/57

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kurder. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygtede at blive

slået ihjel af sin broder, fordi hun havde haft seksuelt samkvem med sin ægtefælle, inden de havde holdt bryllupsfest, samt fordi hun var flygtet fra Irak. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde en konflikt med sin broder, som var asylbegrundende. Det fandtes ikke troværdigt, at ansøgeren skulle have været domineret af broderen som forklaret. Ansøgeren havde således kunnet vælge en højere uddannelse og havde selv kunnet vælge sin ægtefælle. Ansøgeren havde indgået ægteskab i Irak med deltagelse af familiemedlemmer, herunder moderen, uanset at broderen skulle have været imod forbindelsen. Ansøgeren havde flere gange mødtes med sin ægtefælle i Syrien. Endvidere havde ansøgeren kunnet opholde sig hos familien i Irak i mere end tre år, uanset at hun skulle have haft et afgørende modsætningsforhold til broderen. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at hendes moder i hvert fald på et tidspunkt havde været i stand til at afværge overgreb fra broderen. Hertil kom, at broderens angivelige modvilje mod ansøgerens ægteskab ikke virkede overbevisende. Først havde broderen tilladt ægteskabet, derpå havde han ønsket, at ansøgeren skulle skilles fra sin ægtefælle, alene fordi hun ikke havde kunnet flytte sammen med sin ægtefælle inden for en tidsfrist. Senere, da ansøgeren faktisk var flyttet sammen med sin ægtefælle, havde broderen angiveligt ønsket skilsmisse. Det var vanskeligt at se en reel begrundelse herfor. Såfremt broderen skulle have lagt vægt på at få ansøgeren bortgiftet med en islamistisk bekendt, virkede det uforståeligt, at ansøgeren ikke kunne give nærmere oplysninger om denne person, herunder hans efternavn. Ansøgeren havde derfor ikke sandsynliggjort, at hun ved udrejsen havde haft en dybtgående konflikt med sin broder, eller at hun ved en tilbagevenden ville være i risiko for overgreb fra broderens side. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Irak/2010/58

Nævnet meddelte i **oktober 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygter at blive dræbt af sin familie, fordi hun har haft et seksuelt forhold til en arabisk mand ved navn [...], og fordi hun er flygtet sammen med ham. Ansøgeren frygter endvidere [...s] familie, idet [...] blev dræbt under hans og ansøgerens flugt fra Syrien. Endelig frygter ansøgeren at blive fængslet af de syriske myndigheder, idet hun er udrejst ulovligt af Syrien. Ansøgeren har blandt andet henvist til, at myndighederne har ledt efter hende på familiens bopæl, hvorfor hendes familie ved, at hun er rejst væk sammen med [...]. Hun har videre henvist til, at hendes fader ved flere lejligheder har slået hende, hvor hun senest har været indlagt på hospitalet, og at han har truet hende med døden, såfremt hun fortsatte forholdet med [...]. Hun har endvidere oplyst, at [...s] familie er meget vred over, at [...] er død. **Et flertal af nævnets medlemmer** finder, at ansøgerens forklaringer om, at hun to gange blev udsat for

alvorlig vold fra sin faders side, efter at han var blevet bekendt med, at hun havde et forhold til [...], kan lægges til grund. Nævnet har herved især lagt vægt på, at hendes forklaring støttes af de lægelige oplysninger, herunder journalnotater, fra Center [...]. Et flertal af nævnets medlemmer finder ikke, at der er tilstrækkelige holdepunkter for i øvrigt at tilsidesætte ansøgerens forklaring. Herefter, og når der henses til baggrundsplysningerne om forekomsten af æresdrab især blandt kurdere, og når der yderligere henses til, at ansøgerens familie må anses for at have et stærkt modsætningsforhold til arabere og dermed til [...], samt når der yderligere henses til, at det må antages, at ansøgerens fader på nuværende tidspunkt har viden om, at ansøgerens fulde forhold til [...], finder flertallet, at det ikke kan afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for tortur eller anden umenneskelig behandling, som det ikke kan forventes, at myndighederne vil kunne forhindre. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren er ulovligt udrejst af Syrien. Nævnet finder imidlertid ikke, at dette i sig selv kan forventes at medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil blive udsat for anholdelse eller risiko for tortur fra myndighedernes side. Betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 er derfor ikke til stede. *Ansøgeren* meddeles herefter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syrien/2010/39

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og yezidi af trosretning fra [...] i Al-Hasaka i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han igennem et år havde været venner med en arabisk pige ved navn [...], da han i september 2009 blev chikaneret og truet af *hendes* fætre. De truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis ansøgeren og den *arabiske pige* ikke stoppede deres venskab. *Pigens* familie fik urigtigt at vide, at *hun* havde et seksuelt forhold til ansøgeren. Ansøgeren blev efterfølgende udsat for et overfald foretaget af ukendte personer. Ansøgeren frygter hævn fra *pigens* familie, som mener, at ansøgeren har krænket deres ære. Ansøgeren frygter endvidere at blive fængslet og udsat for tortur af myndighederne, idet han ikke er mødt op efter at være blevet indkaldt til militærtjeneste. Ansøgeren har desuden problemer, både fordi han er etnisk kurder og yezidi. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hans mulige konflikt med *pigens* familie har en sådan karakter og intensitet, at den kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der mellem *pigen* og ansøgeren alene bestod et almindeligt venskab. Uanset om *pigens* familie stod bag overfaldet på ansøgeren i *efteråret* 2009, er ansøgeren og ansøgerens familie ikke efterfølgende blevet opsøgt i anledning af forholdet udover muligt en enkelt gang ca. 2 uger efter overfaldet. Uanset, om det lægges til grund, at ansøgeren ved at udrejse har unddraget sig værnepligt, finder Flygtningenævnet ikke, at dette forhold i sig selv kan

begrunde asyl. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at værnepligtsunddragelse i Syrien efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke medfører en uforholdsmæssig streng sanktion. De generelle forhold for etniske kurdere og yezidier kan ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Syrien/2010/59

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2004. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk bakhtiari fra [...] i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren udrejste fra Teheran i 2004 med fly til *et andet europæisk land* og fortsatte herfra til Danmark, hvor han har opholdt sig hos sin bror i *en dansk by*. Ansøgeren søgte asyl den [...] 2009 i forbindelse med, at han blev sigtet af politiet for ulovligt ophold i Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han i slutningen af [...] 2004 indledte et forhold til en gift kvinde. Efter et halvt år fik kvindens ægtefælle, en højstående leder indenfor Revolutionsgarden, kendskab til forholdet og truede med at dræbe ansøgeren og kvinden eller at melde dem til myndighederne. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under sagens behandling i nævnet udtrykkeligt har erklæret, at han ikke påberåber sig som asylmotiv, at han er kristen. Ansøgeren har i den forbindelse oplyst, at de iranske myndigheder ikke har været bekendt med, at han siden 1989 har været kristen. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren i seks måneder i 2004 har haft en affære med en gift kvinde, kan dette ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet forkaster ansøgerens forklaring om, at kvindens ægtefælle, der angiveligt er en højstående person i Revolutionsgarden er bekendt med ansøgerens identitet, idet ansøgerens forklaring herom har virket utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det forekommer usandfærdigt, at kvindens ægtefælle har filmet dem, mens de var seksuelt sammen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har kunnet give en rimelig forklaring på, hvordan ægtefællen er blevet bekendt med hans identitet. Flygtningenævnet har ved bedømmelse af ansøgerens troværdighed tillige lagt vægt på, at han har opholdt sig i Danmark i ca. fem år, inden han, i forbindelse med at han blev sigtet af politiet for ulovligt ophold, søgte asyl. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2010/54

Nævnet **stadfæstede i december 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”An-

søgeren er etnisk tadsjik fra *en by* i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han omkring to måneder før sin udrejse fra Iran i *foråret* 2009 havde samleje med en afghansk pige ved navn [...], der som ansøgeren havde bopæl i Iran. *Pigens* broder opdagede deres forhold, hvorefter han og to andre ukendte personer overfaldt ansøgeren, der som følge af overfaldet blev indlagt på et hospital i en uges tid, hvorefter han flygtede. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren at blive slået ihjel af *pigens* familie, som har en bred bekendtskabskreds i Afghanistan. Han frygter endvidere at blive stenet af myndighederne i både Iran og Afghanistan på grund af hans seksuelle forhold til *pigen*. Ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed findes det belastende for ansøgeren, at han ved indrejsen oplyste en alder som efterfølgende måtte korrigeres to år højere. Ansøgerens forklaring om forholdet til *pigen* [...] og de deraf følgende problemer med *pigens* familie og med de iranske myndigheder findes ikke overbevisende. Det er bemærkelsesværdigt, at *pigen* og ansøgeren turde indlede et seksuelt forhold i *pigens* hjem. Ansøgeren har forklaret noget divergerende omkring omstændighederne i forbindelse med broderens komme, herunder hvorledes ansøgeren blev pågrebet. Der er ingen sikre holdepunkter for, at politiet skulle ønske at tilbageholde ansøgeren. Dels er det påfaldende, at ansøgeren ifølge forklaringen ikke blev kontaktet af politiet på sygehuset, dels tyder den omstændighed, at ansøgeren uhindret kunne gå derfra, ikke på at politiet ønskede at tilbageholde ansøgeren. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende om, hvem der måtte besøge ham på hospitalet herunder overnatte. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren har fået problemer med *pigens* familie, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for, at *pigens* familie efterstræber ham. Ansøgeren har således under sagen ikke kunnet give nærmere oplysninger om *pigens* forældre, herunder hvad faderen beskæftigede sig med, og det er således uunderbygget, at *pigens* familie skulle have magt og vilje til at kunne skade ansøgeren i Afghanistan. Den omstændighed, at ansøgeren ikke måtte have netværk i Afghanistan, kan ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren opfylder herefter ikke betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.” Afg/2010/134

Der kan endvidere henvises til den i 3.1.2.2 nævnte afgørelse Iran/2010/5, de i 3.4.1 nævnte afgørelser Iran/2010/23 og Afg/2010/64, den i afsnit 5.5 nævnte afgørelse Iran/2010/51 og den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Som/2010/10.

5.9.2.6 Seksuel orientering

Nævnet **stadfæstede** i **april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde henvist til, at han er homoseksuel, og at han i Sverige havde indgået ægteskab med en person af samme køn. Han

frygtede, at hans rejsedokumenter ville blive inddraget, hvis han vendte tilbage til Kina. Ansøgeren havde yderligere henvist til, at myndighederne ikke ville hjælpe ham med at inddrive penge, han havde til gode hos kunder i sin vognmandsforretning. **Flygtninge-nævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det forhold, at politiet ikke havde villet hjælpe ansøgeren med at inddrive nogle tilgodehavender, kunne ikke anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at den manglende hjælp ikke havde haft en sådan intensitet, at dette kunne sidestilles med forfølgelse. Det fremgik af baggrundsmaterialet, Home Office, UK Border Agency, Country of Origin Information Report, af 8. januar 2010, at ægteskab mellem personer af samme køn ikke er tilladt i Kina, men at der ikke var lovgivning, som kriminaliserede homoseksualitet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens indgåelse af ægteskab i Sverige med en anden mand kunne begrunde asyl, allerede fordi det ikke var sandsynliggjort, at de kinesiske myndigheder var bekendt hermed. Det forhold, at ansøgeren eventuelt ville blive nægtet udrejse af Kina, kunne ikke anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke grundlag for at udsætte behandlingen af sagen for at indhente yderligere oplysninger fra Udenrigsministeriet om eventuelle sanktioner mod homoseksuelle, som havde indgået ægteskab. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina, ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for umenneskelig behandling eller overgreb. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelser for asyl efter udlændingelovens § 7. Kina/2010/1

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk amhara og guragie fra Addis Abeba i Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter forfølgelse fra myndighederne som følge af desertering, og at han frygter at blive slået ihjel af familien til hans tidligere ægtefælle, da de blev gift uden accept fra hendes familie. Endvidere frygter han de etiopiske myndigheder, fordi han er biseksuel, hvilket er ulovligt i Etiopien. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. For så vidt angår frygten for myndighederne som følge af deserteringen, lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren kunne opholde sig i hjemlandet i cirka to år inden udrejsen, at han herunder opholdt sig i hvert fald mere end et halvt år hos familien, at han fik udstedt kørekort og pas, at han udrejste på ægte pas uden problemer, og at han ikke søgte asyl ved sin ankomst til Danmark i begyndelsen af 2006, selvom han kun havde turistvisum og først søgte asyl – i Sverige – i 2007 efter ægteskabets forlis. Hvad angår frygten for eksægtefællens familie, stemmer forklaringen ikke med oplysningerne i familiesammenføringsansøgningen, og det forekommer ikke troværdigt, at eksægtefællens familie skulle være uvidende om ægteskabet, henset til at der var tale om naboer. Vedrørende

eventuelle problemer som følge af tidligere biseksuel adfærd i Danmark lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren nu er gift med en herboende kvinde fra hjemlandet, og at det forekommer usandsynligt, at der skulle tilgå de etiopiske myndigheder sådanne oplysninger herom, at myndighederne ville finde anledning til at indlede straf- forfølgning. Da ansøgeren ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse.” Etiopien/2010/1

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder, shia-muslim af trosretning og iransk statsborger. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han er homoseksuel og psykisk syg, og at han ved en eventuel tilbagevenden vil blive fængslet og henrettet på grund af sin seksualitet, og at hans psykiske sygdom vil forværres på grund af manglende behandling. I Flygtningenævnet har ansøgeren yderligere henvist til, at han for otte til ni år siden blev tilbageholdt af politiet i en uge mistænkt for at være homoseksuel, og at hans storebror, [...], der bor i Teheran, for cirka en måned siden har fået oplyst, at ansøgeren er homoseksuel – og at han nu frygter, at *storebroderen* vil slå ham ihjel, hvis han vender tilbage til Iran. Det lægges til grund, at ansøgeren – som forklaret – er homoseksuel. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren ikke har været forfulgt af myndighederne som følge af sin seksualitet, og at der gjort op med den omstændighed, at ansøgeren for otte til ni år siden blev tilbageholdt af politiet i en uge, fordi han havde holdt en mand i hånden. Med hensyn til ansøgerens nyeste oplysninger om, at han frygter, at hans familie og i særdeleshed broren, [...], vil slå ham ihjel, lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerens har afgivet divergerende oplysninger med hensyn til familiens kendskab til ansøgeren seksualitet. I asylschemat har ansøgeren således skrevet, at hans egen familie agter at slå ham ihjel. Ved samtalen i Udlændingesservice fragik ansøgeren disse oplysninger, og han forklarede her, at hans familie ikke har kendskab til hans homoseksualitet. Ved samtalen med advokaten og i Flygtningenævnet har ansøgeren nu forklaret, at hans søster, som bor i Danmark, i *sommeren 2010* i forbindelse med læsning af afslaget fra Udlændingesservice skulle have opdaget, at ansøgeren er homoseksuel, og at han kort tid herefter fik flere telefoniske opkald fra sin bror, [...], der nu truede ham som følge af ansøgerens seksualitet. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerens familie, herunder hans søster i Danmark, først i *sommeren 2010* skulle være blevet bekendt med, at ansøgeren er homoseksuel. Ved afgørelsen heraf, har Flygtningenævnet blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring, har boet flere år i Sverige, og at han i den forbindelse har haft en tæt forbindelse til sine tre brødre der. Det lægges i den forbindelse videre til grund, at ansøgeren i Sverige med brødrenes hjælp fik psykiatrisk behandling, ligesom ansøgeren også har forklaret, at han ikke i Sverige lagde skjul på sin seksualitet, herunder for ek-

sempel ved deltagelse i demonstrationer til fordel for homoseksuelle. Hertil kommer, at ansøgeren også i Danmark mange gange har deltaget i samtaler med psykiater, lægebe-søg med videre. Ved disse samtaler har han ikke lagt skjul på sin seksualitet, og det fremgår også af journalerne, at ansøgerens søster i flere tilfælde har været til stede, li-gesom hun aktivt har suppleret og bekræftet nogle af ansøgerens oplysninger. På denne baggrund kan ansøgerens forklaring om, at han nu frygter sin families reaktion – og herunder særligt *storebrorens* reaktion – ikke lægges til grund. Da det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren i kraft af sin seksualitet er eksponeret på en sådan måde, at der er risiko for myndighedsforfølgelse ved en tilbagevenden til Iran, og da det endvidere ikke kan lægges til grund, at ansøgeren er i risiko for asylrelevante overgreb fra sin fa-milie ved en tilbagevenden til Iran, opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Iran/2010/55

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2005. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøge-ren er etnisk boganda og kristen af trosretning fra Kampala i Uganda. Ansøgeren sympa-tiserede med Peoples Congress under valgkampen i Uganda i 2004, hvor han hjalp med at uddele løbesedler. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at blive forfulgt, da han er homoseksuel, hvilket er ulovligt i Uganda. Flygtningesnævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren er homoseksuel/biseksuel. Ansøgeren er udrejst legalt af Uganda og har heller ikke efter sin egen forklaring på noget tidspunkt haft konflikter med de ugandiske myndigheder. Flygtningesnævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en konkret risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse eller over-greb som følge af sin seksuelle orientering. Han opfylder derfor ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningesnævnet stadfæ-ster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Uganda/2010/6

Der henvises endvidere til den i afsnit 3.4.4.2 nævnte afgørelse Iran/2010/48.

5.10 Menneskehandel

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel.

Med henblik på at bekæmpe handel med mennesker i Danmark iværksatte regeringen i marts 2007 Handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker 2007-2010. Hand-lingsplanen sætter fokus på både forebyggende, støttende og efterforskningsmæssige aktiviteter samt en øget koordinering af samarbejdet mellem politiet, de sociale myn-

digheder og involverede organisationer. De af handlingsplanen følgende ændringer af udlændingeloven blev gennemført ved lov nr. 504 af 6. juni 2007. Visse af ændringerne var endvidere nødvendige for, at Danmark den 19. september 2007 kunne ratificere Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel med ikrafttræden pr. 1. februar 2008.

Det fremgår af regeringens handlingsplan, at langt den største del af de mennesker, der bliver handlet til Danmark, er kvinder. Man er dog i de senere år også stødt på enkelte børn, der har været handlet til Danmark.

Det kan være vanskeligt at identificere kvinder og børn, der er menneskehandlet, da de ofte er tilbageholdende med at søge hjælp og støtte fra de danske myndigheder og med at bidrage til en afdækning af deres sag.

Udlændinge, som er ofre for menneskehandel, er omfattet af Udlændingesservices underholdsforpligtelse. Udlændingesservice skal efter udlændingeloven sørge for indkvartering, sundhedsbehandling og underhold og – såfremt der ikke kan opnås opholdstilladelse her i landet – i samarbejde med relevante organisationer og myndigheder i videst mulig omfang sørge for, at alle ofre for menneskehandel får et tilbud om en veltilrettelagt og forsvarlig modtagelse i hjemlandet. Rigspolitiets Udlændingeafdeling forestår udsendelsen af udlændingen fra Danmark i samarbejde med International Organisation for Migration, der skal assistere den del af den forberedte hjemsendelse, der skal foregå i hjemlandet.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingesservice til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingesservice efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 100 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk edo fra Ekoha. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af den kvinde, der betalte for hendes rejse til Europa, da ansøgeren stadig skylder denne kvinde 20.000 euro. Endvidere frygter ansøgeren, at der hviler en forbandelse over hende. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund, hvorefter en kvinde, [...], i hjemlandet lokkede ansøgeren til Spanien i 2007 med løfte om, at ansøgeren skulle udføre husligt arbejde, at det viste sig, at ansøgeren i stedet skulle arbejde som prostitueret, at *kvinden* afkrævede ansøgeren et beløb på 50.000 euro for rejsen, hvoraf ansøgeren ifølge egne oplysninger stadig skylder 20.000 euro, at ansøgeren i *sommeren* 2009 i Spanien mødte en dansk mand, som lovede at gifte sig med hende og tage hende med til Danmark, at manden i *sommeren* 2009 hentede ansøgeren og kørte hende til Danmark, og at manden i sit hus i Danmark i *sommeren* og *efteråret* 2009 udsatte ansøgeren for grov vold og grove seksuelle krænkelse, inden det lykkedes ansøgeren at flygte fra mandens hus den [...] 2009. Ansøgerens frygt for *kvinden* vedrører almindelig borgerlig kriminalitet og er i øvrigt en konflikt af privatretlig karakter. Ansøgeren må i givet fald henvises til at søge beskyttelse hos en relevant overordnet myndighed. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingesservices rapport nr. 156 ”Protection of Victims of Trafficking in Nigeria”, at ansøgeren ville kunne søge beskyttelse hos NAP TIP eller private organisationer, og at NAP TIP og de private organisationer ville kunne drage omsorg for at modtage ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgerens frygt for at blive udsat for en forbandelse kan ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Nigeria/2010/6

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk edo fra Benin City. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af en gangstergruppe ved navn Black Ass, der dræbte ansøgerens kæreste og nu vil

dræbe ansøgeren. Fire dage efter drabet på ansøgerens kæreste tilbageholdt og slog Black Ass ansøgeren i en skov. Ansøgeren frygter endvidere at blive slået ihjel af *en kvinde* som følge af, at hun har talt med dansk politi. *Kvinden* var ansvarlig for, at ansøgeren blev udsat for menneskehandel. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens konflikt med Black Ass er af privatretlig karakter, hvorfor ansøgeren henvises til at søge politiets beskyttelse herimod. Dette forhold kan derfor ikke begrunde opholdtilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har været offer for menneskehandel. Med hensyn til ansøgerens konflikt med de personer, som har formidlet menneskehandlen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren må henvises til at søge de nigerianske myndigheder beskyttelse herimod. Nævnet henviser i den forbindelse til, at der fra de nigerianske myndigheders side arbejdes på at bekæmpe menneskehandel, og nævnet finder, at der i denne forbindelse må lægges vægt på det arbejde, der udføres af organisationen NAPTIP, som myndighederne arbejder sammen med, samt af andre private organisationer. Nævnet finder, at det er muligt for ansøgeren at gøre brug af de hjælpetilbud, der gives af blandt andre NAPTIP ved en tilbagevenden til Nigeria. Flygtningenævnet finder endelig ikke, at ansøgeren på grund af sin forklaring til politiet er blevet profileret i en sådan grad, at dette kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Nigeria/2010/7

Nævnet **stadfæstede i august 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk isoko fra Benin City, Edo State i Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Om sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter sin Madam, som hun skylder 25.500 euro af de 30.000 euro, som ansøgeren skulle betale, fordi Madam har hjulpet ansøgeren til Europa. Madam har endvidere af samme årsag tvunget ansøgeren til at arbejde som prostitueret i Spanien. Ansøgeren frygter endvidere, at Madam, der har truet ansøgeren, vil udøve ”Ju Ju” mod hende, såfremt hun ikke betaler Madam pengene. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv må lægges til grund. Ansøgeren har forklaret, at såvel hendes forældre som hendes brødre er døde, og at hun derfor via en ven i Nigeria fik kontakt til Madam, der lovede at skaffe hende arbejde i Europa. Da ansøgeren sammen med 13 andre piger blev holdt indespærret i Marokko på rejsen mod Europa, gik det op for ansøgeren, at hun skulle være prostitueret i Spanien. Bortset fra ved indrejsen og et kort ophold på Mallorca, hvor ansøgeren var i kontakt med de spanske myndigheder, arbejdede ansøgeren herefter i Barcelona som prostitueret og betalte herunder 4.500 euro til Madams konto i Spanien. Madam beordrede ansøgeren til at tage til Danmark for at tjene flere penge ved prostitution. Ansøgeren indrejste i [...] 2010, men blev anholdt ved indrejsen. Nævnet finder,

at ansøgerens situation er præget af hendes vanskelige sociale og økonomiske forhold i Nigeria, men at der er tale om kriminalitet og udnyttelse af ansøgerens økonomiske transssituation i Nigeria. Nævnet finder ikke, at ansøgeren kan anses for at være særlig profileret eller i særlig grad udsat i forhold til de personer, der står bag den menneskehandel, som ansøgeren har været udsat for. Nævnet finder, at ansøgerens situation må vurderes på linje med den vanskelige situation, der efter baggrundsoplysningerne er gældende for et stort antal kvinder fra Nigeria, der trues til at arbejde som prostituerede i Europa, herunder med trusler med baggrund i voodoo eller ”Ju Ju”, således som ansøgeren har forklaret om. Nævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at der fra de nigerianske myndigheders side arbejdes på at bekæmpe menneskehandel, og nævnet finder, at der i denne forbindelse må lægges vægt på det arbejde, som udføres af organisationen NAPTIP samt private ngo-er i Nigeria. Nævnet lægger navnlig vægt på det oplyste om NAPTIP’s arbejde i Udlændingenservices rapport fra juni 2010 og april 2008. Nævnet finder, at oplysningerne om de nigerianske myndigheders opmærksomhed mod menneskehandel også fremstår bestyrket ved United States Departement of States rapport af 14. juni 2010 (Trafficking in persons report 2010 – Nigeria). På denne baggrund har nævnet ikke fundet, at det kan antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb eller nedværdigende eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som den beskikkede advokat navnlig har henvist til. Nævnet har herved ikke fundet, at de generelle forhold i Nigeria, eller den omstændighed, at ansøgeren er uden nær familie, kan føre til et andet resultat. Tilsvarende gælder det oplyste i advokatens indlæg og i nævnsrådet om, at ansøgeren også er blevet truet via mobiltelefon i Danmark af Madam i [...] 2010 efter samtalen med Udlændingenservice.” Nigeria/2010/2

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Nigeria efter at have genoptaget sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har som sit asylmotiv henvist til, at hun siden Flygtningenævnets afgørelse i [...] i forbindelse med politiets efterforskning af sagen mod en navngiven bagmand, der er sigtet for menneskehandel, har afgivet forklaring om navngivne personer, og om hvorledes hun selv har været udsat for menneskehandel. Ansøgeren har anført, at hun i det kriminelle prostitutionsmiljø fremstår som en person, der samarbejder med myndighederne i sagen mod bagmanden, og hun frygter derfor overgreb fra personer fra det kriminelle netværk omkring bagmanden ved en eventuel tilbagevenden til Nigeria. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at hun har været offer for menneskehandel. Ansøgeren er efter det oplyste den eneste menneskehandlede person, der har afgivet forklaring i sagen mod bagmanden, og ansøgerens forhold har været omtalt i danske medier, og hun har herunder været omtalt som [...]. Nævnet lægger til grund, at bagmanden er bekendt med ansøgerens rolle og med indholdet af ansøgerens indenretlige forklaring i [...]. Bagmanden, som var varetægts-

fængslet i forbindelse med straffesagen, er flygtet fra fængslet og opholder sig nu ifølge ansøgeren i Nigeria. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren har været udsat for flere trusler samt to tilfælde af vold fra personer i Danmark i det kriminelle netværk omkring bagmanden i anledning af sagen. Truslerne har været rettet personligt mod ansøgeren og et familiemedlem i Nigeria, som ifølge ansøgerens oplysninger er forsvundet og muligvis dræbt. Ansøgeren har anmeldt forholdene til det danske politi. Ved vurderingen af den risiko, som ansøgeren stilles over for ved en tilbagevenden til Nigeria, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren på baggrund af det anførte fremstår som en særligt udsat person. Selvom det efter oplysningerne i Udlændingeservices fact-finding rapporter fra april 2009 og juni 2010 vedrørende organisationen NAPTIP i Nigeria må lægges til grund, at organisationen udfører et betydeligt hjælpearbejde for kvinder, der efter at have været offer for menneskehandel på ny tager ophold i Nigeria, finder nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens ovennævnte forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria er i risiko for overgreb af en karakter, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og som ansøgeren ikke på tilstrækkelig effektiv måde kan antages at opnå beskyttelse imod. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at henføre ansøgerens forhold under udlændingelovens § 7, stk. 1.” Nigeria/2010/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Nepal/2010/1.

5.11 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner eller væbnede grupper, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **februar 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde arbejdet for en FN organisation, hvor han havde været med til at hjælpe afghanere, der var vendt tilbage fra Pakistan, blandt andet ved uddeling af tøj og penge. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med oplysninger fra en navngiven FN organisation til grund, at ansøgeren fra 2004 og til sin udrejse i 2008 havde været ansat i flere flygtningelejre. På grundlag af ansøgerens forklaring, der forekom sammenhængende og troværdig, og som var understøttet af brevene fra indenrigs- og forsvarsministeriet, der var fremlagt i sagen, fandt Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af sit arbejde for en navngiven FN organisation havde været udsat for gentagne trusler fra Taliban. Idet der henvistes til UNHCR's rapport af 21. juli 2009 (baggrundsnotat 324) og Dansk Flygtningehjælps rapport af december 2009 [Landeprofil Afghanistan, Dansk Flygtningehjælp, udgivet december 2009], hvoraf det fremgik, at afghanere, der arbejdede for eller var associeret med internationale organisationer, var i risiko for forfølgelse af Taliban, fandt Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i reel risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2010/3

Nævnet meddelte i **maj 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Den mandlige ansøger havde lært den kvindelige ansøger at kende efter, at han i foråret 2009 havde arbejdet på det landbrug, hvor kvinden havde boet. Den mandlige ansøger havde anmodet den kvindelige ansøgers familie om hendes hånd. Efter kvindens familie havde brugt et par måneder på at overveje tilbuddet, havde de besluttet at bortgifte den kvindelige ansøger til en anden. Den mandlige ansøger og den kvindelige ansøger var derefter blevet enige om at flygte sammen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne er etniske hazaraer fra en landsby i Orozgan-provinsen i Afghanistan, hvor de havde boet til udrejsen i 2008. Ansøgerne havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne havde som asylmotiv anført, at de frygtede at blive dræbt af den kvindelige ansøgers familie, idet de havde giftet sig mod hendes families ønske. Flygtningenævnet lagde ansøgernes forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt det tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgerne på grund af ægteskabet ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret og individuel risiko for overgreb eller umenneskelig behandling fra den kvindelige ansøgers familie. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne ville kunne opnå de stedlige myndigheders beskyttelse imod denne risiko.

Der meddeltes hermed ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/24

Nævnet meddelte i **juli 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra *en navngiven landsby* i Bagram-distriktet i Parwan-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han og hans familie igennem mange år har været i konflikt med *en navngiven* kommandant. Konflikten udviklede sig, da ansøgerens familie afslog et ægteskabstilbud fra kommandantens broder. Ansøgerens familie var truet, og ansøgerens broder dræbte en nat nevøen til kommandant [...] samt en anden person. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til hjemlandet at blive slået ihjel af kommandant [...] og hans broder. Endelig har ansøgeren henvist til, at faderen blev dræbt i *den navngivne kommandants* varetægt. Det bemærkes, at ansøgeren efter det foreliggende ikke risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnets flertal** bemærker endvidere, at ansøgeren i det væsentlige har forklaret konsistent om det centrale i sit asylmotiv. Selvom ansøgeren har forklaret upræcist om, hvorledes familien var i stand til at opholde sig i nogen tid hos morbroderen efter flugten fra landsbyen, og selvom morbroderen, bortset fra den nævnte ransagning, efter det oplyste ikke er blevet opsøgt yderligere, kan flertallet ikke afvise, at ansøgerens broder dræbte *den navngivne kommandants* nevø og en anden person i forbindelse med den verserende konflikt med *den navngivne kommandant*, og at ansøgeren derfor risikerer at blive offer for blodhævn. Da *den navngivne kommandant* endvidere efter det foreliggende er en lokal myndighed, kan ansøgeren ikke antages at ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse. På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet er i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2010/35

Nævnet meddelte i **august 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er waladan fra Mogadishu. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at al-Shabaab flere gange har truet hende på livet og sagt, at de vil tvangsgifte hende bort til at af deres medlemmer, efter at hendes ægtefælle er flygtet fra al-Shabaab. **Flygtningenævnets flertal** lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens ægtefælle, der beskæftigede sig som sælger på et lokalt marked, blev søgt hvervet af al-Shabaab, at ægtefællen afslog, ophørte med at komme på markedet og herefter tog ophold i hjemmet, at al-Shabaab opsøgte ægtefællen i hjemmet, hvor de atter søgte at hverve ægtefællen, at der i forbindelse med henvendelsen blev fremsat

trusler og udøvet vold mod ægtefællen, at al-Shabaab folkene meddelte, at de ville vende tilbage, og at ægtefællen herefter flygtede i *sommeren 2009*. Endvidere lægger Flygtningenævnets flertal til grund, at al-Shabaab i den følgende periode opsogte bopælen flere gange med tre-fire dages mellemrum, at al-Shabaab i begyndelsen ville have ansøgeren til at oplyse om ægtefællens opholdssted, at al-Shabaab folkene efter de første to besøg meddelte ansøgeren, at hun på grund af ægtefællens forsvinden ikke længere havde nogen ægtefælle og derfor skulle giftes med et medlem af al-Shabaab, og at al-Shabaab under senere besøg udpegede en mand fra al-Shabaab, som ansøgeren ikke kendte, at ansøgeren blev udsat for vold af al-Shabaab folkene, at ansøgeren herefter forlod bopælen *ca. en måned efter, at ægtefællen var flygtet*, og at ansøgeren udrejste *efter yderligere ca. halvanden måned* efter at have fået solgt boligen med bistand fra en bekendt i naboområdet. Det kan ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse af grunde, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Når der endvidere henses til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR's Guidelines (276) og Operational Guidance Note fra UK Home Office, er det efter det foreliggende sandsynliggjort, at ansøgeren er kommet i et sådan modsætningsforhold til al-Shabaab, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal finder videre, at særlige grunde taler for, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. samme lovs § 10, stk. 3. Der lægges vægt på, at den idømte straf vedrørende overtrædelse af straffelovens § 174 er begået i forbindelse med indrejsen. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Som/2010/10

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelser Afg/2010/37 og Afg/2010/31, de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Irak/2010/31, Afg/2010/100, Som/2010/9, Som/2010/7, Afg/2010/55, Afg/2010/4, Afg/2010/73, Afg/2010/19 og Afg/2010/88 samt den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Som/2010/5.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl til en ansøger, der oplyste at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde vedrørende sit asylmotiv oplyst, at han havde været medlem af de nationale forsvarsstyrker, hvorfor han frygtede at blive forfulgt af andre kurdere. Ansøgeren havde yderligere henvist til, at hans bror havde været medlem af al-Qaeda, hvorfor familiens hus var blevet benyttet som base for al-Qaeda. I 2005 var huset blevet ramt af et missil, hvorved moderen og broderen døde. Fra 2003-2007 havde ansøgeren opholdt sig Grækenland sammen med sin ægte-

fælle, der er bulgarsk statsborger. Han havde indgivet en ansøgning om asyl i Grækenland, men da han aldrig havde fået svar på sin asylansøgning, var han udrejst til Sverige, hvor han ligeledes havde søgt asyl. De svenske myndigheder ville sende ansøgeren tilbage til Grækenland, hvorfor ansøgeren frivilligt i 2008 var rejst tilbage til Irak. Efter sin tilbagekomst var ansøgeren rejst til Syrien for at undersøge mulighederne for at udrejse illegalt til Europa herfra, men ansøgeren havde ikke penge nok og var derfor rejst tilbage til Irak. Senere i 2008 var ansøgeren på ny udrejst fra Irak via blandt andet Iran og Tyrkiet til Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Fallujah i Irak. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren alene som følge af sit medlemskab af de nationale forsvarsstyrker i perioden fra 1998 til 2002 ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, fra kurdere i Irak. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren alene havde været menigt medlem. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens afdøde broders tilknytning til al-Qaeda kunne begrunde asyl for ansøgeren. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens anden broder og dennes familie fortsat boede i Fallujah. Flygtningenævnet tillagde det ved vurderingen af sagen tillige en vis vægt, at ansøgeren i 2008 var indrejst to gange i Irak, hvor han begge gange havde opholdt sig hos broderen i Fallujah. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2010/9

Nævnet **stadfæstede i februar 2010** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren havde forklaret, at han efter sine forældres død tog ophold hos sin farbroder og arbejdede for ham. Farbroderen slog ansøgeren på benene med grene og i hovedet med knytnæveslag, formentlig fordi han ville presse ansøgeren væk, således at han kunne overtage ansøgerens families jord. Farbroderen slog ansøgeren tre-fire gange om ugen og havde også truet med at ville slå ham ihjel. Nogle gange var ansøgeren blevet smidt ud af farbroderen og havde overnattet i moskéen. Ansøgeren var rejst fra farbroderen, idet han ikke kunne holde behandlingen ud længere og var overbevist om, at farbroderen ville slå ham ihjel. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Det lægges til grund, at ansøgeren er etnisk hazara fra landsbyen [...] i Ghazni-provinsen, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv eller haft problemer med myndighederne, at ansøgerens fader døde, da ansøgeren var nogle få år gammel, at ansøgeren boede i landsbyen med sin moder og broder, at moderen døde for cirka to år siden, at broderen var rejst til Kuwait for at arbejde, og at ansøgeren herefter tog ophold hos sin farbroder. Ansøgeren har oplyst, at hans fader var medlem af Nasrat-partiet, mens hans farbroder skulle have været medlem af det rivaliserende Nezat-parti, at faderen blev slået ihjel af nogen fra Nezat, og at ansøgeren i øvrigt ikke

er bekendt med de nærmere omstændigheder omkring faderens død. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at han frygter at blive slået ihjel af sin farbroder, idet farbroderen ønsker at overtage ansøgerens families jordlod. Efter det foreliggende lægges det til grund, at den påberåbte konflikt med farbroderen er en privat konflikt, og at de handlinger fra farbroderens side, som ansøgeren har forklaret om, ikke har haft en sådan intensitet og omfang, at de kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Endvidere har Flygtningenævnet lagt nogen vægt på, at ansøgeren tog frivilligt ophold hos farbroderen, selv om der ifølge ansøgerens egen forklaring forinden havde været et modsætningsforhold til farbroderen, og at ansøgeren forlod farbroderen af egen drift. Endelig er det uoplyst, hvor ansøgerens storebroder opholder sig på nuværende tidspunkt. Idet oplysningerne om ansøgerens personlige forhold ikke kan føre til nogen ændret vurdering, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Afg/2010/136

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Syrien, muslim og fra en navngiven lejr i Damaskus. Han havde hverken været religiøst eller politisk aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygtede blodhævn fra en drengs familie, idet drengen var død, efter han var kommet til skade ved et fald fra en luftgynge, som ansøgeren ejede og passede. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at han to gange havde deltaget i møder i foreningen Gamiat Al-Salam, og at flere af mødedeltagerne efterfølgende var forsvundet eller var blevet anholdt. Selvom det lagdes til grund, at drengen var død efter en ulykke med en luftgynge, som ansøgeren havde ejet og været ansvarlig for, fandt Flygtningenævnet, at dette ikke kunne medføre asyl. Ved afgørelsen heraf havde Flygtningenævnet blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren ved samtalen i Udlændingenservice havde forklaret, at hans fætter havde oplyst, at drengens familie havde taget imod den erstatning, som ansøgerens familie havde indsamlet. Hertil kom, at drengens familie efter det oplyste ikke havde kontaktet ansøgerens broder eller øvrige familiemedlemmer efter ansøgerens udrejse. Endelig havde Flygtningenævnet lagt vægt på, at sagen var blevet relevant behandlet af de syriske myndigheder, herunder domstolene. Det andet asylmotiv, som ansøgeren havde fremført – at han havde deltaget i to hemmelige møder – kunne heller ikke medføre, at han fik asyl. Flygtningenævnet lagde for det første vægt på, at ansøgeren ikke havde omtalt dette forhold i sin ellers fyldige besvarelse af asylskemaet. For det andet havde han ikke på overbevisende måde redegjort for, at han skulle være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse som

følge af sin meget beskedne deltagelse i de to møder. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, hvorfor Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingesservices afgørelse. Statsløspal/2010/17

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren var mindreårig. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk hazara, shia-muslim og fra Oruzgan provinsen, hvor han var født og havde opholdt sig, til han var 10 år gammel. Fra 2003 til 2005 havde han boet i Pakistan, og fra 2005 til 2008 havde han boet i Iran. Han havde hverken været politisk eller religiøs aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hans fader i 1999, da ansøgeren havde været seks år gammel, var blevet dræbt af pashtunere/Taliban i forbindelse med en tvist om overtagelse af farfaderens jord. Ansøgeren frygtede derfor, at der ville ske det samme med ham, hvis han vendte tilbage til lokalsamfundet. Han frygtede endvidere, at han ville blive kidnappet af Taliban og tvunget til militærtjeneste eller en selvmordsaktion. Flygtningenævnet kunne tiltræde afgørelsen fra Udlændingesservice om, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til, at det var forsvarligt at behandle asylansøgningen. Selvom det lagdes til grund, at ansøgerens fader var blevet dræbt i forbindelse med en jordkonflikt, fandt Flygtningenævnet, at det ikke kunne medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en asylrelevant risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at ansøgeren og dennes moder og farfader havde kunnet opholde sig i lokalområdet i fire år efter faderens død. Hertil kom, at der nu var forløbet mere end ti år siden faderens død. Det fandtes ikke konkret at kunne tillægges betydning, at Taliban efter baggrundsoplysningerne de senere år var blevet en større magtfaktor. Den omstændighed, at ansøgeren var en enlig ung mand, og at han derfor generelt kunne være mål for hvernig af Taliban til militærtjeneste med videre, kunne heller ikke – uanset den nævnte jordkonflikt – føre til, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få asyl. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, hvorfor Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingesservices afgørelse. Afg/2010/8

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske hazaraer og shia-muslimer af trosretning og kommer fra Kabul. Ansøgerne har ikke været politisk aktive og har ikke haft problemer med myndighederne. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de har været udsat for røveri i hjemmet, kidnapning af en søn, der blev frigivet mod betaling af en løsesum, og at ukendte, bevæbnede personer efter sønnens frigivelse indfandt sig på bopælen angiveligt for at hævne, at den mandlige ansøger indgav anmeldelse til politiet. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de opfylder betingelserne for asyl. Flygtningenævnet lægger vægt på, at de påberåbte forhold angår almindelig kriminalitet, og ansøgerne må derfor henvises til at søge myn-

dighedernes beskyttelse herimod. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til Dansk Flygtningehjælps "Landeprofil Afghanistan" punkt 3.1.2. Politiet, hvoraf det blandt andet fremgår, at politiet har fuld autoritet i de store byer. Det forhold, at den mandlige ansøger to gange i forbindelse med kidnappingen har rettet henvendelse til politiet i Kabul underbygger, at ansøgerne vil kunne opnå den nødvendige myndighedsbeskyttelse. Flygtningenævnet bemærker, at den mandlige ansøgers frygt for, at den rapportoptagende betjent skulle stå i ledtog med kidnapperne, alene er udtryk for en formodning. Flygtningenævnet bemærker, at den mandlige ansøgers forklaring om, at hans broder efter ansøgerens samtale med advokaten i *foråret* 2010 ringede om aftenen og oplyste, at ansøgerens forretning var blevet brændt ned for en måned siden af de personer, der stod bag kidnappingen, og at broderen og ansøgerens forældre som følge heraf var flygtet til Iran, fremstår som en udbyggende forklaring og kan ikke føre til andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at de har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2010/98

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde en jordkonflikt med et familiemedlem og forklarede for nævnet, at familiemedlemmet derfor havde truet ansøgerens familie og havde slået ansøgerens fader og efterfølgende ansøgerens broder ihjel. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der er etnisk hazara fra Ghazni, som asylmotiv havde gjort gældende, at han ved en tilbagevenden var i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra en halvfarbroder med udspring i en jordstrid. Flygtningenævnet fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring om jordstriden til grund. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at dette forhold kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren havde forklaret, at det omstridte jordstykke var afhændet, og at de andre farbrødre efter det oplyste ikke havde haft problemer med halvfarbroderen efter deres afhændelse af jorden. Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at de generelle trusler mod ansøgerens familie, som ansøgeren havde forklaret om for nævnet, var fremsat inden mordet på faderen, og at det ikke fandtes sandsynliggjort, at det senere drab på broderen havde relation til jordstriden. Ansøgerens anbringende for nævnet om, at der muligvis forelå en anden konflikt mellem faderen og halvfarbroderen eller et rent hævnmotiv, var ikke sandsynliggjort. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, idet han ikke ville være i reel risiko for dødsstraf eller blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det bemærkedes ex tunc, at ansøgeren, der ikke havde været politisk aktiv eller havde haft konflikter med myndighederne, ikke fandtes i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2010/11

Nævnet **stadsfæstede i maj 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2006. I efteråret 2008 var ansøgeren forsvundet. I slutningen af 2009 var ansøgeren igen dukket op og havde oplyst, at han fortsat ønskede asyl i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning. Han var efter det oplyste født i Tyrkiet. Udlændingesservice havde i afslaget fra foråret 2008 vurderet ansøgeren i forhold til Tyrkiet og ikke i forhold til Bosnien-Hercegovina, idet Udlændingesservice fortsat anså ansøgeren for at være tyrkisk statsborger. Ansøgeren havde til støtte for sin asylansøgning navnlig gjort gældende, at han i 1995 havde deltaget som medlem af en navngiven Mujahedin-gruppe i kamphandlinger mod de bosniske serbere. Han havde overværet grusomheder begået af mujahedinerne imod tilfangetagne serbere, blandt andet halshugning med motorsave og sabler. Han havde i 2006 i Sarajevo afgivet forklaring herom på båndoptagelser, foranlediget af den Internationale Krigsforbryderdomstol i Haag (ICTY), blandt andet i en konkret retssag mod en bosnisk general. Han havde endvidere over for embedsmændene fra ICTY påvist gerningssteder i Bosnien, og han havde ligeledes udleveret fotografier, som det var lykkedes ham at tage i hemmelighed af nogle af begivenhederne. Disse oplysninger var blevet videregivet til uvedkommende personer, muligvis af generalens forsvarer eller af ansøgerens egen advokat i Bosnien-Hercegovina. Han var blevet lovet et vidnebeskyttelsesprogram af ICTY, men han havde senere erfaret, at ICTY ikke så sig i stand til at garantere for hans sikkerhed. Ved en eventuel udsendelse til Tyrkiet frygtede han overgreb enten fra mujahedinerne, folk fra hans egen tidligere kampgruppe i Bosnien-Hercegovina, der stadig måtte befinde sig i Tyrkiet, eller asylbegrundende forfølgelse fra de tyrkiske myndigheder. Ansøgerens opfattelse bestyrkedes af, at en kroatisk hjemmeside fra foråret 2009, som advokaten havde fremsendt en udskrift af til Flygtningenævnet, blandt andet omtalte ansøgeren som terroragent. Under nævnsbehandlingen oplyste han, at han siden 2006, hvor han havde fået udstedt legalt nüfus (Id-kort) samt ægte tyrkisk pas, kun havde opholdt sig i Tyrkiet i halvdagen dag i 2009 i forbindelse med gennemrejse fra Grækenland til Syrien. De tyrkiske stempler, der fremgik af hans danske fremmedpas, var falske, og de var blevet isat passet af de menneskesmuglere, der havde hjulpet ham med gennemrejsen. Flygtningenævnet kunne lægge til grund for sagen, at ansøgeren havde afgivet vidneforklaringer på bånd og påvist gerningssteder, som af ham oplyst. Flygtningenævnet kunne også lægge til grund for sagen, at oplysningerne var kommet i forkerte hænder, idet de var blevet lækket i forbindelse med retssagerne i ICTY, herunder retssagen mod en navngiven leder. Flygtningenævnet kunne derimod ikke lægge til grund, at ansøgeren af denne grund ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren ved samtalen med politiet i foråret 2008 havde angivet, at han ikke nærede frygt for de tyrkiske myndigheder, men at han alene frygtede mujahedinerne i Tyrkiet. Flygtninge-

nævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren under en politiafhøring i slutningen af 2009 havde oplyst, at han havde opholdt sig halvanden måned i en landsby i Adana-provinsen i Tyrkiet under sin ovennævnte rejse fra 2008 til 2009. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at de tyrkiske stempler i ansøgerens fremmedpas var falske. Flygtningenævnet bemærkede videre, at ansøgeren under den nævnte samtale i foråret 2008 havde forklaret, at han i foråret 2006 havde talt med det tyrkiske politi på en café i Istanbul, hvorunder der var blevet taget fotografier af ansøgeren, og hvorunder han var blevet udspurgt om sin deltagelse i krigen i Bosnien. Ifølge samtalen havde ansøgeren videre angivet, at han ikke havde haft andre problemer med det tyrkiske politi. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren ville kunne søge den fornødne beskyttelse i Tyrkiet, idet han ligeledes ville kunne søge de tyrkiske myndigheders beskyttelse mod eventuelle overgreb fra tilbageværende medlemmer af Mujahedin. Sådanne overgreb måtte anses som privatretlige konflikter, som ikke i sig selv var asylbegrundende. I øvrigt bemærkede Flygtningenævnet, at der ikke forelå nogen som helst oplysninger om, at ansøgeren var blevet konkret truet af folk fra Mujahedin i Tyrkiet, endsi­ge at ansøgeren havde haft kontakt med folk fra Mujahedin i Tyrkiet. Flygtningenævnet fandt endelig, at der under disse omstændigheder ikke var grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingeservice med henblik på, at ansøgeren også vurderedes asylretligt i forhold til Bosnien-Hercegovina. Tyrkiet/2010/1

Nævnet **stadsfæstede i august 2010** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er kosovosk statsborger og etnisk roma fra [...] i Kosovo. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han en nat i foråret 2007 blev bortført af fire albanere, som udsatte ham for overgreb, herunder slag, spark og voldtægt, og at de efterfølgende truede ham på livet, hvorfor han ikke turde anmelde forholdet. Ansøgeren har aldrig haft konflikter med myndighederne i Kosovo. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det forhold, at ansøgeren i 2007 blev overfaldet og udsat for overgreb, herunder voldtægt af flere albanere, kan ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at dette må anses som en enkeltstående kriminel handling, som ansøgeren må søge myndighedernes beskyttelse imod. Ansøgeren har ikke søgt myndighedernes hjælp. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynliggjort, at myndighederne ikke kan eller vil hjælpe ham. Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren i perioden 2007 til udrejsen i 2010 ikke har haft problemer eller konflikter med enkeltpersoner i Kosovo. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren i 2009 var udrejst legalt til Slovenien, men herefter vendte tilbage til Kosovo. Flygtningenævnet finder ikke, at forholdene for etniske romaer i Kosovo i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgerens psykiske tilstand i sig selv kan begrunde asyl, idet dette forhold ikke

er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo vil være i reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Kosovo/2010/2

Nævnet **stadfæstede i september 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det lægges til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra *en navngiven by* i Tikrit-provinsen i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af en terrorgruppe ved navn al Tawheed wa al Jihad, som har fremsat verbale trusler og fremsendt et trusselsbrev til ansøgerens fader om at slå ansøgeren ihjel, såfremt faderen ikke ville forgifte brød, som solgtes til medlemmer af KDP. Det må efter ansøgerens egen forklaring tillægges vægt, at der fra gruppens side var tale om to og højst tre henvendelser til faderen, at den sidste henvendelse bestod i det ovenfor nævnte trusselsbrev, at henvendelserne skete inden for en kortere periode omkring *sommeren 2008*, at truslerne aldrig blev realiseret, at der ikke har været tale om yderligere henvendelser til familien efter aflevering af trusselsbrevet, og at familien har solgt huset med bageriet og flyttet til en anden adresse, hvor de har opholdt sig uden problemer. Det skal videre bemærkes, at ansøgeren har oplyst, at han senest har været i kontakt med sin familie for tre til fire måneder siden. De generelt vanskelige forhold i hjemlandet kan hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2010/41

Nævnet **stadfæstede i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er etnisk hazara fra Qarabagh, Ghazni-provinsen i Afghanistan, hvor han har boet sammen med sin familie. Ansøgeren udrejste for knap ti år siden til Iran, hvor han har opholdt sig indtil indrejsen i Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt. Ansøgeren har nærmere anført, at hans fader var tilknyttet Harakat, og at faderen, da Taliban kom til magten, tilsluttede sig Taliban og angav centrale Harakat medlemmer til Taliban. Efter Talibans fald blev familiens hus brændt af, faderen forsvandt, og familien udrejste til Iran. Cirka et år før ansøgerens

udrejse af Iran, blev ansøgerens broder dræbt af Harakat, da broderen vendte tilbage til familiens jord. Harakat har endvidere for henholdsvis cirka seks måneder siden og en måned siden opsøgt ansøgerens onkel i Iran og spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om faderens forhold til grund. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at broderens død har sammenhæng med faderens forhold, eller at Harakat skulle have opsøgt ansøgerens onkel i Iran for at spørge efter ansøgeren. Nævnet lægger herved vægt på, at hverken ansøgeren eller hans broder efter det oplyste selv har haft udeståender med Harakat, samt at faderens forhold ligger mange år tilbage i tid. Det er således ikke sandsynligt, at Harakat på nuværende tidspunkt skulle efterstræbe ansøgeren. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Afg/2010/105

Der kan herudover henvises til de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Som/2010/3, Afg/2010/69, Afg/2010/103, Afg/2010/99, Afg/2010/25, Kosovo/2010/6, Irak/2010/52 og Afg/2010/88, den i afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelse Afg/2010/48, den i afsnit 3.1.6.5 nævnte afgørelse Afg/2010/119, den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Kosovo/2010/7, den i afsnit 5.4.2 nævnte afgørelse Statsløspal/2010/10 samt de i afsnit 5.9.2.1-5.9.2.5 nævnte afgørelser.

5.12 Internt flugtalernativ (IFA) og IFA-lignende betragtninger

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalernativ (Internal Flight Alternative – IFA).

For en nærmere beskrivelse af nævnets praksis for anvendelse af IFA og betingelserne herfor henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 144 ff.

Flygtningenævnet har ikke i 2010 haft sager, hvor ansøgeren ansås for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til et område i hjemlandet, men blev henvist til et internt flugt alternativ.

Flygtningenævnet har i 2010 behandlet nogle sager vedrørende irakiske statsborgere fra det sydlige og centrale Irak, som isoleret set ansås for at være omfattet af udlændinge-

lovens § 7, og hvor Flygtningenævnet har taget stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i den nordlige del af Irak (KRI), som har en udstrakt grad af selvstyre under politisk ledelse af Kurdistan Regional Government (KRG), som et IFA. Det blev i sagerne lagt til grund, at KRI i visse tilfælde vil kunne fungere som et IFA for irakiske statsborgere fra andre dele af Irak. Efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold i de pågældende sager fandt Flygtningenævnet imidlertid, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgerne til at søge IFA i KRI:

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kaldæer fra Mosul i Irak. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til de generelle forhold for kristne i Mosul, herunder at hun frygtede at blive dræbt. Hun havde henvist til, at kristne ikke turde gå i kirke, skulle gå helt tildækket, ikke kunne bære kors, og at kristne blev dræbt, herunder at en kristen familie tæt på ansøgerens hus var blevet dræbt. Hun havde endvidere henvist til, at hun var blevet presset ud af sit hus, der var blevet solgt til naboen, der så havde sørget for at betale agenten for hendes rejse til Danmark. Naboen havde således to måneder før hendes udrejse truet hende med, at hun havde valget mellem at blive dræbt eller at udrejse frivilligt, mod at naboen sørgede for udrejsen. Endelig havde ansøgeren henvist til, at hun som enlig kvinde, hvor alle børn og øvrige nære familiemedlemmer var flygtet, ikke kunne klare sig selv i Irak. Selvom ansøgeren først ved mødet i Flygtningenævnet mere detaljeret havde fortalt om truslerne fra naboen, lagdes denne forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at ansøgeren mere sporadisk havde omtalt kombinationen af hussalg og agent mv., og at der ikke kunne bortses fra, at hun ikke tidligere mere indgående var blevet udspurgt herom. Under hensyn til de generelt usikre forhold for kaldæere i Irak, og i særdeleshed under hensyn til, at ansøgeren var en enlig ældre kvinde, at alle hendes nære familiemedlemmer var flygtet fra Irak, at hun ikke længere havde kunnet opretholde et tåleligt liv, herunder med jævnlige indkøb, kirkegang mv., og at ansøgeren kort før sin udrejse af sin nabo var blevet truet til at rejse, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak risikerede forfølgelse, som myndighederne ikke vil være i stand til at beskytte hende imod. Udlændingesservice havde ikke i sin afgørelse henvist til muligheden for et internt flugt alternativ (IFA), men Udlændingesservices repræsentant havde under nævnsmødet gjort gældende, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i det kurdiske område i Nordirak. Udlændingesservice havde herved henvist til Udlændingesservices fact-finding rapport af 15. april 2010. Den beskikkede advokat havde afvist, at der var grundlag for at henvise ansøgeren til at tage ophold i det kurdiske område som IFA. Advokaten havde henvist til, at det fremgik af rapporten side

38, at UNHCR ikke betragtede det kurdiske område som et muligt IFA for personer fra andre dele af Irak. Advokaten havde ligeledes henvist til ansøgerens asylmotiv og hendes individuelle personlige forhold, herunder at hun ingen relationer havde i Nordirak og ikke talte kurdisk. Flygtningenævnet bemærkede, at det måtte antages, at det kurdiske område i visse tilfælde ville kunne udgøre et IFA for en iraker fra et andet område i Irak. I den konkrete sag lagde nævnet vægt på ansøgerens personlige forhold, herunder at hun ingen tilknytning havde til det kurdiske område, idet hun aldrig havde opholdt sig der, hverken havde familie eller bekendte der, således at dette område på mange felter ville være fremmed for hende, herunder i relation til sproget. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til, at hun som IFA tog ophold i det kurdiske område i Irak jf. Handbook pkt. 91. Irak/2010/32

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk assyrer og kristen af trosretning fra Bagdad, Irak. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at han flere gange havde modtaget trusler, hvori der havde stået, at han skulle lukke sin vinforretning og konvertere til islam eller forlade landet, at hans søster var blevet kidnappet, at hans butiksfacade var blevet brændt, og at han havde modtaget dødstrusler i form af to projektiler placeret i sin bolig. Flygtningenævnet kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således forklaret konsistent og detaljeret om asylmotivet. Nævnet lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han på grund af truslerne havde lukket sin alkoholforretning og havde afhændet varelageret for at få penge til udrejsen, og at han efter meddelelsen af den sidste dødstrusel på sin bopæl hverken havde været på bopælen eller i forretningen. Herefter havde ansøgeren holdt sig i skjul hos forskellige venner indtil udrejsen. Flygtningenævnet lagde navnlig vægt på, at ansøgeren var blevet presset af sit hidtidige netværk i lokalområdet til at opgive sin forretning og forlade området. Endvidere lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren i foråret 2009 personligt var blevet truet på livet og efter dødstruslen havde opholdt sig i skjul indtil sin udrejse. Yderligere var hans søster i 2007 blevet kidnappet af en islamisk gruppe, og ansøgeren var siden 2007 på grund af trusler ophørt med at dyrke sin kristne tro ved at gå i kirke. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingesservice havde ikke i sin afgørelse henvist til muligheden for et internt flugt alternativ (IFA), men Udlændingesservices repræsentant havde under nævnsrådet gjort gældende, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i det kurdiske område i Nordirak. Udlændingesservice havde herved henvist til Udlændingesservices fact-finding rapport af 15. april 2010, navnlig side, 10-12, 16, 19, 22, 34 og 39. Den beskikkede advokat havde afvist, at der var grundlag for at

henvise ansøgeren til at tage ophold i det kurdiske område som IFA. Advokaten havde henvist til, at det fremgik af rapporten side 38, at UNHCR ikke betragtede det kurdiske område som et muligt IFA for personer fra andre dele af Irak. Advokaten havde ligeledes henvist til ansøgerens asylmotiv og hans individuelle personlige forhold, herunder at han ingen relationer havde i Nordirak og ikke talte kurdiske. Flygtningenævnet bemærkede, at det måtte antages, at det kurdiske område i visse tilfælde ville kunne udgøre et IFA for en iraker fra et andet område i Irak. Hvad angik ansøgeren lagde nævnet vægt på ansøgerens personlige forhold, herunder at han ingen tilknytning havde til det kurdiske område, idet han aldrig havde opholdt sig der, hverken havde familie eller bekendte der og ikke talte det kurdiske sprog. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at det ikke vil være rimeligt at forvente af ansøgeren, at han som IFA tog ophold i det kurdiske område i Irak jf. Handbook pkt. 91 og UNHCR Guidelines on International Protection af 23. juli 2003, II C. Irak/2010/28

Nævnet meddelte i **december 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk assyrer og kaldæisk af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun som kaldæer risikerer forfølgelse i Irak. Ansøgeren har i den forbindelse anført, at hendes familie, som boede i et blandet kvarter i Bagdad, har modtaget flere trusselsbreve og mundtlige trusler, at ansøgeren ofte var udsat for chikane på grund af sin kaldæiske tro, og at der endvidere har været foretaget bombeangreb først mod hendes frisørforretning, og senere mod familiens hjem. Det seneste angreb medførte, at en af ansøgerens søstre døde. Ansøgeren har desuden anført, at hun er særligt profileret, da hun er gift med en dansk statsborger, og da hendes broder arbejdede for de amerikanske styrker i Irak. Ansøgeren har endelig henvist til, at de generelle forhold for kristne efter de seneste angreb i oktober og november måned i 2010 er blevet væsentligt forværret. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring om de forhold, hun og familien var udsat for i Bagdad, til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren som kaldæer i Bagdad har været udsat for sådanne overgreb, at hun må anses for udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Der må herefter tages stilling til, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Nordirak som internt flugtalternativ (IFA). Flygtningenævnet finder, at Nordirak vil kunne udgøre et internt flugtalternativ i visse tilfælde. Det bemærkes herved, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger må lægges til grund, at en iraker med irakisk id-kort uden særlig tilladelse vil kunne indrejse i Nordirak, at de vil kunne få adgang til længerevarende ophold, at de har adgang til bolig, arbejde og sygehusvæsen med videre. Der henvises herved til Udlændingetjenestens rapport af 15. april 2010 [Udlændingetjeneste: Entry Procedures and Residence in Kurdistan Region of Iraq (KRI) for Iraqi Nationals. Report from Danish Immigration Service's fact-finding mission to Erbil,

Sulemaniyah, Dahuk, KRI and Amman, Jordan 6 to 20 January and 25 February to 15 March 2010, red.]. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at kristne, herunder kaldæ-
ere, ikke som sådanne må antages at have sikkerhedsmæssige problemer i Nordirak. Afgørende for, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Nordirak som internt flugtalternativ, er, om dette efter omstændighederne kan anses for rimeligt. Der henvises herved til Handbook [UNHCR: Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, punkt 91, red.], og UNHCR Guidelines on International Protection af 23. juli 2003, II C, samt Flygtningenævnets 18. beretning for 2009, side 229, jf. 14. beretning, side 144-145. Det fremgår heraf, at ansøgerens personlige forhold tillige skal indgå i vurderingen. Flygtningenævnet finder ikke, at kunne lægge ansøgerens seneste forklaring for nævnet om hendes manglende tilknytning til Nordirak til grund. Flygtningenævnet må anse det for usikkert, hvilken mere præcis tilknytning ansøgeren måtte have til Nordirak i dag. Flygtningenævnet må imidlertid lægge til grund, at ansøgeren er gift med en herboende tidligere irakisk statsborger, der nu er dansk statsborger, og at de sammen har to ganske små børn. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren ikke taler kurdisk, og at det efter hendes personlige situation må antages at være endog særdeles vanskeligt for hende at klare sig alene. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold finder Flygtningenævnet herefter ikke, at det vil være rimeligt at henvise hende til at tage ophold i Nordirak som et internt flugtalternativ. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Irak/2010/35

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.3 nævnte afgørelse Cameroun/2010/1.

Flygtningenævnet har endvidere behandlet nogle sager, hvor ansøgerne ikke ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor nævnet har fundet anledning til at vejlede de pågældende om muligheden for at tage ophold andre steder i hjemlandet, hvis de ikke fandt at kunne vende tilbage til deres oprindelsesområde. Nævnet har således i flere sager inddraget sådanne IFA-lignende betragtninger i afgørelser, hvor der er meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har inddraget IFA-lignende betragtninger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Usbekistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde i 2007 og 2009 været udsat for overfald, herunder forsøg på mordbrand, blandt andet pga. at han var konverteret til kristendommen. Flere af overfaldene var initieret af familiemedlemmer, der støttede Hizb-ut-Tahrir. I 2006 havde han forladt sin hjemby og bosat sig i en anden

by. Overfaldene havde han oplevet i forbindelse med besøg i hjembyen. **Flygtninge-nævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede forfølgelse fra islamiske ekstremister tilhørende Hizb-ut-Tahrir, heriblandt ansøgerens fader, ansøgerens nieces ægtefælle og et andet fremtrædende medlem. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren havde et modsætningsforhold til disse personer, fordi ansøgeren var konverteret til kristendommen og havde taget afstand fra Hizb-ut-Tahrir og fra våbenbrug og krigsførelse, som ansøgeren var blevet oplært i. Uanset, om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren som følge heraf havde været udsat for to episoder i sin hjemby i efteråret 2007 og begyndelsen af 2009, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 fra disse personers side. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren i mellemtiden havde kunnet opholde sig uden problemer i en anden by. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring vedrørende forsøget på mordbrand til grund. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring var fremtrådt som selvmodsigende og usammenhængende. Flygtningenævnet havde herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren havde forklaret, at han først havde vækket sin sovende familie og igennem et vindue skaffet dem ud af hotellejligheden, der var beliggende i stueetagen, for derpå selv indefra at have slukket den udefra påsatte brand med en våd klud. Flygtningenævnet kunne på den anførte baggrund heller ikke lægge ansøgerens forklaring om ansøgerens efterfølgende tilbageholdelse til grund. Ansøgerens forklaring om Hizb-ut-Tahrirs indflydelse i hjembyen og organisationens tilknytning til myndighederne var ikke fremtrådt som sammenhængende og overbevisende. Forklaringen var desuden i strid med de foreliggende baggrundsoplysninger fra Usbekistan. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod medlemmer af Hizb-ut-Tahrir. Hvis ansøgeren ikke fandt, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet kunne tage ophold i sin hjemby, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i den anden by, hvor ansøgeren efter det oplyste havde boet fra 2006 til 2009. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Usbekistan/2010/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2010** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har forklaret, at han på intet tidspunkt har været politisk aktiv, og at han ikke har haft konflikter med de nigerianske myndigheder. Ansøgeren har efter Flygtningenævnets opfattelse forklaret usammenhængende og divergerende om sit asylmotiv. Han har således ikke kunnet konkretisere de begivenheder, som skulle være foregået i hans faders landsby i 2003.

Efter ansøgerens forklaring har han alene været udsat for ét overfald i 2003, og derefter enkelte trusler der skulle være fremsat telefonisk. Efter ansøgerens egen forklaring oplyste han om at have hørt truslerne i 2007, og ansøgeren har således ikke haft nævneværdige problemer fra 2004 frem til ansøgerens endelige udrejse i foråret 2009. Det bemærkes, at de forhold, som ansøgeren har påberåbt sig, er af privatretlig karakter, og at ansøgeren derfor i givet fald må henvises til at rette henvendelse til de nigerianske myndigheder. Såfremt ansøgeren ikke mener at kunne vende tilbage til sin hjemegn, må han henvises til at tage ophold i andre dele af Nigeria. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Nigeria/2010/8

Nævnet **stadfæstede i april 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt 2 børn fra Georgien. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde som asylmottagende henvist til, at hendes mand var eftersøgt i Georgien af den russiske efterretningstjeneste, idet han havde udført hemmelige aktioner for den georgiske side i 2008. Grundet hendes muslimske efternavn havde hun været ekstra udsat i Georgien. Ansøgeren havde på grund af ægtefællens forhold været tilbageholdt omkring 14 dage i efteråret 2008 og var blevet løsladt med meldepligt samt forbud mod at udrejse af Georgien. Ansøgeren havde yderligere henvist til, at familiens bopæl i Ossetien var blevet bombet i sensommeren 2008 i forbindelse med et generelt bombardement af byen, samt at hendes søn er autist og stærkt behandlingskrævende. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er født i Odessa i Ukraine. Ansøgeren er etnisk russer og russisk-ortodoks. Hun var gift med en etnisk ossetiner, som er muslim. Hun var blevet muslimsk viet under sit seneste ophold i Tskhinvali. Ansøgeren havde om sit statsborgerskab selv anført, dels til asylregistreringsrapporten, dels til sit skema og dels under samtalen med Udlændingesservice, at hun er statsborger i Georgien. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren asylretligt burde vurderes i forhold til Georgien. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på en nærmere afklaring af hendes statsborgerskabsforhold. Flygtningenævnet kunne i øvrigt lægge hendes forklaring til grund for sagen, således som Udlændingesservice også havde gjort. Uanset, at ansøgeren havde et muslimsk efternavn, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hun ved en tilbagevenden til Georgien ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at der ikke forelå oplysninger om, at ansøgeren skulle have konflikter med de georgiske myndigheder. De foreliggende sporadiske oplysninger om hendes ægtefælles aktiviteter i forbindelse med de russiske myndigheders angreb i sensommeren 2008 på Sydossetien kunne ikke føre til et andet resultat. Den omstændighed, at ansøgeren, efter sine egne oplysninger, havde overtrådt et udrejseforbud og en ugentlig meldepligt, som hun var blevet pålagt efter sin løsladelse fra de russiske sikkerhedsstyrker, fandtes ikke at være et forhold af en sådan intensitet, at det kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet bemær-

kede, at hvis ansøgeren ikke fandt at kunne tage ophold i Sydossetien, kunne hun henvises til at tage ophold i den regeringskontrollerede del af Georgien. De foreliggende oplysninger om hendes søns sygdom var ikke asylbegrundende. Georgien/2010/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Indien/2010/1 samt den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Kosovo/2010/4.

Kapitel 6

Betydningen af kriminelle forhold

6.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens regler for kriminalitet begået her i landet. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

6.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.4 og afsnit 8.2.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f, nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvunge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

For sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og de pågældende derved var henvist til såkaldt tålt ophold, henvises til de i afsnit 6.6 nævnte afgørelser Iran/2010/38 og Statsløspal/2010/2 samt de i afsnit 6.7 nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

6.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt ekterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte

udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 6.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angiveligt har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingesservice udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside: www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene. Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgers aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund, og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen, fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med EMRK artikel 3.

6.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1 må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234 ff., nævnte afgørelse, Statsløs/2009/4.

6.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

For en nærmere gennemgang af anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F henvises til Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1.1 ff.

Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende flygtningekonventionens artikel 1 F, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

[medtaget, idet sagen blev hjemvist på et mundtligt nævnsmøde i 2010, red.] Nævnet **stadfæstede i juni 2011** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2009. På mundtligt nævnsmøde i oktober 2010 besluttede nævnet at hjemvise sagen vedrørende ansøgeren og hans ægtefælle samt to børn til fornyet behandling i Udlændingetjeneste. Af hjemvisningsbeslutningen fremgik blandt andet, at Flygtningenævnet kunne lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund. Det ansås således for godtgjort, at ansøgeren i adskillige år havde arbejdet for det libyske styre, og at han havde som hovedopgave at få registreret modstandere af regimet. Han var klar over, at de registrerede meget vel kunne blive udsat for tortur. Det lagdes videre til grund, at ansøgeren i 2006 var blevet anholdt og derefter var fængslet til 2009, samt at han i fængslet var blevet udsat for tortur. Ansøgeren havde forklaret, at han hverken havde støttet Gaddafi eller foretaget sig handlinger mod det libyske styre. Han havde alene sagt til ægtefællens fætter, at han også var imod styret, og han havde undladt at indberette fætteren. Det, som ansøgeren risikerede ved en tilbagevenden til Libyen, fandtes herefter ikke at være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Derimod fandtes han efter sin flugt fra fængslet at være i en reel risiko for at blive udsat for tortur eller anden umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvis han blev sendt tilbage til Libyen, og han skulle derfor som udgangspunkt have opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne lægges til

grund, at den kvindelige ansøger havde været udsat for en sådan forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og fandt ligeledes ikke, at hun risikerede at blive udsat for en behandling, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ægtefællerne var udrejst sammen. Den kvindelige ansøger og deres børn fandtes derfor som konsekvens heraf at burde meddeles den samme opholdstilladelse, som den mandlige ansøger i givet fald skulle have. Idet Flygtningenævnet lagde den mandlige ansøgers forklaring om tortur til grund, fandt Flygtningenævnet ikke anledning til at imødekomme advokatens anmodning om, at sagen blev udsat på medicinsk undersøgelse af, om den mandlige ansøgers ar kunne stamme fra den af ham oplyste tortur. Udlændingesservices afgørelse tog ikke stilling til, om opholdstilladelse skulle afslås under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, for det tilfældes skyld, at den mandlige ansøger måtte anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen. Flygtningenævnet fandt, at det oplyste om den mandlige ansøgers arbejde for Revolutionsgarden, herunder de indberetninger han havde foretaget med den følge, at de indberettede forsvandt, gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet fandt, at dette spørgsmål i denne sag i givet fald burde kunne prøves i to instanser, og hjemviste derfor sagen til fornyet prøvelse i Udlændingesservice. Udlændingesservice meddelte herefter den kvindelige ansøger samt to børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og meddelte den mandlige ansøger afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber fra Tripoli, Libyen. Ansøgeren har i adskillige år arbejdet for det libyske styre, hvor han havde som hovedopgave at registrere modstandere af regimet. Han var klar over, at de registrerede meget vel kunne blive udsat for tortur. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i 2006 blev anholdt og tilbageholdt af de libyske myndigheder, og at han i 2007 formelt blev sigtet for at have dækket over en oppositionsgruppe samt for at have skjult informationer for den libyske stat. I [...] 2009 flygtede ansøgeren fra fængslet, hvor han under tilbageholdelsen var blevet udsat for fysiske overgreb, og opholdt sig efterfølgende i skjul i syv måneder, inden han udrejste af Libyen. De libyske myndigheder har herefter et for ham ukendt antal gange opsøgt svigerfamilien, hvor de har spurgt efter ansøgeren, og deres hjem blev i den forbindelse ransaget. Flygtningenævnet lagde i sin [hjemvisnings-, red.] afgørelse af [...] oktober 2010 til grund, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lagde samtidig blandt andet til grund, at ansøgeren i adskillige år havde arbejdet for det libyske styre, og at han havde som hovedopgave at få registreret modstandere af regimet. Han var klar over, at de registrerede meget vel kunne blive udsat for tortur. I overensstemmelse med sine opgaver angav han i en række tilfælde modstandere af styret. Han konstaterede flere gange, at dem han havde indberettet forsvandt umiddelbart efter indberetningen. Med henvisning til Flygtningenævnets afgørelse af [...] oktober 2010 fastholdes det, at ansøgeren isoleret set er om-

fattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det lægges således til grund, at ansøgeren har haft arbejdsopgaver for det libyske styre, som ovenfor angivet, herunder at han har virket aktivt som efterretningsmedarbejder i hvert fald i en periode fra 2003 til 2006. Ansøgerens arbejdsopgaver bestod blandt andet i indsamling af efterretninger om mulige modstandere af regimet og i at videregive disse oplysninger til en anden afdeling, som herefter foretog afhøring af de indberettede. Ansøgeren har vedgået, at det var almindeligt kendt, at de indberettede blev anholdt og afhørt, at der under afhøringerne anvendtes tortur, og at flere af de afhørte døde efter torturen. Ansøgeren har oplyst, at han alene har deltaget i anholdelse af en person i 2002, ligesom han som led i varetagelsen af sin stilling har indberettet yderligere to eller tre personer, som blev anholdt. Endelig har ansøgeren oplyst, at han i forbindelse med sine studier på handelsskolen herudover indberettede fem medstuderende, som efterfølgende blev anholdt. Ved bedømmelsen af ansøgerens aktiviteter må der lægges afgørende vægt på oplysningerne til samtalereferaterne [fra Udlændingesservice, red.] af [...] og [...] 2010 samt forklaringen for Flygtningenævnet den [...] oktober 2010. Ansøgeren har under sin seneste forklaring for Flygtningenævnet nedtonet omfanget af sine aktiviteter betydeligt, og der kan efter det foreliggende ikke lægges nogen vægt på denne udbyggende forklaring. Da ansøgeren efter det oplyste i en længere periode har været ansat i en organisation, som havde til opgave at afsløre og forfølge modstandere af regimet, og som i forbindelse hermed blandt andet anvendte tortur, og idet ansøgeren har deltaget aktivt i videreformidling af oplysninger om regimemodstandere, som herefter er blevet anholdt, findes han at være omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Organisationens fremgangsmåder indebærer en grov og systematisk krænkelse af menneskerettighederne. Ansøgeren må antages at have været fuldt bekendt med disse metoder i organisationen, og hvad de indberettede personer risikerede at blive udsat for. Han har i kraft af sit virke i organisationen dermed deltaget i disse overtrædelser. Hverken den omstændighed, at ansøgeren ikke har haft en overordnet stilling i organisationen, eller at han efter eget udsagn ikke sympatiserede med styret, kan på baggrund af ovenstående føre til nogen ændret vurdering. Ansøgeren er derfor udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Der er ikke holdepunkt for at antage, at ansøgeren, hvis han havde opsagt sin stilling, ville være blevet udsat for repressalier af en sådan karakter fra styrets side, at der ikke skal ske udelukkelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Libyen/2011/1

Der kan endvidere henvises til afgørelse Afg/2010/34 i afsnit 6.5.

6.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager

6.4.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002.

SAIS varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokatens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SAIS, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af re-foulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

6.4.2 Resultatet af SAIS's efterforskning

Når SAIS har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SAIS's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

For nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SAIS har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), afsnit 6.3.2.2.

6.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2002.

Af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventions-flygtninge), vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå

i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempler på afgørelser vedrørende udlændingelovens § 10, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra [...] i Midanprovinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sønnerne til *en navngiven mand*, der mistede livet i et slagsmål med ansøgeren for nogle år tilbage. Ansøgeren har under sagen forklaret konsistent, og nævnet kan i sin helhed lægge hans forklaring om sit asylmotiv til grund. Det findes derefter at kunne lægges til grund, at ansøgeren op til udrejsen er blevet truet på livet af – og har været i slagsmål med – *den afdøde mands* to sønner og svoger. Det kan ligeledes lægges til grund, at ansøgeren, efter at de pågældende ved en senere lejlighed havde angrebet ham med en halvanden meter lang kæp, skød en af dem i maven. Nævnet finder det på denne baggrund sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevendende vil være i risiko for overgreb fra de pågældende, som han ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod. Ansøgeren opfylder derfor betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgeren er udelukket fra meddelelse af asyl som følge af bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F, subsidiært udlændingelovens § 10, stk. 2. Vedrørende den første episode, der fandt sted på det tidspunkt, mens Taliban havde magten i Afghanistan, og hvorunder *den navngivne mand* døde under et slagsmål med ansøgeren, lægger nævnet vægt på ansøgerens forklaring, hvorefter dødsfaldet må betragtes som en upåregnelig følge af ansøgerens handlinger. På denne baggrund finder nævnet ikke, at dette forhold har den tilstrækkelige grovhed til at kunne henføres under artikel 1 F, og efter en proportionalitetsafvejning findes forholdet heller ikke at kunne henføres under udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Vedrørende den seneste episode i 2009, hvorunder ansøgeren skød en af *den afdøde mands* sønner i maven, lægger nævnet vægt på ansøgerens forklaring om, at handlingen fandt sted for at afværge et påbegyndt angreb fra sønnerne og svogeren, og at der var tale om kulminationen på et optrappet forløb med forudgående verbale og fysiske trusler på livet. Nævnet lægger også vægt på ansøgerens forklaring om, at han i forsvarsøjemed alene havde til hensigt at ramme den pågældende i benet, samt at der ikke er oplysninger om, hvorvidt den pågældende rent faktisk er afgået ved døden eller eventuelt alene blev lettere såret. Handlingen findes herefter ikke at have en sådan

grovhed, at den ville udelukke opholdstilladelse efter flygtningekonventionens artikel 1 F. Efter en konkret og samlet vurdering findes der dernæst, også henset til den manglende mulighed for at opnå alternativ beskyttelse, at foreligge sådanne særlige grunde, at der til trods for bestemmelsen i § 10, stk. 2, nr. 2 kan gives opholdstilladelse.” Afg/2010/34

En opholdstilladelse kan endvidere i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Som eksempler på afgørelser vedrørende udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2 henvises til Flygtningenaevnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195 ff.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26 – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

6.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26 skal der ved afgørelsen om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, men at der skal foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Som eksempel på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2010** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2003. I 1999 havde klageren tilsluttet sig organisationen Hezbollah. I 2000, efter klageren havde deltaget i et angreb, hvor to af klagerens kammerater var blevet dræbt, havde klageren ønsket at forlade

organisationen. Dette var ikke blevet accepteret, hvorfor ansøgeren gentagne gange var blevet tilbageholdt og udsat for tortur. I sommeren 2002 var vicechefen for Hezbollah blevet dræbt ved en bombesprængning, som klageren var blevet mistænkt for at stå bag. I 2005 var klageren af Udlændingesservice blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2007 blev ansøgeren udvist for bestandig pga. en dom for narkokriminalitet. I 2009 traf Udlændingesservice afgørelse om, at klageren ikke kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31, men at klageren samtidig ikke kunne meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren ved landsrettens anke dom fra sommeren 2007 for overtrædelse af straffelovens § 191 var blevet idømt fængsel i fem år og udvisning for bestandig for i perioden, fra begyndelsen af 2006 frem til efteråret 2006, at have købt ikke under 1580 g kokain, hvoraf ikke under 1380 g var blevet videresolgt til et større antal personer mod et betydeligt vederlag. Af Udlændingesservices afgørelse, som kunne tiltrædes, fremgik, at klageren ikke kunne udsendes jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Spørgsmålet om klageren kunne meddeles opholdstilladelse skulle herefter afgøres efter udlændingelovens § 49 a. Da klageren havde indrejseforbud, var han omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 785 af 10. august 2009. Klageren kunne således ikke meddeles opholdstilladelse, medmindre særlige grunde herunder hensynet til familiens enhed, talte derfor. Den proportionalitetsafvejning, der skal foretages efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., indeholder en vurdering af grovheden af klagerens kriminalitet overfor andre hensyn, herunder hensynet til familiens enhed. Det fremgik, at klageren som 22-årig var indrejst i Danmark i begyndelsen af 2003. Klageren havde ikke forud for frihedsberøvelsen i straffesagen opnået tilknytning til det danske arbejdsmarked. Klageren oplyste, at han under afsoning havde tilegnet sig dansk, som han sås at beherske til almindeligt daglig brug. Af udtalelser i forbindelse med afsoningen fremgik, at klageren under denne, uanset det han i Libanon havde været udsat for, måtte anses for velfungerende. Efter frihedsberøvelsen havde klageren indgået ægteskab med den kvinde, han forinden var blevet religiøst viet til. De havde ikke forinden boet sammen og havde efterfølgende fået et barn. Klageren havde også i forbindelse med besøg i fængslet opnået en tæt tilknytning til ægtefællens tre ældre sørbørn. Ægtefællen og børnene havde eget opholdsgrundlag. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold i tilstrækkelig grad talte for at meddele opholdstilladelse. Den omstændighed, at klageren ville være henvist til såkaldt tålt ophold, kunne ikke bevirke en anden vurdering. Flygtningenævnet tiltrådte således, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Statsløspal/2010/2

Nævnet **stadfæstede** i **december** 2010 Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: "Udlændingesservice har den [...] 2010 truffet afgørelse om, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændinge-

lovens § 7, stk. 2, men at han efter § 31, stk. 1, ikke må udsendes til Iran eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Iran. Flygtningenævnet lægger denne afgørelse til grund. Ved Udlændingesservices afgørelse er det under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 3, jf. § 32, stk. 1, bestemt, at ansøgeren ikke skal have opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, idet ansøgeren ved *landsrettens dom* af [...] 2008 er udvist af Danmark med indrejseforbud i ti år. Efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan en udlænding med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, alene meddeles opholdstilladelse efter § 7, hvis særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning, hvori indgår den begåede kriminalitet overfor andre hensyn, herunder ansøgerens personlige forhold og hensynet til familiens enhed. I *landsrettens dom* af [...] 2008, hvorved ansøgeren blev udvist, blev han straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder blandt andet for at have begået to røverier. Herudover er ansøgeren i 2004-05 ved to domme idømt betinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 260 og § 119, stk. 1, mv. samt ved tre domme i 2006-07 straffet med fængsel i henholdsvis 10 måneder (fællesstraf blandt andet vedrørende straffelovens § 260), 60 dage (straffelovens § 124, stk. 1, og § 293 a) og 4 måneder (straffelovens § 119, stk. 1, og § 244, stk. 1). Senest er ansøgeren ved *landsrettens dom* af [...] 2010 idømt en fængselsstraf på 1 år og 4 måneder for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, § 121, § 123 og § 124, stk. 1. Straffen var en fællesstraf, der omfattede reststraffen på [...] efter ansøgerens prøveløsladelse den [...] 2009. Ansøgeren og hans moder og søskende har boet i Danmark siden de indrejste hertil i [...] 2002, da ansøgeren var 12 år gammel. Ansøgeren, der nu er 21 år, er ugift og han har ingen børn. Han har i flere år haft fast kæreste. Han opholder sig for tiden i et *asylcenter*, men har en tæt kontakt til sin familie. Siden han gik ud af folkeskolen har han haft en vis tilknytning til arbejdsmarkedet. Senest har han arbejdet i et pizzeria, som han for nylig har købt med overtagelse i *slutningen af 2010*. Pizzeriaet skal være et familieforetagende. Til støtte for ansøgningen må med vægt navnlig indgå ansøgerens unge alder både ved indreisen og hans relative unge alder, da han begik den omhandlede kriminalitet, samt at ansøgerens søskende og navnlig ansøgerens moder – som anført i fremlagte erklæringer – må antages at være markant psykisk påvirket af ansøgerens situation. Det kan ikke udelukkes, at en for ansøgeren negativ afgørelse yderligere kan forringe ansøgerens nærmeste families psykiske helbred. Efter en samlet afvejning, herunder af de mange domme for alvorlig kriminalitet, senest fra 2010, finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at der foreligger de i udlændingelovens § 10, stk. 3, krævede særlige grunde til, at der bør meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren vil være henvist til et såkaldt ”tålt ophold” kan ikke føre til et andet resultat.” Iran/2010/38

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan henvises til følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2009. I 2009 var ansøgeren blevet dømt for dokumentfalsk, idet han var indrejst i Danmark på et falsk pas. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk masalit fra Darfur regionen, Sudan. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til at han frygtede, at Janjaweed eller de sudanesiske myndigheder ville dræbe ham. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens landsby i 2005 og 2006 var blevet angrebet af Janjaweed, som i 2006 havde nedbrændt landsbyen og dræbt ansøgerens bedstefader, bedstemoder og lillebroder, mens det var lykkedes for ansøgeren at flygte fra byen Al-Fasher, hvor han havde opholdt sig få dage, inden han var flygtet til Libyen. Efter en samlet vurdering fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan på grund af sin etnicitet ville være i en konkret og individuel risiko forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærkede, at der forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at det forhold, som ansøgeren var blevet dømt for i begyndelsen af 2009, havde sammenhæng med hans flugt fra hjemlandet. Sudan/2010/3

Nævnet meddelte i **juni 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgerens konkluderende oplysning i nævnsrådet om, at det havde været to uger i efteråret 2007, at han havde været chauffør i sin minibus for deltagere i den omfattende fredskonference i Mogadishu, gav anledning til tvivl om ansøgerens forklaring. Det bemærkedes herved, at ansøgeren til samtalen med Udlændingetjenesten havde oplyst, at han havde arbejdet for konferencen i to måneder i efteråret 2007. Det fremgik endvidere af baggrundsoplysningerne, herunder British Home Office Country Report af 21. juli 2009, baggrundsmaterialet nummer 260, at fredskonferencen var blevet åbnet den 15. juli 2007 og afsluttet den 30. august 2007 (pkt. 3.2.2-3.2.4.). **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt det imidlertid afgørende, at ansøgeren konsistent til sagen havde oplyst om, at han havde været chauffør i Mogadishu for en stor fredskonference i 2007, hvor ansøgeren havde kørt minibus for myndighederne, at ansøgeren var blevet truet, og at hans tvillingebroder var blevet dræbt. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer bemærkede, at ansøgerens forklaring om kørslen med minibussen, de to trusler fra Al-Shabaab og drabet på tvillingbroderen foran familiens hjem, hvor ansøgeren havde boet sammen med sin familie, sine forældre, en broder og en søster, fremstod konsistent forklaret til sagen. Ansøgerens oplysninger om Al-Shabaabs fremfærd i Mogadishu-området, hvor ansøgeren havde boet, stemte overens med det oplyste ifølge baggrundsoplysningerne.

Ansøgerens oplysninger om, at hans forældre og familie var udrejst senere i formentlig 2008, eventuelt i slutningen af 2007, som følge af de intensiverede kamphandlinger i Mogadishu, og at de herefter havde taget ophold uden for Mogadishu i de flygtningelejre, som ansøgeren omtalte som brønde, fremstod videre sammenhængende med det oplyste om forholdene i og omkring Mogadishu i slutningen af 2007 og i 2008. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt derfor, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren på grund af sit chaufførjob med sin minibus var blevet truet af Al-Shabaab gentagne gange, og at Al-Shabaab herefter havde dræbt ansøgerens tvillingebroder foran hjemmet i den tro, at den dræbte havde været ansøgeren, og at der fortsat var rettet trusler mod ansøgeren. Efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger, fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer derfor, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemområdet i Somalia risikerede umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren var ved en dom fra efteråret 2009 straffet for dokumentfalsk ved brug af falske italienske dokumenter i forbindelse med sin indrejse i Københavns Lufthavn i efteråret 2009. Ved dommen var ansøgeren blevet udvist med et indrejseforbud i seks år. Under hensyn til ansøgerens oplysninger om hans udrejseforhold fra Somalia, herunder at ansøgeren havde forklaret, at han havde købt de italienske dokumenter i Grækenland med henblik på vidererejse for at søge om asyl, fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at særlige grunde talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse som anført, uanset udvisningsdommen, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Som/2010/5

Der henvises endvidere til de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Iran/2010/5 og Som/2010/9 samt den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Som/2010/10.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Som et eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2010** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim. Udlændingservice udviste i sommeren 2009 ansøgeren af Danmark med indrejseforbud i ét år, jf. udlændingelovens § 25a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Ansøgeren skulle tilbage-

sendes til Grækenland i medfør af Dublin-forordningen. Udlændingesservice besluttede dog efterfølgende at behandle ansøgerens ansøgning om asyl i Danmark, idet det ikke viste sig muligt at udsende ansøgeren til Grækenland. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hans fader var medlem af Taliban og leder af en gruppe på omkring 20 til 30 personer. Ansøgeren har deltaget i kamphandlinger sammen med faderen en enkelt gang. I 2007 var ansøgeren og hans fader blevet tilbageholdt af en kommandant, som faderen havde et modsætningsforhold til, hvorefter faderen var blevet dræbt. Det var lykkedes ansøgeren at flygte. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren for nævnet havde fremstået overbevisende og troværdig, hvorfor Flygtningenævnet i det væsentlige lagde ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lagde herefter til grund, at ansøgerens fader havde været kommandant for Hezb-e-Islami og senere havde sluttet sig til Taliban. Faderen havde haft et modsætningsforhold til *en navngiven person*, som havde været kommandant i Jamiat/Shore-e-Nezar og som i 2007 havde tilbageholdt ansøgeren og hans fader, i hvilken forbindelse faderen var blevet dræbt, medens ansøgeren var flygtet. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb, som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var særlige grunde, der talte derimod, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt. Afg/2010/9

For en nærmere beskrivelse af ændringen af udlændingelovens § 10 ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.3.

6.7 Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingesservice forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 6.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingesservices afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolutte refolementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventi-

ons artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002. Se nærmere afsnit 6.6.

Som anført ovenfor i afsnit 6.6 har domstolene ved afgørelsen om udvisning taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 1.

Højesteret har ved kendelse af 19. januar 2010, U.2010.1135H, fastslået, at en udlænding, der var idømt behandling på grund af vold og samtidig var blevet udvist, ikke var afskåret fra at få prøvet, om udvisningen af ham skulle ophæves i medfør af udlændingelovens § 50 a, selvom foranstaltningen var blevet ophævet. Højesteret udtalte, at en udlænding, der er omfattet af § 50 a, stk. 2, efter bestemmelsen har krav på en retlig prøvelse af, om udvisningen skal ophæves på grund af den helbredsmæssige tilstand. Hvis en sådan prøvelse resulterer i, at udvisningen ophæves, har ophævelsen virkning også efter et eventuelt senere ophør af den strafferetlige foranstaltning. Herefter, og da den omstændighed, at anklagemyndigheden havde undladt rettidigt at indbringe spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten, ikke kunne afskære udlændingen fra at få prøvet spørgsmålet, hjemviste Højesteret sagen til byretten med henblik på realitetsbehandling af ophævelsesspørgsmålet.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Efter en konkret vurdering valgte nævnet i 2010 desuagtet i to sager, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen:

Nævnet **omgjorde i oktober 2010** Udlændingesservices afgørelse vedrørende mandlig udlænding. Klageren var i medfør af straffelovens § 68 blevet dømt til psykiatrisk behandling på et hospital for sindslidende samt udvist af Danmark med indrejseforbud. Der var efter det oplyste ikke i forbindelse med den endelige ophævelse af den idømte foranstaltning eller senere af retten taget stilling til spørgsmålet om ophævelse af udvisningsafgørelsen efter udlændingelovens § 50 a, stk. 2. Sagen blev i Flygtningenævnet udsat på dette spørgsmål, men Flygtningenævnet besluttede efterfølgende uanset Højesterets kendelse af 19. januar 2010 (UfR 2010.1135) at behandle klagesagen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Nærværende sag angår Flygtningenævnets afgørelse efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, af den klage, som efter udlændingelovens § 53, stk. 2, er indgivet over Udlændingesservices afgørelse af [...] 2009. Ved afgørelsen blev det efter udlændingelovens § 49 a bestemt, at hensynene i udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til [...]. Om sagen bemærkes, at afgørelsen af [...] 199[...] fra Direktoratet for Udlændinge (Udlændingesservice), hvorved klageren blev meddelt opholdtilladelse efter den dagældende § 7, stk. 2, i udlændingeloven (de facto), ikke er nærmere begrundet. Klageren havde til den oprindelige asylsag afgivet flere divergerende oplysninger om sine forhold. Opholdstilladelsen bortfaldt efter udlændingelovens § 32, stk. 1, ved [...] Byrets dom af [...] 2000, hvorved klageren blev udvist med indrejseforbud i 5 år. Der er efter det oplyste ikke i forbindelse med foranstaltningens endelige ophævelse i 2006 eller senere af retten taget stilling til spørgsmålet om ophævelse af udvisningsafgørelsen efter udlændingelovens § 50 a, stk. 2. Sagen har i Flygtningenævnet været udsat på dette spørgsmål, men Flygtningenævnet besluttede som anført ovenfor den [...] 2010 at behandle nærværende klagesag. Udlændingesservice har i begrundelsen for den påklagede afgørelse henvist navnlig til, at hverken klagerens angivne tilknytning til [...], de generelle forhold i [...] eller andre vægtige grunde medfører, at klageren ved en tilbagevenden til [...] kan antages at være i reel risiko for tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Den beskikede advokat har anført navnlig, at det er kendt i *klagerens landsmænds* kredse, at

klageren er dømt for sædelighedskriminalitet over for mindreårige, at dette sætter klageren i en særlig risiko ved en tilbagevenden, at klagerens helbredsforhold er til hinder for udsendelse til [...], jf. udlændingelovens § 31 og EMRK art. 3, og at klageren bør gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lægger vægt på, at klageren har afgivet modstridende og indbyrdes helt uforenelige oplysninger blandt andet om sin [...]tilknytning, sin opvækst og de egne af [...], hvor han måtte have opholdt sig, tidspunktet for sin udrejse af [...] og om sin nærmeste familie, herunder om han har været gift og har et barn. Nævnet har hverken efter oplysningerne i sagen, herunder det oplyste i forbindelse med de retspsykiatriske erklæringer der er udarbejdet om klageren, eller det fremkomne i nævnmødet fundet det muligt at fastlægge, hvilken nærmere baggrund klageren har. Nævnet kan alene lægge til grund, at klageren er [...] statsborger fra [...], og at han udrejste fra [...] muligt i 1992 eller 1994. Klageren har – som noget af det mere konsistent oplyste – givet udtryk for, at han ikke var involveret i konkrete konflikter eller politiske grupperinger m.v., men udrejste grundet generelt vanskelige forhold som følge af uroligheder og væbnede konflikter. Nævnet lægger efter de lægelige oplysninger til grund, at klagerens psykiske helbredsforhold indebærer, at klageren ikke har været i stand til at give eller tilvejebringe nærmere oplysninger om sin baggrund og sine forhold i [...]. Efter det oplyste om klagerens psykiske helbredsforhold, herunder det anførte i retspsykiatrisk erklæring af [...] 2010, hvorefter klageren anses for sindssyg eller alternativt havende en udtalt sløvelse af åndsevnerne, formodentlig som følge af en hjerneskade, sammenholdt med det oplyste om hans forhold i Danmark og *et navngivent land*, hvorefter klageren må anses for helt overvejende at have haft ophold blandt eller tilknytning til *sine landsmænds* kredse, der må anses for bekendt med klagerens sædelighedskriminalitet, finder nævnet, at der for klageren foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, som indebærer, at klageren ved en tilbagevenden til [...] må anses for at være i reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling. Det bemærkes herved, at klageren ifølge politirapport af [...] 2010 har oplyst, at andre [...] asylansøgere [fra samme land som klageren, red.] i centret var bekendt med, hvad klageren var dømt og udvist for. Nævnet finder herefter ikke, at klageren kan udsendes til [...] eller til et land, hvor klageren ikke kan anses for beskyttet mod videresendelse til [...], jf. udlændingelovens § 31. Nævnet finder, at klageren henset til alvoren og karakteren af den pådømte kriminalitet ikke har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, da særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven. Nævnet har lagt vægt på, at klageren som anført ovenfor udover dommen fra *et navngivent land* i Danmark blev dømt i 2000 for sædelighedskriminalitet over for barn under 12 år samt for vold og i 2002 for blufærdighedskrænkelse mod et barn. Nævnet har ikke fundet, at det forhold, at klageren blev anset for straffri efter straffelovens § 16 fører til en anden vurdering, og at dette tilsvarende gælder det oplyste om klagerens personlige forhold og helbredsforhold i tiden efter dommen fra 2000.

Nævnet har ikke fundet, at nærværende afgørelse har skullet udsættes på klagerens eventuelle mulighed for at indbringe spørgsmålet om udvisning for retten efter udlændingelovens § 50 a. Den beskikkede advokat har udtalt sig i overensstemmelse hermed. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingenservices afgørelse af [...] 2009 således, at klageren ikke tvangsmæssigt kan udsendes til [...] eller til et land, hvor klageren ikke kan anses for at være beskyttet mod tvangsmæssig videresendelse til [...]. Klageren har ikke krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.” U/2010/1

Nævnet **stadfæstede i november 2010** Udlændingenservice afslag til en mandlig statsborger fra Iran og bestemte samtidig, at ansøger ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet eller et land, hvor han ikke er beskyttet mod tvangsmæssig udsendelse til hjemlandet (”tålt ophold”). **Flygtningenævnet** udtalte: ”Nærværende sag angår Flygtningenævnets afgørelse efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, af den klage, som efter udlændingelovens § 53, stk. 2, er indgivet over Udlændingenservices afgørelse af [...]. Ved afgørelsen blev det efter udlændingelovens § 49 a bestemt, at hensynene i udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren kan udsendes til Iran. Udlændingenservice traf herefter videre afgørelse om, at klageren var udelukket fra opholdstilladelse efter § 7 på baggrund blandt andet af karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, jf. den dagældende § 10, stk. 2, i udlændingeloven. Om sagen bemærkes, at klageren ved afgørelse af [...] fra Direktoratet for Udlændinge (Udlændingenservice) blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende § 7, stk. 2 (de facto), i udlændingeloven. Opholdstilladelsen bortfaldt efter udlændingelovens § 32, stk. 1, ved Højesterets dom af [...], der stadfæstede den bestemmelse om udvisning med indrejseforbud for bestandig, som Østre Landsret havde truffet i dommen af [...]. Ved dommen blev klageren dømt for overtrædelse af straffelovens § 237 og § 139, men fundet straffri efter straffelovens § 16, stk. 1. Klageren blev efter straffelovens § 68 a dømt til tidsbestemt anbringelse i hospital for sindslidende. Ved kendelse af [...] blev den idømte foranstaltning ændret, således at klageren undergives behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med afdelingen under udskrivning, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse. Den [...] forelagde Rigspolitiet sagen for Udlændingenservice efter udlændingelovens § 31, idet klageren forventedes udskrevet fra hospital. Ved Østre Landsrets kendelse af [...] blev klagerens begæring efter udlændingelovens § 50 om ophævelse af udvisningsbestemmelsen afvist. Klagen over Udlændingenservices afgørelse af [...] blev den [...] behandlet i Flygtningenævnet, der udsatte sagen på spørgsmål om rettens vurdering af udvisningsafgørelsen efter udlændingelovens § 50 a, stk. 2. Som anført besluttede Flygtningenævnet den [...] at behandle nærværende klagesag. Østre Landsret har ved kendelse af [...] stadfæstet byrettens afgørelser af [...], hvorefter byretten afslog klagerens anmodning om dels at ophæve den idømte foranstaltning, som ændret ved kendelse af [...], dels at ophæve bestemmelsen om udvisning efter udlændinge-

lovens § 50 a, stk. 2. Udlændingesservice har i afgørelsen af [...] afgjort, at udlændingelovens § 31 er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Iran. Flygtningesnævnet lægger dette til grund, og spørgsmålet for nævnet er herefter alene, om klageren skal gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller om særlige grunde taler herimod jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven. Nævnet finder, at alvoren og karakteren af den pådømte kriminalitet indebærer, at særlige grunde taler imod, at klageren gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har lagt vægt på, at klageren blev dømt for drab og [...] begået i [...] og dømt til tidsubestemt anbringelse i hospital for sindslidende. Nævnet har ikke fundet, at det forhold, at klageren blev anset for straffri efter straffelovens § 16, fører til en anden vurdering, og at dette tilsvarende gælder det oplyste om klagerens personlige forhold og helbredsforhold i tiden efter dommen. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse. Den iranske statsborger [...] kan ikke tvangsmæssigt udsendes til Iran eller et andet land, hvor han ikke er beskyttet mod tvangsmæssig udsendelse til Iran. [...] har ikke krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.” Iran/2010/34

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningesnævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningesnævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningesnævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet fem sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I en sag stadfæstede Flygtningesnævnet Udlændingesservices afgørelse vedrørende en cubansk statsborger, idet nævnet ikke fandt, at klageren risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at dette var til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31.

I en sag fandt Flygtningesnævnet i overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse, at klageren ikke kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, men at han var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf.

§ 10, stk. 3, 1. pkt. Der kan herved henvises til den ovenfor i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Statsløspal/2010/2.

I en sag fandt Flygtningenævnet i overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse, at udlændingelovens § 31 var til hinder for, at klageren kunne udsendes til hjemlandet, men at alvoren og karakteren af den pådømte kriminalitet indebar, at særlige grunde talte imod, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven. Der kan herved henvises til den ovennævnte afgørelse Iran/2010/34.

I en sag fandt Flygtningenævnet, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet måtte anses for at være i reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, og nævnet ændrede Udlændingesservices afgørelse, således at klageren ikke kunne udsendes til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at alvoren og karakteren af den pådømte kriminalitet indebar, at særlige grunde talte imod, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven. Der kan herved henvises til ovenstående afgørelse U/2010/1.

I en sag vedrørende en irakisk statsborger traf Flygtningenævnet afgørelse om hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, herunder med henblik på oplysning af sagen.

6.8 Udlændingelovens § 32 b og 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingesservice til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingesservice forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingesservice, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingesservice afgørelse herom efter § 32 b, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændingesservices afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Som et eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har behandlet sagen i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.6, nævnte afgørelse, Tyrkiet/2009/2.

6.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, hvorefter en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Lovændringen havde til formål at gennemføre en anbefaling fra arbejdsgruppen om udlændinges ophold i Danmark (opfølgning på anbefaling nr. 35 og 36 fra den tværminterielle arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse). Arbejdsgruppen havde anbefalet, at det præciseredes i udlændingeloven, at udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til at indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer (FN) og Den Europæiske Union (EU) (dvs. FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner), skal nægtes indrejse og ophold i Danmark.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager efter § 10, stk. 5.

6.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

I 2009 blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ændret. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter de tidligere gældende regler samt Flygtningenævnets høringssvar i forbindelse med lovændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 212ff.

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2001 og finder anvendelse for alle sager, herunder sager, som før lovens ikrafttræden var anlagt ved eller indbragt for retten.

For en nærmere gennemgang af de ændrede regler i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260 ff.

Det fremgår af forretningsordenens § 50, stk. 1, at sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i forretningsordenens § 2, det vil sige med deltagelse af formanden eller en næstformand,

en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement. Efter stk. 2 behandles sådanne sager på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen, jf. forretningsordenens § 51, stk. 1.

Efter forretningsordenens § 51, stk. 2, vil Flygtningenævnets udtalelse angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Kapitel 7

Statistik

7.1 Nævnets afgørelser i 2010

Nævnet har i 2010 afholdt 331 nævnsmøder og truffet afgørelse i i alt 823 sager vedrørende 1.089 personer. Flygtningenævnet har i gennemsnit behandlet 2,5 sag pr. nævns-møde.

Tabel 1 neden for viser nævnets afgørelser fra 2010 samt 2009 fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2009 Antal sager	2009 antal personer	2010 antal sager	2010 antal personer
Nye spontansager	315	367	791	1.045
Genoptagede spontansager	45	68	15	21
Inddragelsessager	1	1	1	1
Bortfaldssager	13	15	13	19
Udsendelsessager	14	14	3	3
Ambassadesager	1	1	0	0
Afgjorte sager i alt	389	466	823	1.089

Herudover har Flygtningenævnet i 89 sager vedrørende 109 personer taget stilling til, om sagerne skulle genoptages.

7.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2010 fordelt på behandlingsform.

Tabel 2 Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform, opgjort i personer

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.016	0	13	16	1.045
Genoptagede spontansager	20	0	0	1	21
Inddragelsessager	1	0	0	0	1
Bortfaldssager	14	5	0	0	19
Udsendelsessager	3	0	0	0	3
I alt	1.054	5	13	17	1.089

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Det fremgår ligeledes, at der i 2010 blev truffet afgørelse på formandskompetencen vedrørende 16 personer i kategorien nye spontansager. Der er tale om sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter udlændingelovens § 53, stk. 8, kan behandles af formanden alene. Herudover blev der på formandskompetencen behandlet en genoptaget spontansag (en person).

I 2010 blev der som udgangspunkt berammet 3 sager pr. nævnsmøde, men da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

7.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

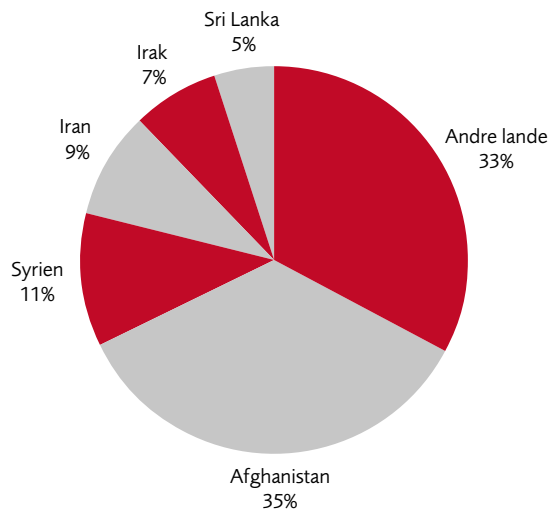
I 2010 blev i alt 96 sager vedrørende 121 personer afsluttet uden en afgørelse. Sager, der er afsluttet uden en afgørelse omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingesservices afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af Udlændingesservice til fornyet behandling i første instans.

7.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør sammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2010 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 48 forskellige nationaliteter, inklusiv et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere.

Figur 1 nedenfor illustrerer nationalitetsfordelingen i spontansager for de 5 største nationaliteter og andre lande, opgjort i personer.

Figur 1. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Tabel 3 neden for er en oversigt over nationalitetsfordelingen i personer og sager af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager. Det bemærkes, at Flygtningenævnet i 2010 i to tilfælde har behandlet sager med ægtepar af forskellig nationalitet. Disse sager er i nedenstående tabeller blevet opgjort som to sager – en vedrørende hvert land – således at tabellerne giver det mest korrekte overblik over, hvilke nationaliteter, der får behandlet deres sager i Flygtningenævnet.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager, opgjort i sager og personer.

Nationalitetsfordelingen i spontansager, Inddragelsessager, Bortfaldssager og Udsendelsessager i 2010

Lande:	Spontan-sager		Inddragel-sessager		Bortfalds-sager		Udsendelses-sager		I alt	
	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.
Afghanistan	284	379	-	-	1	1	-	-	287	382
Albanien	1	3	-	-	-	-	-	-	1	3
Algeriet	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Armenien	8	22	-	-	-	-	-	-	8	22
Aserbajdsjan	5	8	-	-	-	-	-	-	5	8
Bangladesh	6	6	-	-	-	-	-	-	6	6
Bosnien-Hercegovina	1	1	-	-	2	3	-	-	3	4
Burma	12	12	-	-	-	-	-	-	12	12
Burundi	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Cameroun	2	4	-	-	-	-	-	-	2	4
Congo Brazzaville	3	4	-	-	-	-	-	-	3	4
Cuba	-	-	-	-	-	-	1	1	1	1
Den Demokratiske Republik Congo	13	14	-	-	-	-	-	-	13	14
Egypten	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Elfenbenskysten	2	2	-	-	-	-	-	-	2	2
Eritrea	3	3	-	-	-	-	-	-	3	3
Ethiopien	2	2	-	-	1	1	-	-	3	3
Folkerepublikken Kina	9	10	-	-	1	1	-	-	10	11
Gambia	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Georgien	1	3	-	-	-	-	-	-	1	3
Guinea	3	3	-	-	-	-	-	-	3	3
Hviderusland (Belarus)	1	2	-	-	-	-	-	-	1	2
Indien	3	4	-	-	-	-	-	-	3	4
Irak	64	73	1	1	1	1	-	-	66	75
Iran	86	101	-	-	1	4	1	1	88	106
Israel	-	-	-	-	-	-	-	-	0	0
Kosovo	11	26	-	-	-	-	-	-	11	26
Kuwait	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Libanon	3	3	-	-	-	-	-	-	3	3
Liberia	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1

Lande:	Spontan-sager		Inddragel-sessager		Bortfalds-sager		Udsendelses-sager		I alt	
	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.
Libyen	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Marokko	3	3	-	-	-	-	-	-	3	3
Nepal	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Nigeria	11	13	-	-	-	-	-	-	11	13
Pakistan	2	2	-	-	-	-	-	-	2	2
Rusland	15	35	-	-	-	-	-	-	15	35
Rwanda	3	3	-	-	-	-	-	-	3	3
Serbien	9	19	-	-	-	-	-	-	9	19
Somalia	39	41	-	-	4	6	-	-	43	47
Sri Lanka	40	52	-	-	-	-	-	-	40	52
Statsløs	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Statsløs palæstinenser	21	30	-	-	2	2	1	1	24	33
Sudan	15	21	-	-	-	-	-	-	15	21
Syrien	93	123	-	-	-	-	-	-	93	123
Tyrkiet	5	8	-	-	-	-	-	-	5	8
Uganda	9	10	-	-	-	-	-	-	9	10
Uzbekistan	4	4	-	-	-	-	-	-	4	4
Venezuela	2	2	-	-	-	-	-	-	2	2
Yemen	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Zimbabwe	4	5	-	-	-	-	-	-	4	5
I alt	808	1066	1	1	13	19	3	3	825	1.089

7.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter

Som det fremgår af tabel 4, blev der meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 269 personer svarende til 26 % af det samlede antal personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet i 2010.

Tabel 4 neden for viser udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2010 opgjort i personer.

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Afghanistan	9	2	82	22	288	76	379	100
Albanien	-	-	-	-	3	100	3	100
Algeriet	-	-	-	-	1	100	1	100
Armenien	1	5	1	5	20	90	22	100
Aserbajdsjan	1	13	-	-	7	87	8	100
Bangladesh	2	33	2	33	2	34	6	100
Bosnien-Hercegovina	-	-	-	-	1	100	1	100
Burma	7	58	-	-	5	42	12	100
Burundi	-	-	-	-	1	100	1	100
Cameroun	1	25	-	-	3	75	4	100
Congo Brazzaville	-	-	-	-	4	100	4	100
Den Demokratiske Republik Congo	-	-	-	-	14	100	14	100
Egypten	-	-	-	-	1	100	1	100
Elfenbenskysten	1	50	-	-	1	50	2	100
Eritrea	1	33	-	-	2	67	3	100
Ethiopien	-	-	-	-	2	100	2	100
Folkerepublikken Kina	1	10	-	-	9	90	10	100
Gambia	-	-	-	-	1	100	1	100
Georgien	-	-	-	-	3	100	3	100
Guinea	1	33	-	-	2	67	3	100
Hviderusland (Belarus)	-	-	-	-	2	100	2	100
Indien	-	-	-	-	4	100	4	100
Irak	6	9	10	14	54	77	70	100
Iran	29	31	13	14	52	55	94	100
Kosovo	-	-	-	-	26	100	26	100
Kuwait	-	-	-	-	1	100	1	100
Libanon	-	-	-	-	3	100	3	100
Liberia	-	-	-	-	1	100	1	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Libyen	-	-	-	-	1	100	1	100
Marokko	1	33	-	-	2	67	3	100
Nepal	-	-	-	-	1	100	1	100
Nigeria	-	-	-	-	12	100	12	100
Pakistan	1	50	-	-	1	50	2	100
Rusland	3	10	11	35	17	55	31	100
Rwanda	1	33	-	-	2	67	3	100
Serbien	-	-	-	-	19	100	19	100
Somalia	4	10	-	-	37	90	41	100
Sri Lanka	5	10	-	-	43	90	48	100
Statsløs	-	-	-	-	1	100	1	100
Statsløs palæstinenser	7	23	-	-	23	77	30	100
Sudan	9	43	-	-	12	57	21	100
Syrien	43	36	10	8	68	56	121	100
Tyrkiet	-	-	-	-	8	100	8	100
Uganda	1	10	-	-	9	90	10	100
Uzbekistan	1	25	-	-	3	75	4	100
Venezuela	-	-	-	-	2	100	2	100
Yemen	-	-	-	-	1	100	1	100
Zimbabwe	4	80	-	-	1	20	5	100
I alt	140	-	129	-	776	-	1045	-

7.6 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter

Tabel 5 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager på nationalitet.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager opgjort i personer

Nationalitetsfordeling og udfaldet i nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

	Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	
	Personer	Personer	Personer	Personer	Personer	Personer	Personer
Afghanistan	1	-	-	-	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	2	1	-	-	-	-	3
Cuba	-	-	-	-	1	-	1
Ethiopien	1	-	-	-	-	-	1
Folkerepublikken Kina	-	1	-	-	-	-	1
Irak	-	1	-	1	-	-	2
Iran	-	4	-	-	-	1	5
Somalia	2	4	-	-	-	-	6
Statsløs palæstinenser	2	-	-	-	-	1	3
I alt	8	11	0	1	1	2	23

7.7 Genoptagelsessager

Tabel 6 viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager, opgjort i sager og personer

Udfaldet i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet i 2010

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Personer	%	Personer	%	Personer	%	Personer	%
Irak	2	67	-	-	1	33	3	100
Iran	6	86	-	-	1	14	7	100
Nigeria	1	100	-	-	-	-	1	100
Rusland	-	-	-	-	4	100	4	100
Sri Lanka	-	-	-	-	4	100	4	100
Syrien	1	50	1	50	-	-	2	100
I alt	10	-	1	-	10	-	21	-

Som det fremgår af tabel 6, blev der meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 11 personer svarende til 52 % af de personer, som fik genoptaget deres asylsag. Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen.

Flygtningenævnet tog i 2010 i 89 sager vedrørende 109 personer stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages. Heraf blev 7 sager (13 personer) genoptaget, mens der i 68 sager (79 personer) blev meddelt afslag på genoptagelse. I 5 sager (7 personer) afviste nævnet at behandle sagen, fordi ansøgeren var registreret som udebleven eller holdt sig skjult for myndighederne, hvorfor nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 9 anmodninger om genoptagelse (10 personer) afsluttet uden afgørelse på grund af hjemvisning, frafald eller ansøgerens forsvinden.

7.8 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2010 stadfæstet Udlændingesservices afgørelse i 76 % af sagerne og omgjort 24 % af Udlændingesservices afgørelser. Heri medregnes ligeledes de genoptagede sager. Til sammenligning var omgørelsesprocenten ligeledes 24 % i 2009. I 2008 var omgørelsesprocenten 34 %. Den høje omgørelsesprocent i 2008 skyldes blandt andet, at Flygtningenævnet i 2008 behandlede et større antal genoptagede sager vedrørende irakiske statsborgere.

7.9 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 7 nedenfor. Flygtninge­nævnet har for 2010 indgået en resultatkontrakt med Ministeriet for Flygtninge, Ind­vandrere og Integration, hvor der blandt andet blev opstillet resultatmål for sagsbe­handlingstiden for spontansager og genoptagelsessager, jf. tabel 7 nedenfor:

Tabel 7. Sagsbehandlingstider i 2010

Sagstype	Målsætning Opgjort i personer	Resultat opgjort i personer
Spontansager 100 %	120 dage	128 dage
Spontansager 90 %	100 dage	109 dage
Genoptagelses­anmodninger i spontansager	200 dage	248 dage

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen.

Flygtninge­nævnets sagsbehandlingstider er nærmere beskrevet i 1.11.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilket af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed trues i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen som helst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refoulerer») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.
2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Bilag 4

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1061 af 18. august 2010

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 785 af 10. august 2009 med de ændringer, der følger af § 2 i lov nr. 493 af 12. juni 2009, § 3, nr. 1, 4-21 og 23 i lov nr. 1511 af 27. december 2009, § 2, nr. 5 og 7-12, i lov nr. 400 af 21. april 2010, § 3 i lov nr. 571 af 31. maj 2010, § 1, nr. 1-5 og 7-29 i lov nr. 572 af 31. maj 2010 og § 3 i lov nr. 573 af 31. maj 2010.

De ændringer, der følger af § 1, nr. 4 og 5, i lov nr. 431 af 1. juni 2008, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da de bestemmelser, som ændringerne vedrører, senere er ophævet, jf. § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 1511 af 27. december 2009.

De ændringer, der følger af § 3, nr. 2, 3, 22 og 24-26, i lov nr. 1511 af 27. december 2009 om ændring af udlændingeloven, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. § 4, stk. 3, i lov nr. 1511 af 27. december 2009.

De ændringer, der følger af § 2, nr. 1-4 og 6, i lov nr. 400 af 21. april 2010 om ændring af udlændingeloven og lov om aktiv socialpolitik og udlændingeloven, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af disse ændringer fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 400 af 21. april 2010.

De ændringer, der følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som

ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse

med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 28, stk. 6, 2. pkt., § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengenrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengenrænsekodeks) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om optagelse af personfoto-grafi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har op-

holdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse igennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

Stk. 5. Udlændinge, der har opholdstilladelse udstedt af Liechtenstein, og som opfylder indrejsebetingelserne i Schengenrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, litra a, c, d og e, har ret til at rejse gennem Danmark. Gennemrejse må ikke overstige fem dage.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse

og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Stk. 2. Udstedelse af visum efter stk. 1 kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Stk. 3. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt. Halvdelen af beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Stk. 4. Beløbet, der er nævnt i stk. 2, forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på et andet grundlag, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Uanset stk. 4, nr. 3, forfalder beløbet, der er nævnt i stk. 2, ikke til betaling, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,

- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 6. Stk. 5 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at undgå, at beløbet, der er nævnt i stk. 2, forfalder til betaling, eller der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter stk. 2 skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling efter stk. 3 og 4. Det i stk. 2 angivne beløb er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden grundet ophold.

§ 4 d. Udlændingesservice skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse af en virksomhed meddelt virksomheden med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingesservice kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt en virksomhed med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betin-

ges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingesservice og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
  - a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
  - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
  - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
  - a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
  - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
  - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
  - a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
  - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller

d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 20. Økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. kan efter anmodning nedsættes med halvdelen af det beløb, der er stillet sikkerhed for efter 1. pkt., når udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1.

og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen. Ministeren for flytninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark kan anses for større end den samlede tilknytning til et andet land.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for af-

gørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 16. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Stk. 14. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bort-

faldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 25.

Stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 18. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun

indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 19. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 20. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 19, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 21. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingesservice til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 22. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt.

Stk. 23. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik

eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 12, 1. pkt.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 15. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

- 1) der på baggrund af et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 6,
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
- 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),
- 4) der er ansat i en international koncern med afdeling i Danmark (koncernopholdstilladelse),
- 5) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1,

når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkedstilknytning), eller

- 6) hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, der indgives, senere end 7 dage efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller §§ 9 b-9 e, afvises. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 5. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-6, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 7. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-4 eller 6, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 8. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen

- 1) er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- 2) har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Stk. 10. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 11. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der op-

holder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingesservice eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingesservice.

Stk. 3. Helbredsbetingset opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-17, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 19-25, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendesbeholdelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling.
- 2) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevendt til hjemlandet.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med undervisningsministeren fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 8. Til brug for Udlændingenservices afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i stk. 6 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.

2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.

3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler), som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 9. Undervisningsministeren fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 8, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karensperiode, jf. § 21 a.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og dennes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om aner-

kendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at ud-

lændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 9 g. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter andre bestemmelser i denne lov kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 10. En udlænding kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den

Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller

- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsten.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har opnået mindst 100 point efter reglerne i stk. 4-6, heraf 70 point efter stk. 4, 15 point efter stk. 5 og 15 point efter stk. 6, jf. dog stk. 10-12.

Stk. 4. Udlændingen opnår 70 point, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Udlændingen har lovligt boet her i landet i mindst 4 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 e. Hvis opholds-

tilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan dog ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

- 2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.
- 4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.
- 5) Udlændingen har ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven.
- 6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 2. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.
- 7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
- 8) Udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse og må fortsat antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 5. Udlændingen opnår 15 point, hvis udlændingen har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 a, eller har udvist ak-

tivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.

Stk. 6. Udlændingen opnår 15 point, hvis udlændingen

- 1) har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles,
- 2) har færdiggjort en lang videregående uddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse eller en erhvervsrettet ungdomsuddannelse i Danmark eller
- 3) har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 7. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 4, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 8. En ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsubegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som

kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som oppebærer dansk folkepension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 4, nr. 1-7, og stk. 5, jf. dog stk. 12.

Stk. 11. Uanset at betingelserne i stk. 3, stk. 4, nr. 1, 5, 6 og 8, og stk. 5 og 6 ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 12. Uanset at betingelserne i stk. 3, stk. 4, nr. 4-8, og stk. 5 og 6 ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 13. Det beløb, der er angivet i stk. 4, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 4, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse,

for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 4, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til behandling, herunder ambulantly behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøder, således at

det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender til-

bage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frataget ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejseselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.
- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændin-

gen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.

- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 3. pkt., og stk. 17, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 3. pkt., og stk. 17, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 3, 1. pkt., og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.
- 9) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 5, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.
- 10) Når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. § 59, stk. 2, eller i strid med de

betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Udlændingesservice har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages efter 1. pkt. indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til Schengeninformati-onssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæi-

ske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingesservices afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingesservice om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-10, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har registreringsbevis eller opholdskort efter § 6.

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen

og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Udlændingesservice træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lomme pengebeløb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslomme pengebeløb, eller
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års

fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende

- har tvunget nogen til at indgå ægteskab med eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovover-

trædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold, eller
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening.

§ 24 b. En udlænding kan udvises betinget, hvis der ikke findes at være fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for losladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, kan udvises, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt, medmindre en afgørelse om udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredtstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter § 22, nr. 4-8, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 4, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgnings-tidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingeservice. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetaget fængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingsservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Udlændingsservice.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i for-

bindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingsservice uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingsservice og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingsservice og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indreisen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.

- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlige vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den

pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafaldet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der

er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingsservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, domstolene eller Flygtningeævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
- 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejse-

forbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen opfører sig med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet afslag på

en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis der er meddelt opsættende virkning i medfør af § 33, stk. 4, og udrejsefristen først fastsættes efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives senest 15 dage efter registreringen som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller, såfremt asylsagen afgøres inden dette tidspunkt, jf. § 53 b, stk. 1, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med et afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end det i 1. pkt. nævnte tidspunkt, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 18, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 5, og § 9 f, stk. 7, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingeservice efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning,

medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingeservice efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 100 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingeservice, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejslegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingesservice eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt, udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt., eller
- 5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 4. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 5. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte

foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingesservice skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 8, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 9, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begærer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingesservice inden 5 søgnedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 8, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monteringen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger denne.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under even-

tuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingsservices bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere

frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingsservice, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingsservice, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingsservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 1. pkt., og stk. 11, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsberøvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkræves efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 4. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 4. pkt. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med be-

stemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af

dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukon-

trolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan

drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskiktede advokat, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, Udlændingesservice og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og ud-

rejsekontrol finde sted i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 4, stk. 2, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og alene inden for disses åbningstid. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal

være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenestene og anklagemyndigheden efter reglerne i

kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingesservice kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens sags behandling.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhör i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande,

kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingesservice eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingesservice kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a kan Udlændingesservice tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingesservice eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingesservice eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

Stk. 11. Der kan gives afslag på en ansøgning om visum efter § 4, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingesservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingesservice sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, eller
- 2) som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen

tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,

- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingesservice kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingssager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingssager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingesservice kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, eller
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingesservice kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammen-

holdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingesservice kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotografi skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrlplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c

eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.

- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingesservice kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingesservice kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingesservice kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.

Stk. 5. Udlændingesservice tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændin-

ge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingesservice kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingesservice bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingesservice skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 8, overholder det givne påbud.

Stk. 10. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingesservice eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører op-

gaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,

- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 11. Udlændingesservice skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 12. Udlændingesservice kan til brug for en afgørelse efter stk. 10 eller 11 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 13. For udlændinge omfattet af stk. 10 og 11, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingesservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingesservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingesservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af

ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatoren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdel af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte pro-

cedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatoren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingesservice eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om

indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatøren på modtagecenteret skal oplyse operatøren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkursuset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkursuset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i

dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

§ 42 h. Udlændingesservice og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingesservice uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingesservice.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejds-

skadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingesservice råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes

endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsten uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingetjeneste i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for ud-

lændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingetjeneste.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort.

§ 44 a. Udlændingetjeneste videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingetjeneste administrerer Udlændingeføringsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændingens ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingetjeneste kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisatio-

nens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingefinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingesservice uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Udlændingesservice, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 20, og politiet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og Udlændingesservice kan uden samtykke fra ansøgeren og den herboende person indhente de oplysninger i Arbejdsmarkedsportalen, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 7. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingefinformationsportalen (UIP).

Stk. 8. Udlændingesservice kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgiv-

ning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 10. Udlændingesservice og statsforvaltningerne kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingesservice og statsforvaltningerne kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 11. Udlændingesservice kan med henblik på at kontrollere, at en udlænding overholder betingelserne for opholdstilladelsen, opholdskortet eller registreringsbeviset, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for udlændinge, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingesservice om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Udlændingesservice.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Udlændingesservice om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingesservice kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kul-

turministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingesservice.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sager ved byretten deltager 3 dommere.

Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsettende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til

stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager del særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil

være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 19 og 20, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingesservice.

Stk. 2. Udlændingesservices afgørelser kan, bortset fra de i § 9 g, stk. 1, § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingesservices beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingesservices beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingesservices behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelser efter § 9 b og § 33, stk. 4, 2. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Afgørelser om forlængelse af opholdstilladelse efter § 9 b træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10 og 12, til udlændinge med opholdstilladelse i medfør af § 9 b træffes af Udlændingesservice efter, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningerne, Udlændingesservice, Flygtningenævnet, domstolene og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6 eller opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingesservice. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning uden udlændingens sam-

tykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingesservice. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingesservices sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til en statsforvaltning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endelig fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til en anden statsforvaltning.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingesservice. Udlændingesservices afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8,

stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familie-medlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfoto og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indreisen her i landet samt udstede tilbagerejsestilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. Udlændingesservices afgørelser efter § 4, stk. 3-5, kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indreisen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e,

stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. dog 6. og 7. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingesservice snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingesservice har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingesservice afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingesservices afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingesservice snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingesservice uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingesservices afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingesservice har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingesservice den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingesservices afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingesservice forestår i øvrigt sagens oplysning, bortset fra de sager, der er omfattet af kapitel 7 b. Udlændingesservice træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingesservice afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingesservice undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan

iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
  - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
  - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingesservice, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal

behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingesservice har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse,

der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.

- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingesservice at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingesservice efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingesservices afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingesservice kan efter forelægelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende,

modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingesservice kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingesservice forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingesservice, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingesservices vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingesservice kan endvidere bestemme, at Udlændingesservices afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingesservice underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingesservice har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingesservice sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingesservices afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller

5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, indstiller efter anmodning fra Udlændingeservice en person til hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til ministeren for familie- og forbrugeranliggender.

Stk. 5. Ministeren for familie- og forbrugeranliggender kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningernes behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 25 i lov om forældremyndighed og samvær,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingesservice en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingesservice samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for Udlændingesservices beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingesservice beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om Udlændingesservices beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingesservice iværksætter en eftersøgning af forældrene til et barn, der er omfattet af stk. 1, medmindre ganske særlige grunde taler derimod. Eftersøgningen af forældrene kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller en anden tilsvarende organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingesservice og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den udpegede personlige repræsentant til varetagelse af barnets interesser.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingesservice. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhentes anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingesservice.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingesservice.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen og Eurodacforordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i Kommissionen, der på vegne af de lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er ansvarlig for driften af den centrale database, der er omhandlet i Eurodacforordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de

formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitchefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitchefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformations-systemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 5 år,

- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller
- 5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

§ 58 h. Udlændingesservice forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingesservice efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitchefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

§ 58 i. Rigspolitchefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitchefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitchefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitchefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitchefen til den centrale Eurodac-enhed op-

lysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitechefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitechefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrol- len her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengen- land, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.
- 3) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svig- agtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillæggsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,

- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
- 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
- 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
- 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 8. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bstanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bstanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelte i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel

indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁾ og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁾. § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet

og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler³. § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden⁴.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren⁵.

—————
Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren⁶.

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

—————
Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans⁷.

—————
Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁸.

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler⁹.

—————
Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹⁰.

—————
Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹¹.

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3¹². Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹³.

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse¹⁴.

—————
Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁵.

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse¹⁶.

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden¹⁷.

—————
Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17. Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32. (Udeladt)

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden¹⁸⁾. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁹⁾.

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2²⁰⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstillad-

elser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999²¹⁾.

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden²²⁾.

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schen-genkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²³⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁴⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået for lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁵⁾. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration²⁶⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁷⁾.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁸⁾.

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 428 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁹⁾.

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændin-

ge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Lov nr. 323 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁰.

Stk. 2. Udlændingelovens § 29 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 58 i og § 58 j som ændret eller indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 9, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden

lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 324 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 403 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 428 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 125

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³¹. 2. pkt. (Udeladt)

Stk. 2. Loven har virkning fra den 1. november 2005. 2. pkt. (Udeladt)

Stk. 3. (Udeladt)

Lov nr. 430 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 70

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³².

Stk. 2. Loven har virkning fra den 1. november 2005, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. (Udeladt)

Lov nr. 431 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 85

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. november 2005, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 523 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 23

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-6. (Udeladt)

Lov nr. 542 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 5 træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 554 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 12

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1, 6, 8, 10, 11, 13-17, 19 og 25, §§ 3-5 og § 7, nr. 3 og 4, træder i kraft den 1. juli 2005. Lovens § 1, nr. 2-5, 7, 9, 12, 18 og 20-24, § 2, § 6, § 7, nr. 1 og 2, og §§ 8-11 træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Lov nr. 243 af 27. marts 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2006, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Stk. 6. Udlændingelovens § 11, stk. 9, nr. 2, § 11, stk. 11, og § 11 c som indsat eller affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-3, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse, finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lov-bekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse den 28. februar 2002 eller senere, finder de regler, der er gældende indtil den 1. april 2006, jf. lov-bekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, anvendelse.

Lov nr. 301 af 19. april 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2006, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. Udlændingelovens § 42 c, stk. 3, nr. 2, § 42 e, stk. 2, 2. pkt., § 42 f og § 46 e, 1. pkt., som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 31-40 og 47, træder i kraft den 1. september 2006.

Stk. 3. Udlændingelovens § 10, stk. 4, og § 32, stk. 6 og 7, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, 20 og 21, og udlændingelovens § 50 b som indsat ved denne lovs § 1, nr. 48, træder i kraft den 30. april 2006.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 16, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. I sager, hvor der inden lovens ikrafttræden er givet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter lovens ikrafttræden. I sager, hvor der efter lovens ikrafttræden gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter tidspunktet for afgørelsen.

Stk. 5. Udlændingelovens § 9 b og § 33, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 23, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 59 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 54, finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Regler om betaling for genudstedelse af opholdskort fastsat efter udlændingelovens § 44, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 41, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har anmodet om at få genudstedt opholdskort.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, og udlændingelovens § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, 18, 26-28, 30 og 49³³⁾.

Lov nr. 429 af 10. maj 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2006 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lo-

vens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 532 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁴⁾, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 19, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 4, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i den forbindelse bestemme, at alene dele af § 9 a, stk. 5-18, skal finde anvendelse for statsborgere i Bulgarien og Rumænien.

Lov nr. 538 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 105

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2-22 og § 106.

Stk. 2-19. (Udeladt)

Stk. 20. Lovens § 1, nr. 32, og § 104, nr. 1³⁵⁾, træder i kraft den 1. juli 2006.

Stk. 21-22. (Udeladt)

Lov nr. 89 af 30. januar 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2007, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 3, 5, 12, 17, 22 og 23, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 5, 6, 8 og 9, og § 19, stk. 1, nr. 6 og 7, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 15, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9,

stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse ved afgørelsen af denne ansøgning.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 19, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9 g som indsat ved denne lovs § 1, nr. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 d som indsat ved denne lovs § 1, nr. 12, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13 og 14, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. Bestemmelserne finder endvidere kun anvendelse i sager, hvor udlændingen eller den herboende person efter lovens ikrafttræden modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 379 af 25. april 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9, stk. 2, og § 9 f, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 2 og 5, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁶⁾. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 20, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, og tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret efter denne lovs §

1, nr. 13, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁷⁾.

Lov nr. 504 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2007.
Stk. 2. (Udeladt).

Lov nr. 505 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2007, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 507 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁸⁾.
Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 264 af 23. april 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2008.

Lov nr. 431 af 1. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1 og 3, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁹⁾.
Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 2, 4 og 5⁴⁰⁾.

Lov nr. 485 af 17. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2008.

Lov nr. 486 af 17. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2008, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 15, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3 og 5⁴¹⁾.

Lov nr. 1334 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4 d som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, træder i kraft den 1. juli 2009.

Lov nr. 1336 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 167

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2009, jf. dog stk. 2. § 11 finder alene anvendelse på afgørelser om lønindeholdelse, der træffes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 1397 af 27. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁴²⁾.

Lov nr. 1398 af 27. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 4-9,⁴³⁾ § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3, § 19, stk. 8, § 28, stk. 1, nr. 6, § 40 a, stk. 2, § 40 b, stk. 2, og § 58 g, stk. 2, som affattet ved lovens § 2, nr. 1, 4, 5-7, 9-11, 13-15 og 20.⁴⁴⁾

Lov nr. 313 af 28. april 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. maj 2009.

Lov nr. 483 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 21

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2009, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-3. (Udeladt)

Lov nr. 486 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Udlændingelovens §§ 22-24 a, § 26, stk. 2, § 32, stk. 2-4, og § 59 b som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 5-22 og 26, finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 487 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, finder også anvendelse ved behandlingen af sager, som

før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for retten. En sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for byretten, skal ved lovens ikrafttræden henvises til fortsat behandling ved Københavns Byret, mens en sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller henvist til landsretten, færdigbehandles af denne. Uanset udlændingelovens § 45 d, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, har en sag anlagt ved, henvist til eller indbragt for retten før lovens ikrafttræden alene opsættende virkning, hvis dette følger af de hidtil gældende regler.

_____
Lov nr. 493 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 2 træder i kraft efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations nærmere bestemmelse⁴⁵.

_____
Lov nr. 1511 af 27. december 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2010, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 1, 4, 6, 10, 13, 14, 21 og 23 træder i kraft den 5. april 2010.

Stk. 3. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 3, nr. 2, 3, 22 og 24-26. Ministeren kan bestemme, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 4. Udlændingelovens § 2 a, stk. 4, § 4, stk. 1, § 40, stk. 10 og 11, og § 47 c som affattet, ændret eller ophævet ved denne lovs § 3, nr. 1, 6, 13, 14 og 21, finder ikke anvendelse på ansøgninger, der er indgivet inden den 5. april 2010. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

_____
Lov nr. 400 af 21. april 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2010, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 4 a, stk. 2, § 9, stk. 2, 2. og 3. pkt., § 9, stk. 18, 4. pkt., § 9 f, stk. 4, og § 40 d som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-4 og 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

_____
Lov nr. 571 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2010, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens § 2, nr. 2 og § 3 træder i kraft den 15. juni 2010.

_____
Lov nr. 572 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2010, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 f, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, § 11 a, § 27, stk. 1, § 46, stk. 2, og § 46 a som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 7-10, 21, 28 og 29, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før den 26. marts 2010, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Ophævelse af udlændingelovens §§ 11 c og 11 d, jf. denne lovs § 1, nr. 11, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁶ Ophævelsen gælder for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 5, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, gælder alene i de tilfælde, hvor der efter lovens ikrafttræden indgives ansøgning om opholdstilladelse ef-

ter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. For udlændinge, der har indgivet ansøgning for lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Udlændingelovens § 9, stk. 18, § 9 a, stk. 4, § 9 b, stk. 3, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 7, og § 33, stk. 5, 1. pkt., som affattet og indsat ved denne lovs § 1, nr. 2-6 og 24, gælder alene for udlændinge, der indgiver ansøgning efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 17, stk. 2, og § 44 c som indsat og affattet ved denne lovs § 1, nr. 12 og 27, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udrejser af Danmark og opholder sig uden for landet i mere end 3 måneder på genopdragelsesrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, og § 22, nr. 6, som indsat og ændret ved denne lovs § 1, nr. 15 og 20, finder alene anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræ-

den. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 18, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7.

Stk. 8. Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 22, gælder alene for udlændinge, der indgiver klage efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet klage før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 573 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2010.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 18. august 2010

BIRTHE RØNN HORNBECH

/ Merete Milo

¹⁾ Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.

²⁾ Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

³⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.

⁴⁾ § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.

⁵⁾ § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte indsættelse af § 59 a og blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.

⁶⁾ Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asykonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.

⁷⁾ § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af udlændingelovens § 62.

⁸⁾ Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.

⁹⁾ § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.

¹⁰⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.

¹¹⁾ Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995. Lovens § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, indsættelse af nyt stykke 2 i § 27, ændret affattelse af § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 3, og § 40, stk. 3, indsættelse af § 40 a, ændret affattelse af § 53, stk. 2-6, og § 56, stk. 1-6, og indsættelse af et nyt nr. 10 i § 1 i lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7.

- ¹²⁾ § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. § 2, nr. 2, trådte i kraft den 1. oktober 1995, og § 2, nr. 3, trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. henholdsvis § 1 og § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.
- ¹³⁾ § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- ¹⁴⁾ § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- ¹⁵⁾ Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- ¹⁶⁾ § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- ¹⁷⁾ § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.
- ¹⁸⁾ De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 20, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001, sat i kraft den 25. marts 2001.
- ¹⁹⁾ § 1, nr. 12, 20, 28 og 29 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5 og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- ²⁰⁾ Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- ²¹⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.
- ²²⁾ § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- ²³⁾ Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- ²⁴⁾ Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ²⁵⁾ Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ²⁶⁾ § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrørte indsættelse af § 59, stk. 5.
- ²⁷⁾ Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.
- ²⁸⁾ Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.
- ²⁹⁾ Lov nr. 428 af 9. juni 2004 blev bekendtgjort i Lovtidende den 10. juni 2004.
- ³⁰⁾ Lov nr. 323 af 18. maj 2005 blev sat i kraft af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration ved bekendtgørelse nr. 235 af 17. marts 2006.
- ³¹⁾ Lov nr. 428 af 6. juni 2005 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2005.
- ³²⁾ Lov nr. 430 af 6. juni 2005 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2005.
- ³³⁾ § 1, nr. 2, i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører indsættelse af stk. 3 i § 2 a, § 1, nr. 3, § 18, §§ 26-28, § 30 og § 49 i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører ændret affattelse af § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1. Ændringerne trådte i kraft den 13. oktober 2006, jf. bekendtgørelse nr. 979 af 26. september 2006.
- ³⁴⁾ Lov nr. 532 af 8. juni 2006 blev bekendtgjort i Lovtidende den 9. juni 2006 og trådte i kraft den 10. juni 2006.
- ³⁵⁾ § 104, nr. 1, i lov nr. 538 af 8. juni 2006 vedrørte indsættelse af § 46 f i udlændingeloven. § 104, nr. 2 og 3, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 48, stk. 1.
- ³⁶⁾ § 1, nr. 2 og 5, i lov nr. 379 af 25. april 2007, som vedrører indsættelse af 2.-4. pkt. i § 9, stk. 2, og indsættelse af § 9 f, stk. 4, er ophævet ved § 1 i lov nr. 400 af 21. april 2010. Bestemmelserne når således ikke at træde i kraft.
- ³⁷⁾ Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved lov nr. 379 af 25. april 2007, trådte i kraft den 10. oktober 2007, jf. bekendtgørelse nr. 1141 af 1. oktober 2007.
- ³⁸⁾ Lov nr. 507 af 6. juni 2007 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2007 og trådte i kraft den 8. juni 2007.
- ³⁹⁾ Lov nr. 431 af 1. juni 2008 blev bekendtgjort i Lovtidende den 3. juni 2008.
- ⁴⁰⁾ § 1, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 431 af 1. juni 2008, som vedrører indsættelse af § 2 a, stk. 4-7, ændring af overskriften til kapitel 8 a samt ændret affattelse af § 58 d, 1. pkt., er ophævet ved § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 1398 af 27. december 2008 samt § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 1511 af 27. december 2009. Bestemmelserne når således ikke at træde i kraft.
- ⁴¹⁾ Udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 15, trådte i kraft den 1. juli 2008, jf. bekendtgørelse nr. 627 af 25. juni 2008.
- ⁴²⁾ Lov nr. 1397 af 27. december 2008 blev bekendtgjort i Lovtidende den 30. december 2008.
- ⁴³⁾ § 2, nr. 1, i lov nr. 1398 af 27. december 2008, som vedrører § 2 a, stk. 4-9, er ophævet ved § 2, nr. 1, i lov nr. 1511 af 27. december 2009. Bestemmelsen når således ikke at træde i kraft.
- ⁴⁴⁾ Affattelsen af § 3, stk. 2, i lov nr. 1398 af 27. december 2008, er ændret ved § 2, nr. 2, i lov nr. 1511 af 27. december 2009.
- ⁴⁵⁾ § 2 i lov nr. 493 af 12. juni 2009, som vedrører ændring af § 37, stk. 3 og § 37 c, stk. 4, trådte i kraft den 1. november 2009, jf. bekendtgørelse nr. 996 af 6. oktober 2009.
- ⁴⁶⁾ Lov nr. 572 af 31. maj 2010 blev bekendtgjort i Lovtidende den 1. juni 2010.

Bilag 5

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 785 af 10. august 2009, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde). Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket på det pågældende formandsmøde, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på højst 4 år til en beskikkelsesperiodens udløb.

Stk. 4. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb samtlige nævnsmedlemmer, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,

- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navn på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-besikkelse og substitution

§ 8. Flygtningeævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald, kan formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningeævnets kompetence

§ 9. For Flygtningeævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingesservice har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 2) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Flygtningeævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningeævnets virksomhed

Flygtningeævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningeævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningeævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningeævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningeævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningeævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningeævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningeævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningeævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningeævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for Flygtningeævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinier for advokatbesikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingesservices indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingesservices underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningeævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningeævnets Sekretariat

§ 20. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningeævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingesservice har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarende behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarterings-systemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linieantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørene er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af Flygtningenævnets baggrundsplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævnets formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og hørigsskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingesservices afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke den anden advokat.

Stk. 2. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet den anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke den anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolken sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævnets formand kan godkende timefor-

brug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere saleransmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens saleransmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede saleransmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævns behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46, 47 og 50 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævns møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingesservice lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingesservice under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingesser-

vices repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingesservice.

§ 39. Under Flygtningenævns behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævns afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flygtningenævns medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes

advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte navn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingesservice, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingesservices afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voterings afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte navn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingesservices repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte navn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårig asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægges ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægges afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uansigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voterings afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingesservices afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte navn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægges ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingesservice og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægges ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingesservice samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte navn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte navn eller den, Flygtningens nævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingesservice.

Sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 46. Sager, hvor Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter ud-

lændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 47. Formanden for det enkelte navn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte navn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte navn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingesservice.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte navn bestemmelse om, at

- 1) det navn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det navn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt navn.

§ 48. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte navn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det navn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 49. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævnets formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 50. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse

af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævns-møde på skriftligt grundlag.

§ 51. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylret-

lige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 52. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. december 2009.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 25. november 2009

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingesservice i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvor det ene medlem er udpeget efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, mens det andet medlem er udpeget efter indstilling fra Advokatrådet.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2010, herunder blandt andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2010.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 823 sager vedrørende statsborgere fra 48 forskellige lande. De tre største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Afghanistan, Syrien og Iran.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Store Kongensgade 1-3
1264 København K

ISBN 978-87-91763-02-1

